

ספר

מעשה חושב

קיצור כונת המצות מהאריז"ל

ספרא דאדם קדמאה מגלת סתרים מעולפת ספירים,
הכינה וגם חקרה נאזר בגבורה החכם השלם כמה"ר
אברהם אזולאי זלה"ה ספר מעשה חושב שכלל בדברים
קצרים ענינים גדולים וארוכים, ספר ספיר גזרתו, מחבר
ומאסף נובלות חכמה של מעלה, ופה מפיק מרגליות
ותוצאות חיים מליקוטי הרב הגדול בדורו כמה"ר חיים
ויטאל זלה"ה אשר יצק מים על ידי אריה דבי עילאה רוח
אפינו משיח השם הרב האלקי כמוה"ר יצחק לוריא
אשכנזי זלה"ה אשר נגלו אליו האלקים סודות עמוקים
ודברים עתיקי מצוף ודבש ונופת מתוקים

תואר הרב מתוך לשון ספר גינת ורדים הובא בספר שם הגדולים

יו"ל פעם ראשונה מכתבי יד ע"י מכון שערי זיו

שע"י ישיבת שער השמים

שנת תשנ"ב לפ"ק

פניה"ק ירושלים תובב"א

מילין זעירין

ישיבתנו הקדושה "שער השמים" המתנוססת לתפארה פעה"ק ירושלים תובב"א נתייסדה מתוך מגמה קדושה ללמוד וללמד ולהפיץ את לימוד תורת הקבלה בין יראי ה' וחושבי שמו יתברך, וב"ה זכינו במשך שנות קיומה להקים דורות של תלמידי חכמים מפורסמים וידועי שם בתורת הנסתר, וזאת בנוסף להשיבה והכוללים ללימודי תורת הנגלה.

כממשיכים במגמה זו ונאמנים למטרה קדושה זו, הוקם מכון "שערי זיו" להוצאת ועריכת ספרים חדשים וגם ישנים מתוך כתבי יד ספונים וגנוזים בתורת הנסתר למען הרבות דעת ללומדי תורת הח"ן, ובעזרתו ית"ש כבר הוצאנו לאור ספרים רבים חשובים מגדולי המקובלים הראשונים ואחרונים אשר מפיחם אנו חיים.

ועתה בשבח ורננה לה' שמחים אנו להגיש ללומדי תורת הח"ן את הספרים החשובים **"כנף רננים" "מעשה חושב"** שהיו ספונים וגנוזים עידן ועדינן בכת"ן, והם ליקוטים וקיצורים מופלאים מכוונות התפלה ומעשה המצוות לרבינו האריז"ל ותלמידו מוהר"ו זיע"א, אשר ליקט וקיצר המקובל האלוקי חסידא ופרישא. רבי **אברהם אוזלאי** זצוק"ל, שכמעשהו בראשונה בספרו החשוב והנכבד "חסד לאברהם" שעיקרו בקבלת הרמ"ק זי"ע [שבעז"ה יצא בקרוב לאור על ידינו במהדורה מתוקנת] כך מעשהו באחרונה בקבלת האריז"ל זי"ע, וכ"ז לאחר טורח ועמל רב למען יצא דבר נאה ומתוקן ברוב פאר והדר.

תודתנו וברכתנו נתונה להאברך החשוב והמופ' בתו"ש מחברי המכון ומחשובי לומדי ישיבתנו הקדושה ה"ה הרב **יצחק משה ארלנר** שליט"א על עבודת הקודש הנאה אשר עשה בכדי להוציאם לאור עולם. ויזכה לישב באהלה של תורה **מתוך** בריות גופא נהורא מעליא זרעא חיא וקימא.

זכור לטוב ראש ישיבתנו הרב הגאון בתורה ובמעשים טובים רבי **רמאל דוד** בהרב הגאון המקובל ר' חיים יהודה ליב **אויערבאך** זצוק"ל שבמסירות נפשו הטוהרה קיבץ וריבה פעלים לביסוס הישיבה, הכוללים, והמכון, אשר בעוצם פעליו הברוכים כרע נפל בעוה"ר למגינת ליבנו ולעומק כאבנו.

זכות הרבים תעמוד לחברי הנהלת הישיבה שחפץ ה' בידיהם יצליח להמשיך בדרכו להגדיל תורה ולהאדירה.

חשון תשנ"ג

זכרון עולם

לאיש אשר רוח בו, שקיבץ וריבץ פעלים לתורה ולתעודה,
חכם מופלג ורב רבנן

ירא ה' מרבים

ה"ה הרב הגאון רבי אליעזר בהגרחי"ל אויערבאך זצ"ל

רו"מ הישיבה בונה ומנהיגה

וזוג' הרבנית הדגולה מרת רבקה בת"ר יעקב יוסף ע"ה

שנפטרה ביום י"ד אלול תשכ"א

ואשר עמדה לימין בעלה שנשא בעול הישיבה בימי צר
ומצוק ביסורין של אהבה אהבת תורה אמיתית

הלך לעולמו בדמי ימיו ביום כ"א אלול תשי"ח

דברי ימי ישיבתינו הקדושה חקוקים וספוגים במסירות
נפשו, ועוז רוחו האצילית, בצדקותו המופלגת, ויושר לבו
ותמותו הם אשר הנחנו והביאנו עד הלום

זכרם לעד

ת. נ. צ. ב. ה.

ספר

מעשה חושב

היום ילדתיהו אני הצעיר אברהם בן לאדוני אבי נשא ונעלה
כמה"ר מרדכי אזולאי זלה"ה והוא כולל בקיצור מופלג כונת
מעשה המצוות שהאדם מתנהג בהם על סדר היום מן הבקר עד
הערב בכל ששת ימי המעשה ובשבתות וימים טובים והכל ע"ד
הקדוש האלד"י כמהר"ר יצחק לוריא אשכנזי זצוק"ל

נכתב פה עה"ק חברון תוב"כ שנת לעשות ככל הכתו"ב בו
לפ"ק בר"ח חשון

והועתק לזרע יוחסין שלם מכל בני גילו החכם המרומם כהר"ר
שלמה אבולעפייא נר"ו

ספר מעשה חושב חיברו וגם חקרו בקיצור נמרץ החכם
השלם כמהר"ר אברהם אזולאי ז"ל זה אשר ליקט מספר
הכוונות של הרב האלקי הקדוש כמהר"ר חיים ויטאל
זלה"ה אשר יצק מים ע"י הרב הקדוש ממקור האלקי נר
ישראל בוצינא קדישא מאור הגולה כמהר"ר יצחק לוריא
אשכנזי זלה"ה והוא חלק אחד מספר כנף רננים.

הקדמת המחבר

כבר ידעת מה שכתבתי לך בהקדמת ספר כנף רננים במעלת הכוונה במעשה המצות ואת יקר תפארת גדולתה כי על זה נאמר דע את אלהי אביך ועבדהו, לכן חשקה נפשי בגדולות ונפלאות ממני ויעצוני לבי וכליותי לבא בחדרי החכמה הזאת, ולקטתי מהנמצא בידינו מכתובת איש אלדי"ם הקדוש כמהור"ר חיים ויטאל זלה"ה אשר סבר וקבל מרבו הרכ הגדול [אלק"י הקדוש] כמוהר"ר יצחק לוריא אשכנזי זלה"ה אשר לו נגלו האלה"ים, ומהם לקטתי כוונות המצוות המעשיות אשר האדם מתנהג בהם על סדר היום מהבקר עד הערב ומערב עד הבקר בששת ימי המעשה ובשבתות וימים טובים על הסדר, וזה לראותי בכוונות הנמצאות בידינו מפוזרים בלי סדר אחת הנה ואחת הנה, ואפילו ענין אחד בעצמו מפוזר ומפורד במקומות רבים, ובדרך ארוכה יקוץ נפש המעיין בצאתו מעיקר הכוונה, לכן להועיל לנפשי הצמאה לקטתי וחברתי ספר זה, וקראתי שמו **מעשה חושב** על שם המחשבה והכוונה שצריך אדם לכון בעשיית המצוה.

וחל"קנו הספר הלזה לשני עמודים אשר הספר הזה נכון עליהם, האחד נקרא **יכין** והשני נקרא **בועז**. בעמוד **יכין** כללתי סדר כל מעשה ששת ימי המעשה, ולפי שכל מעשה ששת הימים הוא להכנת שבת כמו שיתבאר לך ברימון א' מהעמוד הב', לכן קראתי שמו **יכין**. והעמוד הב' בועז בו כללתי סדר כל מעשה שבת ויו"ט שאז יש לאדם עוז נפש ורוח ונשמה יתירה, לכן שמו **בועז**. וסביב כל עמוד ועמוד רמונים, על שם שעקר המעשה הוא פנימיותו ותוכיותו כמו הרימון שתוכו מלא כל טוב והוא הנרצה בו, כן כל מצוה ומצוה המתבארת בכל רימון ורימון מלא מכמה אורות וסודות נפלאים.

וחל"קנו עמוד **יכין** לז"ך רמונים להורות כי הכוונה במעשה המצות בימי החול היא כדי לזכך הנפש רוח ונשמה והעולמות בכלל, ולהכניס לקבל קדושת שבת כנו'. והעמוד הב' נחלק לכ"ו רמונים להורות על הקדושה הנמשכת מהשם המיוחד בכל העולמות בשבתות וי"ט. וכלל רמוני זה הספר הם ג"ן, להורות על השעשוע שהנשמה משתעשעת בסודות התורה, שזהו בעצמו השעשוע שמשתעשעת בג"ע.

ובמרים כל תבענה שפתי תהלה לא"ל נורא עלילה לתת לי עוז (ותעצומות(א))
 [כח ועצמה] להוציא לאור(ב) כוונתי כאשר עם לבבי, וינחני בדרך אמת
 ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים כל מצותיו לש"ש, ונהיה בכלל יראי ה'
 וחושבי שמו לעולם ועד אכ"ר.

ואשביע שנית בצבאות ובאיילות השדה לכל מעיין בספר
 זה שלא יהרום לעלות אל ה' לראות כפי שכלו וסברתו,
 כי אני מודיעו נאמנה שלא יושגו הדברים הללו בשום אופן
 בשום שכל וסברא זולתי מפי חכם ומקובל לאזן מקבל ומבין.
 (ג) והוא ית' ברחמיו וכרוב חסדיו יגלגל זכות על ידינו ומתורתו יראינו נפלאות,
 ויקיים בנו מקרא שכתוב והסרותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר,
 אכ"ר.

(א) כ"ה בכ"י א' וב'.

(ב) בכ"י א' וב' להשלים לי.

(ג) כעין לשון הרמב"ן בהקדמת פירושו לתורה.

(ד) בכ"י א' סיים כאן, עד כאן דברי המחבר. וה' יאיר עינינו להבין עומק תורתו הנפלאה ויצילנו משגיאות אכ"ר.

העמוד הראשון הנקרא יכין וסביב לו ז"ך רימונים

הרימון הראשון בענין יפנה ויטול ידיו בבקר

צריך ליטול ידיו במים להעביר הזוהמא כנו'. ולכן אנו צריכים לזקפן ולמתק הדינים שבהם על ידי מימי החסד ולהעלותם עד ג' ראשונות. ולזה ברכת על נטילת ידים יש בה י"ג תיבות כנגד י"ג דא"א דעשיה, ואח"כ תכוין לענ"י שהיא העשיה מלכות כנגד המלכות הנקראת עניה ודלה, (ואנו מעלים) [ואתה מעלה] אותה למעלה מלשון וינטלם וינשאם, ולכן תכוין ג"כ כי ענ"י בגי' ק"ל שהוא אחוריים דמ"ה דיצירה המאיר בעשיה שהיא עני כנו', ואז נטהרים, כי אור מוחין דז"א נמשכים דרך צפוני האצבעות ומשם נאחזים החיצונים כנו', אמנם בהעלותם אינם נאחזים כי אז אין האורות יוצאים, ולכן לפחות אנו צריכים לחבר האצבעות יחד שלא יצאו קשרי הזרועות לאחור בסוד וכל אחורים ביתה. וג"כ צריך לפשוט הכפות של הידים כמי שרוצה לקבל בהם איזה דבר, ויכוין להעלות חיצוניות שלשה אחרונות דעשיה למעלה ליצירה ע"י שם מ"ב דיצירה שהוא ג' ידים, ידו"ד אלהינו ידו"ד בימין, כוז"ו

אמנם סוד יפנה כבר ביארנו בס' כנף רננים הענין באורך ע"ש, והוא כי תחלה האדם נוטל ידיו בשחרית תכף להעביר רוח רעה שעליהם.

אמנם אופן נטילת ידים הוא, תקח הכלי בימין ותתנהו בשמאל ותשפוך על הימין, ואח"כ תשפוך בימין על השמאל, וכן תעשה ג"פ בדילוג, והטעם כי רוח רעה השורה על הידים (היא) הנק' שיבתא ובת מלך היא אינה הולכת (אם לא יהיה) [רק] בדילוג(א). ואח"כ צריך לשפשף ב' הידים יחד. ואח"כ צריך לזקפן. ויכוין כי יש באדם סוד ה' גבורות והם הפה והחוטם וזרוע ויד ואצבעות, כי שערות זקן ז"א הם תקיפין ודינין, והם סביב הפה והזרוע(ב) ומתפשטים דרך הזרוע אל סיום האצבעות, ולכן הם ה' אצבעות ביד ימין כנגד ה' אותיות מנצפ"ך והם ה' גבורות, וכבר ידעת כי הם אותיות כפולות ולכן הם ג"כ ה' אחרים ביד שמאל, ומשם בסיומם נניקת החיצונים, וכל זה בז"א דעשיה, ולכן

במוכס"ז כוז"ו בשמאל, ידו"ד יו"ד ה"א
וא"ו ה"א באמצע. וע"י ג' ידות דיצירה מעלין
 את העשיה. ואח"כ יברך על נטילת ידים ר"ת
 ענ"י ובג"י ק"ל שהוא אחורים של מ"ה דיצירה
 להאיר ג"כ אל העשיה כנוכר(ג).

אח"כ יפנה ויכוין כי בזה נתקנו פנימיות ג'
 אחרונות דעשיה, כי בעשיה אפילו
 בפנימיות יש אחיזת הקליפות, ולכן סוד יפנה
 הוא הוצאת הקליפות מן הפנימיות, כי ממותר
 דיני הזקן כאשר הם משתלשלים למטה מהם
 נעשים מותר והם סוד הקליפות, ומקום מוצא
 מותר זה הוא סוד נקב באחור שהוא בין
 נצח להוד בבחינה החיצונה שבו בסוף אדם
 דעשיה בהגיע מקום הקליפה. ואמנם שערות
 הראש אינם כ"כ דינים קשים, לכן כשהם
 יוצאים נעשים ממותרם דינים קשים מאד בלא
 קליפות, ועיקר מוצאם הוא דרך היסוד שבו
 מעבר הדוחה השני, כי יש שני נקבים באדם

לדחות המותר והם שני מיני מותרים גדולים
 וקטנים, וכל זה הוא בעשיה כנוכר בזה(ד).

והענין כמו שביארנו בספר כנף רננים כי
 תחלת הכל כוונתנו לתקן ארבעה
 עולמות אבי"ע ע"י מעשינו, וכוונת תיקון
 זה הוא לתקנם במקומם עצמם לעשות שלא
 יתדבקו בהם הקליפות אשר סביבותם עתה
 ביום כמו בלילה. וכבר ידעת כי בעשיה
 אפילו בפנימיותה יש אחיזה לקליפות כנודע
 כי בעשיה מתערכים טוב ורע, וכן ביצירה
 כמו שיתבאר, ולכן סוד יפנה הוא הוצאת
 הקליפות מן הפנימיות, והנה ע"י שיפנה ויטול
 ידיו נתקנו פנימיות וחיצוניות של ג' אחרונות
 דעשיה בסוד אור פנימי כנוכר, ואמנם אור
 מקיף של כל א' מהם הוא נתקן ע"י הברכות
 שאנו מברכים על נטילת ידים ואשר יצר, כי
 הלא הברכות הם הכל הפה אשר הוא לעולם
 אור מקיף.

הרימון השני בסוד טלית קטן וטלית גדול

ולכן נלבש על כל המלבושים. ואמנם פנימיות
 של יצירה אינו פנימיות גמור כמו פנימיות
 העשיה(א), וע"י שני ברכותיהם נתקן אור מקיף
 שלהם: והנה בהיותנו בעולם העשיה לא
 תקנו רק ג' תחתונות, אך עתה אחרי שכבר
 נתקנו ג' אחרונות דיצירה ממילא נתקנו כל
 (השבע) [העשר] דעשיה אשר הם למטה מהם,
 אמנם לא יוכלו להתקן רק בסוד חיציניות
 לכד, נמצא כי עתה נתקנו ג' אחרונות דיצירה

אחר שכבר תקנו ג' אחרונות דעשיה בסוד
 פנימי ומקיף ע"י שיפנה ויטול ידיו
 ויברך כנז' ברימון א', אח"כ אנו משימין
 טלית קטן וטלית גדול והם שני תיקונים
 של ג' אחרונות דיצירה, כי לעולם סוד
 טלית הוא ביצירה במטטרו"ן אשר מתלבש
 בטלית: ואמנם טלית קטן כנגד הפנימיות,
 הפך הנוהגים ללבוש טלית קטן למעלה
 מהמלבושים: והטלית גדול כנגד החיצוניות

(א) אשר הוא בתוך הגוף ממש בסוד יפנה כנ"ל לפי שאין
 אחיזת הקליפה ביצירה כמו בעשיה. שעה"כ.

(ג) שעה"כ דף א' ע"ב פע"ח שער הברכות פרק ה'.
 (ד) שעה"כ דף א' ע"ב טור ג"ד פע"ח שער הברכות פ"ו.

האדם כי שם עיקר מציאות המלכות, ולכן בעת עטיפת הציצית צריך לכוון שני הציציות הימניים ולהטילם לאחורי הכתף השמאלי כדי שיגיעו אל רישא דנוקבא בהיותה באחור דנוקבא בשמאלא אחידא. וישאר בעטיפה זאת לפחות כדי הלוך ארבע אמות(ד).

ודע כי יש מקיף א' המקיף אל כל הז"א והוא סוד הטלית, והנה אין בנו כח להשיג אור קדושת המקיף הזה ולכן אין שום קדושה חלה על (המצוה של) הטלית, אך בציציות יש לנו יותר השגה ולכן הם נקראים תשמישי מצוה כמו שיתבאר.

והענין דע כי יש קוצא דשערי מראש הא"א דתליא עד רישא דז"א והוא מאיר במוחין דז"א ומוציא אותם והארתם לחוץ, וזה נקרא ציץ דכורא שהוא מתפשט עד ז"א דכורא, וכן ג"כ אית חד קוצא דשערי דתליא מן רישא דז"א עד רישא דנוקבא, והם נק' ציצית נוקבא דתליא על רישא דנוקבא, וזה הקוצא הם שערות שחורות כנוכר באדרא הנק' קוצין(ה), והם יוצאין ממוחין דקטנות והולכים וגדלים מעט מעט עד היותו גדול, ולכן אלו הקוצין ארוכין מפני קדימתן ולכן הקטן אינו מניח ציצית.

ולפי שהציציות הם שערות הבאים מן המוחין של הקטנות, ויסוד אבא יש בו ב' אלה"ם שהם ד', וכן כיסוד הבינה ב' אלה"ם שהם ד', והענין שהם ד' מוחין מצד אבא בנה"י שלו, וכן ד' אחרים מצד אימא, וכנגדם יצאו ח' חוטין(ו), ולהיות עיקרם ממוחין דקטנות כנו' לכן משימים הציצית קודם התפילין(ז).

פנימיות וחיצוניות, ושבעה עליונות דעשיה בסוד חיצוניות לבד, וג' אחרונות דעשיה בסוד חיצוניות ופנימיות(כ).

ואמנם עתה צריך לבאר סוד הציצית: דע כי פ"י מלת ציצית הוא הסתכלות כמו מציץ מן החרכים, גם פירושו שערות כמו ויקחני בציצית ראשי כמו שיתבאר בע"ה. אמנם הטלית לעולם הוא סוד אור מקיף כמו שיתבאר בע"ה(ג).

ודע שהת"ת בהיותו בתוך הבינה כבר ידעת כי אז הוא בסוד תלת כלילן בתלת שש קצוות לבד ואין לו אז לא ראש ולא זרועות רק גוף א' פשוט, וזהו סוד טלית קטן שאין בו עיטוף ראש ולא זרועות, לכן טלית קטן צריך שישכב עמו אפי' במטה, כי בלילה הז"א ישן בסוד עיבור שחוזר להתעבר תוך הבינה בבחינת קטנות, לכן נק' טלית קטן לפי שאין מסתלקים ממנו בלילה רק מוחין דגדלות לבד, וזהו טעם שאין זמן טלית גדול בלילה, לפי שהטלית גדול הוא סוד מקיף בהיותו גדול בן עשר ספירות וכבר נתפשטו ראשו וזרועותיו, ולכן שיעור זה הטלית הוא כדי לכסות ראשו ורובו.

ונמצא כי סוד הטלית אינו נוגע רק עד הת"ת שהוא מראשו עד בין חדוי ששם יצאת הנוקבא ואין שם טלית ולכן הנשים פטורות מן הציצית. והנה ד' ציציות הם מקיפים את הנוקבא אשר שם, לכן נקרא ציצית מלשון נקבה, וזהו טעם לאותם המתעטפים עטיפת ישמעאל והם מחזירים את הציצית לצד שמאל כי אז כל הציציות הם נופלים בשמאל

(ה) שעה"כ דרוש ב' דף ד' ע"ב טור ג'. פע"ח פרק ג'.

(ו) שעה"כ דרוש ה' דף ד' טור א'.

(ז) שעה"כ דרוש ב' דף ד' ע"ב טור ד' ע"ש בסופו. פע"ח פרק ד'.

(כ) שעה"כ דרוש תפלת השחר דרוש ג' דף י"ב טור ג'.

(ג) שעה"כ דרוש ב' דציצית דף ד' עמוד א' טור ב'. פע"ח פ"ג דציצית.

(ד) שעה"כ דרוש א' דציצית פע"ח פרק ב'.

ולפי שאין החסדים מתגלים עדין לכן לא יתלבנו עדין, אך בסיום היסוד דבינה שהוא מן החזה ולמטה אז מתגלים החסדים, גם כי יסוד חכמה מתגלה שם וכל האורות יוצאין לחרץ ומלבנים השערות, ולכן משימים הציציות כנגד החזה. וג"כ לזה צריך שיהיה שיעור הטלית שיקיף הראש והגוף פנים ואחור עד החזה, והציציות צריך שיהיו לבנים(ח).

גם נקרא ציצית לישנא דאסתכלותא כנז' בגין דהני קוצי דשערי אי לאו דרמינן ושרינן להו בעוכרנא ע"י מצות ציצית לאחורא דא"א או דז"א הוו תליין לקבל אנפייהו ומכסין עינייהו דלא אסתכל א"א בז"א ולא ז"א בנוקביה, וכד משרינא להו לאחורא כדין אתגליין עינין דא"א או דז"א ואסתכלן לתתא א"א בז"א, ודא איהו ציץ אסתכלותא דדכורא, ואסתכלותא דז"א בנוקבא איהו ציצית(ט).

ואעפ"י שכל הד' ציציות הם חד קוצי דשערי וכלם נמשכים דרך האחוריים עכ"ז להיותם תוך אור המקיף ההוא מוליך [הוא] אור שני הציציות האלו דרך הקיף מחוץ סביבות הז"א [ומוליכן דרך פני הז"א] ושם נשארים. והנה אור זה המקיף לכל הז"א הוא סוד הטלית כנז', ולפי שזה המקיף הוא מקיף לעשר ספירות דז"א לזה י' פעמים מ"ה בגי' טלי"ת(י).

והנה להיות הנוקבא תחלה אחורי הז"א כנודע לכן בעת עטיפת הציצית צריך לכרוך ולהחזיר שתי הציציות הימניים ולהטילם באחור הכתף השמאלי כדי שיגיעו אל רישא דנוקבא דבשמאלא אחידא, והשנים האחרים ישארו דרך פנים.

והטעם כי הלא הד' ציציות הם יוצאין מן הד' מוחין בסוד אור מקיף דרך שערות ז"א כמו שנתבאר אצלנו, וכבר נודע [כי] בחכמה בינה חסד גבורה דאבא יש בהם ד' היות ע"כ ס"ג מ"ה ב"ן, וכנגדם באימא הם ד' מלויי אהי"ה שנים במילוי יודי"ן והג' באלפי"ן והד' דההי"ן, א"כ אלו הד' מוחין היוצאין הם בחינות ד' אהי"ה אלו, והם בגי' תרי"ו, וכשתסיר י"ו אותיות השרש של ד' שמות אהי"ה ישארו ת"ר [כמנין(יא)] [סוד] ציצית(יב).

ואמנם השנים מהם שהם סוד הדעת חסדים וגבורות אלו לבדם לוקחתם הנוקבא בהיותה באחור, אמנם השנים האחרים בהיותה באחור לוקחתם אז יעקב, אך בהחזרתה לפנים אז היא לוקחת גם הב' האחרים שכנגד פנים והם חכמה ובינה(יג). ולהיותם נמשכים דרך יסוד אימא, וכבר ידעת כי ביסוד דאימא הוא סוד אהי"ה דההי"ן שהוא בגי' קנ"א כמנין כנ"ף עם הכולל, והענין כי הד' מוחין לוקחים הארת מלבוש הבינה אשר להם. וזהו סוד ט"ל כריכות שיש בציצית שהם ט"ל אותיות שיש באהי"ה דההי"ן בפשוטו ובמלואו ובמילוי מלואו, והנה ד' אהי"ה דההי"ן שהם ד"פ כנף הם בגי' ציצית(יד).

ובעת שתתלבש הציצית קודם שתברך תכוין ליחוד של שם הוי"ה באופן זה: להוריד ב' אותיות י"ה שהם סוד אבא ואימא להורידם אל אות ו' שהוא ז"א ונעשים לו סוד אור מקיף סוד הטלית כנזכר, ואח"כ תוריד ותחבר ו' עם ה' תתאה שנותן לה בחינת הציציות הנוטפים שהוא סוד המשכת הציציות

(יב) שעה"כ סוף דרוש ד' דף ו' ע"כ סוד ד'.

(יג) שם סוד ב"ג.

(יד) פצי"ח פרק ה'.

(ח) שעה"כ שם.

(ט) שם סוד ג'. (י) שם דף ה' סוד ב'.

(יא) כ"ה בכ"א וכשער הכונות.

אמנם סוד כריכות הציצית שהיה נוהג האלה"י מהרי"א זלה"ה הוא כך: ז' בתחלה, ואח"כ ח', ואח"כ י"א, ואח"כ י"ג, ובין כולם ט"ל, כמנין המילוי ומלוי המלוי והפשוט של אהי"ה דמילוי ההי"ן שהוא מורה על כנפי הציצית כי אהי"ה דההי"ן בגי' כנף כנזכר.

ג"כ היה עושה האלה"י הרי"א זלה"ה בציצית קטן שני נקבים סמוכים זה לזה ככל כנף מהד' כנפות, והיה מוציא הציציות משם באופן שהיה כל בחינת הציצית מתגלה לחוץ. ואפשר כי זה תלוי במה שכתבנו לעיל שהוא אור מקיף של ז"א ואור השערות בוקע בסופו ויוצא ממנו ומתגלה, ואפשר שלכן צריך שיתגלה הכל מצד החיצון, ואמר החכם האלה"י זלה"ה שכך דעת האגור.

ומצאתי כתוב ואני מסופק אם הוא מן הרב זלה"ה. וז"ל: כל הארה שבאה בסוד נקודה הלא היא קיימת ואינה זוה ממקומה, ולכן צריכה קדושה ושמירה מרובה מן הטומאה, כגון חלה ותרומה וקדשים, ומן הטינוף כגון תפילין ומזוזה וס"ת, אבל הארה היוצאת מהארה שהיא מאור מקיף אעפ"י שהיא מרובה מן הראשונה אינה קבועה במקומה אלא דווקא בזמן עשיית מצותה ואינה צריכה שמירה מכאן והלאה, לפיכך מותר ליכנס בציצית לבית הכסא ואסור להרהר שם בדבר מצוה, ונשאר עליו כמו גלימא בעלמא שההארה מסתלקת ומתעלמת, והוא סוד התכבדו מכובדים, כי יש מלאכים שנתהוו מהארה ויש מתהוים מן הנקודה: ע"כ מצאתי.

מז"א לנוקביה. ויחוד זה בגי' ל"ב כנגד ל"ב ציציות ול"ב נתיבות חכמה כזה יה"ו ו"ה. וכל זה תכוין באומרך להתעטף בציצית שר"ת הם ל"ב הם כנגד יחוד הנזכר שהוא בגי' ל"ב, וכנגד ל"ב חוטי הציצית שהם ל"ב נתיבות חכמה(ט).

וצריך האדם להסתכל בציצית בכל רגע ובפרט בחצי היום כמש"ה וראיתם אותו וזכרתם וגו', והוא תועלת גדול אל הנשמה שלא יזדמן חטא לידה, וגם תועלת גדול להשיג.

אמנם סוד ההסתכלות הוא: כי הלא העין בגי' ק"ל, והיא אחורים של מ"ה, וכשתסתכל בציצית תכוין כי סוד כנף שהוא אהי"ה דההי"ן, ומילואו הוא ג"כ ק"ל כמו ע"ן. והענין צריך לכוין כאלו יש שם תכלת שהוא סוד החשך שאין בו עינים ולכן הוא דין. וצריך האדם להסתכל ולחזור ולהסתכל עליו ב' פעמים זה אחר זה ואז יהיה ב"פ עין בגי' ר"ס בסוד כי סר לראות כי ע"י ס"ר הוא הראיה, ותכוין אל עשר הויות של חסדים וגבורות שהם בגי' ר"ס. ותכוין בשני פעמים ק"ל שהם שני עינים העליונים להמשיך הראיה משם אל סוד התכלת דהיא עולימתא שפירתא דלית לה עיינין, דוגמת כוס של ברכה ונותן עיניו בו, לכן ביום נוהג הציצית שאנו יכולים להמשיך אליו הראיה הנז' משא"כ בלילה שהדינין גוברין ואין כח בדינו להמשיך שם ראיה.

הרימון השלישי בסוד התפילין

ההקדמה הראשונה, דע כי (כוונת) [בחינת] כל

התפלות הוא לברר הברורים של שבעה מלכים, ובכל יום ובכל תפלה ותפלה עולים ברורי נצוצות שעדין לא עלו בשום זמן, וגם כפי ערך הברורים העולים כן כנגדם הוא סדר הזיווג העליון ויניקת המוחין והמשכתם, וזהו סוד שאנו אומרים תפלה בכל יום ובכל שעה ואינו מספיק, והטעם כי בכל תפלה ותפלה (אנו עושים) [נעשת] בחינה מחודשת מה שלא נעשית בתפלה זולתה, וכן הענין בסוד הק"ש כי כל ק"ש משונה מחבירו, וכל זה בסוד הפרטים, אמנם בסוד הכללים הוא באופן אחר, כי התפלות וק"ש של שחרית דחול כלם כוונה אחת להם, וכן כל התפלות וק"ש של ערבית דחול, וכן התפלות של ימים טובים כוונה אחרת להם.

ההקדמה השנית, דע כי אחרי התפלה חוזרין המוחין

להסתלק ויוצאים מרישא דז"א ועולים על רישא דז"א ועומדים שם בסוד אור מקיף על ראשו, והמקיפים הראשונים שלו עלו למעלה יותר, ואלו המוחין אעפ"י שנסתלקו בסוד מקיפין עכ"ז נשאר חד רשימו דילהון גו ז"א וכן לנוקביה, וע"י אותו הרשימו נשארים כל היום כולו במדת גדלותם שהיו בעת התפלה ואינם מתמעטים.

אמנם כשמתחלת הלילה אז אפילו אותו הרשימו הוא מסתלק מזו"ן, ואמנם הרשימו של ז"א הוא יוצא בלילה ונשאר בסוד אור מקיף על רישיה, והמוחין בעצמן שהיו ביום אור מקיף נסתלקו למעלה יותר, ואמנם רשימו דרחל הוא נכנס תוך גופא דז"א

אחר שכבר תקננו ג' אחרונות דיצירה בסוד פנימי ומקיף ע"י טלית קטן וגדול כנוצר ברימון השני, אח"כ אנו משימין תפלה של יד כנגד ג' אחרונות דבריאה, והברכה שלהם כנגד אור מקיף כנ"ל, אך כאן אין צריך לתקן שני לתקן בפנימיות כי בבריאה אין צורך לתקן רק החיצוניות כי אין קליפה אחוזה בפנימיות, ומכ"ש בפנימיות דאצילות. והנה עתה כיון שנתקנו ג' אחרונות דבריאה מכ"ש שנתקנו חיצוניות ז' עליונות דיצירה, ופנימיות וחיצוניות ז' עליונות דעשייה וג' אחרונות דיצירה.

אח"כ אנו משימין תפלה של ראש כנגד האצילות, ובוה נתקנו חיצוניות האצילות ג' האחרונות שבו. ואין כאן ברכה לפי שאין בנו כח לתקן המקיף של האצילות ע"י מעשינו וממילא נעשה, אך סברת חכמי אשכנז כי יש כח בדינו על זה ולכן מברכין גם על של ראש.

והנה אחר שנתקנו ג' אחרונות דאצילות מכ"ש שנתקנו חיצוניות ז' של הבריאה העליונה, וגם פנימיות שבעה עליונות של יצירה. הרי עתה מתוקנות י' דעשייה חיצוניות ופנימיות, וי' דיצירה חיצוניות ופנימיות, וי' דבריאה חיצוניות לבד כי הפנימיות אין צורך לתקנו כנוצר, וג' אחרונות דאצילות חיצוניות לבד כי הפנימיות אין צריך לתקנו, ומכ"ש שאר ז' דאצילות.

ועתה צריך לבאר סוד התפילין וכדי להבין כוונת התפילין צריך להקדים ב' הקדמות.

במקום שיצא שהוא כחזה ושם עומד בתוך זעיר, ומשם הוא מאיר אליה בסוד אור מקיף, וזה השינוי שיש בין היום והלילה.

וכבר ידעת כי בחצות הלילה ע"י הט' ספירות שלוקחת לאה מרחל כדי שתהא (אורך) [ב]מדת הז"א, מתמעטת רחל בסוד נקודה ויורדת אל הבריאה בהיכל ד' ושם היא עומדת עד הבקר כמבואר אצלנו.

והנה ע"י עסק התורה אחר חצות הם המעלים אותה מעט מעט עד שבאור הבוקר היא גומרת לעלות באצילות. והענין כי באור הבוקר חוזרת לאה למקומה באחור ומתמעטת עד שיעורה, ואז הט' ספירות שלקחה מרחל הם יורדות אז בבריאה להתחבר עם הנקודה עצמית של רחל, ואח"כ הם עולים כלם ע"י סדר התפלה כמבואר במקומו. ואז כשיורדין הט' ספירות לתתא אז עולה אותה הנקודה העשירית של רחל (שעמדה) [שירדה] בבריאה שהיא מעולה מכל הט' האחרות ועולה באצילות עד שבאור הבוקר היא גומרת לעלות באצילות כנז', והט' ספירות ירדו בבי"ע ואנו מעלים אותם ע"י סדר התפילה עד שבכרכת אבות עלו הט' נקודות אל אחורי ז"א, ואז אותה הנקודה העשירית שהיא בחינת הכתר חוזרת אל האחור ומתחברת עם התשע נקודות שלה ושם נתקנת כנודע בסוד התפלה.

וידע כי הכאת קוצא דשערי דא"א בעורף דז"א והארתו במוחין דז"א יוצאה עד המצח, ושם נעשין בחינת התפילין של ראש ע"י המשכת האורות ממוחא דא"א ועוברין צינורות השערות אל רישא דז"א כי שם סיומם כנודע. ואח"כ בכח ההכאה חוזרת ההארה אל האחור ומאירים בלאה מלכות דאימא ונעשית בחינת קשר של תפילין.

וכבר ידעת כי גם ברישא דז"א יש קוצא דשערי ויורד עד החזה שלו מאחוריו באופן שהוא מסתיים כנגד המצח של רחל כנודע שהיא עומדת מאחוריו. והנה להיות שגופא דילה הוא מחובר עם גופא דז"א ממש, עכ"ז רישא דילה להיותו עגול כנודע אינו יכול להדבק ממש כל הראש בגופא דז"א רק אמצעיות הראש לבדו מתחבר היטב, אך משני צדדי הראש להיותו עגול כנזכר ישאר

והנה להיות שאינה אז רק בסוד נקודה לכן מקום חזרתה אז הוא בזרוע שמאל דז"א פנים בפנים כנגד הלב מבחוץ כנגד מקום ששם נכנס הרשימו של הנוקבא הנ"ל, ואז יוצא אותו הרשימו שלה שבתוך הלב דז"א ע"י המצוה והברכה ונכנס תוך רישא דנוקבא בסוד מוחין, ואז נקראת תפלה של יד, פירוש כי אז הנקודה ההיא נקשרת בזרוע השמאלי

וכבר ידעת כי בחצות הלילה ע"י הט' ספירות שלוקחת לאה מרחל כדי שתהא (אורך) [ב]מדת הז"א, מתמעטת רחל בסוד נקודה ויורדת אל הבריאה בהיכל ד' ושם היא עומדת עד הבקר כמבואר אצלנו.

והנה ע"י עסק התורה אחר חצות הם המעלים אותה מעט מעט עד שבאור הבוקר היא גומרת לעלות באצילות. והענין כי באור הבוקר חוזרת לאה למקומה באחור ומתמעטת עד שיעורה, ואז הט' ספירות שלקחה מרחל הם יורדות אז בבריאה להתחבר עם הנקודה עצמית של רחל, ואח"כ הם עולים כלם ע"י סדר התפלה כמבואר במקומו. ואז כשיורדין הט' ספירות לתתא אז עולה אותה הנקודה העשירית של רחל (שעמדה) [שירדה] בבריאה שהיא מעולה מכל הט' האחרות ועולה באצילות עד שבאור הבוקר היא גומרת לעלות באצילות כנז', והט' ספירות ירדו בבי"ע ואנו מעלים אותם ע"י סדר התפילה עד שבכרכת אבות עלו הט' נקודות אל אחורי ז"א, ואז אותה הנקודה העשירית שהיא בחינת הכתר חוזרת אל האחור ומתחברת עם התשע נקודות שלה ושם נתקנת כנודע בסוד התפלה.

והנה להיות שאינה אז רק בסוד נקודה לכן מקום חזרתה אז הוא בזרוע שמאל דז"א פנים בפנים כנגד הלב מבחוץ כנגד מקום ששם נכנס הרשימו של הנוקבא הנ"ל, ואז יוצא אותו הרשימו שלה שבתוך הלב דז"א ע"י המצוה והברכה ונכנס תוך רישא דנוקבא בסוד מוחין, ואז נקראת תפלה של יד, פירוש כי אז הנקודה ההיא נקשרת בזרוע השמאלי

חלל ומקום פנוי שם ביניהם, נמצא לפי זה כי מקום תרין מוחין דנוקבא שהם חכמה ובינה אינם דבוקים, אמנם מקום הדעת מוח האמצעי הוא דבוק אחר באחר הז"א ממש כנזכר.

והנה קוצא דשערי דז"א כשהוא מכה באחורי הז"א אינו מכה במצחא דרחל אלא מכה בגופא דז"א עצמו שהוא מקום הנשאר פנוי כנזכר, כי רוחב הראש דנוקבא אין רוחבו כרוחב דגופא דז"א לכן הוא שם מכה קוצי דשערי. והטעם שכל מה שהוא יכול לידבק עם בחינתו דז"א עצמו הוא מתחבר מש"כ בא"א שהוא מלוכש תוך ז"א, ולכן אין לו מקום להכות רק בז"א עצמו כנזכר.

נמצא דקוצא דשערי דז"א הם מכים בשתי קוים שמן הצדדין ששם התפשטות חכמה ובינה דז"א בין חכמה ובינה דאימא ובין חכמה ובינה דאבא, כי הלא המוחין דז"א הם מתפשטין מראשו ועד רגליו דרך ג' קוין שלו, ואעפ"י שבערך הז"א עצמו אינם נק' מוחין עכ"ז לגבי רחל ויעקב הם נקראין מוחין, ומההארה היוצאת משם נעשים מוחין אל רחל ויעקב כנודע. נמצא כי הקוצא דשערי דז"א אינה מכה רק בחכמה ובינה דאבא ודאימא לבד אך בדעת אינו מכה, ולכן דעתה של רחל היא קלה כי הם גבורות לבד.

ואמנם סוד ד' פרשיות של תפלה של יד כפי זה הנזכר אינם כמו תפלה של ראש, רק הם ב' חכמות וב' בינות של אבא ושל אימא, כי חכמה ובינה של אימא הם נק' חסד וגבורה בערך חכמה ובינה של אבא, אך האמת הוא שאינם רק חכמה ובינה לבד, ועם היות שהם כפולים דאבא ודאימא כנזכר עכ"ז אינם

רק תרין מוחין לבד חכמה ובינה כנזכר. הרי נתבאר איך הם תרין מוחין וארבע פרשיות.

והנה יש בה מוח הדעת מבחינת הגבורות, אמנם אינו בבחינת פרשה בפנים רק הוא בחוץ והוא סוד הקשר דיד בצורת יו"ד, והוא סוד המוח של הדעת שלה של הגבורות ולכן אצטריך דלא לפרשא לון, שאם תסלק הדעת מן רחל תשאר בלי שום דעת כלל ואין לך פגם גדול מזה. ולכן הזהיר בזהיר דלא יעדה יו"ד מן גוי תפלה כלל, אמנם היותו בחינת עור הרצועה לבד ולא פרשה יוכן במה שנתבאר אצלינו כי מקום הדעת שלה הוא בין שני הכתפים בין חסד וגבורה בשליש הראשון של ת"ת, ולכן הקשר של יד שהוא בחינת הדעת שלה נתון יותר למטה והוא בבחינת עור בלי כתיבה לפי שאינו מוח ממש, אך עכ"ז איצטריך דלא יעדי ליה מניה ויקשרהו עם המוחין כדי להורות שגם הדעת הזה הוא בחינת מוח אעפ"י שהוא יורד למטה בגופא.

ונחזור לעניינו, כי הקוצא דשערי דז"א כשהם מכים אחורי הז"א ובוקעים ונכנסים תוך ז"א ופוגעים בחכמה ובינה דאבא ואימא, והם מוציאים אותם כלפי פנים ויוצאים מחוץ לזעיר ומשם הם בוקעים באחורי רישא דיעקב העומד שם, ונכנסים ביעקב ברישא דיליה ובמוחין דיליה ומוצאים אותם לחוץ במצחא דרישא דיעקב, כי אחורי דיעקב הם כנגד פני הזעיר ולזה תחלה פוגעת הכאת קוצא דשערי דז"א בעורף דיעקב, ואח"כ עובר ויצא במצחא דיליה ושם נעשים תפילין במצח [יעקב(א)] והם ד' פרשיות מחכמה ובינה דאבא ומחכמה ובינה דאימא כנ"ל גבי תפילין דרחל.

(א) בכ"א חסרה שורה זו ובכ"י חברון ליתא מילת יעקב ובכ"ב מטושטשת המילה בצילום שכירי, אמנם נראה שכתוב שם יעקב וכן נראה מפע"ח פרק ח.

נרמזו בסוד אזכרות, ולהיותם בסוד עיבור הם בסוד אהי"ה שהוא מורה על העיבור כלומר אנא זמין לאולדא.

אמנם ענין ד' פרשיות הוא אחרי שיצאו לחוץ כי אז לא היו בסוד עיבור, רק שנתפשטו אל שש קצוות שלמים והמלכות שביעית להם, ואז המלכות נוטלת תרין מוחין לבד כמו שידעת מן ה' קצוות, והד' מן ה' נשארו אל הת"ת וכנגדם הם ד' פרשיות, ולפי שאינם בסוד עיבור לכן לא באו בסוד אהי"ה אלא ארבעה כנגד ידו"ד.

אמנם ענין ד' בתים הוא לפי שאח"כ חזרה הבינה דרך עיבור ונתנה ד' במוחין דז"א וכנגדם שם אהי"ה המורה עיבור כנוצר, ולהיות שאין יוצאים המוחין רק בהתלבשות נה"י דאימא ואינם מתגלים רק הלבוש לכן בתי התפילין שהם לבוש נרמזו בשם אהי"ה. עוד טעם אחר והוא כי כבר ידעת כי כל סוד אור המקיף של זו"ן כלם הם מן אהי"ה, והנה התפלה שהיא סוד רישא דז"א יש ג' בחינות, א' אור מקיף עליון דנה"י דאימא והוא אהי"ה א' הנרמז בכ"א אזכרות, ולרוב העלימן לא ירמזו רק אחר התלבשותן במוחין, אך עיקר מציאותם למעלה בסוד אור מקיף.

והבינה הכ', הם סוד ד' המוחין שנתלבשו בתוכו בתלת חללי [גולגלחא] בסוד הפנימיות, והם בסוד ידו"ד הנרמזים בפרשיות שהם בסוד פנימיות.

והבינה הג' היא, כי אחר שנתלבשו בסוד ד' מוחין אז הכה שם הנהו קוצא דשערי דרישא דא"א כדי להוציאם בחוץ בסוד אור מקיף שני, ולכן סוד ד' בתים שהוא סוד

ואח"כ מכח ההכאה ההיא חוזרין האורות אל האחור עד רחל ובכל מקום שפוגעין עושין הארה, כי בחזרת האורות אל אחורי יעקב בעורפו אז עושין לו שם בחינת קשר של תפילין שהוא סוד דור המדבר כמבואר אצלינו, ואח"כ הולך וחוזר האור יותר אל האחור עד שיוצא מן ז"א ונכנס ברחל ויוצא מן רחל במצח שלה ושם נעשה בחינת תפלה של יד הנ"ל, כי הלא אחורי רישא דרחל דבוקה באחורי ז"א והיא קרובה אל זרוע שמאל. אך לחזור פעם שלישי אל עורף דרחל כדי לעשות שם קשר תפילין אין בו כל כך כח.

ועתה נבאר לך כוונת פרטי התפילין ואומר, דע כי תפלה של ראש יש בה כ"א אזכרות כנגד שם אהי"ה, וד' בתים כנגד שם אהי"ה, וד' פרשיות כנגד שם הוי"ה, וג' שמות אלו הם בגי' חיים והוא סוד חיי המלך, ולכן כל המניח תפילין עליה כתיב ה' עליהם יחיו כי המלך הוא התפארת וחיוו נמשכים לו מן הבינה והחכמה הנק' חיים.

אמנם הטעם למה אלו שבפנים ושבחורין הם רמוזים באהי"ה והאמצעים בידו"ד, הענין הוא כי כבר ידעת כי ג' בחינות יש בז"א, תחילה בהיותו במעי הבינה בסוד עיבור ואז היה תלת כלילן בתלת בסוד ו' זעירא והמלכות רמוזה בסוף הוא"ו בסוד פסיעה לבר כנודע, והנה אז הוא שם כלול מן הז' שהם ו' קצוות והמלכות שבסופם, (ב) אמנם לפי שאינם אלא תלת זמנין שבעה הם כ"א אזכרות, לפי ששם הם היו במעי אימא והיו יותר מעולים ודקים בסוד מוחין להיותם תוך הבינה ולכן

אור מקיף הב' הם כנגד אהי"ה שני שהוא אור מקיף. וכבר ידעת כי כל מציאות אור יש בו סוד אור חוזר, לזה כשחזר האור לאחוריו אז האירו ד' אורות אלו ונתלבשו בחוץ בסוד ד' של קשר של תפילין שהוא סוד מלכות דאימא ובתוכה מלובשים ד' אורות של ד' מוחין, ולכן נקראת ד' כנגד ד' אורות.

ומד' זאת נמשכים ב' רצועות א' כנגד הימין ואחת כנגד השמאל, וברצועות הימין שם סוד החכמה והחסד דז"א, ובשמאלית הם בינה וגבורה דז"א, כי הדל"ת היא סוד אור מקיף העצמי (ג) של המלכות, וכמו שהד' עצמה היא סוד עור כן גם הרצועות הם סוד עור, וסוד אור מקיף מבחוץ.

והנה הרצועה הימנית היא היותר קצרה והיא נגעת בטיבורא דליבא בפנימיות דז"א, כי הוא יונק כל מציאות עיטרא דחסד ואינו נשאר אל הנוקבא מן החסדים כי אם מעט מועיר, ולכן הרצועה הימנית אינה מגעת אלא עד הלב לפי שמשם ולמטה התחלת בנין הנקבה כנודע, ואמנם רצועת השמאל היא מגעת עד נה"י דז"א עד טיבורא (ד) ונכנסים שם ונעשים שם מוחין (למלכות) [לנוקבא] בסוד אצילות, לפי ששם הוא התחלת הנה"י דז"א ונכנסים הגבורות שם להתלבש ביסוד דז"א כדמיון המוחין של ז"א שנתלבשו בנה"י דאימא.

והענין והכל אמת כי תחלה נעשים למלכות מוחין מצד הבריאה, כי תפלה של יד היא בבריאה ואנו עושים לת"ת מוחין דיליה באצילות, ואח"כ נמשכין אליה ונעשין לה

מוחין דילה בסוד אצילות, והוא כי אחר אשר הנחנו תפלה של ראש והוא סוד המוחין דיליה ד' פרשיות בראשו כנוכר, הנה אח"כ נמשכים ממנו ב' רצועות ומקיפים הראש והם חסד וגבורה ונמשכים עד אחורי הראש, ושם אנו עושים קשר א' והוא סוד הת"ת, כי שם הוא קשר כלם כנודע, ואז נרשמה בו סוד סוד המלכות כי שם מקומה באחור, והיא אחורי חדוי דכורא כנגד הת"ת, ולכן שם ד' גדולה שהיא סוד ד' של יהוד"ה, ואחר כך נמשכים הרצועות אחר קשר זה בסוד נצח והוד (ה), ואז על ידיהם נמשכים עד תפלה של יד ונעשין שם מוחין למלכות בסוד האצילות.

אמנם ענין ד' שיטין בתפלה של ראש הוא, כי הנה ד' מוחין כל א' כלול מכלם, ולכן בכל פרשה יש ד' שיטין.

אמנם סוד השיני"ן והם שבעה ראשים והם סוד אלה"ים דקטנות ולכן הם נעשים אח"כ בתים אל מוחין דגדלות שהם הפרשיות, ולכן הם עור, ושחורים בסוד הדינים, והם ד' מוחין דקטנות, ואח"כ נכנסים בג' שהם הנה"י הרי ג' וד' הרי שבעה. ובאו בסוד השי"ן כי כן אלה"ים דיודין בגי' ש', וגם חלוף הוי"ה הוא סוד מצפ"ן בגי' ש', וזהו סוד וראו כל עמי הארץ כי שם ידו"ד נ'קרא ר"ת שי"ן, ואז ויראו ממך כי מצד אלה"ים שם היראה. והנה שי"ן בגי' ש"ס, ועם השבעה ראשין שבשני השיני"ן שהם סוד המוחין ונה"י כנוכר יהיה הכל שס"ח עם כללותו, והם סוד שס"ח מגים שבקטורת, כי הלא מן אלו המוחין דקטנות שהם אלה"ים נמשכים י"א סימני הקטורת שהם רוחניות הקליפות כמבואר אצלינו, גם שבע

(ד) בכ"י א' הגירסא נגד טיבורא דליבא.
(ה) בכ"י א' הגי' נה"י.

(ג) בכ"י חברון איתא האמצעי העצמי, אמנם נראה כי מלת האצמעי מחוקה.

וחג"ת הרי ז', ומהם מאירה היא לכן הם ז' שיטין: וג' שמות האלו הנזכרים שהם אהי"ה ידו"ד אדנ"י בגי' יב"ק, וזהו סוד המעברתא ג"כ סוד ויעבור את מעבר יב"ק, כי דרך אלו עובר כל השפע מתחלת האצילות עד סופו.

ואמנם סוד קשר היו"ד שיש בתפלה של יד הוא סוד מוח הדעת של הגבורות ידיה, שהוא בין הכתפים ולא בכלל הגולגלתא למעלה כמו שנודע, ולזה אינו בסוד פרשה, ולהיותה בכלל המוחין צריך להקפיד שלא להפרידה מהפרשיות כנזכר בזהר, וכבר זכרנו לעיל.

ואמנם כוונת הנחת התפילין תניח תחלה תפלה של יד כי היא בכריאה כנזכר, ותניחה מיושב, וצריך להושיט זרוע שמאלו כנזכר בזהר להורות כי כל זה בסוד מקיף כנזכר, וצריך לשים שמאלו תחת ראשה ולחבקה ביד ימינו כמו שכתוב שמאלו תחת לראשי. והענין כי עתה עדיין היא למטה ואינה ממש כשיעור קומתו רק ראשה אצל החזה של הזכר, עד שנמצא כי ראשה הוא נתון בין שני זרועותיו, וזה החיבוק אינו גמור. אך באתה גבור אז הוא מחבקה בגופה ממש כי אז כבר הגדילה ונמצא שמאלו הוא מחבק גופא ממש, וחיבוק הימין הוא כאשר כורך הרצועה סביב זרועו, וצריך להיות הנחתם בהצנע ולכסותם בטלית לרמוז כי התפילין פנימיים בסוד הנשמות, אך הטלית מקיף אפילו בסוד חיצוניות העולמות ולכן הטלית מלביש ומכסה התפילין, כי כן העולמות מכסים הפנימיות שהם הנשמות. וזהו טעם שקודם ללבוש הטלית לתפילין, כי הטלית הוא מציאות (הגוף) המקיף לבחינה ראשונה דעיבור ויניקה, והוא סוד ב' טליתות קטון וגדול שהם עיבור ויניקה,

ראשין הנז' שהם סוד הארת המוחין רגדלות שהם ג"כ ד' וג' כנזכר, ואותם שבעה האורות עם אלה"ים העולה שי"ן יהיה הכל שס"ח מגים שיש בקטורת, ולכן שס"ה הם העקריים כנגד ימי השנה שהם מוחין עצמם דקטנות שהם שי"ן ורגדלות שהם ד' עם הכללות הרי שס"ה, אך שלשה יתרים שהם כנגד נה"י דאימא אלו הם יתרים, והיו משמשים ליום הכפורים שהוא כנגד הבינה.

והנה פרשה ראשונה של ראש תכוין לשם אהי"ה דיודי"ן, ובשניה לאהי"ה דמילוי אלפי"ן, ובשלישית לאהי"ה דמילוי ההי"ן, וברביעית לאדנ"י במילואו.

ואמנם תפלה של יד: הנה ענין כ"א אזכרות שבהם הוא ממש כמו תפלה של ראש, כנגד הבחי' הא' שם אהי"ה.

וענין ד' פרשיות הם סוד הפנימיות המוחין ידיה, כי כבר ידעת כי ב' מוחין דילה הם נצח והוד וכל א' כלול משניהם כי היא נעשית מאחורי נצח והוד, וזה כנגד הבחינה הב' שהוא שם הוי"ה, אמנם לפי שהם בסוד פלגין נמצא שכלם אינם רק אחד, והוא כנגד הבחינה השלישית שם אדנ"י, ולכן הוא בית אחד לבדו.

ואמנם ענין ז' שיטין שבה הוא, כי הלא בראש של הז"א אינם מקיפין אלא הד' בלבד, אך בתפלה של יד שהיא המלכות יש ז' מקיפין כי ד' מוחין קדמאין מתלבשים בנה"י דבינה ונכנסים בגולגלתא דז"א, ואח"כ אלו הם בסוד מקיפין אל המוחין של המלכות נמצא שהם ד' בגו ג' הם שבעה, וכנגדם הם שבעה שיטין בתפלה של יד. ג"כ לפי שהמלכות צריכה להאיר ממוחי דז"א ד' מוחין

ואח"כ באים התפילין שהם הפנימיים המוחין דעיבור שני דהגדלה.

ויקשור התפילין בקבורת הזרוע כעין ש' ג' כריכות. ואח"כ יכרוך בפרק האמצעי של זרוע ז' כריכות, והם כנגד ז' הנערות הראויות לתת לה מבית המלך כנודע. ובשעת הקשירה יכוין שקושר השכינה עם בעלה [ו]לייחדם אח"כ יחד בק"ש, וזהו סוד אח"ד שבק"ש א"ח ד' זו"ן קשורים יחד בב' קשרים קשר יד וקשר יו"ד והם ב' יודי"ן של יאהדונה"י.

וקודם שתכרך הברכה תכוין לחבר אותיות י"ה שהוא התעוררות אבא ואימא לעשות הזווג להמשיך מוחין לזו"ן, ומהם יבואו התפילין. ואח"כ תכוין להעלות ה' תתאה עם הוא"ו כזה ה"ן אל ה' הראשונה שהוא סוד מ"ן, ואח"כ להוריד ה' ראשונה לר' שהוא סוד כניסת המוחין ע"י נה"י דה' עילאה בריש זו"ן כזה י"ה ד"ו ה"ו והוא בגי' הב"ל שהוא מילוי ס"ג, כי הבינה שהיא ס"ג היא המוציאה סוד התפילין. ואח"כ תכרך בא"י אמ"ה אקב"ו להניח תפילין. אח"כ בתפילה של יד תכוין תחילה סוד עיבור ראשון אהי"ה פשוט, אח"כ (סוד) ידו"ד פשוט סוד יניקה ד' פרשיות, אח"כ סוד הבית שהוא עיבור ב' תכוין לאדנ"י במילוי אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד. אח"כ תכוין כי אהי"ה ידו"ד אדנ"י בגי' יב"ק והוא ידו"ד אלהיים סוד המלכות מעבר יב"ק.

אח"כ בתפלה של ראש תכוין בסוד עיבור ראשון לסוד שם אהי"ה במילוי יודין, אח"כ תכוין לסוד יניקה שהוא ידו"ד, והם סוד ד' מוחין כלולים מארבעתם ולכן תכוין לד' שמות יה"ו מלאים מסוד ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, והוא מוח החכמה. אח"כ לד' שמות

אה"י מאהי"ה שנים הראשונים מיודי"ן, והג' מאלפין, והד' בההי"ן, וטוב לשלבם יה"ו ראשון עם אה"י ראשון וכן שאר הארבעה. ואמנם הד' שמות אה"י במילויים הם בגי' תפילין, ואל זה תכוין באמרו להניח תפילין. גם תכוין אל שם פסת"ם שהוא ג"כ בגי' תפילין.

אח"כ תוציא תפילין של ראש מן הכיס, ולפחות אחר קשירת ג' כריכות שעל הקבורת כי קודם קשירתם אסור להוציאם מן הכיס, (ומורי) [והאלה"י מהרי"א] זלה"ה אחר שהיה כורך שבעה כריכות בזרוע אז היה משים תפלה של ראש.

ואח"כ יניח תפלה של ראש מעומד כי הם באצילות כמו שידעת. ותכוין במה שזכרנו לעיל כי בסוד עיבור ראשון תכוין לסוד אהי"ה במילוי יודי"ן, אח"כ תכוין לסוד יניקה שהוא ידו"ד והם סוד ד' מוחין כנזכר, אח"כ תכוין לסוד אהי"ה דיודי"ן אל סוד עיבור השני דגדלות. ואח"כ תכוין כי אהי"ה ידו"ד אהי"ה בגי' חיים שהוא סוד חיי המלך, גם הוא בגי' בינ"ה כי מינה נמשך כל זה אל הז"א שהם סוד כ"א אזכרות וד' פרשיות וד' בתים כמבואר אצלינו. ואחר שתשים גם תפלה של ראש תכוין כי ס"ח של ראש ויב"ק של י"ד הם בגי' ק"ף כמנין ע"ב ס"ג מ"ה. ואחר שכבר בא בעלה שהוא התפילין של הז"א אז יכרוך ג' כריכות באצבע האמצעי והם סוד הקידושין, ויכרוך כריכה א' בפרק האמצעי של פרק האצבע וב' כריכות אחרות בפרק התחתון של אצבע הסמון לכף. גם תכוין ברצועות כי שם א"ל במילואו אל"ף למ"ד בגי' הק"ף, וב' א"ל במילויים בגי' רצועה והם סוד ש"ע נהורין.

ואמנם סוד התפילין של ר"ת זלה"ה הם סוד שם אהי"ה יהה"ו אהי"ה, ושל יד אהי"ה יהה"ו אדנ"י, והם בגי' ק"ף שהם ע"ב ס"ג מ"ה (כנו"ל שהם סוד ידו"ד⁽¹⁾) והם סוד מוחי דאבא, אמנם של רש"י זלה"ה הם סוד מוחי דאימא: גם צריך לכוין ענין הד' יה"ו במלוי ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כנו"ל בשל רש"י. אך בשל ר"ת לפי שהם מן אבא והם ד' אותיות כמבואר אצלינו בענין ציצית, לכך צריך לכוין בד' הויו"ת גמורות רק שצריך להקדים שם כ"ן לשם מ"ה.

ודע כי במנחה היה הרב [הרי"א] זלה"ה מניח תפילין דשמושא רבא שהם אצבעיים על אצבעיים והם כתובים כסברת רש"י, ואמנם להיותם אצבעיים כנוזר הם עולים במקום הב' סברות יחד של רש"י ושל ר"ת. וצריך לכסות התפילין תמיד שהוא בסוד המוחין בטלית שהוא סוד המקיף כנו"ל.

ודע שאחר שהיה מתעטף בציצית ומעוטר בתפילין אח"כ ילך לבית הכנסת מעוטר ומוכתר [בנוזר אלקיו עלין].

ואין להסיח דעתך מן התפילין אפילו באמצע התפילה. ובכל זמן הנחתם יספיק לך כמה שתכוין בקיצור, ותתחיל מתפלה של ראש ותכוין באהי"ה ידו"ד אהי"ה, ובשל יד אח"כ באהי"ה ידו"ד אדנ"י, ותכוין כי אלו הם בגי' ע"ב ס"ג מ"ה. ובזה תכוין בכל (הזמנים ובכל רגע) [הרגעים] אפילו באמריך תפלה חוץ מהעמידה, והטעם כי היסח הדעת גורם לסלק המוחין והוא פגם גדול. ולא תסלק התפילין כי אם אחר עלינו לשבח ועל כן נקוה לך: וכשתסיר תפלה של יד תסירנה מיושב כמו בהנחה.

ודע כי בבוקר היה מניח הרב האלה"י כמהרי"א זלה"ה תפילין של רש"י ודר"ת שניהם יחד, כיצד תחלה נותן יד של רש"י ואח"כ של ר"ת, ושניהם יהיו בקבורת של הזרוע, של רש"י יותר גבוהה וסמוכה לכתף ואח"כ של ר"ת, וכמו כן בתפלה של ראש יניח של רש"י תחלה ואח"כ גבוה למעלה מהם ישים של ר"ת, וכן הקשר דר"ת יהיה גבוה למעלה מקשר דרש"י.

סדר כתיבת התפילין

פרשת ויהי כי יביאך כזה: והיה, וכל פטר, ה' ממצרים, פטר רחם.

פרשת שמע שורותיה כזה: שמע, נפשך, לבניך, לאות.

פרשת ויהי אם שמוע כזה: והיה, ונתתי, יכולה, בשבתך.

ועתה נבאר לך סדר כתיבת התפילין כבר ידעת שהפרשיות של ראש נכתבים ד' שורות בכל פרשה ופרשה, והפרשיות של יד נכתבות שבעה שורות לכל פרשה ופרשה. וזה סדר חילוקם.

פרשיות של ראש.

פרשת קדש ד' שורותיה כזה: וידבר, מזה, בחדש, בצאת.

(1) כ"ה רק בכי"א וליחא בשאר הכ"י.

ההוי"ה הפשוטה, והיא שם ע"ב א' שלם, והיא שם אהי"ה דיודי"ן: וקודם כתיבת והיה כי יביאך יכוין כי כל הפרשה הזאת היא ה' א' של הוי"ה הפשוטה, והיא שם ס"ג אחד שלם, והיא שם אהי"ה דאלפי"ן: וקודם כתיבת פרשת שמע יכוין כי כל הפרשה הזאת היא ו' של ההוי"ה הפשוטה, והיא שם א' שלם של מ"ה, והוא שם אהי"ה דההי"ן: וקודם כתיבת פרשת והיה אם שמוע יכוין שנכל הפרשה הזאת היא אות ה' אחרונה של ההוי"ה הפשוטה, והיא שם א' שלם של ב"ן, והיא שם אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד מלא.

ואח"כ כשכותב סדר שיטות של פרשת קדש יכוין קודם כתיבת השיטה הראשונה באות י' פשוטה של ההוי"ה פשוטה, ויכוין באות יו"ד דמילוי שם ע"ב, ויכוין באות אל"ף דמילוי אהי"ה דיודי"ן. ובשיטה שנית יכוין באות ה"י דמילוי שם ע"ב, ויכוין באות ה"י דמילוי אהי"ה דיודי"ן. ובשיטה שלישית יכוין באות וי"ו דמילוי שם ע"ב, ובאות יו"ד דמילוי אהי"ה דיודי"ן. ובשיטה ד' יכוין באות ה"י דמילוי שם ע"ב, ובאות ה"י דמילוי אהי"ה דיודי"ן: ועל דרך זה יכוין בד' שיטות של פרשת והיה כי יביאך לכל ג' בחינות הכוונה שבה שהם לה' ראשונה של הוי"ה הפשוטה בכל הפרשה, ולשם ס"ג שלם מחולקים ד' אותיותיו מלאות בד' השיטות, ולשם אהי"ה דאלפי"ן מחולקים ד' אותיותיו מלאות בד' השיטות: ועל דרך זה יכוין בפרשת שמע אל ו' של ההוי"ה [פשוטה] בכל הפרשה, ולשם מ"ה, ולשם אהי"ה דההי"ן מחולקים לד' שיטות כנזכר: ועד"ז יכוין כפ' והיה אם שמוע אל ה' אחרונה של ההוי"ה הפשוטה בכל הפרשה, ולשם ב"ן, ולשם אדנ"י מחולקים לד' שיטות כנזכר.

[פרשיות] של יד ז' שורות לכל א' כזה:

פרשת קדש [שורותיה ז']: וידבר, את היום, כחדש, זבת, את שבעת, ה' לי בצאתי, ה' ממצרים.

פרשה ב' [והיה שורותיה ז']: והיה, רחם, ואם לא, זאת, לשלחנו, לה' כל, עיניך.

פרשה ג' [שמע שורותיה ז']: שמע, את, מארך, היום, בביתך, לאות, על מזוזות.

פרשה ד' [והיה שורותיה ז']: והיה, ובכל נפשכם, ואכלת, ידוד בכס, אשר ה', בין עיניכם, ביתך ובשעריך.

ונבאר כוונת כל פרשה ופרשה מהם, ואח"כ נסדרם כסדר השיטות שלהם.

פרשיות של ראש: דע כי הוי"ה א' פשוטה כוללת כל

הד' פרשיות אלו, כל פרשה ופרשה היא אות א'. פרשת קדש היא אות יו"ד ראשונה של הוי"ה, והיה כי יביאך באות ה' ראשונה, שמע באות ו', והיה אם שמוע באות ה' אחרונה. ודע כי מזאת ההוי"ה הפשוטה נמשכים ממנה ד' שמות ההוי"ה שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ונכללים בה, והם: ע"ב באות יו"ד, וס"ג באות ה"א, ומ"ה באות וא"ו, וב"ן באות ה"א אחרונה. גם ד' שמות אלו כוללים ארבע פרשיות של התפילין על הסדר שלהם: עוד דע כי מזאת ההוי"ה נמשכים ממנה ד' שמות, והם: מאות יו"ד נמשך אהי"ה דיודי"ן, ומאות ה' הא' נמשך אהי"ה דאלפי"ן, ומאות ו' נמשך אהי"ה דההי"ן, ומאות ה' אחרונה נמשך שם אדנ"י במלואו. ואלו הד' שמות כוללים כל הד' פרשיות של התפילין ג"כ כל שם בפרשה א'.

ונמצא כי קודם שיכתוב פרשת קדש יכוין כי כל הפרשה הזו היא של יו"ד של

ואח"כ יחלקם הכ"א אותיות לשלשה שלשה אותיות בכל שיטה מהשבעה שיטות ע"ד הנ"ל. וכן על דרך זה יכוין קודם פרשת שמע אל ר' דהוי"ה פשוטה ולשילוב ב' שמות יחד של אהי"ה דההי"ן והוי"ה דההי"ן, ויקדים אהי"ה להוי"ה, ואח"כ יחלק הכ"א אותיות לג' ג' אותיות לכל שיטה מהז' שיטות על דרך הנ"ל. וכן על דרך זה יכוין קודם פרשת והיה אם שמע אל ה' אחרונה דהוי"ה פשוטה ואל שם אדנ"י במילואו, והנה אין בהם רק י"ג אותיות ולכן תחזור לכוין פעם שנית אות ה' הפשוטה אחר הכל ויהיו ארבעה עשר אותיות, ותחלקם שני אותיות בכל שיטה מהז' שיטות.

ודע כי מלבד זה יש כוונה אחרת עוד באלו הפרשיות של תפלה של יד, והוא שבפרשה הראשונה תכוין אל מ"ב אותיות פשוט ומילוי ומילוי המילוי דהוי"ה דע"ב, ותחלקם לשבעה חלקים שהם ששה אותיות בכל שיטה ושיטה: ובפרשה השנית תכוין על דרך הנ"ל במ"ב אותיות של פשוט ומילוי ומילוי המילוי של הוי"ה דס"ג מחולקים אל ששה אותיות כנז"ל: ובפרשה הג' יכוין על דרך הנ"ל במ"ב אותיות של פשוט ומילוי ומילוי המילוי דשם הוי"ה דמ"ה מחולקים אל ר' ו' אותיות כנז"ל: ובפרשה ד' תכוין אל שם ס"ג ואל אהי"ה דיודי"ן ואל שם מ"ה ואל אדנ"י במילואו על הסדר הזה עצמו, והנה הם מ"ב אותיות אחרות ותחלקם אל ששה אותיות בכל שיטה ושיטה כנז"ל: ורצוני להעתיקם כדי של תטעה בהם.

ואמנם כוונת פרשיות של יד הם באופן אחר, כי הנה הם שבע שיטות וצריך לחלק הכוונות לשבעה שבעה בחינות, והנה הכוונות שלהם דרך כלל הם אלו, ראשונה הוא דע שיש ד' אותיות הוי"ה פשוטה כוללים ארבעה פרשיות, עוד יש ד' שמות יוצאים מד' אותיות הוי"ה זו, והם: שם ס"ג באות י', ושם מ"ה באות ה' ראשונה, ושם כ"ן באות ר', ושם אל"ף דל"ת נר"ן יו"ד באות ה' אחרונה.

עוד יש ד' שמות יוצאים מד' אותיות ההוי"ה כנזכר, והם: אהי"ה דיודי"ן באות י', ואהי"ה דאלפי"ן באות ה' ראשונה, ואהי"ה דההי"ן באות ר', ובאות ה' תתאה אין שם יוצא מ"מנו רק שם אדנ"י במילואו כנז"ל. וכל ג' בחי' אלו נחלקין בד' הפרשיות של יד, כי קודם פרשת קדש קודם השיטה הראשונה יכוין באות י' של ההוי"ה פשוטה ובשני שמות אהי"ה דיודי"ן והוי"ה דס"ג משולבין יחד, ויקדים אהי"ה להוי"ה לפי שהיא תפלה של יד שהיא נקבה. ואח"כ יקח השלוב של שני שמות הנז' ויחלקם לשבעה חלקים בשבעה השיטות והם עשרים אותיות, ויצרף עמהם אות י' של הוי"ה פשוטה בתחלת הכל ויהיו עשרים ואחד אותיות, וכשתחלקם יהיו שלשה [שלשה] אותיות בכל שיטה כזה: יא"ל פי"ו דה"י הי"י וד"ו אר"ה יה"י.

וכן עד"ז יכוין קודם פרשה שניה אל ה' ראשונה דהוי"ה הפשוטה ואל שילוב שני שמות שהם אהי"ה דאלפי"ן והוי"ה דאלפי"ן, ויקדים אהי"ה להוי"ה לטעם הנז"ל,

תפלה של יד

קדש י'

שיטה א' ידו"ד י"ו וא"ל

שיטה ב' דה"י וי"ו פי"ו

שיטה ג' ה"י יו"ד ודה"י

שיטה ד' יו"ד לת"ה הי"י

שיטה ה' יי"ו דו"י וד"ו

שיטה ו' וי"ו דו"י או"ה

שיטה ז' וה"י יו"ד יה"י.

שמע ו'

שיטה א' (ז) יה"ו הי"ו וא"ל

שיטה ב' דה"א וא"ו פי"ו

שיטה ג' הא"י וד"ו דה"ה

שיטה ד' או"ד לת"ה הה"י

שיטה ה' אא"ל פו"א וד"ו

שיטה ו' וא"ל פו"א וה"ה

שיטה ז' וה"א אל"ף הה"ו.

והיה כי יביאך ה'

שיטה א' ידו"ד י"ו הא"ל

שיטה ב' דה"י וי"ו פי"ו

שיטה ג' הי"י וד"ו דה"א

שיטה ד' או"ד לת"ה הא"י

שיטה ה' יי"ו דו"א וד"ו

שיטה ו' וא"ל פו"א או"ה

שיטה ז' וה"י יו"ד אה"א.

והיה אם שמוע ה'

שיטה א' יו"ד הי"ו ה"א

שיטה ב' או"ה יא"ל ל"ף

שיטה ג' פה"י יו"ד ד"ל

שיטה ד' הי"י וד"ה ת"ן

שיטה ה' או"א וה"א ו"נ

שיטה ו' אל"ף דל"ת י"ו

שיטה ז' נו"ן יו"ד ד"ה.

תפלה של ראש

קדש י'

שיטה א' יו"ד אל"ף

שיטה ב' ה"י ה"י

שיטה ג' וי"ו יו"ד

שיטה ד' ה"י ה"י

שמע ו'

שיטה א' יו"ד אל"ף

שיטה ב' ה"א ה"ה

שיטה ג' וא"ו יו"ד

שיטה ד' ה"א ה"ה

והיה ה'

שיטה א' יו"ד אל"ף

שיטה ב' ה"י ה"א

שיטה ג' וא"ו יו"ד

שיטה ד' ה"י ה"א

והיה אם שמוע ה'

שיטה א' יו"ד אל"ף

שיטה ב' ה"ה דל"ת

שיטה ג' ו"ו נו"ן

שיטה ד' ה"ה יו"ד

(ז) ע"פ כ"י, אמנם בשני הכ"י הג' כמו בשני הפרשיות הראשונות ידו"ד י"ו וא"ל וכן הוא גם בפע"ח, אמנם בשעה"כ הג' בכל הד' פרשיות כמ"ש בפנים, וג"ל כי לא רצו לעשות הפסק בשם ע"כ לא חלקוהו אבל הכונה היא כמ"ש בשעה"כ. ועיין לעיל שחלקוהו לששה בכל שיטה א"כ אין נ"מ.

השניה יש ששה פסוקים כנגד אות ה"א במלואה: ובפרשה השלישית יש ששה פסוקים כנגד ו' של (הוי"ה) [הפרשה הזאת] כנ"ל: ובפ' הד' יש ט' פסוקים לרמז שהיא המלכות המקבלת מן ט' ספירות שעליה שהם כח"ב חג"ת נה"י: ויכוין כי כל הפסוקים של הד' פרשיות הם כמנין א"ל, והוא שם א"ל היוצא משם ס"ג כנודע שהם ייא"י כנז' בר"מ פ' פנחס, וכן הוא כנגד א"ל היוצא משם אהי"ה דיודי"ן שהם ג"כ ג' יודי"ן ואל"ף. וכוננה זאת היא בד' פרשיות של תפלה של ראש אך בד' פרשיות של תפלה של יד יכוין אל שם א"ל היוצא מן אהי"ה דיודי"ן כנזכר, ואל שם א"ל שהוא בחד וכו"מ חסד א"ל כל היום כנזכר בזוהר פ' ויקרא.

גם תכוין כי כל ההוי"ת שיש בתפילין הם כ"א אזכרות והם כמנין אהי"ה פשוט, ולכן כשכתוב הוי"ה א' יכוין לאות א' של אהי"ה, ובחמש הוי"ת האחרות יכוין לאות ה' של אהי"ה, ובעשר הוי"ת האחרות יכוין לאות י' של אהי"ה, ובחמש הוי"ת האחרונות יכוין לאות ה' של אהי"ה.

ואמנם סדר פרטן הם שבעה הוי"ת בפרשה ראשונה, ושבעה בשניה, וג' בשלישית וד' ברכיעית. ויכוין להמשיך שבעה הוי"ת של פרשה הראשונה בשלש הוי"ת שבפרשה ג', וימשיך ז' הוי"ת של פרשה שנית אל ד' הוי"ת שבפרשה רביעית, בסוד חכמה וחסדים, כינה וגבורות, כמו שיתבאר לך בע"ה ממה שנכתוב למטה.

גם כשכותב שם ההוי"ה איזו שתהיה מכלם יקדש השם בראשונה כדין וכהלכה, ואח"כ יכוין כשיכתוב אות י' שנחלקת לג' קוים והם ג' ראשונות כח"ב וכוללים בהם כל הי"ס,

ונבאר סדר כתיבתן: כי הנה תחלה צריך שיכתוב התפילין של הראש ויתקנם ויתפרם לגמרי וישחידם. ואח"כ יכתוב התפילין של יד ויתפרם ויתקנם. גם צריך לזוהר כל מה שיוכל לכתוב כל הארבע פרשיות של הראש או של היד רצופים, ולא יפסיק ביניהם בשום דיבור כלל ועיקר, וכ"ש באמצעם. ואם הוא זקן או חולה ואינו יכול לכתוב כל הד' פרשיות ביחד, יכתוב ג' פרשיות הראשונות ואח"כ יכתוב הרביעית. ואם גם זה קשה לו יכתוב ב' פרשיות הראשונות רצופים עכ"פ, ואח"כ יכתוב הב' פרשיות האחרונות ביחד. אבל בין פרשה ראשונה לשניה לא יפסיק בשום אופן.

והנה אם כתב הב' פרשיות ראשונות והפסיק, כאשר יתחיל לכתוב פרשת שמע יכתוב תחלה ויעביר הקולמוס בדיו על תיבת וידבר של קדש ועל תיבת והיה של פרשה שניה, ואח"כ יכתוב משמע ואילך, וע"י זה יש קצת חיבור: ואם כבר כתב בתחלה כל ג' פרשיות, אז יעביר הקולמוס על תיבת וידבר של פרשה ראשונה ועל תיבת והיה של פרשה שניה ועל תיבת שמע שבפרשה ג' ואח"כ יכתוב והיה אם שמוע, וע"י כך הוי קצת חיבור.

גם קודם שיתחיל לכתוב יתפלל כך: יהי רצון מלפניך יא"א שתשרה שכינתך במעשה ידי, ותצליחני בכתיבתי זאת שאני כותב תפילין הללו לשם קדושת מצות תפילין (אשר) [ש]ציונו ה' אלהינו, והצילני מטעות הכתיבה ומטעות הכוונה אמן יהי רצון: ואח"כ יתחיל לכתוב עם הכוונות הנ"ל.

וגם יכוין כי בפרשה הראשונה יש עשרה פסוקים כנגד עשרה ספירות וכנגד אות יו"ד של ההוי"ה הפשוטה הנ"ל: ובפרשה

כי הכתר כולל כל קו האמצעי שהוא כתר ת"ת יסוד, והחכמה כולל קו ימין חח"נ(ה), והבינה כוללת קו שמאל בג"ה, והמלכות כוללת את כלם. ובאות ה' יכוין אל החכמה ביחוד הבינה ובחמשים שעריה מחולקים בחג"ת נ"ה והיסוד כוללם והוא נותנם למלכות. ובאות ו' תכוין לחג"ת נה"י והמלכות כוללת את כולם בשית סדרי משנה שלה כנודע. ותכוין לראש אות ו' לדעת עליון הנמשך מכתר חכמה בינה. ובאות ה' אחרונה יכוין אל י"ס שנכללים בה כי היא אות ה' וציורו ד"ו שהם עשר. גם תכוין באות י' אל שם ע"ב, ובאות ה' אל שם ס"ג, ובאות ו' אל שם מ"ה, ובאות ה' אחרונה לשם כ"ן.

גם בצורת האותיות של כתיבת התפילין יש קצת שנויים, והם אלו: כי כל האלפין יהיו בצורות יו"ד כנו' בתקונים וצורתה כך: **א** וכל צורת ההי"ן הראשונות של שם ההוי"ה יהיה להם כעין קוץ קטן מאד יוצא לחוץ למטה ברגל ו' זעירא אשר בתוך הה"א, והיא נקרא בזוהר פסיעה לכר כפ' בלק, וזה צורתה: **ה** וכל צורות הווי"ן יהיה להם גוף וראש וקוץ קטן על הראש, וזה צורתה: **ו** וכל צורת היודי"ן יהיה להם ג' קוצין א' למעלה וא' למטה וא' באמצע גופה, וזה צורתה: **י** וכל צורת הטיתי"ן יהיה קו שמאלי שבה כעין זיי"ן, וזה צורתה: **ט** וכל צורת העיני"ן יהיו השני קוים שבה כעין שני ווי"ן ולא כעין זייני"ן, וזה צורתה: **ע** וכל צורת הצד"י יהיו שני יודי"ן בשני ראשיה, הימין כעין יו"ד הפוכה, והשמאלית כעין יו"ד ישרה, ונו"ן תחת היו"ד השמאלית, וזה צורתה: **צ** וכל השיני"ן יהיו

קויהם כעין ג' ווי"ן ולא כעין זייני"ן, וזה צורתה: **ש** ושאלתי ממורי זלה"ה אם יש סמך אל שנויים רבים שראינו (כעין) [ב] ציור כתיבת האותיות בין הספרדים והאשכנזים, והשיב כי יש סמך לכולם וסודות ורמזים למעלה, וכמו שראינו בעינינו בתוך הדרושים והיחודים שלו לכמה מיני (יחודים) ציורים וצורפים משתנים צורת האותיות. ושאלתי לו בפרטות על צורת היו"ד של אות האל"ף שעושין אותה כצורת זיי"ן ואמר לי כי גם לזה יש רמז בס' התיקונים. [עכ"ל האלקי כמהרח"ו זלה"ה הועתק מכתבת ידו (אבת"ב ט)].

עוד מצאתי כתוב וז"ל: ונבאר ענין הכוונת שנתבארו לעיל בסדר כתיבת התפילין, הגה ענין ד' שיטות בכל פרשה מד' פרשיות שכתפלה של ראש הוא כי הזעיר אין לו רק ד' מקיפין כלכד בראשו, אבל כתפלה של יד יש ז' שיטות כנגד המלכות שיש לה ז' מקיפין בראשה, והם כי תחלה ד' מוחין קדמאין דזעיר מתלבשים בנה"י דאימא ונכנסים בגולגלתא דז"א ואלו נעשים בחינת מוחין מקיפין על ראש הנקבה ועל מוחין שלה, והם ד' בתוך ג' שהם ז' וכנגדם שבע שיטות בתפלה של יד.

גם מה שנתבאר כי בפרשת קדש של תפלה של ראש יכוין לשם אהי"ה דיודי"ן ובפרשה ב' לאהי"ה דאלפי"ן ובפרשה ג' לאהי"ה דההי"ן ובפרשה ד' לשם אדנ"י מלא, הענין הוא ובזה"ל תבין מ"ש בהקדמת התיקונים כי התפילין היא אימא על ברא ת"ת, ובמקום אחד אמר בזוהר פ' בא ובפ' ואתחנן אמרו כי התפילין הם חכמה ובינה חסד וגבורה, אבל הענין הוא זה כי ד' פרשיות אלו הם בחינת

(ח) בכ"י חברון ובכ"י ב' הגירסא חג"נ, והוא ר"ת חכמה גדולה נצח.

(ט) שורה זו ליתא בכ"י א', ומלה זו ליתא בכ"י חברון, ונראה כי היא ראשי תיבות אות באות תיבה בתיבה.

(י) בכ"י חברון הגי' כי בזה.

המלכות. גם יו"ד בגי' כ' שהם י"ס מעילא לתתא ומתתא לעילא: ואח"כ יכתוב אות ה', וכדי להורות ענין חבור אות י' בה' בסוד ונהר יוצא מעדן דלא (פסיקא) [אתפרש] לעלמין אין לכתוב ה' זו כשאר ההי"ן, אבל קודם יכתוב צורות י' ואח"כ ישרים צורת ה' כי תפשטו קו א' לאורך וקו א' לרוחב וקו ג' תלוי ועומד כזה: ז' ובוה נמצא שאות היו"ד קשורה בה'. והנה הג' קוים הם חסד דין ורחמים שהם חסד ונצח, גבורה והוד, ת"ת ויסוד: ואלו הששה הם כלולים בג' קוים שבה המתפשטים ויוצאים מן היו"ד שבקרון זוית הימני של הה"א כמצוייר למעלה והרי בזה היא מתקשרת הה"א עם היו"ד שלפניה ועם הוא"ו שלאחריה והרי ג' אותיות יה"ו כלולים ביחד: אח"כ יכתוב אות וא"ו שהוא כן בכור, ואח"כ יכתוב הה"א שניה דוגמת ה' ראשונה לרמוז גם כן הקשר שיש לה עם הת"ת, אמנם יש שינוי א' כי תמורת מה שכתבנו שיעשה צורת י' בקרון זוית הימני דה"א ראשונה יעשה צורת ו' בקרון זוית דה' תתאה וזה ציורה: וך' והנה בזה כל ההי"ה היא קשורה יחד, והזהר שאין כוונתי לומר שיניח ההי"ן נפרדות כמצוייר למעלה אלא הענין שיכתוב תחלה אות י' ואח"כ יכתוב ויצייר עליו צורת ה' בשלמותה ויעביר הקולמוס על היו"ד ג"כ בשוה ויעשנה כשאר כל ההי"ן, וע"ד זה יעשה באות ה' שניה: ע"כ.

שם אהי"ה שהיא בינה ובערך זה נאמר כי התפילין הם אימא על ברא, וגם בבחינה ב' לפי שאלו הד' פרשיות הם נכנסים תוך נה"י של אימא. והנה כל אלו הג' אהי"ה הם בחינות הכתרים של ד' פרשיות אלו, והנה כנגד שם אהי"ה דיודי"ן שהוא בכתר של החכמה יש שם הוי"ה דמילוי ס"ג והם ג' יודי"ן וא' שבשם אהי"ה דיודי"ן והוא ב' תחתונות שבחכמה ושם אהי"ה הגו' מתלבש בו בסוד נשמה אליו כי הוא בחינת ג' ראשונות, ושם אהי"ה במילוי אלפי"ן הוא כתר שבבינה והוא נשמה אל שם הוי"ה דמילוי אלפי"ן שבבינה שהוא ב' תחתונות שבה, ושם אהי"ה דמילוי ההי"ן שבת"ת הוא נשמה אל שם הוי"ה במילוי ההי"ן שב' תחתונות שבו, אבל שם אדנ"י הוא במלכות כנגד והיה אם שמוע ואין לו התלבשות אחר, ולכן בתפלה של יד תכוין בד' פרשיותיה אל ד' שמות התתאין הגו' שהם ס"ג ומ"ה וב"ן ואדנ"י במילואו.

אמנם ענין כתיבת שם ההוי"ה הוא: תחלה יכתוב אות היו"ד ויעשה תחלה קוצא קדמאה ואח"כ קוצא תניינא ואח"כ קוצא תליתאה, ויכוין כי באות זו כלולין ג' ראשונות, וגם הם רומזים אל שלש אותיות שיש במילוי אות יו"ד שהם כוללים כל הי"ס כנודע, כי באות יו"ד נכללים כח"ב בג' קוצין שבה, ואות ו' היא כללות ו"ק, ואות ד' כללות

הרימון הרביעי בברכת המצוות

המשכת השפע מלמעלה למטה, חוץ מן ח"י ברכות העמידה שהם להעלות ממטה למעלה כנו' כוזהר פ' כי תבא ודוק שם.

לבאר כוונה כוללת לראשית כל ברכת המצוות או לברכת הנהנין חוץ מברכות העמידה בלבד. והענין כי בכלם הוא

אמנם הכוונה בפרטות היא כי כוונתנו היא להעלות הז"א עם המלכות יחד אל הבינה לקבל השפע והיא עולה ע"י ג' ידים המעלים אותה שהם חג"ת דו"א כנודע, כי היא רבוקה עמהם בחזה של (ז"א) [ת"ת] מאחוריו כנודע, ואח"כ אנו מורידין ג' מ"ב, הא' של הוי"ה דיוידין אל החסד להעלותו, שהם מ"ב אותיות ד' אותיות הפשוט ועשר אותיות המלוי וכ"ח אותיות מלוי המלוי, הרי מ"ב בשם ע"כ: והמ"ב השני של שם ס"ג בגבורה: ומ"ב הג' של שם מ"ה, ואנו מורידין ג' מ"ב אלו אל הת"ת להעלותו, וג' מ"ב אלו נרמזו במלת ברוך, כי ג' מ"ב הם קכ"ו, ושלושה מילויים הנז' בלתי הפשוטים הם מ"ו ל"ז י"ט הם ק"ב, עם קכ"ו הנז' בגי' ברוך. וע"י ג' מ"ב אלו עם מילויים הנז' שהם בגי' ברוך אנו מעלים את"ה ידו"ד אלה"ינו שהם חג"ת דו"א אל הבינה הנקרא מלך העולם העליון שהוא מחסד ולמטה בסוד אמרתי עולם חסד יבנה: גם תכוין למלכות ג"כ להעלותה עמו שהיא ג"כ נק' מלך העולם התחתון, ואחר שעלו וינקו השפע אז הם מורידים השפע למטה כנזכר.

גם צריך כשתזכיר שם ההוי"ה בכל מקום תכוין לשם הוי"ה ואדנ"י. גם צריך לכוין ג"כ באופן זה כי ג' אותיות יה"ו הוא ז"א וה' אחרונה היא מלכות, ותכוין שנעשית ה"א אחרונה שהיא שם שלם אדנ"י והרי נתחברו יחד בשם ידו"ד עצמו. אמנם סוד עניית אמן עיין במה שכתבנו בספר כנף רננים בסוף הכנף השלישי מכנפי שחר [בס"ד], ושם תמצאהו(א).

והכוונה בקיצור הוא, כי מלת ברוך תכוין לההוא שביל דיקן שהוא יסוד החכמה המחבר חכמה עם הבינה אשר על ידו אתה מוריד השפע אל זו"ן, ונקרא ברוך בסוד ד' הוי"ת של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם בגי' רל"ב, וכלם נמשכים בשביל העליון דחכמה הנקרא ברוך כי ברוך עם ד' אותיותיו בגי' רל"ב, ותכוין שנמשכו ג"כ ליסוד בינה הנק' ברכה כי ברכה ע"ה בגי' ברוך אשר על ידו אתה מוריד השפע אל ז"א כדי שיוכל לעלות.

אמנם ענין עליה זו היא כלל גדול בכל מיני העבודות והתפלות להשפיע שני מיני שפע, הא' הוא צריך שיקבלו תחלה שפע עליון עד שיהיו ראויים ומוכנים כדי לעלות, ואחר שעלו אז הם מקבלים השפע האמיתי הראוי להם.

והנה תחלה אנו מורידין השפע העליון מן ברוך אל אתה שהוא החסד בסוד אתה כהן לעולם. ואח"כ אל הת"ת הנק' ידו"ד ואח"כ אל אלה"ינו שהוא הגבורה הנק' אלה"ינו, וע"י קבלת השפע יכולים שלשחם לעלות אל הבינה ואז נקראת הבינה מלך כי אין מלך בלי חיילות, והנה הבינה [היא] נק' העולם, ועתה שעלו חיילותיה אליה נק' מלך העולם, ועתה שכבר עלו שם הם מקבלים השפע האמתי הראוי להם, וזהו אשר קדשנו וכו' כי אשר היא הבינה, קדשנו בסוד הת"ת, במצותיו הם נצח והוד, וציונו בסוד היסוד, ותשלום הברכה באיזה אופן שתהיה היא במלכות.

הרימון החמישי בסוד עסק התורה לשמה

ה"ה בה"א בדעת: ואח"כ בג' אמצעיות הוא בסוד ציור כי ג' ציורים יש בה"א, כיצד, ד"י ד"ו וו"ו, ד"י בחסד, ג' ווי"ן בגבורה, ד"ו בת"ת: ובג' אחרונות הוא בסוד הכאה, כיצד ה"י פעמים ה"י ביו"ד בנצח, ה"א פעמים ה"א באלפי"ן בהוד, ה"ה פעמים ה"ה בההי"ן ביסוד. וכל אלו מיסוד של אבא.

ואמנם בכל בחינה צריך לשתף ה' עצמה עמהם, כיצד הג' ראשונות שהוא ה' בג' מלויים שלה ועולים ל"א, תצרף ה' עצמה עמהם ויהיו הכל בגי' ל"ו והוא סוד לאה, ובג' אמצעיות שהם הציורים ועולים מ"ב, ועם ה' עצמה הוא מ"ז והוא בגי' יו"ד אהי"ה, ושני בחינות אלו שהם ל"ו ומ"ז הם בגי' פ"ג, והוא סוד שני מלויים של ע"ב וס"ג שהם מ"ו ול"ז כנודע, ובג' אחרונות שהם הכאות ועולים שס"א ועם הפ"ג (הנז') הוא בגי' מד"ת והיא סוד לאה הנעשית מד"ת כנודע, והנה כשתסיר מד"ת מן תור"ה ישאר קס"ז והוא סוד שם קס"ו שהם אחוריים של בינה כנודע, כי האחוריים של הבינה הם הנכנסים בזעיר, ואמנם כאשר יוצא אור התורה שהוא מן היסוד של אבא אל לאה אז יש הפסק יסוד הבינה בנתיים שהוא שם קס"ו אחוריים של שם ס"ג, כי מתמעט אור החכמה ולוקח אותו אימא כמנין קס"ו והשאר (נותן) [הוא ניתן] ללאה(א).

כבר ידעת מ"ש רז"ל שחייב אדם לקבוע עתים לתורה בכל יום. אמנם העיקר צריך עסק בתורה לשמה, והענין ע"ד שאמרו רז"ל כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה. והנה פירוש הענין הוא באופן זה, כי פ"י לשמה הוא לשם ה"א, פ"י להמשיך התורה אל ה', ואמנם ה' זו הוא בלאה, כי כבר ידעת כי התורה הוא מציאות היסוד של החכמה כנודע, והנה רחל אינה מקבלת רק מן יסוד של בינה ולא מאבא לפי שלוקחו יעקב, אך למעלה לא יש יעקב כנגד לאה, ולכן כל אותם ההארות שהיו ראויים לצאת ליעקב ולא יצאו לסיבת היות כאן למעלה מכוסה היסוד של אבא בתוך [היסוד] של אימא ולכן כולם יוצאים ללאה, וזהו סוד עסק התורה לשמה פירוש להמשיך מיסוד דאבא ללאה ועי"ז מתמתקין הדינין של לאה הגדולים כנודע שכולם דינים קשים ולכן שכרו גדול.

והנה כל כוונה זו היא ע"י אות ה', וזהו לשמה לשם ה', באופן זה כי הלא אנו צריכין להמשיך אור אל כל פרצוף לאה כי פרצוף לאה כולו כנגד יסוד החכמה המכוסה, והנה הם ג' בחינות, א' בג' ראשונות שלה, ואח"כ בג' שגיות, ואח"כ בג' תחתונות, ואין מציאותם שוה. והנה בג' ראשונות שלה צריך לכוין להמשיך סוד ה' בג' מלויים שלה, כיצד ה"י ביו"ד בחכמה, ה"א באלפי"ן בבינה,

הרימון הששי בסוד קריאות השבוע

ונחלקים ב"ס דבריאה, והמשנה ביצירה רק שהוא בור"ק של הנוקבא דיצירה ושם הם שתא סדרי משנה, והמדרשים והאגדות והרמזים וכיוצא בזה הם בשאר היצירה, והמקרא בעשיה, כיצד תורה בת"ת שבה, נביאים בנ"ה שלה, והכתובים ביסוד ובמלכות ~~שמה~~ בשתייהם יחד ודי בזה.

והנה האדם צריך בכל יום ויום לכלול נפשו בעשיה יצירה בריאה ואצילות ולקרא מכולם בכל יום [ויום].

ואמנם עתה נבאר הסדר שצריך שיקרא בכל יום מעילא לתתא תורה נביאים כתובים קבלה משנה תלמוד, וטוב לחלק התלמוד לשלשה חלקים אחרים ברייתא תוספתא מימרא, והנה קודם שתקרא המקרא תכוין כי המקרא הוא בעשיה, ולכן תכוין כי שם ב"ן של מילוי ההי"ן הוא בעשיה וצריך לתקן לשכינה ולקשטה לכשיבא השבת תהיה מקושטת, וכבר ידעת ששם ב"ן הוא בשכינה. ואמנם תכוין בה' אותיות מילוי (של) [שם] ההי"ן שבעשיה, ואמנם הניקוד שלהם הוא מה' נקודים ראשונים של אותיות את אשר יביאו שהם סגו"ל שב"א פת"ח סגו"ל קמ"ץ חירי"ק שור"ק כי כל זה הוא הכנה ליום השבת.

ולזה צריך לקרות ביום א' מהשבוע מפרשת השבוע ששה פסוקים כנגד אות ו' של מילוי היור"ד, ויעשה בשכלו צורת הו' בניקוד סגו"ל: ויום ב' ד' פסוקים ויכוין באות ד' של מלוי יור"ד בשב"א פת"ח: ויום ג' יקרא ה' פסוקים ויכוין באות ה' בניקוד סגו"ל: ויום ד' יקרא ו' פסוקים ויכוין באות ו' בקמ"ץ:

כבר ידעת מ"ש בזהר כי מקרא הוא בעשיה, ומארי משנה ביצירה, ומארי תלמוד בבריאה, ומארי קבלה באצילות, והנה אדרבא נראה בהפך כי תורה שבכתב עליונה מתורה שבע"פ, אמנם הענין הוא כי באצילות יש כל מה שלמטה ממנו, ויש שם תורה שבכתב שהוא מקרא עם המשנה ותלמוד וקבלה, אך בבריאה יש משנה ומקרא ותלמוד וחסר משם קבלה, ולכן הקבלה שהיא באצילות לכדו נק' אצילות ע"ש מארי קבלה, וכן הבריאה נק' מארי תלמוד לפי שביצירה חסר התלמוד, וכן היצירה נק' מארי משנה לפי שבעשיה חסר חמשנה ג"כ ואין שם אלא מקרא בלתי פירוש אחר, ולכן הוא יותר גרוע מכלם ודוק והבן.

גם דע כי בכלל היצירה יש אגדה ומדרש, אמנם מ"ש כי התלמוד הוא בבריאה הוא דווקא תלמוד שהוא פי' המשניות ממש, אבל הדינן שבתלמוד ושאר המימרות שאינם ביאור ופי' על המשניות אלו אינם בערך תלמוד רק למטה ביצירה עם שאר האגדות והמדרשים.

אמנם יש חילוק במאמרי הזוהר שנראה שכל אלו הם בנוקבא, גם יש בזהר שנראה שהנביאים הם (נה"י) [נ"ה] דדכורא והכתובים יסוד דדכורא, אך הענין בקיצור, דע כי הכל הוא בנוקבא. ואמנם הנוקבא כוללת כמה בחינות, כי כל מה שיש מן הז"א דאצילות ולמטה הכל נק' נוקבא, נמצא כי הקבלה היא במלכות דאצילות, ותלמוד בבריאה, והמשנה והאגדות והמדרשים ביצירה, והמקרא בעשיה, הרי כי הכל הוא בנוקבא. והנה בקבלה עצמה יש כמה חלקים והם נחלקים ב"ס של הנוקבא דאצילות, והתלמוד ג"כ יש בו כמה חלקים

ויום ה' יקרא ה' פסוקים(א) ויכוין באות ה' של מילוי ה' אחרונה של שם ב"ן נקודה בחיריק, וכל ענין זה נרמז בפסוק והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו וגו'.

אמנם כלילות לא תקרא מקרא לפי שהיא סוד עשיה וגם הלילה היא זמן שליטת העשיה ואין לעורר הדינים.

וביום הששי או כל הה' אותיות של המלוי הנזכר תכוין בהם עתה ביחד כמו ענין חמשים שערי בינה שהם נכללים מחסד עד הוד ואח"כ כולם נכללים ביסוד. ואמנם תכוין בה' אותיות אלו ביום ששי בניקוד אחד הוא ניקוד שור"ק הנשאר מן את אשר יביאו. וכל הה' אותיות תנקדם בשורק: והנה כדי לתת בו ניקוד שורק בוא"ו אנו צריכים להוסיף בו ג' ויין בג' אותיות ד'ה"ה והם בגי' ח"י, כי יום ששי הוא יסוד חי העולמים שנותן משלו ח"י אלו אל הנוקבא שהיא יום השבת, כי יום ששי מכין לשבת דלית ליה מדילה כלום, וג"כ ניקוד השורק הוא סוד היסוד. אח"כ תצרף ה' אותיות אלו לארבעה בלבד והוא שאותיות ו"ד תעשם י' שהם בגי' עשר כמנין י', וכזה יהיו ד' אותיות של ההוי"ה ממש, כי כבר ידעת כי שם ב"ן של מלוי ההי"ן נקרא תוכו כברו כי גם המילוי הוא ההי"ה אחרת. אמנם קריאתה הוא בסדר הזה והי"ה וזהו סוד והיה ביום הששי וגו', נמצא שתכוין תחלה במילוי לבדו בה' אותיות וגם ניקוד שורק, ואח"כ פעם שנית תצרפנו כמו **והי"ה** וניקודו ממש כמו תיבות ביום הששי שבפסוק והיה ביום הששי.

והנה כליל ששי יש קצת מציאות שיוכל לקרוא מקרא, כי הוא מכין לשבת

והרחמים מתעוררים. והכוונה אז היא בשם והי"ה כנזכר ונקוד כלו בחיריק כמו שי"ן שניה של תיבת הששי, כי שאר הדי' נקודות הראשונות של ביום הששי הם לזהי"ה של יום הששי, אך כליל ששי נקוד והי"ה שלו הוא שי"ן אחרונה של הששי שהוא כלו נקוד בחיריק, אך במילוי אין לכוין כלילה כי מלוי בגי' אלה"ים שהוא דין ואין לעורר הדינים כלילה: וביום השבת אז תכוין כל השם של ב"ן בט' אותיותיו, ונקודו כסדר ט' נקודות שיש במלות משנה על אשר ילקטו.

ומצאתי כתוב וז"ל: ויום השבת כשישמעו הפרשה מפי החזן תכוין בשם ב"ן כלו נקוד כזה **י"ן ד' ה"ה י"ן ה"ה**, ושורשו בפסוק זה משנה על אשר ילקטו. ועיקר כוונתו צריך שיהיה בזה האופן, יקרא עשרה פסוקים עם החזן ויכוין לאות י' בנקודת חיריק, ואח"כ יקרא ו' פסוקים עם החזן ויכוין לאות ו' עם ניקוד שבא, וכן עד"ז עד שיקרא נ"ב פסוקים כנגד שם ב"ן [כלו] בניקוד הנזכר. עכ"מ.

אח"כ תכוין שני פעמים והי"ה והי"ה, כי ביום ששי הוא מילוי אחר כסדרו ואח"כ והי"ה, אך עתה הוא יום שבת ואין מילוי כי מילוי בגי' דין כנזכר, ולכן תכוין בשני פעמים והי"ה וניקוד שלהם הוא כולם בשורק והוא ניקוד (אחרון) [טן] של [סוף תיבת] ילקטו הנ"ל. האמנם מה שתקרא בעצמו הוא פרשת השבוע, ובכל יום מימי השבוע תקרא כמה פסוקים ממנה, והחשבון הוא כפי היום, [כנז"ל כפי אות המילוי]. (פירוש: ביום א' אשר כוננת אל מילוי אות ו' תקרא ו' פסוקים, וביום ב' שכוונתך אל מילוי [אות] ד' תקרא ד' פסוקים וכו' כמנין והי"ה(כ)).

(ב) בכ"י חברון אלו שני השורות ליתא, ובאמת כבר הובא לעיל. ומ"ש "כמנין והי"ה" צריך להבין כונתו ועיין לעיל שהניקוד הוא מפסוק והיה.

(א) בכ"י חברון ובכ"י ב' הגירסא ועשה בשכלו דמות ו' נקודה בקמץ, תראה ושיבוש הוא, ובכ"י ב' מביא את הגירסא שפנים בשם "מצאתי כתוב".

משנה הם עתה לנו והם מצד ששה קצוות נוקבא דז"א והם כששה האמצעים של ו' קצוות שלה, ולכן כפי הסדר שתקרא כך תכוין. וסדרן הוא סדר זרעים בחד וכן עד סדר טהרות כיסוד. ובמשנה תכוין כהוי"ה במילוי ההי"ן ב"ן ואח"כ תקרא מעט תלמוד בחינה החיצונה שבכלם ותכוין לשם אדנ"י.

והרב האלה"י כמה"ר הרי"א זלה"ה כשהיה קורא ההלכה בישיבה בין החברים היה מקשה בכת גדול עד שהיה נלאה מאד והיה מזיע זיעה גדולה, ואמר כי הטעם הוא כי עסק של ההלכה הוא לשבר הקליפות שהם סוד הקושיות ולזה צריך שיטרח האדם מאד, וע"כ נקרא התורה תושיה שמתשת כוחו של אדם, וכן ראוי להמית את עצמו ולשבר כוחו ולהתישו(ג).

אמר המחבר במקום אחר מצאתי להרח"ו זלה"ה באופן אחר, וז"ל: צריך לחלק פרשת השבוע לה' חלקים ובכל יום חלק א', ויכוין בשם בן ד' בניקוד חולם שהוא בת"ת הנקרא תורה, ויכוין לת"ת דז"א אל שלוש בחינות שבו, ולהיותו נקוד בחולם בסוד פרטיותה נשמה לנשמה ונשמה ורוח ונפש. אח"כ יקרא נביאים ויכוין בהם (לג') [לב'] בחינות נצח והוד דז"א, ויכוין ב' הוי"ו"ת, א' נקודה בחיריק והב' בקיבוץ שפתים והם בנצח והוד. ואח"כ יקרא כתובים ויכוין בהם אל היסוד בשלש בחינותיו ובהוי"ה נקודה בשורק וא"ו בסוד הז"א. גם יכוין אל המלכות שבנוקבא דז"א בחינה החיצונה מכולם, ויכוין ג"כ בהוי"ה שניה בניקוד צבאו"ת.

אח"כ יקרא מעט משנה, ויכוין כי שתא סדרי

הרימון השביעי בסוד שנים מקרא ואחד תרגום

בג' ש"ם להורות על ב' שמות הנז' שהם בת"ת ויסוד. אמנם ענין אומרו ואחד תרגום הוא לפי שהאחור הוא תמיד אות הראשונה הולכת עם כל האותיות שלפניה, וכן אות השניה הולכת עם כל האותיות שלפניה כזה א' א"ב אב"ג אבג"ד וכיוצא, וזהו (אומרו) [ענין] ואחד תרגום, כי התרגום שהוא האחוריים לעולם הוא אחד כי הראשון הולך עם כלם וכן השני עם כולם שלפניו וכן כל השאר נקשרים כאחד. אך הלשון הקדש הנקרא פנים הוא רבים כל א' הוא בפני עצמו כזה, אל"ף

דע כי תמיד צריך לקרא הפסוקים שזכרנו לעיל (עם התרגום שלהם) [ב'] מקרא ואחד תרגום], ותכוין כי המקרא הוא הפנים והתרגום הוא האחור, וכן אמר הנביא והיא כתובה פנים ואחור. והנה פנים הוא לשון רבים ואחור הוא לשון יחיד, ולא נאמר פנים ואחוריים רק פנים ואחור, כי לשון הקדש הוא פנים והם שנים מקרא ותרגום שהוא אחור אינו אלא א', וזהו וא' תרגום. והנה שנים מקרא כנגד ת"ת ויסוד, והענין כי ר"ת של שנים מקרא הוא ש"ם והוא שד"י הוי"ה, וכן מקרא

לשומעה כולה ולכוין אל כל שם אל מלוי
(ההי"ן) [ב"ן כנזכר].

ודע כי גם בתרגום כוונת ב"ן של ההי"ן
הנ"ל רק שהם בסוד ריבוע שהוא סוד
אחוריים: והעניין כבר זכרנו כי ביום ששי
שאתה מכוין במקרא כל המילוי של ב"ן דפנים
וצריך שיהיה בשורק, וכן צריך שתכוין גם
כן באחוריים שלהם מנוקדים בשורק שהם
סוד התרגום כי כל תרגום הוא אחוריים, והם
כזה ו, ו ד, ו ד ה, ו ד ה ו, ו ד ה ו
ה.

והנה דע כי מי שלא קרא (שמות) [מקרא]
ביום א' מהשבוע יש לו תקנה ביום
השני שיקרא [ביום השני] קריאת יום א' שלא
קרא ושל יום הב', ואמנם זהו תיקון לצורך
השני, אך לצורך היום עצמו שלא קרא אין לו
תקנה ועליו אתמר מעוות לא יוכל לתקן.

ודע כי גם הנביאים היה הרי"א זלה"ה קורא
התרגום שלהם, אמנם לא היה קורא
בנביאים אלא א' מקרא וא' תרגום. וג"כ
כשהיה קורא התרגום של הפרשה בע"ש לא
היה קורא בניגון של הטעמים (א).

דל"ת נו"ן יו"ד, אך התרגום הוא קשור [כלם]
ביחד, אל"ף, אל"ף דל"ת, אל"ף דל"ת נו"ן,
אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, וזהו שנים מקרא ואחד
תרגום.

ומעם למה האחוריים הם תרגום כי התרגום
בג' תרדמ"ה, והנה נסירת האחוריים
היתה ע"י תרדמה כמ"ש ויפל ה' אלקים
תרדמה וגו' וזהו סוד תרגום: גם יש טעם
אחר נפלא, והוא כי בכל ספירה וספירה מ"ס
יש הוי"ה א', והאחור שלה שהוא רבוע של
הוי"ה הוא בגי' ע"ב כזה, י' י"ה יה"ו ידו"ד,
והנה אחורי חב"ד הם ג' ע"ב שהם רי"ו, וכן
אחורי חג"ת הם רי"ו וכן אחורי נה"י, הכל
ג' רי"ו כמנין תרגום שהוא ג"פ רי"ו, כנגד
כל האחוריים אשר מחכמה עד היסוד, וכלם
ניתנים אל המלכות.

וכבר זכרנו לעיל שביום הששי אתה מכוין
אל שם והי"ה שהוא שם בפני עצמו,
אז תקרא כל הפרשה שנים מקרא וא' תרגום,
וצריך לכוין בכל ההוי"ת הכתובים באותה
הפרשה של אותו ע"ש כי מלויים בהי"ן שם
ב"ן: אמנם ביום שבת אז אין צריך לקרוא רק
לשמוע הפרשה כולה מפי החזן היטיב, וצריך

הרימון השמיני בסוד קריאת ס"ת שנהגים להוציא ביום שני וחמישי

ס"ת. והנה כוונת הוצאת ס"ת הוא כי כבר
ביארנו לעיל כי לעולם סוד התורה הוא היסוד
של אבא שבתוך הז"א, והנה הזיווג שאנו
עושים הוא שהיסוד של אימא נפתח ויוצאים

כבר נתבאר אצלנו בסוד ששת ימי המעשה
כי יום שני ויום חמישי הם סוד היצירה
הנרמזת בזעיר אות ו' שבשם והוא הנקרא
תורה, ולכן בב' ימים אלו בדווקא אנו מוצאין

ומאירים לחרץ, והנה הכהן הוא כנגד קו הימין נצח, והלוי כנגד קו שמאל הוד, וישראל כנגד קו האמצעי יסוד, ואח"כ חוזרין ומתעלמין כי [אין] זה רק הארה לפי שעה ואח"כ מתעלמים ואז חוזרין ס"ת למקומו.

אמנם כוונת אחיזת האדם הס"ת בידו הוא, כי כשהאדם עולה לקרות בס"ת יכוין ויאחז בשני ידיו בספר תורה עצמו, ביריעות(א) התורה יד אחת מפה ניד אחת מפה, ויכוין כי הס"ת הוא סוד ב' שמות של אהי"ה דיודי"ן וההי"ן והם קס"א וקנ"א והם בגי' חדש, ותכוין כי ע"י שני ידך הוא נשלם ונעשה (בגי') ש"ם, וזהו [סוד] ש"ם חד"ש, כי הפשוט והמילוי של כל שם אהי"ה הם י"ד אותיות, ותכוין אהי"ה דיודי"ן י"ד אותיותו ביד ימין, ואהי"ה דההי"ן י"ד אותיותו ביד שמאלך, הרי בין שניהם כ"ח, וכשתצטרף כ"ח עם חד"ש יהיו ש"ם, וזהו סוד וקורא לך שם חדש.

[ומצאתי כתוב] כשיקרא בס"ת יניח ידיו על התורה הנגללת בשני עמודים להמשיך על ס"ת תרין עיטרין בחמש אצבעות של ימין וה' [אצבעות] של שמאל, ויכוין שהם קס"א קנ"א שהם בגי' שי"ב, דהיינו י"ב הויו"ת, ועם כ"ח אותיות של מילוי המלוי שהם כנגד כ"ח פרקיו הרי ספ"ר, וכן ד' פעמים ע"ב בד' אצבעות ושם ב"ן בגודל ימין ושמאל דאיןן ש"ם וספ"ר בשווי גמור להמתיק (רק) [את] המלכות ולהעלותה לז"א פנים בפנים, [ע"כ מצאתי].

והנה ש"ם וספ"ר הכל שוין בגי', (הרי) כי ספר בגי' י"ד אותיות של אהי"ה

אורות החסדים והגבורות משם, אך יסוד דאבא סתום הוא בכל צדדיו, והאורות שבתוכו אינם יוצאים מתוכו רק הארה בעלמא להוציא את יעקב, אך המוחין עצמן שבפנים אינם יוצאים, ולכן עתה אחר הזיווג של העמידה אז נבקע היסוד של אימא ומאירין המוחין שבתוכן לחרץ אל יעקב ורחל העומדים מחוץ דזעיר בנצח הוד שבו. והנה לצאת אותם האורות לחרץ צריך ב' מיני בקיעות, א' הוא שנבקע יסוד דאימא והחסדים שלה מתפשטים בזעיר ומלבשים את יסוד דאבא כנודע, וכשיבקע יצא אור היסוד דאבא תוך זעיר עצמו חוץ מיסוד דאימא, הרי בקיעה א', וזו היא פתיחת ההיכל להוציא ס"ת לחרץ ממנו, כי ההיכל הוא יסוד דאימא שבתוכו היסוד דאבא נתון. אח"כ בקיעה שנית שיבקע היסוד דז"א עצמו ויעבור האור מחוץ לו וזהו בקיעה שנית וזו היא פתיחת תיק ס"ת להוציא ולהראות הכתב שבתוכו לחרץ אל (העם) [כל האנשים], ואז אנו קוראים בס"ת התורה שבתוכו ויוצא האור שבתוכו לחרץ שהיא התורה שבס"ת.

ואמנם מספר העולים לס"ת הוא חלוק, כי בשני וחמישי עולים ג', ובר"ח ד', וביו"ט ה', ובי"ה ו', ובשבת ז', ובכל מקום מהם נבאר אותם בס"ד.

ועתה נבאר ענין ג' העולים בשני וחמישי, והענין כי הלא אעפ"י שהאירו גם החג"ת דאימא וחג"ת דזעיר כמו שביארנו בספר כנף רננים כי בחזרת העמידה עולים יעקב ורחל עד חג"ת, אך היסוד דאבא אינו מתגלה רק בחינת נה"י שלו לבד, כי בשני וחמישי בחול נבקעים נה"י דאבא ויוצאים

ע"י הסתכלותו בס"ת מקרוב עד שיוכל לקרא האותיות היטב.

וכשמוציאין הס"ת מתוך ההיכל צריך לכון ז"א כשיוצא מתוך הבינה ואז יוצא הארה מז"א שהוא מושפע באותה שעה מא"א. וכאשר מניחים הרימונים יכוין בתרין עיטריין (דז"א) דאבא ואימא. וכאשר מוליכין אותו צריך לחבקו [כדי] להורות ת"ת של ז"א שהיא התורה אשר היא בין תרין דרועין. ובית הכנסת עצמו היא המלכות, והעולה ליקח הס"ת יכוין כי הדוכן הוא בסוד אדנ"י וס"ת בסוד הוי"ה, וכשמגביהין אותו להראות הכתב לעם מורה שז"א נותן [לה] כל מה שהיה לו למלכות, ולכן הס"ת בלי טעמים ונקודות לומר שלא נשאר לו בלתי אם גויית סוד האותיות, אבל נקודי וטעמי סוד תורה שבע"פ הכל מסר לנוקביה דהיינו בית הכנסת סוד כנסת הגדולה של חכמים ושל סופרים מארי תורה שבע"פ. והעולה לקרות יכוין כי (ב) (התיבה) [הדוכן] היא סוד אדנ"י והס"ת סוד הוי"ה וכשהוא קורא יכוין כי הדוכן הר סיני וכאלו מקבל התורה מפי ז"א, ואם יזכה יאירו גלמי האותיות לפניו כמראה אש לבנה להורות כי חוט של חסד משוך עליו, ולמטה ממנו כמראה אש זהבית או כשלהבת, למטה ממנו כמראה אש אדומה, ואם לא יהיה לו כוונה אז יהיה כעם ככהן: [עכ"מ] (ג).

דמדיין וי"ד אותיות של אהי"ה דהיי"ן עם חשבונם שהם שי"ב הרי הכל בגי' ספ"ה, וזהו סוד ספר תורה. ואח"כ תכוין לכלול יד שמאל בימין להראות שנמתקו הגבורות ונכללו בחסדים, ותסלק יד שמאל ותשאר יד ימין לבדה אחזת בס"ת כל זמן שתקרא.

והנה תחלה תפתח ותראה ואח"כ תסתום ותברך, ותחזור ותפתח ותקרא ותחזור ותסתום ותברך.

[ומצאתי כתוב] ואומר ברכו את ה' המבורך תכוין מ"ב ור"ך שהם שמאל וימין.

גם אל תאחז הס"ת ביריעה בידך רק ע"י המפה של הס"ת, כי הנוגע בס"ת עצמו ח"ו עליו עליו נאמר (כמשז"ל) כל האוחז בס"ת ערום נקבר ערום. ואומר אח"כ קדיש כנוכר במקומו. (ומורי) [והרב האלה"י כמהרי"א] זלה"ה היה נוהג לומר בעת פתיחת ההיכל בריך שמיא דמארי עלמא וכו' כנו' בזוהר בפי' ויקהל. גם כשהיה קורא בס"ת לא היה נוגע בידו ביריעה רק ע"י המפה. גם היה מנהגו תמיד ללכת אחר ס"ת כשמוציאין אותו מן ההיכל עד התיבה: גם מנהגו תמיד להיות קרוב אצל התיבה בשעת פתיחת הס"ת להראותו אל' הציבור והיה מסתכל באותיותיו, והיה אומר לי כי נמשך אור גדול אל האדם

(ג) עיין שעה"כ ענין קריאת ס"ת ופע"ח שער קריאת ס"ת פרק א"ב.

(ב) בכ"י חברון בגי' כי הדוכן הר סיני וכו' וליחא כל שורה זו ובאמת כבר הובא דבר זה לעיל.

הרימון התשיעי בסוד קריאת המשנה ועיון התלמוד

אותיות נשמה שבבריאה, ותכוין להוריד הארה זו ביצירה ואז תקרא משנה.

גם תכוין כונה הפשוטה הנ"ל והוא כי אותיות נשמה נ' מש"ה ר"ל להשפיע ממש"ה שהוא א"ל שד"י שבבריאה אל היצירה, וסוד ההשפעה היא אות נ' המתפשטת ביצירה: גם כוונה אחרת כי יש בבריאה ג' שמות אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן כנ"ל והנה המילוי שלהם לבד הוא בגי' שצ"ב ועם הג' שמות עצמן הם שצ"ה כמנין משנה, ותוריד הארה זו אל היצירה: גם תכוין לשם מטטרו"ן י"ה אדנ"י שהם בגי' משנ"ה: גם תכוין כי משנ"ה בגי' ל"א אשכ"ח ל"ה, וזה יועיל שלא לשכחה.

אמנם סוד הענין העוסק בתלמוד כבר ידעת משרז"ל מיום שחרב הבית אין לו הקב"ה אלא ד' אמות של הלכה, פירוש כי אחר שנחרב הכית חזרה המלכות אחור באחור במקומה הראשון בד' ספי' הזכר תנה"י, וזהו אין להקב"ה שהיא המלכות אלא אותם הד' אמות בלבד. ומוזה הטעם עצמו אסור לילך אחרי אשה בד' אמותיה כי שם מקומה ותופסת כל שיעור ד' אמות.

אמנם סוד ד' אמות של הלכה הם סוד ידו"ד אהי"ה בגי' אמ"ה, והנה ידעת הייחודים שהם ד' היות דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן לייחדם בד' אהי"ה ב' דיודי"ן וא' דאלפי"ן וא' דההי"ן, הם ד' אמות של הלכה.

ואמנם סוד העיון קודם שתעיין (ההלכה דגמרא) (הגמרא)

תראה המשנה אשר אותו התלמוד מיוסד עליו ותסתכל במשנה ההיא, ותכוין כי משנ"ה המ'

דע שעיקר כוונת עסק התורה להשגה (הוא) [הכלל תלוי בזה, וזהו] שיכוין ותהיה כל כוונתו לקשר את נפשו ולהדביקה אל שורשה ע"י עסק התורה כדי להשלים אילן העליון ולהשלים אדם העליון ולתקנו, כי זהו תכלית כל בריאת האדם ותכלית עסקו בתורה: ואמנם כוונת קריאת המשנה הוא, דע כי [המשנה] מטטרו"ן הוא ביצירה ותכוין להעלות היצירה לבריאה. והענין כי המשנה היא ביצירה, וע"י קריאתך אותה תכוין שמן אותיות משנ"ה יהיו נשמ"ה, ונודע כי נשמה היא בבריאה, וסוד נשמה זו ר"ל ג' משה, פירוש כי מש"ה בגי' אל שד"י שהוא עולם הבריאה כנודע, כי לכך משה זכה לבינה דמקנא בכורסייא. ותכוין כי סוד קפ"ד וקס"א שהם אבא גו אימא בעולם הבריאה, והם בגי' מש"ה, ותכוין להוריד הארה מב' שמות אלו של הבריאה עד היצירה, וע"י כך תכלל היצירה בבריאה, והנה ההארה שתוריד מב' שמות אלו שהם בגי' מש"ה [תוריד מהם נ' שערי בינה שבבריאה, וזהו אותיות נשמה נ' שמ"ה, כן תוריד נ' שערי בינה מב' שמות הבריאה שהם בגי' שמ"ה כנזכר.

אמנם ענין נ' שערים אלו תכוין שהם סוד ג' אהי"ה שיש בבינה המקננת בבריאה, והם בגי' מלויים יודי"ן אלפי"ן וההי"ן שהם סוד ג' קוים של בינה ימין ושמאל ואמצע, והם סוד ג' קוים עילאה, ויש בהם ה' יודי"ן והם בגי' נ', ואלו הם סוד נ' שערי בינה. ושמו כלל זה בידך. ולפי שאלו הנ' באים מבחי' אותיות יודי"ן לכן נק' שערים כי היו"ד בגי' עשר והם אותיות שער. הרי ביארנו

שעולים בגי' של"ג, וירחץ מצחו אח"כ בשלג ג"פ כל פעם כנגד מלוי אחד, ויעיל לו לזכירה הרבה.

וצריך בעת עסקך בהלכה לכון שכל קושיא שמתרץ מסיר קש ותבן שהם הקליפות מן ההלכה שהיא אותיות הכל"ה העליונה ומקשטה בכ"ד קשוטין י"ב שלו וי"ב שלה, והם סוד מזה ומזה הם כתובים. ובקוראן ההלכה תשים לעומת פניך שאתה מקשט הכלה ותכוין תמיד בשם אדני. ובקוראן בספר הזוהר תכוין לשם מ"ה דאלפי"ן.

ודע כי הרב האלהי מהרי"א זלה"ה כשהיה קורא ההלכה בין החברים בישיבה היה מקשה בכח גדול עד שהיה נלאה מאד ומזיע זיעה גדולה, ושאלו לו למה היה עושה כן והשיב כי עסק ההלכה הוא לשבר הקליפות שהם סוד הקושיות וזה צריך שיטרת האדם מאד, וע"כ נקרא התורה תושיה שמתשת כחו של אדם, וכן ראוי להמית עצמו ולשבר כחו ולהתישו.

ובשדהיה נכנס לבית המדרש (מורי זלה"ה) היה אומר תפלה לפניו, יר"מ יאוי"א שלא אכשל בדבר הלכה ושלא אומר על טמא טהור ולא על טהור טמא, ולא על אסור מותר ולא על מותר אסור, ואל יכשלו חבירי בדבר הלכה ואשמח אני בהם, ולא אכשל אני וישמחו הם בי, כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה, גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך (א)(כ).

שלה הם ד' יודי"ן של שם ע"ב, ולפי ששם אהי"ה שכנגדו אין בו ד' יודי"ן כמוהו לכן אין כאן כוונה רק בהוי"ה לבד שיש בה ד' יודי"ן מ' של משנה. והשי"ן של משנ"ה תכוין לשם ס"ג ג' יודי"ן שבו, ומהראוי שתהיה אות ל' כמו ד' יודי"ן של ע"ב שנרמזו במ', רק שבכאן צריך לכלול ג"כ ג' יודי"ן של אהי"ה דיודי"ן אשר כנגדו לכן נרמזו באות ש', כי כל יו"ד משם ס"ג עם היו"ד של אהי"ה כאשר תחברם יחד [יהיו] י' פעמים י' הם ק', הרי ג' יודי"ן של [שם] ס"ג עם ג' יודי"ן של אהי"ה הם ש' של משנ"ה. אח"כ בני' של משנה תכוין לחבר שם ס"ג שהוא בינה עם בן ובת שם מ"ה וב"ן, ובג' שמות אלו יש ה' יודי"ן והם ג' של משנ"ה. אח"כ תחבר ג"כ ע"ד זה אהי"ה דיודי"ן שבבינה עם ב' אהי"ה האחרים של בן ובת שהם אהי"ה דאלפי"ן ודהי"ן שבהם ה' יודי"ן, וזהו ה' של משנ"ה. ולפי שהם של אהי"ה [כולם] לבדם לכן הם בסוד ה' לבד ולא סוד ג' כמו ה' יודין של ג' הוי"ו"ת הגז', ואח"כ תעיין ההלכה נותצליח הצלחה מרובה וגדולה בעין ב"ה].

אמנם תועלת אל הזכירה תכוין בשים שלום באמרך בא"י וגו' כי שם זה הוא נקוד שורק וא"ו [ביסוד], (וכמו שאתה) [כי אתה] מקשר כל העולמות ע"י היסוד (כן יתקשרו) [ויתקשרו] דברי החכמה בלבך.

ומצאתי כתוב כי שכח"ה עולה בגי' של"ג, וצריך לכוין בג' אלפי"ן של אהי"ה דיודי"ן ודאלפי"ן ודהי"ן

(א) בשני הכ"י כ"י ב' וכ"י חבון מובא כאן ה"מצאתי כתוב" דלעיל כי שכח"ה וכו' אמנם שם איירי כענין זכירה ע"כ הנחת את זה שם ע"פ כ"י א'. גם כל הקטע מד"ה דע כי הרב ליתא בכ"י א'.
(ב) עין ספר טעמי המצות פ' ואתחנן.

הרימון העשירי בסוד נטילת ידיים לאכילה

לקבל משם, וכל מ"ב הוא כחינת ג' ידיים כי ג"פ יד הוא מ"ב, כי כן דרך הידים האוחזות ומעלות למעלה מה שירצה לעלות, ומציאות שלשת הידים הם חג"ת כנודע. וכבר ידעת כי תחלה בעת שנאצל ז"א היו חג"ת במקום רישא ונצח הוד במקום זרועות ויסוד במקום גוף, ואח"כ נכנסו ג' מוחין (והם) [ואז נעשו] חב"ד ואז היו חג"ת תרין דרועין וגוף, ונה"י תרין ירכין וברית, ולכן אנו מגביהין ידינו כנגד הראש להעלותם אל מדרגתם הראשונה שהיו משמשים במקום ראש.

ותכוין בג' ידיים יד הגדולה בימין ידו"ד אלה"ינו ידו"ד, יד החזקה בשמאל כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, יד רמה באמצעיתא [ת"ת] ידו"ד יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וזהו סוד על נטילת ידיים כי פי' נטילה הגבהה כמו וינטלם וינשאם שהוא הגבהתם מעשיה אל היצירה, ולכן היר האמצעית היא שם מ"ה שהיא היצירה, ולכן צריך להגביהם בעת הברכה לפחות כנגד הפנים כי גם שם נק' ראש כנו', גם תכוין להכניס קשרי הזרועות לפנים מן הגוף בסוד וכל אחוריהם ביתה והם הנק' קובדו"ש בלע"ז.

ואמנם כיום השבת בכל הג' סעודות שאז כונתנינו להעלותה וליחודה במלכא צריך שיהיה מעומד, כי עלמא דדכורא מעומד איהו וכן כשאנו מעלים אותה אצלו הוא מעומד ג"כ בשעת הברכה, ולפי שהאחוריים של שם מ"ה הם היורדים להשפיע בעשיה לכן צריך לכוין בר"ת של ע"ל נטילת ידיים שהוא ענ"י והוא בגי' ק"ל שהוא אחוריים של מ"ה, ולפי שהעשיה שהיא המלכות אינה מקבלת רק מאחורי הז"א לכן נק' עניה ולכן דעתה קל"ה

אמנם כבר ידעת מאמרם ז"ל כל המזולזל בנטילת ידיים נעקר מן העולם, פי' כי יש בידים עשר אצבעות כנגד עשר מאמדות שבהם נברא העולם וכנגד עשר האותיות מלוי ההוי"ה, ויש באצבעות כ"ח פרקין כנגד כ"ח אותיות מלוי המלוי ההוי"ה שבהם נברא העולם כמנין אותיות פסוק בראשית, ולכן נעקר מן העולם. וכבר כתבנו לעיל ברימון הא' סוד הנטילה והברכה בענין נטילת שחרית, שהכוונה היא לסלק אחיזת הקליפות בפנימיות ובחיצוניות ע"ש, וכל זה בברכת הנטילה, אך כוונת הנטילה עצמה בעת רחיצתך צריך לכוין תחלה כשתרחוץ יד ימין תחלה וצריך לערות ב' פעמים על היד הימנית, ואח"כ שני פעמים על יד השמאלית, ואח"כ תשפשף ב' הידות ביחד, והנה כשרחצת יד ימין תחלה ב"פ נמצא כי היא יד כפולה והם ב' ידות וב"פ יד בגי' כ"ח, והכ"ח הזה תכוין במילוי המילוי של שם ע"ב והוא כ"ח אותיות. ואח"כ ברחיצת יד שמאלית ב' פעמים הוא כ"ח שני והוא כ"ח אותיות של שם ס"ג, ואח"כ בשפשוף שני הידים נכללים שתיהם יחד והם כ"ח שלישי של שם מ"ה, וע"י ג' כוחות אלו יתבטלו הקליפות מן הידים שבהם נאחזים, וכל זה על ידי המים שהם סוד החסד הדוחה את הקליפות היונקים מצפוני היד, ולכן אנו צריכים לרחוץ את הידים ולהעלותם אל היצירה וע"י כך לא יינקו הקליפות שבכעשיה מהם בשעת אכילה, וזהו על נטילת ידיים.

והענין דע כי הלא כל אכילה היא בעולם העשיה כמו שיתבאר ולכן אכילה בגי' אדנ"י שהיא העשיה, כשלוקחת השפע מן היצירה הוא אוכ"ל שהוא בגי' א"ל ידו"ד, ואז עולה העשיה ע"י שם מ"ב אל היצירה

השמים ליכשל כי לא יאונה לצדיק כל און, והנה מי שיהיה חסיד ויכוין במה שנכתוב ידע בכירור שלא יניחוהו לאכול דבר רע ויסרוהו מלכו.

והנה [גם] בענין הנטילה יש מים פסולים ומים כשרים וצריך שיהיה בהם כוונה, והענין שקודם שתטול ידך קח המים בידך ותכוין כי כל בחינות אלו הם אלהיים ותכוין בחמשים יודיין שיש בד' אחוריים של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ובד' אחוריים של ד' אהי"ה ב' דיודיין וא' דאלפיין וא' דההיין ובג' אחוריים של ג' אלהיים אשר כולם הם נ"א יודיין והוא סוד מ"י של אלהיים.

ומצאתי כתוב ואני מסופק אם הוא ממורי זלה"ה וז"ל: כל המזלזל בנטילת ידים בא לידי עניות על נטילת ידים ר"ת ענ"י, והיינו כח מעשיו, סי' לדבר ס"ת אלו שתיים שתיים בגי' עשי"ר פירוש ב' אותיות אחרונות ע"ל ל"ת י"ס, עוד דע כי נטילת ידים רמז לאבא ואימא וסי' וישא אהרן את ידיו מדת החסד [אהרן] את ידיו ואז"ל הרומזים ליה, ויש בידים עשר אצבעות כנגד עשרה מאמרות ועשר אותיות המילוי שהיא מצד החכמה, וגם כ"ח פרקין כנגד אותיות המילוי מצד הבינה דאיהי רחמי ודינין מתערין מינה, לפי' יש י"ד פרקין ביד ימין וי"ד ביד שמאל וכנגדם ג' אזכרות יש בשמע ישראל לימין ותמורתם בא"ת כ"ש בשמאל. ואם קיים מצות נטילה קרי ביה נ"ט ליה"ה ר"ל הטה [כלפי] חסד לאבא ואימא וכתוב ביה יגדל נא כח אדנ"י ובהפך ח"ו ותשכח א"ל מחוללך ת"ש כ"ח ח"ו(א). ע"כ.

כי ענ"י וק"ל הכל א' הוא, ותכוין להאיר בעשיה מן הפנים ומן האחוריים של היצירה שהוא הג' ידות הנז' שהם פנים ומן האחוריים שהוא ע"ל נטילת ידים כנז'.

ומצאתי כתוב בשם מהר"מ אלשיך זלה"ה שקבל ממורי האלה"י כמהרי"א זלה"ה כי השני פעמים שתרחוץ כל יד ויד אינם רצופים, רק תחלה תרחוץ ידך הימנית ותכוין בד' אותיות ידו"ד ובמלואם באלפיין, ואח"כ תרחוץ ידך השמאלית ותכוין אל דרך הנז' ממש, ואח"כ תחזור לרחוץ ידך הימנית פעם שנית ותכוין במלוי המלוי של מ"ה ובו כ"ח אתוון, ותכוין להמשיכם עם הי"ד הראשונים ונשלם מ"ב וע"י תעלה הידים מתוך הקליפה כנז', ואח"כ תחזור לרחוץ ידך השמאלית פעם שנית ותכוין על דרך הנ"ל ממש: אח"כ תשפשפם פעם אחת ביחד ותכוין במ"ב א' של מ"ה על דרך הנ"ל שהוא פשוט ומלוי ומלוי המלוי והם הכל ג' פעמים מ"ב על דרך הנ"ל וכולם דאלפיין כי האדם הנוטל ידיו הוא בסוד ז"א שהוא שם מ"ה בגי' אדם ולכן בכל ג' קוים שלו הם מ"ה.

אח"כ כשתברך ברכת הנטילה תכוין באומרך בא"י אלהיינו תכוין ביד הימין הוי"ה וחלופה כזו"ו בשמאל, וכן אלהיינו בימין וחלופה שהוא במוכס"ז בשמאל, ואח"כ בימין שם הוי"ה אחר וחילופו כזו"ו בשמאל, הרי הם י"ד אותיות בימין וחילופם י"ד בשמאל.

ודע כי אין האדם מכיר במה נכשל כי לפעמים יאכל מאכל אסור ולא ירגיש בו, אך מי שהוא חסיד אין מניחים אותו מן

הרימון האחד עשר בסוד ברכת המוציא

אימא לינק כנודע כי התינוק הוא בסוד ו' קצוות, גם המלכות היא דבוקה אחורי הז"א בחזה כנגד הת"ת שלו, ולכן אחר עליית הת"ת עולה המלכות עמהם לינק, וכבר עלו חג"ת של ז"א שהוא הראש שלו ויונק, וגם המלכות עלתה ואין צורך שיעלו נה"י של ז"א כי אינו יונק רק דרך ג' ראשונות שלו, ואחר כך כולם [אז] יורדים ומביאים עמהם שפע ומזון, וזהו המוציא לחם וגו', וצריך לכוין בה' של המוציא ולעשות בה דיוק בקריאה עצמה.

והענין כי צריך לכוין בה' ב' כוונות, הא' כי הבינה שהיא ה' עילאה ה' של המוציא היא המוציאה את הג' אבות ואת המלכות עמהם לחוץ, וזהו המוציא ה' מוציא, ומה מוציאה לחם, פ"י כי לחם ג' הוי"ת והם ג' האורות ומוציאים מן הארץ העליונה שהיא הבינה: עוד כוונה אחרת ג"כ עמה והיא לכוין בה' של המוציא אל ה' תתאה והיא המלכות, כי אחר קבלתה מזון מלמעלה גם היא מוציאה לחם אל התחתונים וזהו ה' מוציא לחם מן הארץ התחתונה שהיא המלכות, ולכן צריך להדגיש אות ה' של המוציא כאלו היא ממולאת בה' אחרת כזה ה"ה כנגד שני כוונות הנז' אחת בבינה וא' במלכות.

ובאשר תחתוך הפרוסה תטבול במלח ותכוין כי לחם ומלח אותיות שוות, ותכוין כי לחם הם ג' הוי"ת בגי' לחם והם ג' חסדים, ומלח הם ג' הוי"ת של ג' גבורות ולכן הם מלוחות שהם דינים אבל מתמתקות ע"י ג' חסדים, ולכן תטבול הלחם במלח ג' פעמים כדי למתק ג' גבורות ע"י ג' חסדים, וכבר ידעת ענין הג' גבורות הממותקות בחסדים: מורי

תקח הלחם בשני ידיך ותגביה ידיך למעלה ותברך, ותכוין בברכה להעלות המלכות עד (אל) הבינה ע"י חג"ת כנודע כי היא באר חפרוה שרים, וכל עלייה (זו) היא ע"י שם מ"ב, ולכן תכוין תחלה במלת ברוך אל ג' מ"ב, א' של ע"ב כנגד החסד והוא שם הפשוט ומלויו ומלויו מלויו, ומ"ב ב' של ס"ג להעלות הגבורה, ומ"ב ג' של מ"ה להעלות הת"ת, והנה ג' פעמים מ"ב הם קכ"ו, והג' שמות עצמם שהם ע"ב ס"ג מ"ה הג' מילויים שלהם הם בגי' ק"ב הרי ק"ב וקכ"ו בגי' ברוך. נמצא כי ע"י ג' מילויים ע"ב ס"ג מ"ה וע"י ג' מ"ב שלהם אנו מעלים לחג"ת והם סוד מלת אתה ה' אלהינו, כי אתה הוא חסד בסוד אתה כהן לעולם, יר"ד הוא ת"ת, אלהינו גבורה, ימין ואמצע ושמאל, ואנו מעלים ג' אבות אלו אל הבינה ואז נקראת הבינה מלך העולם כי העולם הם הג' אבות המתחילים מן החסד כמ"ש אמרתי עולם חסד יכנה, וכשהאבות תוך הבינה אז נק' בינה מלך העולם.

גם תכוין כי אחרי עליית הג' אבות בבינה אז גם המלכות נק' מלך העולם כנודע כי המלכות היא מלך על כל העולמות שתחתיה, ותכוין כי המלכות אשר היא מלך העולם התחתון היא עולה ג"כ עם האבות אל הבינה הנק' עתה מלך העולם כנז', ואחרי שעלו שם כולם אז יונקים משם ואוכלים כתנוק היונק משדי אמו, ואח"כ יוצאים משם ומוציאים עמהם השפע והמזון אל העולמות כלם. וכבר ידעת כי הז"א באמצע היום [ו]אחר התפלה הוא בסוד ו' קצוות לבד ולכן ג' ראשונות שלו אז אינם אלא חג"ת והם העולים אל

אומר שצריך לשתות מעט מים פחות מרביעית קודם אכילה ולברך עליהם תחלה ולא בסוף ולכוין לצאת ידי חובה בשאר המים אשר בתוך המזון(ב).

זלה"ה היה שותה מעט מים פחות מרביעית קודם אכילה ומברך עליהם תחלה והיה מכוין לצאת ידי חובה בשאר המים שבתוך הסעודה ע"כ. נ"א(א): והאלה"י כמהר"א זלה"ה היה

הרימון השנים עשר בסוד האכילה

עכ"ז האמת הוא כי כך הוא הענין שחזרת אותה הבהמה להיות חלק אבר מן האדם עצמו, אך יותר היו מעולים הבהמות של ששת ימי בראשית מן האדם אשר הוא עתה, ולכן יותר היה מה שבירר אדה"ר כהיותם בהמות ממה שאנו מבררים עתה אעפ"י שנעשים חלק אבר באדם ממש וזהו סוד חמורו של ר' פנחס ׳ יאיר שהיה במדרגת הבהמות של ששת ימי בראשית, ולכן היו אפי' האמוראים אומרים אנו כחמורים ולא כחמורו של ר' פנחס ׳ יאיר.

ודע כי הבהמות הטמאות אין כח באדם לברר הקדושה מהם כלל ולכן נאסרו באכילה, אך הטהורים אנו יכולים לבררם, ואדרבא האוכל עוף טמא או בהמה טמאה וכיוצא תתאחו הטומאה ההיא באדם עצמו ותאבד הקדושה עצמה אשר בו, אך חמורו של ר' פנחס ׳ יאיר לא נתברר ע"י האכילה רק נתקן מעצמו ע"י המשך הזמן, גם נתקן ע"י ר' פנחס שלא ע"י אכילה ועלה לאותה מדרגה: והנה אין כח לברר רק התלמיד חכם ולכן עם הארץ אסור לאכול בשר כי אדרבא יסתלק ממנו אותו מיעוט הקדושה אשר בו וימשך אחר הבהמה כי אין כח לברר, ואמנם נשאר עדיין מששת

כבר ידעת כי בעת מיתת המלכים (ירדו) [ויירדתם] למטה היה בהם כל כחי' אבי"ע ובחי' חי מדבר וחי בלתי מדבר וצומח ודומם, ומכל כחינות האלו יש בקליפות מן מיתת המלכים וצריך האדם להעלותם, והנה אדם הראשון היה המבחר בחינת הנשמות [קודם שחטא] ואחר שחטא חזרו לרדת, גם מצינו שקרא שמות לכל הבהמות ולכל החיות ולא מצינו שקרא שמות לדומם ולצומח. והענין הוא כי אדה"ר בירר והעלה כל כחי' הבהמות ותקנם וזהו קריאות השמות, אך הדומם והצומח לא תקן [הכל] ולכן נאסר באכילת הבשר ולא הותר לו רק ירק עשב לבד לפי שכוונת האכילה היא בירור הקדושה שיש באותם הבעלי חיים או דומם וכו' כל א' כפי מה שהוא ומתברר ונתקן ע"י האכילה כמו שיתבאר, והנה מה שבירר אז אדה"ר היה שביררם כפי מה שראוי להם במדריגתם לגמרי אך אחר שחטא חזרו לעמקי הקליפות ואנו צריכים (כדי) להעלות נצוצי הקדושה אל מקומם.

ואמנם אין בנו כח עתה לבררם בירור גמור כמו אדם הא', ואעפ"י שאנו רואים שחזרו להיות חלק אדם עצמו באכול אותו

ימי בראשית מציאות בהמות בהררי אלף כי אלו לא יכלו אז להתברר לגמרי כמו השאר רק נשאר בבחינת מה שאנו מבררין עתה ע"י האכילה, ולכן אנו מזמנים לאכילת הצדיקים לעתיד לבא ואז ע"י האכילה ההיא יתבררו לגמרי וכל זה הוא בירור הבהמות עצמן: אך יש בחי' אחרת והיא נשמות האדם עצמו המתגלגלים בבהמות או בדומם או בצומח לפי רשעתם ואלו הם בחינה שנית.

ואמנם מציאות הכוונה לבחינה הא' היא כי האדם בעת אכילתו יכין לברר אותה הקדושה אשר יש באכילה ההיא הן דומם או צומח או בעל חי: והנה לפעמים יפול צרור עפר תוך האכילה ולא ידע האדם מציאותו, ולפעמים יש בו גלגול נפש כמ"ש בנבל והוא היה לאבן. ואמנם המלח הוא בין הדומם והצומח ולכן אמ' ז"ל החוצב מלח בשבת חייב משום קוצר.

ונחזור אל הענין כי הלא כבר ידעת כי כל בירורי המלכים הם ע"י החכמה כמ"ש בזוהר פ' פקודי בריר פסולת מגו אכילה במחשבה, ולכן כל כוונת הבירור היה ע"י החכמה, וכבר ידעת כי אכלו רעים לעילא באבא ואימא ולכן צריך לכוין באכילה אל מציאות אות א' שהוא הבינה כמ"ש אלף בינה ובציורה תכוין אל החכמה.

והענין הוא כי כבר ידעת כי השיניים הם ל"ב נתיבות החכמה המבררין את האכילה כי כלוה במחשבה אתברירו, והיא סוד א' שהוא יו"י י' לעילא י' לתתא ו' באמצעיתא והוא סוד האלף שבחכמה כמו שיתבאר. והנה א' הוא צריך לחלקה (לארכה דרך אמצע) [לאמצע דרך ארכה] ויהיו ב' וי"ן, ואז תחבר ו' אחת עם י' עליונה וו' שניה עם י' תחתונה

כזה **א** ואז ישארו י"ו שיניים העליונים וי"ו שיניים תחתונים שבהם שוחקין מן לצדיקים. וזו היא כוונה כוללת.

גם תכוין בפרטות יותר והוא כי הלא בכל אכילתך תכוין כוונה זו, ולפחות תכוין בעת אכילת הכזית של המוציא שבירכת עליה ברכת המוציא, ותכוין תחלה כי הלא הם ב' לחיים לחי העליון ולחי התחתון, ואמנם הם סוד אבא ואימא האוכלים בסוד אכלו רעים לעילא כנו', לחי העליון אבא ולחי התחתון אימא, ותכוין כי הם ב' אלפין א' לעילא וא' לתתא, שבלחי העליון צורתה יו"י י' לעילא י' לתתא ו' באמצעיתא והיא בגי' יו"ד, וא' שבלחי התחתון צורתה יו"ד י' לעילא דלי"ת לתתא ו' באמצעיתא, והיא רמז אל הבינה שהיא ד' נוקבא, ותכוין כי ב' אלפין אלו וציורם הנו' הם בגי' מ"ו שהוא מלוי ע"ב כי כלם במחשבה אתברירו והכל הוא בחכמה בכללות הבינה אשר בחכמה, ולכן ב' אלפין הנו' בגי' מ"ו שהוא מלוי ע"ב, ואח"כ תכוין כי צריך שיהיה שורש האכילה באלו הלחיים כדי שיוכלו אלו הלחיים לטחון האכילה, ולכן תחשוב עוד לחלק ב' אלפין הנו' ע"ד הנ"ל כזה **א** ואז יהיה ציור האלף הראשונה יו"י והאלף (הב') [התחתונה] יו"ד, ואז האלף הראשונה בגי' ל"ב נתיבות חכמה, ואלף שניה בגי' יו"ד, ושניהם בגי' אוכל, והם סוד א"ל יו"ד כי שורש האוכל הוא בלחיים אלו, ותכוין לכלול חצי האלף התחתונה של חכמה (בחצי אלף עליונה של חכמה) בחצי אלף עליונה של אימא והוא סוד הבן בחכמה וחכם בבינה, ואח"כ תכוין באוכל זה (שיהא) [שהוא] לח"ם מתוקן ועשוי ולכן צריך שתכוין אח"כ שתצרף (ב') [ד'] ציורי האלפין האלו העולים בגי' נ"ח בגי' אוכל הנו', ותצטרפם

ד"ק, ואח"כ פ"ד, וכל אלו הם בגי' ש"ע והם סוד ש"ע נהורין, וסודו הוא במלת אוכ"ל כי כל כוונת האכילה כולה חוזרת במלת אוכל שהוא א"ל ידו"ד, כי אותו א"ל במלואו בגי' קפ"ה, ושני א"ל בגי' ש"ע.

עוד יש כוונות אחרות פרטיות ואכתוב קצתם, והוא כי אם תחבר כוונת מ"ו וכוונת ג"ח וכוונת ד"ק יהיה בגי' יצח"ק, ואם תחבר כוונת לח"ם וכוונת ד"ק יהיה בגי' יעק"ב, גם תכוין כי אוכ"ל בגי' א"ל ידו"ד והוא בגי' ז"ן, גם מזו"ן הוא מ"ו ז"ן, מ"ו הוא מלוי ע"ב, וז"ן הוא א"ל ידו"ד, וצריך לכולל מדת יום בלילה ולילה ביום עד"ז כי באכילת היום תכוין בשם אכיל"ה שהוא בגי' אדנ"י, ובלילה תכוין בשם אוכ"ל שהוא בגי' אל ידו"ד שהוא סוד ז"א, גם תכוין ביום ובלילה לשם מאכ"ל שהוא חיבור ידו"ד עם אדנ"י בגי' צ"א.

ודע שיש כוונות אחרות גדולות בענין בירור האכילה אמנם בעונותינו הרבים לא זכינו להם(א): ודע כי מנוח היה מכון תמיד בעת אכילתו במה שכתבנו לעיל, וזהו מנוח מ"ו ג"ח כנ"ל, וזה שאמר לו המלאך אם תעצרני לא אוכל בלחמך, פי' אעפ"י שאתה אוכל בקדושה ובכוונה גדולה כזו אעפ"י כן לא תחשוב שע"י כך אוכל אני מן אכילה זו, והנה מציאות כל כוונה זו הוא באות א כנו' לעיל, וז"ס הנאמר במנוח והוא פלא כי הוא סוד אל"ף ומנוח מ"ו ג"ח, אמנם לא זכה מנוח לכוונת אחרות שיש גדולות מזו, ולכן אמרו ז"ל מנוח ע"ה היה כי אעפ"י שהיה אוכל תמיד בכוונה זו ובקדושה כנו' עכ"ז יש כוונת אחרות גדולות מזו כנו'.

עם ציור הראשון של האלף השנית שצורתה יו"ד יהיה הכל בגי' לחם, והם בגי' ג' הוי"ו"ת כנו' כברכת המוציא.

אח"כ תכוין לטחון את הלחם הזה כדי לבררו ע"י טחינתו כשיניים ויעשה הלחם ההוא ד"ק מאד, כי כאשר הקדושה תוך הקליפה אנו טוחנים הקליפה דקה מאד ואז יוצאה הקדושה דוגמת שמן היוצא מן הזיתים ע"י טחינה, ותכוין לעשותו דק ע"י ב' הכוונת הנז' ביחד, והוא כי אלף עילאה ותתאה הם בגי' מ"ו כנו', ואם תחלקם כל א' לשנים יהיו בגי' ג"ח כנו', ואם תחבר מ"ו וג"ח יהיה הכל ד"ק. וצריך לכוין כשאוכל ששיניו הם ל"ב נתיבות כנו' והם המבררים, ותכוין כי ש"ן הוא סוד קפ"ד וקס"ו שהם אחוריים של ע"ב וס"ג, כי הש"ן טוחנת בחיבור אבא ואימא כנו', אח"כ צריך לבלוע המאכל כי עדין לא נגמר בירור המאכל ע"י טחינה לבדה רק צריך לבלעה כדי שכזה יתבשל באצטומכא ואז שם יושלמו להתברר וילך הרוחניות ויתפשט באיברי הגוף והזהמא תצא דרך הנקבים, ולכן תחבר שני הציורים הנחלקים לד' שמספרם ג"ח עם הא' עליונה שצורה יו"י, והכל ביחד בגי' פ"ד, והוא סוד הבליעה בגרון שיש בו אותיות אחה"ע שהם בגי' פ"ד, כי הגרון היא אימא, ואבא הוא דוחה את המאכל לגרון בבית הבליעה ונותנו שם, ולכן אין אנו לוקחים רק ציור אות העליונה ולא התחתונה. גם הוא בגי' חנו"ך כי הוא סוד מטטרו"ן האוכ"ל שהוא בעולם היצירה שסודו א"ל ידו"ד שהוא בגי' אוכל (בג"ח) [כנו']. אח"כ תכוין בכל הרמזים הנ"ל כולם ביחד, כיצד כוונה ראשונה היתה מ"ו, ואחריה כוונת ג"ח, ואח"כ לח"ם, ואח"כ

ודע כי מציאות אכילה היא בנוקבא ולה אנו נותנים מזון והאכילה וממה שאנו ממשיכם לה היא נותנת אלינו, ולכן ברכת המזון צריך לאומרה בשמחה גדולה כי אנו נראין אז נדיבים ולא צרי עין, ואז גם היא ממשכת אלינו עד"ז, אך באמצע האכילה צריך

לזכור מעט עצבון ודאגה על החורבן כי אז היתה אכילת השכינה באופן אחר.

ודע שהאלה"י כמהרי"א זלה"ה היה אוכל בצים [צלויים] שלמים ולא היה חושש אל הדם הנמצא בהם לפעמים. ע"כ(ב).

הרימון השלשה עשר בסוד מים אחרונים וברכת המזון

סוד מלוי אהי"ה דיודי"ן במלואו ומלוי מלואו הם מ"א אותיות, וכן אהי"ה של אלפי"ן מ"א אותיות אחרות, ותכוין בשני מ"א אלו לדחות כח הסטרא אחרא שלא יקחו יותר מן הראוי, וזהו מה שאמרו רז"ל מים אחרונים חובה כי חובה בגי' אהי"ה שבו כוונת מים אחרונים.

גם זו הכוונה עצמה תכוין בציור ידיך כי תחבר ד' אצבעות ידיך הימנית לצד אחד יחד והאצבע הה' הנקרא גודל לבדו, ותכוין כי הד' אצבעות הם סוד מ' אותיות עשרה בכל אצבע, ובגודל הוא אות א', הרי הם מ"א אותיות ביד ימין בה' אצבעות, ובזה תכוין אל אהי"ה דיודי"ן, ואח"כ ביד השמאלית תכוין בסדר הנז' אל שם אהי"ה דאלפי"ן, וכל זה תכוין בהיות אצבעותיך כפופות למטה כי במים אחרונים צריך האדם להשפיל ידיו ואז תכוין הדרך הנזכר.

עוד מצאתי כתוב באופן אחר שתכוין בגודל עיקר השם אהי"ה כי הגודל עיקר כולם ולכן בו השם בכללות פשוט, ואח"כ תמלא הארבעה אותיות כנגד הד' אצבעות ובין כלם

כבר ידעת מה שאמרו בזה כי הסטרא אחרא קאים על השלחן וצריך האדם ליזהר מאד מאד בזה כי אז יכול לשלוט עליו יותר מבשאר זמנים.

ואמנם כשיש ברכת זימון בשלשה אז אין כל כך חשש כי ע"י ברכת זימון מסתלק משם. אמנם בהיות האדם יחידי צריך כוונה גדולה עד מאד לסלק האדם מעליו כח הסטרא אחרא וצריך לכוין מאד בברכת המזון.

והנה גם במים אחרונים צריך לנהוג זה ביותר בהיותו לבדו כדי שלא יקטרג עליו הסטרא אחרא וע"י מתנה זו שהם מים אחרונים מסתלק משם, ואמנם עכ"ז עתה הוא אורח ואח"כ אם לא יכוין בברכת המזון יחזור בעל הבית, ולכן צריך כוונה גדולה במים אחרונים ובברכת המזון ובפרט בהיותו יחידי בלתי ג' כנזכר.

והנה כוונת המים אחרונים הוא לכוין כי ר"ת של מים אחרונים הוא מ"א, וכן ר"ת וס"ת של מלת אחרונים הוא מ"א, והוא

הם בגי' י"ד. וגם תכוין בפשוט השם בגודל כנו' במילואו ובמלוי מלואו הד' אותיות תכוין בד' האצבעות. ואחר המים אחרונים קודם ברכת המזון יאמר מזמור של למנצח בנגינות אלה"ים יחוננו, ואח"כ יאמר אברכה את ה' בכל עת בסוד הנו' בזוהר כי ס"א קיימא על פתורא ונק' כל עת. וצריך למימר הב לן ונברך וזהו אברכה וגו', ואח"כ פסוק סוף דבר הכל נשמע וגו', ופסוק תהלת ה' ידבר פי, ופסוק ואנחנו נברך י"ה וגו', ואם יש שם ג' אנשים תברך ברכת המזון על כוס של יין ותאחזנו בה' אצבעותיך של יד ימין באופן שיהיה הכוס עומד על גבי ה' אצבעות ממש, ואח"כ יאמר פ' וידבר אלי זה השולחן אשר לפני ה' תיבות אלו בלבד, ויתן עיניו בכוס באומרו כל הברכה. ואם אין לו יין יברך בזימון בלתי יין. וכשמברך ברכת מזון ישים ב' ידיו זו על גבי זו כנגד החזה יד ימין על יד שמאל, ויסגור עיניו עד שיגמור כל הברכה, וכן יעשה ג"כ אם הוא יחיד ואין עמו ג' אנשים. ואח"כ אומר ברכת המזון.

תחלת הכל יכוין אל שם אדנ"י שהוא בגי' ס"ה ותכוין באותיות מלוי המלוי שלהם שהם ל"ד אותיות הרי הכל ק', ואח"כ תתחיל בברכת המזון.

ובברכה ראשונה תכוין בכללותה אל אות א' של אדנ"י במלואה אל"ף, ובמלוי מלואה שהוא אל"ף למ"ד פ"ה שהם ח' אותיות והם ח' אורות, (וכשתאמר) [וצריך לומר] כי הוא א"ל ז"ן ומפרנס לכל [ותכוין להשפיע מסוד א"ל שהוא עולם הראשון הנק' מגן, ויש בו ג"פ א"ל, א' הוא כנגד עולם הא' ושם הוא א"ל שד"י, אח"כ

בברכה שניה תכוין בכללותה באות ד' של אדנ"י במלואה ומלוי מלואה דל"ת למ"ד ת"ו והם ח' אורות אחרים כי אות ת"ו היא חסרה יו"ד.

ובר"ח תכוין כי היא מליאה ביו"ד, [נ"א כ): וגם בתחלת כל ברכה תכוין שאות זה מליאה ביו"ד וגם יכוין שאחר הדל"ת והתי"ו יש יו"ד באו' דלתי וזה יו"ד של יגדל נא כח ה'] ואז מילויה ל"ה כי בחול היא דלה וחסרה.

[ומצאתי כתוב וז"ל: וישים בתוך התי"ו יו"ד גדולה וגם יכוין שאחר התי"ו של הדל"ת יש יו"ד וא"ו דל"ת וזהו יגדל נא כח ה' (ג)].

ובפסוק ואכלת ושבעת וגו' אז במלת א"ת תשליך המים (בתוך) [בכוס] היין, כי את היא המלכות שהיא הכוס כנודע, וטוב הוא שתסתכל ותביט במים בעת נתינתם בכוס של הברכה ותכוין בהם כי הם סוד ט' יודי"ן שיש בד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן והם בגי'

בברכה ד' תכוין אל אות יו"ד במלואו יו"ד
 וא"ו דל"ת והם ט' אורות, ובג'
 הטבות הוא הטיב הוא מטיב הוא ייטיב צריך
 לכוין כי הלא ד' ברכות של ברכת המזון הם
 כנגד ד' מוחין שאנו מאירין אל המלכות והם
 חכמה בינה חסד גבורה, וברכה ד' היא סוד
 הגבורות ואנו צריכין למתקן ולכן כל ברכה
 זו היא מציאות הטבה למתקן הגבורות ע"י
 החסדים, אך לפי שעקר ההמתקה הראשונה
 הם הג' גבורות לבד הנמתקות ביסוד דו"א
 כנודע לכן באו כנגדם ג' הטבות בברכה זו.
 ובאומרך ברוך אתה ה' תכוין לשם צבאו"ת,
 ובסוף הברכה תאמר עושה שלום במרומיו
 ותכוין ר"ת של עושה במרומיו לשם הוי"ה
 דע"ב. (ד) (ע"כ).

מ"ם. ובאומרך בא"י על הארץ ועל המזון
 תכוין בשם אלה"ים.

בברכה ג' תכוין בכללותה באות נו"ן במלוי
 נו"ן וא"ו נו"ן והם ט' אורות,
 ובברוך אתה ידו"ד תכוין לשם א"ל, ותכוין
 למה שכבר ידעת כי תוספת שבת שקבלנו
 ע"י הג' סעודות דשבת ממנו נזון כל השבוע
 ואנו צריכין להשאיר קצת קדושה מהם בכל
 השבוע, ולכן אנו צריכין לכוין בכל השבוע
 בברכת המזון כדי להשאיר אותו התוספת אם
 הוא בג' ימים הראשונים, ואם הוא בג' ימים
 אחרונים יכוין להמשיך לצורך השבת הבאה
 כנודע, ולכן יכוין ביום א' מהשבוע בא"ל
 שד"י, וביום ב' א"ל ידו"ד, וביום ג' א"ל
 אדנ"י, וביום ד' כמו יום שלישי, וביום ה'
 כמו יום ב', וביום ו' כמו ביום א'.

הרימון הארבעה עשר בברכת הנהנין

כי היין הוא בגבורה ונמתקת ע"י ז' שמות
 הנזכרים. וכן כשתמזוג יין במים תכוין למתקן
 הגבורה שהיא יין ע"י חסד שהוא המים.

עוד [מצאתי כתוב וז"ל:] כשתשתה היין
 קודם שתמזוגנו תכוין שהוא סוד ג' ווי"ן
 שיש בשם ב"ן דהיי"ן ועם שם ב"ן בעצמו
 הוא בגי' יי"ן, והנה ג' ווי"ן לבדם הם בגי'
 ח"י כי הוא יין חי, וכאשר תמזוגנו תכוין בה'
 ידות שיש בשם ב"ן שהם י"ד מן יו"ד וארבעה
 ההי"ן שבשם זה כל ה' צורתה ד"י (שיש)
 [הרי] ה' ידות בגי' ע' כמנין יין, אלא שהוא

כבר כתבנו לעיל ברימון הד' סוד ברכת
 הנהנין והמצות כלם ע"ש. אמנם סוד
 ברכת שהחיינו ביסוד שהוא חי,
 וקיימנו בנצח והוד שהם העמודים המקיימים
 את האדם, והגיענו לזמן הזה היא המלכות
 סוד הזמנים.

ובשתיית היין יכוין שהוא בגי' שבעה
 ידי"ן בשני שמות ע"ב ס"ג, או
 תכוין בד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ובג'
 אהי"ה של יודי"ן אלפי"ן ההי"ן שהם ז' שמות
 ויש בהם שבעים אותיות כמנין יי"ן, ותכוין

זלה"ה לא היה חושש והיה מברך על כל א' וא' הברכה הראוי לו או לעץ או לאדמה אפילו שהיו מדבריות(ב).

כוונת הריח בכל פעם שתריח תכוין לזה והוא מיוסד בפסוק ריח ניחוח אשה לה', והענין כי הלא סוד הריח הוא כי הדינן המתפשטים הם חוזרים להתמתק בשרשם ע"י הריח, לפי שהאחד מן הה' גבורות מנצפ"ך הוא חוטמא והוא העליון שבכולם כנו' באדרת נשא, וכשהן מתקבצין ועולין דרך החוטם ונכנסין בו ועולין עד המוח כי שם הדעת ושם שורש הה' גבורות ושם הם מתקבצים ומתמתקין כנודע, כי אין הדינן מתמתקין אלא בשרשם כנודע.

והנה הריח בעצמו קודם שיעלה בחוטם הוא בחי' א' ואז נקרא ריח, והוא סוד הדינן כי הוא האחוריים של אלה"ם העולה ר', וי"ח אותיות שהם ה' אותיות אלה"ם וי"ג אותיות המלי' הרי ג' בחינות אלה"ם נקרא ריח, ואחר שנכנסים אל החוטם אז נקרא ניחוח כי כבר הוא מתחיל להתמתק והוא ניחוח"ל מלשון ח"ן בעיני הי"ת. והנה ריח זה נכנס תוך ב' נקבי החוטם ולכן ריח זה נחלק לב' הבלים ונכנס תוך ב' נקבי החוטם, והנה ב"פ הבל בגי' ניחוח עם ב' הכוללים שלהם, וכבר ידעת כי החרון אף הוא הוצאת הדינים מן האף לחוץ כנו' באדרא כמו אז יעשן אף ה' וגו', אמנם הריח הוא קמיטות רוגזא והתקמטותו תוך האף כנו"ל.

[אח"כ] עובר הריח באמצע מצחא כי החוטם באמצע המצח עומד, והנה הדעת

אחר המזיגה, והענין כי ה' ידיים הם ה"פ ידו"ד יו"ד ה"א וא"ו ה"א שהם י"ד אותיות, והם ה"פ י"ד כנגד ה' חסדים וה' גבורות.

אמנם ברכת הטוב והמטיב כשמביאין יין באמצע הסעודה תכוין כנו"ל ברימון י"ג בסוד ברכת המזון כי הטוב לדידיה שהם החסדים עצמן היוורדין ביסוד דז"א, וגם הם מטיבין לאחרים שהוא שממתקין את הגבורות שהם סוד היין.

ברכת שהכל נהיה בדברו תכוין שהכל הוא היסוד, ומתגלה השפעתו ע"י המלכות וזהו בדברו: וכן ברכת בורא פרי העץ הוא המלכות(א), וכן בכל שאר הברכות. ויש בה ט' תיבות כנגד ט' יודיין שיש בד' היוו"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן והם בגי' מים. גם תכוין בשתייתך המים אל ט' יודיין אלו שהם בגי' מים.

ברכת בורא נפשות מה שאנו מזכירין בבריאת הנפשות וחסרונם שהוא כללות כל הנבראים, הטעם הוא כי המים הם המגדלים כל הצמחים והזרעים וכל חסרוני האדם ולכן כיון שהמים סבת הכל אנו כוללים הכל בהם, וגם ידעת כי גם כפי הסוד הכל נמשך מן המים שהם החסדים שמהם הנשמות יוצאות וכל הברואים בסוד אברהם אבינו שהוא מים ונאמר בו ואת הנפש אשר עשו בחרן. וצריך שתאמר על כל מה שבראת ולא על כל מה שברא שלא לנוכח.

בענין עשבא דמדברא, כתבו הפוסקים שכיון שלא נזרעו על ידי אדם שיברך עליהם שהכל, (ומורי הרב) [והרב האלה"י כמהר"א]

(ב) ספר טעמי המצות ושער המצות פרשת עקב.

(א) בספר טעמי המצות פ' עקב איתא בזה הלשון: בורא פרי, יסוד. העץ, במלכות.

הוא ממש כנגד המצח כי זהו סוד נתינת האפר על המצח במקום הנחת תפילין כי שם עומדים הגבורות, אך המצח הוא יותר למטה ממקום זה ולכן המצח הוא סוד גלוי הדינין כי שם אית (ב"ד) [כ"דג] בתי דינא בסוד ומצח אשה זונה היה וכו', ולכן עולין שם הגבורות כי שם שרש של הדינים, ואז שם נקרא אש"ה שהוא אלהים במלוי יודיין בגי' ש' וה' אותיותיו

והשם בעצמו הרי אש"ה. אח"כ מגיעים עד המוחין עצמן ומגיעין שם אותם שני הבליים הנקראים נוחח כנ"ל ומגיעין עד המוחין שהם ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם כלולים בד' אותיות ידו"ד, והנה נוחח בגי' למ"ד של לידו"ד והשם עצמו הם המוחין, הרי כי לידו"ד נוחח והמוחין ואז נמתקו. והזהר בכל מיני ריח תכוין כוונה זאת ע"כ(ה).

הרימון החמשה עשר בסוד השחיטה והנבלה

[כבר ידעת בענין כוונת האכילה איך כל הנבראים שבעולם צריכים להזדכך ולעלות עד החומר הא' שהיה להם בעת יצירת העולם וכמו שהיה לחמורו של ר' פנחס י' יאיר: גם כי הרבה פעמים יהיו נפשות מגולגלים בבהמה ואם אותה השחיטה תהיה בכוונה אזי תועיל לאותו המגולגל לעונש ההוא שהיה לו ויוכל לחזור ולבא נשמה בגוף האדם כמו שהיה תחלה.

וסוד השחיטה הוא למתק כל הדינין, וכשתבדוק הסכין ותשחיתה במשחות תכוין להסיר כל פגם שהוא בגי' ג' אמות פשוט ומלוי ומלוי המילוי דג' אהי"ה דיודיין אלפיין ההיין שיש בכל א' א"ם אותיות, וג"פ א"ם בגי' פג"ם, כי אלו הם דינים לפי שהם מאהי"ה, ותכוין למתקם ולעשותם בסוד מ"ב דפשוט ומלוי ומלוי המלוי דע"ב ס"ג מ"ה, וג"פ מ"ב כמנין

פג"ם עם ג' אותיות והם רחמים לפי שהם מהויות, אמנם שם ב"ן דההיין אין בו מ"ב אותיות.

וכשתשחוט תכוין כי השחיטה בגי' של"ז שהם ג"פ יב"ק שהם ג"פ ידו"ד אלהים שבגרון ששם מקום השחיטה, ותכוין כי גרון בגי' ג' אלהים שהם ג' מוחין דקטנות שהם היורדים שם והם דינים גמורים, ולכן תכוין להוריד שם ג' הויות דמוחין דגדלות ויעשו ג"פ הויה אלהים כמנין השחיטה, וזה ע"י הסרת אותו הד"ם והדין ויאירו ג' הויות במוחין דגדלות באותו המגולגל וכזה נתקן: גם תכוין אח"כ כי בגרון יש כ' סמנים וסימן בגי' אהי"ה דיודיין, וקנה בגי' אהי"ה דההיין עם ד' אותיותיו הוא בגי' קנ"ה למתקן, גם ושט בגי' ז"פ אד"ם שהם סוד ש"ך דינים כלם בסוד הדם של הגרון שהוא דין, ועתה ע"י השחיטה מתמתקים ומתבררים הסיגים שבהם.

השחיטה: גם תכוין כי על השחיטה בגי' תל"ח, ותכוין אל שם א"ל פשוט ובמלואו ב"פ כזה א"ל אל"ף למ"ד א"ל אל"ף למ"ד הם ב"פ רי"ו, הם בגי' תב"ל, ותוסיף ה' יהיו תל"ז, ואלו הה' יתירים הם כללות השמות שהם ב' פשוטים וב' מלויים והכולל את כלם הם ה' יתירים, [(כ) ושאלתי ז"ל למורי על מה נענשה נפש זו להתגלגל בעז ואמר לי על עון שהיה משמש מטתו לאור הנר הם יצילנו אמן(ג)].

ידע כי ריח הנבילה פוגם מאד בנפש ומרחיקה מן האדם, והראיה מן הבשמים במוצאי שבת שמחזירין את הנפש, וגם הריח טוב ארז"ל שעליו נאמר כל הנשמה תהלל י"ה וגו': גם הסתכלות האדם בנצלבים ובנהרגים הוא פוגם עד מאד בנפש האדם, ואפילו בהסתכלות בריחוק ק' אמות פוגם עד מאד(ה): ע"כ.

פעם אחת ביום ה' היינו יושבים לפני מורי זלה"ה ובא עז אחד ושם ב' ידיו על השולחן והיה מורי זלה"ה מדבר עמו כלשוננו, ואח"כ צוה לי שאלך ואקנהו ואשחוט אותו לשבת, וצוה לה' משה סופינו שישחט אותו בכוונה זו(א).

הסכין היא בגי' מלוי אהי"ה דיודי"ן (הם) [ק"מ] כמנין סכין, ותסיר הפגם מן הסכין ע"י ג' מ"ב שיש בג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה בגי' פג"ם עם ג' אותיותיו, וכשתאמר הברכה תכוין להעלות אותם נפשות המגולגלים אשר שם, ובאומרך על השחיטה תכוין כי שחיטה בגי' ג' אלפי"ן שיש בשם מ"ה שהם בגי' שחיטה עם הכולל, גם תכוין כי השחיטה בגי' של"ז ותכוין אל שם י"ה במלוי יודי"ן בגי' ל"ה ועם הכולל ל"ו, ואח"כ תכה שני אותיות יחד יו"ד פ' ה"י הם בגי' ש' ועם הכולל ש"א, תצרף ל"ו וש"א הם בגי' כמנין

הרימון הששה עשר בסוד ההליכה בארץ ישראל

ידע כי לאה היא אחורי ישראל ואין כנגדה יעקב, אך רחל כנגדה יעקב ולכן יותר נק' לאה ארץ ישראל (יותר) מרחל, והנה תכוין כי הלא ידעת כי כשנכנסים המוחין בז"א הם מוחין דאבא ואימא, וכבר ידעת איך יוצאים ד' בחי' לא"ה א' ביסוד החכמה, ושנים ביסוד הבינה, וא' באחורי ז"א, והב' מהם הם האורות [אבא, והב' הם האורות] אימא, וסדרן הם אבא ואימא,

כי שתי בחי' הם א' בלאה וא' ברחל, וברחל תכוין כי הרגלים ההולכים הם נצח והוד וז"א הממשיכים מוחין אל רחל כנודע, כי אין לה רק ב' מוחין וב' מוחין אלו הם שני שמות יו"ד ה"י יו"ד ה"י והם בגי' כמנין הליכה.

אמנם בלאה תכוין אל מה שאמרו חז"ל כל המהלך ד' אמות בא"י יש וכו', והענין

(ב) ליתא בכ"י חברון ובכ"י ב'.

(ג) ספר טעמי המצות וספר שער המצות פרשת ראה.

(ד) שער רוח הקדש דף ח' ע"ב.

(א) ע"כ ליתא בכ"י חברון ובכ"י ב', ומובא בספר טעמי המצות פרשת ראה כי היא כוונה שאמר האר"י ז"ל לרבי יצחק כהן.

אבא ואימא. והנה כבר ידעת כי כל מוחין הם ד' חכמה ובינה חסד וגבורה, והנה האמת הוא כי לאה הא' הסמוכה אל יסוד דאבא שם כל הד' האורות דאבא, ובשניה נסתלק הארת החכמה ונשארו השלשה, ובשלישית נשארו שנים לבד, ובחיצונה לא יש רק האורות הגבורות של אבא לבד. והנה אלו הם ד' אמות אל תקרי אמות אלא אימות, והנה כל הד' אלו הם מוחין דאבא, כי במוחין דאימא אין לנו עתה עסק בהם, וכבר ידעת כי כללות אבא הוא שם ע"ב ומלוי שלו בגי' מ"ו והוא בגי' אמ"ה, ואלו הם סוד ד' אמות שמהם נעשים סוד ד' אימות ואעפ"י שהם סוד חכמה בינה חסד גבורה להיות כלם בחינת אבא נק' כלם מלוי ע"ב שהוא מ"ו כמנין אמ"ה, ולפי שכל המוחין הם כז"א אך כשיוצא אל הנוקבא אינו יוצא רק המלוי לבדו לכן אינו יוצא רק שיעור

אמה לבד שהוא המלוי כי המלוי הוא דין לכן הנוקבא היא דינין.

והנה הליכה בלאה אינה כמו ברחל כי שם הם נצח הוד דז"א וכאן אינם אלא נצח הוד של בינה כנודע, תרין פרקין עילאין, ותכוין בהליכה זו אל נצח הוד דבינה, גם חילוק אחר יש כי כאן הם ד' אמות שהם סוד כל הד' מוחין דאבא, אך למטה הם תרין מוחין לבד של אימא, ולפי שכל האורות האלו היוצאות מאבא אינם יוצאות אלא ע"י אימא לכן נקרא מהלך, וזהו המהלך ד' אמות בארץ ישראל, כי מהל"ך בגי' צ"ה והוא מלוי אחוריים של ס"ג שהיא בינה שהוא בגי' קס"ו כי כשתסיר ע"ב שהם אחוריים מן קס"ו ישאר צ"ה כמנין מהל"ך, יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וא"ו, יו"ד ה"י וא"ו ה"י. עד כאן הנמצא (א).

הרימון השבעה עשר בסוד ביקור חולים

בוונת ביקור חולים הוא, דע כי החולי נמשך משם מ"ט שהוא שם מ"ה וד' אותיותיו, והם מ"ט כמנין חול"ה, כי לפי שחסר ממנו השער של חמשים לזה אירע לו

החולי, לכך הכוונה תהיה להמשיך בו שער של חמשים וע"י זה יתרפא מחליו החולה, והוא הכללות של מ"ה וע"י זה הם חמשים שערים (א).

הרימון השמונה עשר בסוד הצדקה והדמעה

ענין הצדקה הוא ליחד שם י"ה הנפרד מן ו"ה, וצריך קודם שיעשה המצוה או הצדקה לאמר לייחדא שמא דקודשא בריך

הוא ושכינתיה בדחילו ורחימו בשם כל ישראל ולחבר שם י"ה עם ו"ה, וכאשר תתן פרוטה תכון כי סודו פרט ו"ה, כי שרש הדינים הם

והענין כי אות צ' היו"ד שלה פניה הפוכה אל הנו"ן כפופה ומורה אחור באחור, גם הדל"ת היא מורה עניות, גם הקו"ף אעפ"י שיש [שם] איזה זווג אמנם רגלו הארוך נוגע עד החיצונים ולבסמם צריך לתת צדק"ה ותתמלא באות ה' כי הוא זווג האמיתי בסוד הה"א כי סוד הקו"ף הוא בקין הנז' בהתפשטות הזוהמא והה"א היא בסוד ה"א של הבל כנזכר(א).

אמנם הדמעה היא ממתקת ק"ך אלה"ים כמנין דמע"ה ע"ה. ובכיה ממשכת מילוי של ס"ג שהוא כמנין בכי"ה אל ז"א, ואז נמתקים ק"ך אלה"ים של אחוריים דז"א(ב).

רפ"ח ניצוצין והכולל פר"ט והדינים במלכות ה' תתאה, וכשמתחבר ו' עם ה' נמתקים פר"ט של הדינים, וזהו ע"י הצדקה: גם צריך לכוין כי צדקה גי' אלה"ים ואדנ"י ומ"ה וד' אותיות השם עולים צדקה עם הכולל, והכוונה כי שם אלה"ים הוא במדת הדין הקשה ואדנ"י מדת הדין הרפה, ושם מ"ה דאלפי"ן הוא הממתק שניהם.

גם צריך לכוין כי אות ק' רומזת בקין קינא דמסאכותא התפשטות הנחש והוא רגל הקו"ף, ובנתינת הצדקה יכוין שהקו"ף תעשה ה"א ושיחזור התפשטות רגל הקו"ף לעלות למעלה ונעשית ה"א בסוד ה' של הבל, ואז אין שם אחיזת קליפה.

הרימון התשעה עשר בסוד מצות פאת הראש והזקן

חילופא הוא אותיות דינא, לכן הוא בגי' תע"ר לרמוז שצריך לסלק הדינין שלה: גם הז"א צריך לספר הראש וכמו שנבאר אך א"א אסור לספר.

והנה תע"ר בגי' מצמציי"ת שהוא תער השכירה החותכת והמגלחת השערות, אך דא"א במקום תע"ר הוא קדוש יהיה, פי' כי קדוש בגי' ת"י שהוא שם מלוי יודי"ן שיש בו ד' יודין כמנין ת' והי' אותיות של השם הם ת"י כמנין קדוש, כי הי"ג נימין דאריך בכל שאר בחי' דרישא דא"א כלם הם בחי' שמות של יודי"ן כמבואר אצלנו, ולכן כל השערות שלו הם קדושים כי כל (קדש)

כשהאדם עושה מצוה צריך שיכוין בעשייתה שהוא מקיים מצות בוראו במה שצוהו על כך, לכן כשהאדם מסתפר יכוין שאינו מניח שיחתכו לו הפאה של הראש מב' צדדיו וגם אינו משחית פאות הזקן, והכוונה דע כי יש שערות ברישא דא"א וברישא דז"א וברישא דנוקביה, ואמנם שערות של א"א הם רחמים גדולים וכלם הם צינורות של אורות היוורדים למטה ואין ראוי לספרם, ולכן הנזיר שהוא רישא דעתיקא שהוא הא"א אסור לספר ראשו וזה שאמר הכתוב קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו, פי' כי אדנ"י במלואה בגי' תרע"א, ולהיותה דין כי אדנ"י

להניח כל רוחב הצדעים שהוא כל השיעור שיש מן האזן עד שליש המצח שהוא מקום חלק שיש בראש מב' צדדי המוח ומפסיק בנתיים, וגבהו היה מניח כשיעור אם יקימו האזנים למעלה בראש עד אותו המקום ויותר למעלה מעט.

אמנם כוונת הזקן ראוי לאדם שלא יעקר שום שער כלל מן הזקן כי הם צנורות שפע, ויכוין האדם כי ראש הזקן שהוא תקונא קדמא הוא א"ל כנודע בסוד י"ג מדות, ושאר הזקן יש בה ימין ושמאל הם שני פעמים זקן בגי' שד"י, הרי א"ל שד"י. ויזהר האדם בכל עת שלא לאחוז בזקנו כדי שלא יעקור ויתלוש איזה שער. וכן יזהר שלא יגלח כלל ועיקר לא בתער ולא במספריים ולא למעלה ולא למטה בשום מקום כלל ועיקר, רק השער שעל השפה המעכב מלאכול היה חותכו במספריים: גם שער הפאות של הראש היה (מורי) [הרב] זלה"ה מניחן ליגדל ולא היה חותכן רק שיגדלו כ"כ שיכנסו למטה במקום שער הזקן ממש שאז היה חותכן עד שיעור אותו מקום, כי משם ולמטה לא יקרא פאת הראש: גם (מורי) [תמיד היה נוהר הרב] זלה"ה (נוהר) שלא לגלח ראשו אחר שעת מנחה גדולה, ואפי' בע"ש היה נוהר מזה מאד(א).

[קדוש] הוא בחכמ"ה כנו' בזהר ושם הוא שם ע"ב דמלוי יודי"ן, והפרש שיש בין קדש לקדוש כבר נתבאר בקדושת העמידה בס"ד, הרי קדוש בגי' ת"י ויהיה בא"ת ב"ש מצמ"ץ הרי כי קדוש יהיה הוא מצמצי"ת, והכוונה להורות כי מה שהוא למטה מצמצי"ת שהוא שם התע"ר המורה על החת"ך בכאן בעתיקא הוא קדו"ש יהיה, לכן אסור לספרא רישא וראוי להגדילם ולכן גדל פרע וגו' אך בז"א ראוי לספרא רישיה, וראוי לאדם כשמספר ראשו שיכוין שהוא דוגמת ז"א ושמסתלק כל הגבורות והדינים ממנו, ובפרט מי שהוא משרש קין.

ואמנם כבר ידעת כי הראש כלולה מי"ס והמלכות שבה היא סוד פאת הראש ולכן פא"ה בגי' אלה"ים, ולעולם פאה היא במלכות, ואמנם אין קיום לעולם כי אם ע"י הדינים ואין ראוי לסלקם לגמרי, ולכן בחינת המלכות לבדה אנו צריכים להניח, וזהו ברישא דז"א. אך הנוקבא אינה מספרת ראשה, והטעם כי הנוקבא היא בעשיה וכל הדינין הם בעשיה, ואם נסלק הדינין מרישא דנוקבא לא ישארו שום דינין בעולם, ולכן הוא מוכרח להניחם, ולכן אין האשה מספרת ראשה.

אמנם שיעור פאת הראש היה נוהג (מורי) [הרב האלה"י כמהרי"א] זלה"ה

הרימון העשרים [להאיר לנשמה ולזככה]

אתה עושה בלילה אז תכוין בזה להפך כזה יאההויה"ה, יאהדונה"י. וטעם הדבר כי הלא חיבור אלו ה'ד' שמות אחרונים תכוין בהם כי הם סוד נשיקין והם נשיקין כפולים כמבואר בזוהר פ' תרומה.

והנה שם איה"ה יוה"ה אחר חיבורו חוזר להיות שם אהי"ה שם שלם מחיבור שני אותיות ראשונות דאהי"ה וכי ראשונות דהוי"ה, וגם נעשה שם הוי"ה יוה"ה מן חיבור ב' אותיות אחרונות דאהי"ה ודהוי"ה, נמצא כי הם נשיקין כפולים כי גם אחר הנשיקה והשלוש חוזרין פעם שנית להעשות כבתחילתן, ואמנם כשהוא ביום אז תכלול מדת לילה ביום ולכן תתחיל מאהי"ה ואדנ"י, אך בלילה תגביר מדת היום לכלול יום בלילה לכן תקדים הוי"ה אל אהי"ה ואדנ"י דכורא ברישא, וכיום נוקבא ברישא.

גם סדר אחר אחר הסדר הנז' ואם תרצה לעשות כל א' מאלו הסדרים

שנכתוב בע"ה כל א' בפני עצמו הוא טוב, אך אני מסדרם יחד להיות כוונתך סדורה בפעם א', אך אין צורך לכוונם כלם כעת ובזמן אחד: והענין כבר הודעתך כי ג' עלמין אינון ב"ע, ועולם הבריאה הרוחניות שלו הוא א"ל שד"י, ועולם היצירה א"ל הוי"ה, ועולם העשיה א"ל אדנ"י, וכבר ידעת כי האדם יש לו תוספת נשמה בכל שבת מן אבי"ע, ובליל מוצאי שבת מסתלקת בחינת אצילות, ואח"כ ביום א' נשארים עמו ג' בחי' ב"ע, וביום ב' מסתלקת בחינת בריאה ונשארים יצירה ועשיה, וביום ג' מסתלקת יצירה ונשארת עשיה, [אח"כ]

בסדר נאה לזכך את הנפש ולהאירה ולהוסיף בה כח והארה להתקשר למעלה בקדושה עליונה.

קודם שתעסוק בתורה תכוין בכל אלו הכוונות שנבאר בס"ד, ואח"כ בכל שעה ובכל רגע תכוין ג"כ בהם, וכפי מה שתרכה לכוין בהם כך תתרכה ההארה בנפשך, ומה טוב ומה נעים אם כל היום כלו יהיו נגד פניך כי הוא מתקן את הנשמה ומאירה מאד מאד. וזה סדר הדברים, תחלה תכוין בהוי"ה דע"ב במלוי יודי"ן ואח"כ באהי"ה במלוי יודי"ן עמה, אח"כ תכוין בשם ס"ג ואח"כ באהי"ה דמילוי יודי"ן ג"כ עמה, אח"כ תכוין בשם מ"ה ואח"כ באהי"ה דאלפי"ן עמה, אח"כ תכוין בשם ב"ן ובאהי"ה דההי"ן עמה, הרי נתחברו ד' הוי"ות בד' אהי"ה אלו אבא ואלו אימא, והמובחר והמשוכח והעקרי מכל זה הוא שתשלכם יחד זה' בזה, כיצד תקח עשרה אותיות של שם ע"ב במלואו ושם אהי"ה דיודי"ן ג"כ עשרה אותיות ותשלכם אות מזה עם אות מזה עד שתשלימם, וכן תעשה אח"כ בשם ס"ג עם קס"א, ואח"כ שם מ"ה עם קמ"ג, ואח"כ שם ב"ן עם קנ"א, אמנם לעולם תתחיל משם הוי"ה ואח"כ משם אהי"ה. והנה אם כשאתה מכוין בשילוב זה ובשמות הנזכרים הוא ביום תכוין אח"כ כזה לשלב ד' אותיות אהי"ה בד' אותיות הוי"ה ותתחיל מן אהי"ה כזה **איההויה"ה** וזהו חיבור אבא ואימא. אח"כ תכוין לשלב ג"כ אדנ"י עם ידו"ד ותתחיל מן אדנ"י כזה **אידהנוי"ה**. ואם יחוד זה

ביום ד' מסתלק גם העשיה מבחינת תוספת שבת שעברה, כי כבר ידעת כי יום שבת הוא שביעי ואמצעי ולכן ביום ד' חוזר האדם לקנות תוספת לשבת הבאה מבחינת עשיה, וביום ה' קונה מבחינת יצירה, וביום ה' קונה מבחינת בריאה, וביום שבת נתוסף אצילות. ולכן ביום א' יכוין האדם תמיד בשם א"ל שד"י שיבא לו הארה משם לקיים לו תוספת שבת שעברה מבחינת בריאה, וביום ב' מן א"ל ידו"ד, וביום ג' מן אל אדנ"י, ואח"כ ביום ד' יכוין להמשיך הארה לשבת הבאה מן א"ל אדנ"י, וביום ה' מן א"ל ידו"ד, וביום ו' מן א"ל שד"י.

אמנם דע כי הג' ימים ראשונים תכוין כי א"ל שד"י וא"ל אדנ"י שהם נוקבי בריאה ועשיה הם בבחינת לאה, וא"ל ידו"ד בישראל זעיר אנפין, אך בג' ימים אחרונים תכוין אותם ביעקב ורחל.

גם סדר אחר: ביום א' תכוין בשם ס"ג, וביום ב' בשם מ"ה, וביום ג' בשם ב"ן, ואח"כ תכוין ממטה למעלה, דהיינו יום ד' שם ב"ן, ויום ה' מ"ה, ויום ו' בשם ס"ג.

עוד סדר אחר: ביום א' תכוין באות ה', וביום ב' לאות ו', וביום ג' לאות ה', ואח"כ ממטה למעלה בג' ימים אחרונים, ביום ד' לאות ה' תתאה, וביום ה' לאות ו', וביום ו' לה' עילאה.

עוד סדר אחר: כבר ביארנו לעיל כי ביום ב' וה' אז כוונתנו ביצירה שהוא א"ל ידו"ד, ותכוין אל שם מ"ב כולו שהוא אבגית"ן וגו' שהוא ביצירה, ותכוין אל כל הז' שמות להעלות בהם נפשך מן העשיה אל היצירה ע"י שם מ"ב [זה], וזה ביום א', אך ביום ב' תכוין שגובר שם קר"ע שט"ן על כל

השאר כדי שעל ידו תעלה, וביום ה' תכוין שגובר שם חק"ב טנ"ע. גם צריך לשלב ולקשר זה השם עם האחרון, פ"י אחר שהכוונה שלך היא כדי לקבל תוספת, וכבר ידעת כי שם יום השבת הוא שקוצי"ת, לכן צריך האדם אם הוא יום ב' לקשר ולשלב שם של יום השבת כזה [ממש]: קשר"ק עוש"צ טינ"ת, ואם הוא יום ה' תשלב שם חק"ב טנ"ע עם השם שקוצי"ת כזה: חשק"ק בוט"צ ניע"ת, כדי שיקבל הארה שם של היום הזה משם של שבת הנו'.

עוד סדר אחר: תכוין להעלות נפשך מן העשיה אל גדר היצירה באופן זה: דע כי הלא סוד הכנפים הם המעופפים ומעלים את האדם למעלה כנודע כי אין העוף פורח אלא ע"י כנפיו, ואמנם הכנפים בעוף הם בחי' הזרועות באדם, והנה כבר ידעת כי ה' חסדים הם מתפשטים בו' קצוות האדם כנודע, ואמנם יש בהם מגולים ויש בהם מכוסים, והנה ב' חסדים שהם בחסד וגבורה הם ב' הזרועות ושליש א' בת"ת נמצא כי הג' קוים אלו יש חסדים אלו הסתומים, והנה זהו סוד עפירת האדם ע"י הכנפים שהם הזרועות ולא ע"י רגלים או אברים אחרים, והטעם כי לפי שבאלו הזרועות החסדים שבהם הם סתומים ואינם יכולים להאיר ולהתפשט, וכבר ידעת כי כל דבר היושב במקום צר וכדוחק גדול הוא נותן כחו בפנים כדי להתנועע מכאן ולכאן ולצאת משם, וע"י אותו הנענוע הוא מתנדנד, ואמנם אלו החסדים שרשם הם למעלה בדעת כי שם מקומם ושרשם, כי אלו החסדים המתפשטים הם אורות אשר מתחדשים מהם למעלה ולכן רוצים לעלות למעלה אל שרשם שברצת ליינק ולקבל הארה משם, ולהיותם עומדים שם בדוחק ובצרות גדול כשהם עולים הם מעלים את האדם עמם

את האדם בצלמו בצלם אלהים, שני צלם א' מידו"ד וא' מאלהים, וזהו בצלמו בצלם ו' שהוא שם ידו"ד דז"א(א).

עוד כדי לזכך ולטהר הנשמה בשעה ששולטים על האדם מצולות ים שהם סוד סמא"ל ונחש צ"ל מו"ת דכר ונוקבא, וכאשר יראה שהוא מהרהר הרהורים רעים או צריך לכוין בשם א' תמיד כמו שיתבאר, ובפרט בעת עסק בתורה והתפלה אל יזח מעיניו, וכזה תזדכך הנשמה ונטהרת מכל הרהור רע.

והענין דע כי שרש הדינים הם אדנ"י אלהים בסוד הגבורות שהם שני מינים אלהים מנצפ"ך זכר, אדנ"י נער נקבה, ואלו הם שרש אל מציאות הדינים ואלו הם תיקון דיקנא הט' שהוא נק' אלפיים כי הם השערות דלא תליין רק הם כנגד לרובח הפנים ואינם תליין בשיקולא והם בין תקון ח' וי"ג והם נק' מצולות ים העליונים, ושני שמות אלו בגי' קס"א, ומקורם הוא שם אהי"ה דההי"ן שעולה בגי' עם עשר אותיות קס"א כמנין לאלפיים, והנה זה השם הוא התיקון הט' הנק' לאלפיים ונק' כן ע"ש ג' שמות המתחילין באל"ף שהם אהי"ה אלהים אדנ"י.

ואמנם סוד הדבר והכוונה היא לכוין להמשיך מנוצר חסד שהוא המזל הח' שהוא ידו"ד במלוי יודיין כמנין חסד, וממנו תשפיע אור לאלפיים שהוא תיקון הט' והוא שם אהי"ה במלוי ההי"ן ועולה קס"א עם עשר אותיותיו, ואז תכוין להמתיק אדנ"י אלהים הנק' מצולות ים והם בגי' קס"א גם כן, ואז ותשליך במצולות ים כל

למעלה, וזה הטעם למה הכנפים הם כזרועות יותר מבשאר מקומות. ולכן הכוונה שתכוין הוא זו, כי תכוין כי כל העולמות הם בכח שם מ"ב ולכן תכוין כי שם אב"ג ית"ץ כזרועך ימין, ושם קר"ע שט"ן כזרוע שמאל, ושם נג"ד יכ"ש בשליש הת"ת העליון המכוסה, וע"י אלו הג' שמות מעופפים אותם החסדים לעלות למעלה בשרשם בדעת, וכדרך עלייתם הם מעלים את האדם עד היצירה, וכדרך (אלסכנדרוס) [אלכסנדרוס] שעלה למרום ע"י אותם העופות, ואמנם כדי לחזק ולהגביר עפ"ה זו יותר תכוין להוריד חסדים כז"א בדעת שלו לצורך זוג, וע"י זה יתוסף כח בחסדים ויעופפו יותר בכח עצום ותעלה מן העשיה אל היצירה: גם טוב לאדם לצייר אותיות ההו"ה תמיד בציורם נגד עיניו, וז"ס שהיה אומר דוד המלך ע"ה שויתי ה' לנגדי תמיד, וזה גורם להביא יראה בלב האדם מן הא"ל ית' ולזכך הנפש.

גם יכוין האדם תמיד איך הוא עשוי ונברא בצלם אלהים, והענין כי יש באדם פנימיות וחיצוניות וכן הוא באדם העליון. ואמנם הפנימיות הם המוחין והחיצוניות הוא בשר האדם, והנה בסוד המוחין המתפשטים בכל הגוף כנודע הוא רמוז שם ידו"ד, כיצד י"ה הם מוחין שבראש ח"ב, והו' הוא גוף האדם והתפשטות המוחין בו, ה"א אחרונה היא עטרה והיא בת זוג של אדם, ובחיצוניות רמוז שם אלהים, כי הא' היא הכתר, והל' הם תלת מוחין חב"ד, והה' הם ה' קצוות מחסד עד הוד, והי' הוא י' דיסוד, והמ"ס היא מלכות כנודע שהיא סוד ס' סתומה והיא הנוקבא או העטרה של היסוד, וזהו וייצר ה'

בעת תקון טיפות הזרע שהוצאת בחיצונים כי
או מתקנאים ומתגרים כך [להחטיאך] (ב).

ג כן טוב הוא לכוון זו הכוונה בכל השבוע
פסוק קח לך סמים נטף ושחלת וחלכנה
סמים ולכונה זכה, בכל יום ינקד שם מצפ"ץ
בניקודי תיבות ויציירהו לפניו כשהוא עוסק
בתורה, יום א' בשבוע ינקדהו בניקוד קח כולו
נקוד בפתח כזה **מצפ"ץ** יום ב' בניקוד לך
שבא קמץ, וכן ע"ד זה עד יום הששי וחלכנה,
אח"כ ביום השבת כלילה ינקדהו בניקוד סמים
ובבקר בניקוד לכונה ובמנחה בניקוד זכה.

ג בענין השגת האדם אין דבר מועיל אליה
כמו ענין הטהרה והטבילה, שיהיה תמיד
האדם טהור בכל עת ובכל שעה.

חטאתם שהוא תיקון הט' ג"כ של מי א"ל
כמוך, ואז אותם החטאות שעשה האדם שהם
אותם המזיקים שברא הם יורדים במצולות ים
בסמא"ל ונח"ש ואינם עולים לפי שכבר נמתק
שרשם שהם אדנ"י אלה"ים ואין הם נשפעים
מהם. ואמנם בודאי שאין כח חטאים הנבראים
ע"י האדם שאינם מתערכים נצוצי קדושה ע"י
העון, ולכן אח"כ בהגיעך אל ונק"ה מזל הי"ג
שהוא אהי"ה במלוי יודי"ן ועולה ג"כ קס"א,
תכין אז להעלות אותם נצוצות ולנקותם
ולהוציאם משם ע"י שם זה, וזה ונק"ה לשון
ניקוי הכסף מן העופרת, וסדר שמות אלה
יהיו תמיד בין עיניך ובפרט כשתעסוק בתורה
תכוונם במחשבתך בראותך שהחיצונים רוצים
להתגבר עליך ולהחטיאך, ובפרט אם אתה

הרימון האחד ועשרים בסוד התשובה

כל העולמות, וכן כל צדיק וחסיד, וכפי גדולתו
כן תוקף יצרו כאומרם כל הגדול מחבירו יצרו
גדול ממנו, כי זה לעומת זה עשה האלה"ים.

והנה מי שיש לו נפש דעשיה פגם בעשיה
וכן כששב בתשובה מתקן העשיה].

והנה סוד ד' חלוקי כפרה עבר אדם על מצות
עשה לא זו משם עד שמוחלין לו, כי
לפי שפגם בעשיה שהפריד מלכות לכן תכף
ששב בתשובה נתקן והחזירה למקומה. ודע
כי כל הפגמים הם בשם וזהו סוד האנשים
הפושעים בי פי' בשמי ממש, כי שם ההוי"ה
הוא י' באצילות ה' בבריאה ו' ביצירה ה'

ענין התשובה כללות הענין הוא תשוב ה',
והענין דע כי האדם כלול מכל העולמות
והגם שלא זכה רק אל נפש דעשיה עכ"ז מוכן
הוא לקבל את כולם, והפרש לזוכה לנפש
דעשיה הוא כי הלא נפשו מרמ"ח איברים
ושס"ה גידים וזהו כלל גדול, וכשהוא חוטא
הוא פוגם כפי האבר שחטא בו מן הרמ"ח
והשס"ה מן נפש עצמה, וכשיש לו נפש דיצירה
או בריאה או דאצילות כן גדולת נפשו, וכן
ג"כ פגימת חטאו וזה ביד האדם ע"י מעשיו
כן צריך להשיג מיצירה או בריאה או אצילות,
וזהו יוצר רוח אדם בקרבו, ולכן חטא אדה"ר
פגם למעלה מאד כפי גודל נשמתו שהיה כולל

בעשיה, וד' חלוקי כפרה הם בד' עולמות הנד' התלויים בשמו הגדול ממש, כי מן י' דהוי"ה הוא שם ע"ב באצילות, ומן הה' שם ס"ג כבריאה, ומן הו' שם מ"ה ביצירה, ומן הה' שם ב"ן בעשיה.

ודע כי ד' מיני תשובה הם לשוב הה' בעשיה, כהיות כי נאחזת בקליפות לפי מה שעבר ממצות עשה.

ודע כי לפעמים תרד העשיה לג' עליונות של הקליפה ופה תכף נתקנת, כי הנה ג' ראשונות דקליפה לפעמים הם עצמם חזרות להיות קדושה, ולפעמים יגרום החטא של האדם להגלות השכינה דעשיה בשלשה האמצעות של הקליפה, ולפעמים יגרום החטא שיגלה אותה בג' תחתונות של הקליפה, ולפעמים במלכות אחרונה של קליפה: וכן עד"ז גלות וירידת היצירה בעשיה על דרך הנד', וכן בריאה ביצירה כל הד' חלוקות הנד' שהוא לג' ראשונות, או לג' אמצעיות, או לג' תחתונות, או בעשירות.

ונחזור לענין, כי הנה אם חטא במצוות עשה ועשה תשובה ישיב המלכות למקומה עם הת"ת וזהו תשוב ה'. ג"כ באופן שני, אם הפריד ת"ת מבינה באופן שירד הקדושה עד ג' אמצעיות דקליפה אז ע"י התשובה הוא ג"כ תשוב ה', כי תשוב ה' תתאה למלכות עד ה' עילאה בינה ואז יעלה גם הת"ת עמה. ג"כ באופן ג', לפעמים יהיה החטא כה ויש פירוד בין ת"ת ותרד תשובה שהיא הבינה למלכות ואז יחזור מלכות ות"ת, כי הבינה ע"י ירידתה גורמת חבורם וזהו תשובה. ג"כ באופן ד', כי חטא גם בחכמה והפריד בינו ובין הכתר ואז תשובה הוא תשוב הה' עילאה בינה אל הכתר ואז גם חכמה יעלה עמה.

ונחזור לענין ד' חלוקי כפרה. הא' הוא שפגם בעשיה, וע"י תשובה חוזרת למקומה ונתקן אשר חטא במצות עשה, ואם במצוות לא תעשה אז פגם ביצירה, ות"ת נפרדה מן המלכות ונסתלקו גם הו' קצוות, לכן כשעשה תשובה אז המלכות חוזרת למקומה לתשובה תשוב ה', אך אותם הו' קצוות החלל שביניהם רוצה לעלות שם להשיגם ואינה יכולה לעלות וזהו תשובה תולה (עד יום הכיפורים) [ויום הכיפורים מכפר] לפי שביום הכיפורים באים אורות מן הבריאה ואז עולה שם, וזהו תשובה תולה ויום הכיפורים מכפר: עבר כחייבי כריתות פגם בבריאה, ואז תשובה ויום הכפורים תולים ע"ד הנד' כי שניהם אינם יכולים לעלות למעלה ממקומם עד יבואו יסורין מאבא ואימא וימרקו בסוד יסור יסרני י"ה, מן המצר קראתי י"ה: עבר על חלול השם פגם באצילות וגרם מות במקום החיים הנצחיים שהוא האצילות כי אין שם מות כלל ח"ו, ולכן תשובה ויום הכיפורים ויסורים כוללם תולין כי אין א' מג' עולמות עולה למעלה ממקומו ע"ד הנד', אך המיתה ממרקת ומכפרת מדה כנגד מדה.

והעובר להכעיס שיודע את רבו ומתכוין למרוד בו גורם שהקליפות יקחו כל השפע, כי זה נק' פש"ע אותיות שפ"ע. אך ער"ן שהוא האוכל נבילות לתיאבון גורם שהקליפות יקחו השפע אך לא כולו, כי אחר שהם לוקחים אותו אז מידם בא אלינו השפע בסוד הגלות, וזהו סוד חלוק מה שאמרו חז"ל [ע"ה] שזרונות נעשה לו ע"י התשובה כזכיות ובמקום אחר אמרו כשגגות.

אמנם הענין הוא כי כשהוא להכעיס הוא כשגגות וכשהוא לתיאבון הוא כזכיות, כי אחר שעשה תשובה תקן ומנע מן

הקליפות אפילו השפע מה שהיו לקוחים גם בעדם.

לו נפש דאצילות יפגום שם וכן כל הפרטים כנז"ל.

ודע כי יש פגם בכל הד' עולמות שהם בת"ת דעשיה ובת"ת דיצירה ובת"ת דבריאה ובת"ת דאצילות, וכל ד' פגמים אלו ע"י הלמוד שהוא סוד הת"ת שבכל עולם כנז", כי מי שלא רצה פשט המקרא פגם בעשיה, ומי שלא רצה להביא ראיה לזכר פגם בת"ת דיצירה, ומי שלא רצה בדרוש התורה פגם בת"ת דבריאה, ומי שלא רצה בסוד התורה פגם בת"ת דאצילות, וסי' פרד"ס. ודע כי צריך הבעל תשובה לעשות תענית ש"ק ואפר ב'כיה הספד על עונותיו והם ר"ת של תשובה.

ודע כי חלקי התשובה הם חלק א' מי שיש לו נפש מהעשיה כשחוטא מפריד העשיה מהיצירה וצריך לחזור ולשוב עד שתשוב להתחבר עשיה ביצירה בסוד חלק נפשו. וכן מי שיש לו רוח מן היצירה צריך לתקן להעלות ולשוב יצירה בבריאה. וכן מי שיש לו נשמה מבריאה צריך לחבר הבריאה לאצילות, הרי ג' מיני תשובה אלו תחתונים. ויש ה' אחרים עליהם והם: א' להשיב מלכות דאצילות למקומה תחת היסוד, ב' להשיבה יותר למעלה בנה"י מקום אצילותה כנודע, ג' להשיבה עד חג"ת, ד' להשיבה עד ג' מוחין דז"א, ה' להשיבה עד אבא ואימא, ולכן נק' התשובה דרגא תמינאה. ודע כי כפי הבחי' שיש לאדם כן היה חוזר פגימתו, המשל בזה מי שיש

אמנם יש בזה חלוק אחר, והוא כי אם איזה אחד מבעלי שרש נשמתו הקודמים אליו מהמגולגלים לפניו היו לו נפש ורוח ופגם ברוחו והוצרך להתגלגל באדם זה, הנה אעפ"י שאין בזה האדם רק סוד הנפש לבדה וחוטא, הנה הוא פוגם למעלה ועולה פגימתו כאלו היה (לו) בו רוח, ותיקון תשובתו צריך שתהיה כאלו יש בו רוח ונפש ופגם בהם וכן כיוצא בזה, באופן שלענין תקון הנשמה צריך שידע האדם שרש גלגולו באופן אחר כמבואר אצלנו, והוא כי אעפ"י שבסדר גלגול נשמתו יש בהם עשרים או שלושים מגולגלים אז נדע כי אם הראשון שבכולם היו לו נר"ן מן ב"ע ופגם בהם, אז כל הבאים אחריו כלם צריכים לתקן כאלו פגמו עד הבריאה, לפי שאפי' הנפש היתה מקבלת אור מהבריאה עצמה ע"י הנשמה ואעפ"י שאין לזה עתה אלא נפש לבדה. אך אם מן הראשון עד העשירי לא היה א' מהם מי שהשיג רק הרוח, והמגולגל העשירי זכה לנשמה ואח"כ פגם בה, אז נאמר כי כל התשעה מגולגלים הראשונים תקונם ופגימתם הוא בסוד הרוח לבד, והשאר שמן העשירי ואילך תקונם ופגימתם בסוד הנשמה, וכיוצא בזה לשאר פרטי הפרטים, ודי למבין. נמצא כי לפעמים יחטא האדם חטא קל מאד ונפרעין ממנו כבחמורה וזה סוד כי לקחה מיד ה' כפלים בכל חטאתיה, ודי למבין.

הרימון השנים ועשרים בסוד התענית

וכן הוא סוד האכילה של האדם, שעולה הנאת האכילה ההיא ואותם הכוונות הטובות מתתא לעילא, כי מן הכבוד עולים ללב ומן הלב למוח שהוא העליון שבאדם. האמנם סיום הקרבן הוא שאחר שעלה ריח ניחוח למעלה אז יורד שפע רב וגדול מעילא לתתא מן המוח העליון עד סוף המדרגות, וז"ס תענית כי ביום התענית אין האכילה עולה ממטה למעלה, רק אדרבה המוח משלח המזון מעילא לתתא אל כל האיברים, מאותו המזון הרוחני שהוא חלקו של מוח משם הוא מחלק אח"כ מזון ומוריד לכל האיברים, ומשם נזונים ביום התענית. וזו הכוונה צריך שיכוין המתענה.

אמנם סוד התענית הוא לעלות במעלה איזה רוח ונפש מאיזה צדיק, או אם ח"ו בא בגלגול [אביו ואמו] או קרובו ואכל אותם בבשר או בפירות, ומתענה שיעלו למעלה בתעניתו.

אמנם סוד תענית מ' יום רצופים, ולמה חשובים ג' ימים רצופים יומם ולילה כמו מ' יום רצופיים, הענין הוא כי זה נמשך מסוד מצח העליון דא"א שבו [שם] מלוי יודי"ן, והם ד' יודי"ן גי' מ', אך לפי ששם זה עולה ע"ב, ובג' ימים יש ע"ב שעות, לכן חשובים כמו מ' יום רצופים דוקא. ואלו הם סוד מ' יום ומ' לילה שתקן משה בהר בקבלת התורה כנגד מ' דת"ת ומ' דמלכות יום ולילה, אמנם אנחנו אין לנו כח לתקן רק את הת"ת, ולא יש בנו כח לתקן גם את המלכות להיותה למטה רגליה יורדות מות, ולכן אנו מתענין מ' יום ולא לילות.

דע כי צורבא דרבנן דמתעני ליכול כלבא לשירותיה, וטעם הדבר כי אמת הוא שמי שחטא צריך להתענות, אך מי שלא חטא מימיו אינו צריך להתענות וליכול כלבא לשירותיה. והטעם הוא כי עסק התורה גדול מן התענית וזה מי שלא חטא יותר טוב לו שיעסוק בתורה, כי מביא לו מזון ושפע לנפשו ממקום גבוה יותר מהעושה תענית, אמנם מי שחטא ראוי לו להתענות כדי לתקן אותו המקום ואח"כ משם יעלה למעלה, וסוד הענין כי העוסק בתורה מזונו מן החכמה כנו' בזוהר בפ' [ב]שלח, והם מוחין דגדלות, אך המתענה אינו ניוזן ביום תעניתו אלא ממוחין דקטנות לבד, [ובו] הוא ניוזן [כי] הוא אינו אוכל וא"כ במה מתקיים אלא שנמשך לו שפע ממוחין קטנות].

והענין כי תענית בגי' תתק"ל והם אחוריים של אלה"ים במילוי ההי"ן בגי' אלף, תסיר ממנו הפשוט שהם ר' ישארו ת"ת מאלה"ים מבחי' אחוריים, נשאר ענ"י מן תענית בגי' ק"ל, הם סוד י"פ אלה"ים שיש בדעת ז"א בקטנותו חסדים וגבורות וכשתמלאם יהיה בכל א' מהם י"ג אותיות והנה עשרה פעמים י"ג הם ק"ל, הרי כי תענית הם המוחין דקטנות (בסוד פנים ואחור): ודע כי אעפ"י שמצינו שהאכילה כשהאדם מכוון בה היא כוונה גדולה עד מאד עכ"ז כוונתה מתתא לעילא כדמות תחלת הקרבן.

אמנם התענית הוא בסיום ענין הקרבן מעילא לתתא, והוא כי הנה הקרבן בתחלתו עולה מתתא לעילא, ועולה העשן וריח הניחוח מעשיה ליצירה ומיצירה וכו' עד א"ס כנודע,

ואמנם הפסקת ב' ימים וב' לילות מועיל לכ"ז תעניות רצופים. ומצאתי כתוב וז"ל בסעודה המפסקת אומר פסוק זה, ארחץ בנקיין כפי ואסובבה את מזבחך ה'. ארחץ עולה ש' ע"ה שהוא אלהים דיודיין. בנקיין עולה רי"ו. כפ"י עולה ק"י ואם האותיות יב"ק. ואסבבה עולה (ע"ח) [ע"ז] כמנין ג' הוי"ת למתק את רי"ו. א"ת עולה ת"א הוא שם ע"ב שיש בו ד' יודיין כל א' כלול מ' הרי ת'. מזבחך בגי' ע"ז הם ג' הוי"ת לבסס הגבורות.

עוד מצאתי כתוב [ואני מסופק אם הוא ממורי ז"ל] מי שנדבה רוחו אותו למהר בתשובתו כי לא ידע מה ילד יום, יעשה הפסקה של שני ימים ושני לילות, כי יום א' הוא נמנה א', ויום שני לבדו נמנה כ"ו ימים. והקב"ה יעשה למען שמו שהוא [עולה] ז"ך [לרחם] למהר ולקבל תשובתו, ובשלשה הפסקות יעלו פ"א, ולעולם קודם שיגמור סעודתו המפסקת ישים אפר על ראשו במקום תפילין ויבכה, ויאכל פתו באפר על שם כי אפר כלחם אכלתי, וישתה כוסו בדמעות דכתיב ושקווי בבכי מסכתי, [כנז' לקמן]. ויאמר קינה א', ואח"כ יאמר פסוק ואני אמרתי בחפזי נגרותי מנגד עיניך עך אוסיף להביט אל היכל קדשיך, ויכוין שבטחונו בקונו שיקבל תשובתו. ובלילה על מטתו יקבל על עצמו דין ד' מיתות ב"ד, ויאמר הריני כאלו הושלכתי שתי קומות ונסקלתי, וכאלו נחמרו בני מעי מפתילה דולקת ונשרפתי, וכאלו הותז ראשי בסייף, וכאלו נשקעתי בזבל ונחנקתי בסודר קשה [לתוך רכה], והצדקתי על עצמי דין שמים לכפר על כל העולמות שפגמתי בהם, ויכוין לטהר כל העולמות כמבואר במקומו. [עכ"מ].

כבר ידעת מנהג ישראל להתענות מ' יום מן פ' שמות עד פ' משפטים, ונתנו סימן לדבר בראשי הפרשיות, שובו בנים שובכיים, שהם ש'מות ו'ארא ב'א ב'שלח י'תרו מ'שפטים.

ואמנם מ' יום אלו עיקר התענית בהם לא נתקנו רק מפני עון הקרי הנקרא שוחטי הילדים, וימים אלו מסוגלים להתענות בהם על הקרי יותר מכל ימי השנה.

והטעם תבין כמה שנתבאר אצלנו בסוד הערב רב ובסוד ישראל שהיו בגלות מצרים בחומר ולבנים [כמו שביארתי בספר חסד לאברהם, ושם ביארנו] שאלו היו סוד אותם טיפי קרי של ק"ל שנה שהוליד אדה"ר שדין ורוחין וגו' ונתקנו בגלות מצרים, ולכן בזמן הפרשיות ההם יש סגולה לקבל תשובת המתענה בהם על הקרי אותם המ' יום, ולכן הם מתחילים מפ' שמות שאז התחיל השיעבוד ומסיימים בפ' משפטים לטעם שביארנו איך לא נגמרו ליתקן עד פ' כי תקנה עבד עברי, ולכן טוב הוא להשלים פ"ד תעניות שהם תיקון עון הקרי. נ"א: ולכן צריך פ"ד תעניות כי זה תיקון הקרי, לכן הירא את דבר ה' ורוצה להשלים נפשו תיקון גמור יעשה הפסקת ב' ימים וב' לילות בתחלת התעניות ואחרת כמוה בסופם, ועולה הכל עם הרצופים פ"ד בשלמות ויתקן הכל כראוי.

[וצריך] לכוין בשם של ע"כ דיודיין שיש בו ד' יודיין כל א' כלולה מעשר הם מ', ולכן ב' ימים ראשונים בכל יום ויום מהם יכוין כנגד החלק שיש באותה יו"ד ראשונה, וכן יעשה בכל המ' יום בד' יודיין הנז', ויכוין בכל יום להעלות חלק מן היודיין הנז' אשר פגם בהם והשליך ארצה בעונו

צד הטומאה, והם ג"כ אותיות נב"ל, ותכוין שאלו הטיפות אשר אחזו בהם החיצונים שיהיו כמו העלה של אילן שיכול ושיפול לארץ: ושם ע"ב עם עשר אותיותיו הרי פ"ב, וגם א"ס אותיות מאהי"ה דיודי"ן, וא"ס משם דאלפי"ן כשנרבע אותו ריבוע פשוט כפול מרובע הם מ"א אותיות בכל שם, הרי כין [ב'] אהי"ה פ"ב וע"י אלו השמות יפול לארץ. ואח"כ תקח ימ"י מימינך שהם בגי' ס', ור"ב מן ורבע"ה בגי' בוס"ר, פי' שנשים אותו באילן הקדושה ונעלה אותו מעט מעט ואח"כ נעשה אותו ענבים, כיצד ע' מן עלה, ונ' מנבל, וב' מבוסר הרי ענ"ב, ומפסוק יפול מ'צדך ר"ת י"ס, הרי ענבי"ם מאילן הקדושה, וענבים כמגין שני פעמים אלה"ם.

ומסר אותה הקדושה תוך הקליפות, וע"י כך תעלה הקדושה למעלה וישארו מתים, וז"ס שוכו בנים שובבים פירוש אותם הבנים שמסר לקליפות בהשחתת זרעו ונתלבשו בקליפות ונעשו שובבים, ועתה שוכו בנים השובבים הנז' מתוך הקליפות ישוכו אל הקדושה].

עיד תכוין בלילה בעת שתאמר ויהי נועם וגו' כשתאמר אלף ורבעה מימין ר"ת כמנין מ"ז בגי' הוי"ה אהי"ה (אותם יחד), ומהשם של הוי"ה יוצאים ג' י"ה, ומשם אהי"ה יוצאים ד' י"ה, הרי הכל שבעה י"ה בגי' ק"ה, כמנין על"ה, וס"ת אלף ורבע"ה מימינך בגי' ק"ה כמנין על"ה. ואח"כ תקח האות שנייה של ס"ת אלף ורבעה מימין והם לב"ן שהוא

הרימון השלשה ועשרים בסוד שק ואפר ובכיה והספד

ואל"ף הוא הממתיק, ג"כ אפר בא"ת ב"ש תו"ג כמנין קדוש, כנגד שם הוי"ה דיודי"ן שיש בו ד' יודי"ן ועשר אותיות כמנין קדוש: גם תכוין כי שק ואפר בגי' אר"ץ ושמי"ם שהם זו"ן, וע"י עון שלך הפרדת אותם, ועתה הם מתחברים כתשובתך ע"י שק ואפר שהם תרפ"ז, המילויים הנז' כמנין אר"ץ ושמי"ם.

והנה בעת אומרך ברכת שומע תפלה אז צריך שתאמר יהי רצון מלפניך יאו"א שתכפר וגו', מי א"ל כמוך נושא עון וגו' כל י"ג מדות, ואז במלת נושא עון תכוין לכל הכוונות שצריך לכוין בכל תענית מעין כל תשובה ותשובה ועיקר הכוונה בשומע תפלה כנז', וכן בשעת הטבילה כמו שיתבאר.

כשתעשה סעודה המפסקת לקבל תענית תאכל מלוגמא האחרונה מטובלת באפר, לכד אם הוא שבת, וכשתסעוד ג"כ אחר התענית תטבול בציעה הראשונה באפר, חוץ מליל שבת. וכן ג"כ צריך שתעשה בכל תענית שתעשה לתשובה על עונותיך תשים שק ואפר במקום הנחת התפילין, ותכוין כי שק ואפר הם בגי' תרפ"ז, והם בגי' ד' הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן עם ג' אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן, וצריך לכוין לייחוד שם ע"ב ואהי"ה דיודי"ן, [וכן שם ס"ג באהי"ה דיודי"ן], ושם מ"ה באהי"ה דאלפי"ן, ושם ב"ן באהי"ה דההי"ן, ואלו השבעה שמות הם סוד כת שבע שנק' המלכות על שמם: ג"כ תכוין אפר אל"ף פ"ר, פ"ר הם הדינין,

אמנם סוד נתינת אפר במצח, דע כי הלא כבר הודעתין בסוד אפר פרה שהם סוד ה' גבורות מנצפ"ך, והנה בהיותם למטה צריך לשורפם ואז על ידי אותו חימום נמשך תאות זעיר לנוקבי ומעורר היחוד, כי סוד ה' גבורות הם בנקודת ציון המלכות כנודע.

והנה אחר שנשורף אותם ויעשו אפ"ר כמו שנתבאר אצלינו, אז מתעלים ה' גבורות אלו ברישא דז"א להיותם גם הם מעוררים שם יחוד אבא ואימא, והענין כי נה"י דבינה הם מוחין דז"א, נצח מימין הוד משמאל יסוד במצחא דז"א, והנה יסוד דבינה נקודת ציון שבה ששם הוא העלאת מ"ן של הבינה, וכאשר אנו מעלים ה' גבורות אלו אחר היותם אפר שם במצח האדם שהוא מקום היסוד של הבינה אז מתעוררת הבינה בסוד מ"ן ומתייחדת עם החכמה.

אמנם סוד לבישת השק, דע שכבר נתבאר בריש אדרת האזינו שיש למעלה בא"א סוד ד' מאות שקל כסף שהם סוד אותם חיוורא דרישא היורד עם ד' תקוני שערין ונימין הנמשכים מאחורי כתפא דא"א עד רישא דז"א, ונמצא כי אלו השערות הם חופין על אבא ואימא. ואמנם כשאדם חוטא אז גורם שאותם הד' מאות שכנגדם בקליפות יתגברו. וכאן הם תלג חיוור, ושם הם סומקים באדרת עשו, וכבר נתבאר אצלינו כי שם באצילות הטמא אין תיקון רק בזו"ן, והם סוד עשו ואשתו, ולכן אלו השערות אשר כאן בקדושה הם באבא ואימא הם שם בז"א, ששם הוא עשו ולכן כלו באדרת שער, אך יעקב הוא איש חלק כי כבר נתקן כל האצילות, ולכן (כל) [סוד] השערות אינם רק (בא"א) [באבא ואימא] ויעקב נשאר איש חלק, ואלו הם

סוד ד' מאות איש עמו שהם כנגד ד' מאות שקל כסף.

אמנם הטומאה רצתה להתגבר ולהתקן ג"כ למעלה ממנו לעלות עד א"א דילה, ולהמשיך משם סוד השערות כמו שהם בקדושה, ואל סוד זה רמז הכתוב אם תגביה כנשר וגו' משם אורידך נאם ה', כי אם ח"ו יעלה אותו התיקון עד למעלה בא"א ואבא ואימא באצילות הטומאה יחרכ העולם, ולכן בשום אדם השק על מתנו אז גורם תשות באותם הת' שערות כמנין ש"ק, וכן השק נעשה מן השערות, ואז גורם שאותם חוורתי שבהם בתוכם ד' מאות שקל כסף שהם סוד הלבנינות ומקום החלק שבין נקבי הש"ק, ויחזור הש"ק לבן ד' מאות שקל כסף, ויחזור להיות (בחי') [כתונת] ב"ד קד"ש [ילבש], כי ב"ד בא"ת כ"ש ש"ק, והם ב' אותיות קד"ש, וזהו ב"ד קד"ש, ואות הד' יתירה במלת קד"ש הוא סוד הד' יודי"ן עצמן ובמספרם ש"ק, כי כבר נתבאר אצלינו כי החוורתי הם נייר החלק הלבן ועליו כתיבה שחורה של נימין דשערי עומד.

ואמנם סוד הבכיה והדמעה, כבר נתבאר אצלינו לעיל ברימון י"ח כי הדמעה ממתקת ק"ך אלה"ים כמנין דמע"ה ע"ה, וסוד הבכיה ממשכת מלוי ס"ג שהוא כמנין בכי"ה וממשכת אותו אל ז"א ואז נמתקים ק"ך אלה"ים של אחוריים דז"א.

ומעם למה הדמעה אינה חוזרת ריקם הוא לפי שהדמעות הם נמשכות מחכמה ובינה, וכאשר חכמה ובינה נפתחות יחול עליהם אור הכתר, ואז נמשכים הרחמים לכל המדות.

הרימון הארבעה ועשרים בסוד המלקות

ידע כי הלא כשהאדם חוטא גורם שהחסדים העליונים המתפשטים בו"א הם חוזרים להתעלם למעלה תוך היסוד של אימא ואינם מאירים למטה כמו שנתבאר אצלנו, ולזה כנגד שהוא העלה את החסדים המגולים במקום הסתומים, לכן צריך להכות את החוטא במקום הסתומים, כדי שע"י כן ירדו החסדים הנעלמים שם ע"י ההכאה ההיא ויתגלו למטה, ולכן צריך להכות ג' הכאות א' בכתף הימני וא' בכתף השמאלי כנגד ב' החסדים הסתומים שם שהם ב' החסדים של ב' הזרועות, והכאה ג' כנגד החזה ששם הוא שליש החסד האמצעי המכוסה כנודע, וגם כי כל ירידת החסדים וגלויים הוא כנגד החזה דו"א ששם כלה היסוד דאימא, ולכן אנו מכים בחזה עצמו מצד פנים כדי להוריד אותם החסדים משם ולמטה.

וזוה סדר המלקות וסודו יושבים ג' דיינים והאמצעי קורא הפסוקים אם לא תשמור לעשות וגו' והפלא ה' וגו' עם הטעמים שלהם, והיושב בימינו מרשה את השליח ואומר לו הכה, והיושב בשמאלו יושב ומונה, ויושבים כחצי גורן עגולה פניהם אל העמודים.

ודע שהדיינים מכוונים לתלת רישין, ושליח ב"ד מלכות אימא דכתיב אשר יסרתו אמו, והקורא קורא בנחת ובנגון הטעמים כולל בעצמו תלת רישין ומעורר התשובה עילאה על הלוקה והוא מתודה ומקבל על עצמו ד' מיתות ב"ד.

והמלקה מתחיל בכתף השמאלי תחלה, ומכוין בו בכל פעם לשם י"ה במלוי ההי"ן, ואח"כ בכתף הימני ומכוין בו לשם י"ה במלוי יודי"ן, ואח"כ לפניו על החזה ומכוין במלוי אלפי"ן.

אמר המחבר מצאתי כתוב במקום אחר ח"ל, טוב ללקות ה' מלקיות, ובמלקות א' יצייר שמות י"ה במלויים שזכרנו כלם בלא ניקוד, ובמלקות ב' כל האותיות בניקוד ציר"י,

ידע כי הלא כשהאדם חוטא גורם שהחסדים העליונים המתפשטים בו"א הם חוזרים להתעלם למעלה תוך היסוד של אימא ואינם מאירים למטה כמו שנתבאר אצלנו, ולזה כנגד שהוא העלה את החסדים המגולים במקום הסתומים, לכן צריך להכות את החוטא במקום הסתומים, כדי שע"י כן ירדו החסדים הנעלמים שם ע"י ההכאה ההיא ויתגלו למטה, ולכן צריך להכות ג' הכאות א' בכתף הימני וא' בכתף השמאלי כנגד ב' החסדים הסתומים שם שהם ב' החסדים של ב' הזרועות, והכאה ג' כנגד החזה ששם הוא שליש החסד האמצעי המכוסה כנודע, וגם כי כל ירידת החסדים וגלויים הוא כנגד החזה דו"א ששם כלה היסוד דאימא, ולכן אנו מכים בחזה עצמו מצד פנים כדי להוריד אותם החסדים משם ולמטה.

כבר ידעת כי הנה"י דאימא הם ג' אהי"ה בג' מלויים, ואמנם היסוד דאימא הוא אהי"ה דההי"ן, ואם תקח פשוטו ומלוי ומלוי מלוי יהיה בו ט"ל אותיות, ולפי שכל גילוי הארת החסדים הם דרך היסוד הזה, לכן יש להכות ט"ל הכאות שהוא מספר המלקות, וצריך שיכוין המוכה בט"ל הנז', ואפשר שכנגד ג' אהי"ה אלו הם ג' אנשים דיינים בעת המלקות, (ומורי) [והעידו על הרב] זלה"ה [ש]לא היה מקפיד מאד בענין המלקות כי אין בדור הזה סמוכין ומומחין ואינו רק צער לבד, לכן אין להקפיד בו כל כך, אך כל הפעמים שהיה לוקה היה מלקין אותו ד' מלקיות כנגד ד' אותיות השם לא פחות ולא

ובג' כלם בניקוד פת"ח, וכד' כולו בניקוד קמ"ץ, ובה' כל האותיות מצויירות בעינין ותגין בלא ניקוד: ויכוין הלוקה שהוא נעשה

מרכבה לז"א ומקיים בעצמו אשר יסרתו אמו כנוז'. אח"כ יטבול לקיים באנו באש ובמים ותוציאנו לרוייה: ע"כ.

הרימון החמשה ועשרים בסוד הטבילה

צריך כל בעל תשובה לטבול בימי תעניותיו בכל שני [וחמישין] ויום ששי, ויאמר בטבילה י"ג מדות של פסוק מי א"ל כמוך נושא עון, ותכוין באמריך נושא עון לכוונת תקון פגמו.

אמנם כונות הטבילה, [יאמר קודם שיכנס לטבילה] ולמקוה המים קרא ימים ר"ת בגי' קכ"א שהוא ידו"ד אלה"ים, יב"ק וט' אותיותיהם קכ"א. אח"כ יאמר ויקרא אלה"ים ליבשה ארץ, ויכוין כי ויקרא עם הכולל הוא בגי' שם אלה"ים דידו"ן ש' וי"ג אותיות של מילוייו וה' של פשוטו, יבש"ה ג"כ שם אלה"ים במילואו ובאותיותיו כנוז', הריב' פעמים אלה"ים ואלה"ים שבפסוק עצמו ויקרא אלה"ים ליבשה הרי ג"פ אלה"ים רצופים יחד, כי ג' אלה"ים בגי' חר"ן כנודע והם כל הדינים הקשים, וזהו סוד ואברהם בן ע"ה שנה בצאתו מחר"ן, הוצא מספר ע"ה מחר"ן הגז' נשאר קפ"ג כמנין יעקב עם הכולל שהוא רחמים פשוטים שיצא מהדין ונכנס ברחמים, וגם יעקב יצא מחרן כנוז' בפ'.

ונחזור לענין כי יש לנו ג' אלה"ים [בפסוק], וג"כ ארץ בגי' אלה"ים במלוי אלפי"ן, הרי הם ד' אלה"ים רצופים בד' תיבות אלו הם בגי' מש"ה.

ומצאתי כתוב וזה לשונו: הרוצה לעשות טבילה, יעשה בטבילה א' י"ד פעמים, וקודם שיטבול יאמר פסוק מי א"ל כמוך נושא עון ועובר על פשע וגו', ישוב ירחמנו וגו', תתן אמת וגו', ויכוין בטבילה הראשונה להעביר הטומאה, ובי"ב טבילות יכוין בכל טבילה לאות א' מי"ב אותיות אהי"ה ידו"ד אדנ"י, ומשלב כל אות שם בחברתה, המשל א' דארנ"י עם י' דהוי"ה עם א' דאהי"ה, וכן כולם, עולה ממטה למעלה ר"ל מאדנ"י להוי"ה לאהי"ה י"ב טבילות לי"ב אותיות, וקודם הטבילה האחרונה יאמר יהי רצון מלפניך יאו"א שאם פגמתי באות יו"ד של שם שהוא סקילה הרי אני לפניך כאלו נסקלתי לפני בב"ד הגדול של ירושלים, ואם פגמתי באות ה' ראשונה של שם שהיא בשריפה הרי אני לפניך כאלו נשרפתי בב"ד הגדול של ירושלים, ואם פגמתי באות ו' של שם (ונתחייבתי) [שהוא ב]הרג הרי אני כאלו נהרגתי בב"ד הגדול של ירושלים, ואם פגמתי באות ה' אחרונה של שם שהוא בחנק הרי אני לפניך כאלו נחנקתי בב"ד הגדול של ירושלים, ואח"כ יעשה הטבילה האחרונה ויאמר מכוין אני לתקן כל מצוות השם הנכבד.

ודע כי ר"ת סקילה שריפה הרג וחנק עולה ש"ע, ויכוין להמשיך ש"ע אורות מא"א

אמנם ענין הטבילה בשל"ג הוא, כי כשתראה שירד השל"ג אז תפשוט עצמך ותתגלגל בשלג פ"א ערום לגמרי, ותחזור ותקום, אח"כ חזור ועשה כן עד ט"פ, גם אם יש איזה (מקום) [מקוה] שנפטר השלג בתוכו תטבול בו ט' פעמים ומספיק. אמנם צריך שיהיה זה בימי תעניותיו, הן ביום ראשון הן ביום אחרון של תעניותיו, רק שיהיה כאותם (הימים) [המים] דוקא.

אמנם סוד השלג הוא, כי שלג בגי' ג"פ אל"ף, והם ג' אלפין דשם מ"ה שהוא הז"א. עוד ענין שלג הם סוד הדר' מוחין כשנכנסים בנה"י דאימא נעשים ג' לבד, ואז ג' אלפין של ג' אהי"ה שבהם היוצאים ללאה הם בגי' של"ג, וזה בקדושה, וכנגדה בקליפה שג"ל והיא כלבתא, אבל בקדושה היא נק' איילתא איילת השחר.

[אמר המחבר כאן השמטתי תיקוני העבירות של הרי"א וזה"ה לפי ששמעתי מפי המקובלים שלא יועילו רק לאותם שנתן להם הרב וזה"ה כפי שורש נשמתם וכפי הפגם שעשו ולא יועילו לזולתם לכן השמטתי. אמנם נראה לע"ד שעכ"ז יועילו קצת, ולפי שכבר נדפסו לא רציתי לכותבם].

(מורי) [ומ"כ שהרב האלה"י כמהרי"א] וזה"ה חורף א' לא טבל בעבור אמו שלא היתה מניחתו.

לזאת הכוונה, כי אהי"ה עולה ש"ע וצריך [להמשיך] ולחבר אלו הב' שמות יחד אהי"ה ידו"ד ש"ע ש"ע (והם משת) [וסימנך מש"ת] אורות למתק ההוי"ה, וסימנך מ'פני שייכה תיקום ר"ת מש"ת, ואהי"ה עולה ש"ע [אל"ף, ה"א פעמים ה' ל', י"פ כ' עולים ר', וה"א אחרונה ל' כנזכר, סך ש"ע]. וקודם שיטבול יאמר ויקרא אלה"ים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים ויכוין כי ויקר"א עולה שי"ז, אלה"ים דיודי"ן עם ה' אותיות הפשוט וי"ג אותיות המילוי עולה שייח כנ"ל. עכ"מ.

אמנם סוד המקוה כי מ' סאה כנגד החסד שבבינה היא מ"ם סתומה שבה המים, ותכוין כי הלא המקוה הוא הכלי המקבל המים בתוכו, ולכן שם אהי"ה של ההי"ן בגי' מקו"ה, והוא מלכוש וכלי לשם ההוי"ה שהם המים שבמקוה.

והענין הוא כי שם הוי"ה יש בו ד' מיני מילויים, ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, ויש בהם ט' יודין כמנין מים, ואלו הם המים שבתוך המקוה. ולפי שכל ד' מילויים אלו שהם סוד המים כולם נמשכים משם ע"ב הא' והוא שרש כלם, כי כלם בחכמה עשית, וגם כי עיקר המים הם בחסד שהוא בגי' ע"ב, ולכן שיעור המים שבמקוה הם מ' סאה כנגד ד' יודין של שם ע"ב. ומורי וזה"ה היה מתעטף בציצית בבית הטבילה: ג"א. ואמרו שהיה הרב האלה"י כמהרי"א וזה"ה היה מברך להתעטף בציצית בבית הטבילה.

הרימון הששה ועשרים בסוד ק"ש שעל המטה

בכל לילה כנו' בזהר בלק דף רי"א ע"ב, ויש אדם שיוכל להמית דבר יום ביומו כמספר הימים שחטא כך צריך לתקן, וכמו שיקרה זה לאיש כנו' כך יקרה לאשה והיא בוראה מזיקים אלו בלא איש, וזהו סוד לא תאונה אליך רעה שהיא לילית, ונגע שהוא סמא"ל לא יקרב באהליך שהיא אשתך.

אמנם ענין מיתת אלו היא ע"י וחרכ פפיות בידם שהיא ק"ש כדלקמן. והענין דע כי אחר שביארנו כי עון זה גורם עד אבא ואימא, א"כ אנו צריכין להוריד שפע מזלא דדיקנא דעתיקא דעת עליון החופף על אבא ואימא כנודע, ואז יורד שפע גדול משם, ואז אין יכולת בקליפות להתגבר לקבל אורה כלל ועיקר ואז מתים.

והנה סוד דעת זה הנק' מזלא הוא סוד ג' הויר"ת של מלוי יודי"ן וכל א' בגי' ע"ב והג' ע"ב בגי' רי"ו, הרי בזה סוד ע"ב רי"ו כי הוא עיבור של המשכת טיפות הנשמה משם, כי מציאות כללות כלם הם מילוי יודי"ן שהוא בגי' ע"ב, ובפרטן הם ג' הויר"ת שהם רי"ו, והנה ע"ב רי"ו הם רפ"ח ועם הכללות עצמו הוא טר"ף, בסוד טרף נתן ליראיו שתוזרין וטורפין אותם מן החיצונים, וזה נעשה ע"י כאשר יזכור לעולם בריתו העליון שהוא המשכת הדעת העליון הנק' מזלא כנו'. ולכן ראוי לכון כשאומר ק"ש ומזווג אבא ואימא בסוד ה' אלהינו ה' לכון כי אותם ג' הויר"ת דמילוי יודי"ן שהם בגי' וחרכ"ב שהם משפיעים בגי' שמות ה' אלהינו ה' שהם אבא ואימא ודעת שמקבלים מדעת עליון

דע שלא יש בכל עבירות שבתורה מי שמוליד מזיקין כמו המוציא ש"ז לבטלה, והענין כי בעשיית שאר עבירות הנה מתלבשים בהם (הקליפות) [המזיקים] ונעשים קטיגורין, אך המוציא ש"ז לבטלה עונשו גדול. והענין כמו שהוא מוציא ש"ז לבטלה הוא פוגם במחשבה ואינו משתמש בשום כלי, לכן עונשו גדול ונוגע פגמו עד הדעת העליון של אבא ואימא, וכמו שהוא משתמש וזכר בלא נקבה, כן למעלה נמשכת הטיפה של אותה הנשמה מן הזכר לבד ואינה נשפעת במלכות רק יוצאת לחוץ בקליפות נוגה ונמשכת אותה הנשמה אליה, ואז מתלבש בה מזיק א' מן אשת זנונים והיא נעשית גוף אל אותה נשמה, נמצא שהחזיר הקדרושה והטוב אל הרע: אמנם יש עון דומה לזה והוא מי שמזדווג עם אשתו ואינו משהה לגמור כל הטיפין, אך אינם כ"כ חמורים כאלו כי אינו נקרא רשע כמו המוציא ש"ז לבטלה, כי מאותם הטיפות של הש"ז לבטלה הם מתלבשים בסוד קליפת אשת זנונים רע גמור בלי טוב כלל, כיון שכוונתו כולה לרעה, אמנם מי שאינו משהה עצמו על הבטן הוא כלול טוב ורע כי כוונת התשמיש לטובה רק שנעשה עמו רעה, ולכן הם מתלבשים בקליפת נוגה שהוא טוב ורע.

והנה תקון חטא זה הוא להמית אותם הגופין הנעשים לאותם הנשמות, כדי שיברחו אותם הנשמות למקומם כדי שיכלו לעלות אותם הנשמות עמו בכל לילה, ואלו הם אותם המזיקים שממית האדם ע"י ק"ש שאומר על מטתו, ויש אדם שיוכל להמית אלף וקב"ה

קומתו, ולכן אנו אומרים הנה מטתו בסוד הבריאה כי שם חוזרת להיות כמהו בכל הי"ס שלו אשר שם בבריאה, וז"ס ששים תיבות שהם סוד ה' החסרים ממנה ועולין למנין ששים, ותכון בר"ת ה'נה מ'טתו ש'לשלמה שם קדוש מה"ש.

ואח"כ אנו מעלין אותה אל האצילות, ושם ג"כ אנו צריכין להשלים לה סוד הששה כדי שתהיה קומתה שוה אל קומתו באצילות, והוא ע"י ששים אותיות דברכת כהנים.

אח"כ אנו מחברים יחד סודה באצילות עם סודה בבריאה, כדי שתהיה בסוד מטה, וז"ס ששים תיבות שביושב בסתר עליון וגו', וזהו סוד מלת עליון כי זהו חיבור האצילות עליון עם הבריאה, ותכונן בפסוק יפול מצדך וגו' ע"ד מה שביארנו לעיל להמית את המזיקים ההם.

ואח"כ תאמר הוידוי מעומד על עונותיך, כי השינה א' מששים במיתה, ואז תכונן אל העשיה כי שם סוד הנפש האומרת הוידוי בסוד הנפש החוטאת כי החטא תלוי בנפש, ויכונן כאלו הוא מודה פשעיו בפני כ"ד ורוצים אז להמיתו ולכפר חטאותיו, ולכן אח"כ יכונן וישים נגד עיניו עונותיו, ויכונן תמיד בשם **יאהדונה"י** ויכונן כאלו עושין בו ד' מיתות כ"ד, ויחשוב בשני אותיות י"א כי משם דנין אותו בסקילה ויחשוב בעצמו כאלו אז סוקלין אותו בכ"ד, ובשני אותיות ה"ד יחשוב כי משם השריפה וכאלו אז שורפין אותו בכ"ד, ובשני אותיות ו"ג יחשוב בחרב ובסייף שהורגין אותו, ובשני אותיות ה"י יחשוב כאלו חונקים אותו. כי ד' מיתות כ"ד באים משם ידו"ד בהתלבשו באדנ"י, ועתה הוא מקבלם בחפצו.

מזלא עילאה, ומן אלו ג' הויות נשפעות עד ג' מוחין דנוק' דז"א, ובוה מתים החיצונים, כי סוד הדיקנא הוא לאכפייא דינין כנודע.

ואחר שתאמר שמע תאמר פסוק יעלוזו חסידם בכבוד וגו' רוממות א"ל בגרונם וגו' ותכונן בר"ת ר'וממות א"ל ב'גרונם שהוא בא"ר, והוא סוד ידו"ד אלה"ים ידו"ד אדנ"י שהם כמנין בא"ר, והם בחי' מ"ן העולים מתתא לעילא. ובמלת פיפיות תכונן אל שם ידו"ד דההי"ן, כי שם זה נק' חרב שיש בו שני מיני פיפיות, והוא כשתצייר צורת ה' בג' ציורין והם ד"ו ד"י ור"ו הרי בגי' מ"ב, והנה בשם זה יש ד' ההי"ן, והנה שני ההי"ן עילאין הם ב' מ"ב עם הכולל הם פ"ה, וכן ב' ההי"ן תתאין הם בגי' פ"ה ג"כ הרי שתי פיפיות בזה השם.

ואח"כ תאמר פ' הנה מטתו וגו'.

והענין הוא כי אחר שיחדנו כל רמ"ח איברי הזכר בק"ש אנו מחברין אותם עם המלכות הנק' עתה מטה כלילא. וזהו שצריך לומר הנה מטתו אחר ק"ש, ולכן אנו צריכים עתה לתקן ג"כ איברי הנוקבא.

והנה סוד המטה היא הבריאה בהיכל קודש הקדשים, ולכן הסתכל וראה כי ג"פ אנו קוראין סוד ששים, והם הנה מטתו וגו' כלם אחוזה חרב וגו' ג"פ הם ששים תיבות, וברכת כהנים יש בהם ס' אותיות, יושב בסתר וגו' עד כי אתה ה' מחסי הם ס' תיבות.

והענין הוא תחלה אנו מתקנים המלכות במקומה בבריאה ששם נק' מטתו שלשלמה, וכבר ידעת שגובה קומתה מת"ת עד יסוד של הזכר כשיעור ד' מדות, וחסרים ממנה ו' אחרים כדי שתהיה קומתה שוה אל

ה"א וא"ו ה"א, יו"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו, ה"א אל"ף, ותתחיל ממלוי המלוי ואח"כ המלוי ואח"כ הפשוט. והזהר שלא תזכיר שם מ"ב אלא בסדר אנא בכח וגו' ולא באותיותיו ממש, וזה דוקא המ"ב הראשון, אמנם [ב'] המ"ב האחרונים יהיו במחשבה לבד, ואז תתבודד כאלו אתה פורח למעלה לרקיע ותמיד תכוין בשם אבגית"ץ עד שתישן, וטוב לכוין להעלות בכלל נשמתך לכל הנשמות של אוהביך ומכירך שהם אינם יכולים לעלות, ואמור אח"כ ברוך שם כבוד וגו'.

ובליל ב' תעשה כסדר הנז' רק שבמקום שם הראשון תזכיר שם השני שהוא קר"ע שט"ן, ותכוין שהוא בגבורה, וההוי"ה נקודה בשוא, וההוי"ה האחרות נקודה בר"ת של ויאמר אלה"ים יהי רקיע.

ובליל ג' יכוין בשם נג"ד יכ"ש, ותכוין שהוא בת"ת, והיותו נקודה בחולם, והוי"ה האחרת בר"ת של ויאמר אלה"ים יקוו המים.

ובליל ד' יכוין בשם ד' שהוא בט"ר צת"ג, ויכוין שהוא בנצח, והיותו בחיריק, והוי"ה אחרת בר"ת ויאמר אלה"ים יהי מאורות.

ובליל ה' יכוין בשם ה' שהוא חק"ב טנ"ע, ויכוין שהוא בהוד, והיותו נקודה [שורק חסר ו"ו והיא] (ב) קיבוץ, והוי"ה אחרת נקודה בר"ת של ויאמר אלה"ים ישרצו המים.

ובליל ששי יכוין בשם יג"ל פז"ק שהוא ששי, ויכוין ביסוד, והיותו בשורק, והוי"ה אחרת בר"ת ויאמר אלה"ים תוצא הארץ.

ויותר טוב להוציאו ממש בפה ולאמר יר"מ יא"א שאם חטאתי לפניך ופגמתי באות יו"ד של שם ובאות א' של אדנ"י יהא חשוב לפניך כאלו נסקלתי ע"י אות א' של אדנ"י וגו', וגם טוב מאד שתכוין בד' כוונות שיש בד' אותיות ידו"ד שהם כוונות ק"ש וציצית ותפילין ותפלה כמבואר כל צירוף במקומו. ותחשוב אז כאלו נפשך עולה למעלה כי שם מ"ב זה הוא המעלה מעשיה אל היצירה ע"י שם זה שביצירה, ותאמר אנא בכח וגו' כולה, ותכוין בשם מ"ב בשבע שמותיו אבגית"ץ קר"ע שט"ן כסדר מחסד עד המלכות, ואח"כ אם הוא ליל מוצאי שבת יחזור לומר שם אבגית"ץ ויכוין שבשם זה כלולים כל הז' שמות, ויכוין שהוא בספ"י החסד ויכוין בהוי"ה של חסד שנקודה בסגו"ל: גם תכוין בהוי"ה שנקודה בר"ת של ד' תיבות בראשית ברא אלה"ים את, ותכוין שמעלה בשם זה את נפשך בשני אותיות ראשונות מן השם יכסה פניו, ובשתים שניות מכסה רגליו, ובשתים מעופף.

ואח"כ יחזור לאמרו ויכוין להעלות בו את הרוח ע"ד הנ"ל, ויכוין בשני שמות אהי"ה אשר אהי"ה העולים מ"ב שהוא שם מ"ב שבבריאה, ותכוין כי (עתה) [ע"י אתה] מעלה סוד הרוח שלך אל הבריאה.

ודע כי שם זה של אהי"ה אשר אהי"ה הוא בבריאה תחת שם אהי"ה יה"ו שגם הוא בגי' מ"ב, וצריך לכוין גם בזה, ותכוין בכל לילה לאות א' מאלה השבעה אותיות, ותכוין גם לשם א' היוצא משני שמות אלו שהם ז' כמו שאנו עושים בז' ברכות של תפלת שבת: אח"כ תחזור לאמרו פעם ג' ותכוין להעלות את הנשמה כסדר הנז', ותכוין בשם בשם מ"ב דמילוי אלפין שהם ידו"ד יו"ד

וכבר ידעת כי ר"ת של כ"ד אפקיד רוחי הוא בא"ר, ותכוין בו שהוא בגי' שני שמות אשר כל א' מהם נק' שמא שלים, והם ידו"ד אלה"ים וידו"ד אדנ"י שעולים בגי' באר. וכבר ידעת כי אלה"ים בגי' אהי"ה אדנ"י, ולכן שם ידו"ד אלה"ים הוא שם שלם יותר מהאחר והוא עולה בגי' יב"ק, ותחשוב בכל זה. ובר"ת של פ'דית אותי ידו"ד תכוין לשם קדוש פא"י, ותכוין שהוא בגי' יאהדונה"י ותכוין במלות אלו כי הא"ל פודה אותי ר"ל האות ברית קדוש שלי שנמסר לחיצונים בהשחתת הזרע לבטלה פודה אותו ולקחו מן החיצונים בכח השם ידו"ד הנז'.

וכשתגיע אל ידו"ד א"ל אמת, תכוין במלת ידו"ד בשם י' י"ה יה"ו ידו"ד, וכזה האחרון המרובע תכוין בו שהוא במילוי ההי"ן כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה. וכשתגיע למלת א"ל תכוין לשם ס"ג שיש בו ג' יודי"ן וא' כמנין א"ל, ובמלת אמת תכוין אל שם אהי"ה במספרו המרובע שהוא בגי' אמ"ת כ"א פעמים כ"א הם אמ"ת. ותישן מתוך מחשבה זו, וזה הפסוק יהיה סיום הכל, ובשם י' י"ה יה"ו ידו"ד הנ"ל תכוין י' באצילות י"ה בכריאה יה"ו ביצירה ידו"ד בעשיה, במילוי ההי"ן.

ואח"כ תכוין לשם אלו"ה שהוא המלביש הנשמה להעלימה מן החיצונים כנו' בסבא, והוא בגי' מ"ב, ותכוין כי הוא סוד מ"ב אותיות שיש בידו"ד פשוט ומילוי ומילוי המילוי שהם ג' ידים כנודע. עוד תכוין צורת א' יו"ד, עם ג' אותיות לו"ה שהם בגי' מ"א הכל בגי' ס"א, ועם הכולל ס"ב, והוא שם הוי"ה כזה יו"ד ה"ה וי"ו ה"ה. גם תכוין כי ל' של שם זה היא כ"ו, ותכוין כי היא הוי"ה דס"ג, והנה כ"ו עם או"ה מאלוה הם בגי' ל"ח ושם

ובליל שבת יכוין בשם שק"ו צי"ת שהוא במלכות, והיותו כלולה מכולם, והוי"ה אחרת בניקוד של הנה נתתי.

ואח"כ בסוף תאמר פסוק בידך אפקיד רוחי וכו'.

והענין כי הרוחין הם מצד הת"ת ז"א ולכן אנו מפקידין לה בסוד מ"ן שלה הרוחין שצריכה להם להזדווג על ידם עם הז"א. וקודם שתאמר בידך אפקיד רוחי תכוין לציייר שם הוי"ה שהוא בגי' רי"ו, כי צורת ה' ראשונה ר"ו ועם ה' הרי רי"ו, אח"כ תחבר הה' שצורתה ר"י עם ה' הרי רי"י, אח"כ תחבר ו' עם ה' שניה שצורתה ג"כ רי"י הרי רי"י, ותכוין כי כל אחד מרי"ו הנזכרים הוא שם א"ל פשוט ומלא וג"פ א"ל בגי' מג"ן, וכן רי"ו בגי' ירא"ה, ותכוין כי בכח מג"ן וירא"ה ורומח בכחם נהרגים המזיקים הנז', וג"פ רי"ו בגי' תרח"ם, ותאמר אח"כ אתה תקום תרחם ציון וגו', וגם תכוין כי תרח"ם עולה לשם מצפ"ץ מצפ"ץ עם הכולל, גם תכוין לעשות צורת ה' ה' ד"י ד"י, ותאמר אח"כ בידך אפקיד רוחי, ותכוין לידיים אלו, והם הידיים של הבינה שבהם ה' אצבעות ימיניים וה' אצבעות שמאליים, והם נעשו סוד כלי אל המלכות להיות לה בתוכה בסוד מ"ן, והם סוד ה' אותיות מנצפ"ך כפולות. ואמנם אלו נמשכים לה מסוד שם בוכ"ו הנמשך מן שם אהי"ה שבבינה שהוא בגי' ד"ל כמנין יד"ך, ולכן כשתאמר ביד"ך תכוין לשם זה אשר ע"י נעשה בא"ר וכלי לקבל מ"ן, ואח"כ תכוין בס"ת של ביד"ך אפקיד רוחי שהוא ס"ת למפרע יד"ך, ותכוין כי אלו הם ידים נעשים בית קבול להיותם בתוכם המ"ן יד ימנית ע"י השמאלית ובתוכם תפקיד נפשך בפקדון.

והענין כי נה"י שלו מאחוריהם נעשו לה מוחין חב"ד, ומן סיום (המוחין) [הת"ת] שלו נעשה לה הכתר. וכבר ידעת כמה פרקין יש בירכין ושוקין וגו', ומהם נעשה לה מוחין ותרין דרועין וגופא ותרין ירכין ויסודא.

נמצא כי שיעור נצח והוד של הז"א הוא אורך כל הנוקבא, ולהיות כל שיעור קומתה בהיותה באחור הוא בת"ת נה"י שלו לכן נקראת דל"ת שהיא כנגד ד' אלו הנז. אך כשחוזרת פנים בפנים נק' ה', ונמצא כי בהיותה אחור באחור היא קטנה ממנו ויונקת ממנו, והוא פותח עיניו ומביט בה כנגד חדוי דיליה, ואז נקיב אור עיניו מאחוריו ומאיר בה כפי מה שהיה באצילות עצמו.

והנה בהיותו הוא מביט בה גם א"א היה מביט בו כנז' באדרא, וכשכא ע"ש אז רצה המאציל העליון להביאה פנים בפנים כדי שיהיה היחוד פנים בפנים, כי בהיותה אחור באחור אין הזווג כי אם על דרך אחור באחור, וגם כי אז היתה צריכה להיות קטנה ממנו להיותה מקבלת ממנו, ולכן מה עשה הפיל דורמיטא על ז"א ולא אשתאר ביה אלא קיסטא דחיי פי' מדת החיים של הז"א שהוא ר' קצוות, והכוונה כי חזר הת"ת להיות כבראשונה בעל ר' קצוות לבד, ואז אין בו כח להאיר בה, ואז המלכות היא בסוד נקודה לבד חלק עשירי ממנו כבתחלה כנז', ואז נסתמו עפעפיו בתנומה שלא היה יכול להביט במלכות ולהאיר בה, וגם שינה עליונה נפלה בעיניו שהוא הבטת א"א בז"א חסרה ממנו ואל[נן] השנים הם סוד המפיל חבלי שינה על עיני כי הוא חסרון הבטת א"א בו. ותנומה על עפעפי הוא חסרון הבטתו בנוקביה בסתימת עפעפיו. ואז נסרה ועלתה למעלה מצד פני הז"א, ואז האציל בה הא"א

זה מוריד המוח בגולגולת וגם ההתפשטות בו קצוות, גם תכוין באות ו' של שם זה שיש יו"ד בראש הו' ועם התפשטות הוא"ו הם י"ו, ועם ג' אותיות הנשארות מן אלו"ה שהם אל"ה הם בגי' ב"ן דמילוי ההי"ן כנודע שהוא כנגד המלכות, גם תכוין כי אות ה' של שם זה צורתה ד"ו בגי' י' ועם שאר אותיות אל"ו מן אלו"ה הם מ"ז, והוא בגי' ידו"ד אהי"ה שבכתר ומוריד ההתפשטות למטה.

והנה כללות זה של אלו"ה הוא א"ל ו"ה, ר"ל כי שם א"ל הוא חיות של ו"ה שהם ת"ת ומלכות והחיות זה נמשך להם מן אימא, כי שם א"ל יוצא מן אהי"ה דיודי"ן שיש בו ג' יודי"ן ואל"ף שהוא כמנין א"ל, וזה יורד לאותיות ו"ה זו"ן, וזהו סוד כסותה הנז' בסבא יו"דלו"ה אכו"ה אליו"ה אלוד"ו.

והנה סדר ק"ש שעל המטה תחלה ברכת המפיל וגו', אמנם סוד הענין דע כי הז"א בע"ש כבריאת העולם לא היה רק סוד (ו"ק) [ו'] של השם יען היותו כלול מו' קצוות, ואמנם היו חסרים ממנו סוד ג' עליונות, ואז הבינה שהיא אימא ואבא מלובש בתוכה האריכה נה"י שלה בז"א ואז נתהוו מהם ג' מוחין חב"ד בז"א, ואז נתעלו חג"ת שלו בסוד הגולגולת שלו, ובהם היו ג' המוחין הנז' שלו, ואח"כ מכח אור חג"ת שלו נמשך אל נה"י שלו ונעשים חג"ת, ואח"כ מכח אור נה"י שלו שקנו אור גדול ונתעלו למדרגת חג"ת מהם נמשך אור נה"י והם מתהווים למטה, ובזה נשלם ז"א.

והנה בהגיע אצילות הת"ת אז נקיב לאחוריו חדוי ואז נאצלה הנקבה. והענין כי הנה הז"א כלול מ"ס עם המלכות, אמנם אז אין המלכות רק בסוד חלק עשירי שבו, ואח"כ גדלה ונעשית פרוצף שלם.

בת עין שהוא מלוי ההי"ן של הנקבה מלכות ומאיר בה בסוד התהפכותה למלוי יודי"ן.

ואחר ברכת המפיל יאמר שמע ישראל והיה אם שמוע ויאמר. אמנם סוד שמע הוא דע כי היחוד שאנו עושים ע"י ק"ש אינו לתכלית הזווג רק לעשותה כלי.

והענין הוא כמו שכבר נתבאר אצלנו כי תחלת כל זווג וזווג הוצרכו בין באימא בין במלכות צריכים אנו תחלה לעשותה כלי, ובכל זווג וזווג הוצרכו לכלי מחדש. והענין בקיצור כי אחר ביאה ראשונה דבריא העולם אז אתא מפתחא דכליל שית שהוא הו"א וסתים פתחא דאימא, כי נה"י שלה נעשו מוחין אליו, ונמצא כי מקורה סתום ונגזו בתוך גלגולת ז"א, ואז אותו הכלי נקרא אורא דכיא שהם ה' חסדים ואשא דכיא שהם סוד ה' גבורות שביסוד הבינה יהיב אותו לז"א אשר מאלו השניים אתתקנו גולגולתא דז"א כנו' באדרא, ונעשה מהם סוד הדעת דז"א, כי מיסוד דחכמה ובינה נעשה דעת דז"א, וממנו נמשך אל המלכות לעשותה כלי גם היא, כי הטיפה ההיא הנקראת כלי נמשכת מיסוד דז"א אל הנוקבא לעשותה כלי, נמצא שמיסוד חכמה ובינה נעשה דעת דז"א כנו', ואז חזרה הבינה להיותה סתומה ככתחלה, ולכן אח"כ בזווג שני הוצרך להנחיל בה החכמה פעם שנית כלי אחר חדש וכן דרכו תמיד עמה.

וכן הענין במלכות, להיות כי לעולם סוד המלכות בעשיה אצל החיצונים, היא צריכה שתהיה בתולה ואיש לא ידעה מפני החיצונים, ובפרט כלילה דאז תרעין דילה סתימין והיא בתולה ממש, ובפרט אחר החורבן והגלות. הרי נתבאר כי תחלת כל זווג וזווג בין באימא בין במלכות צריך תחלה לעשותם כלי, ואח"כ יחוד שני לזווגם להוליד ולהתעבר.

והשלים תיקוניה ובנאה בנין שלם כמו שהיה הזכר מתחלה, ואז היו שניהם שוים ממש זה כזה וחזרה הבינה להתאצל בז"א ככתחלה.

נמצא כי ע"י הפלת שינה בז"א אז אותו המפיל השינה הוא הא"א אז מאיר באישון בת עין היא המלכות, וזה הענין נעשה בכל לילה כדי שבבוקר בשים שלום תהיה בסוד אנפין באנפין.

וכבר נתבאר אצלנו כי אין כל פנים בפנים שוה, והנה אז כלילה הדינין מצד שלה הן מתגברין והיא נגדלת עד שבעת הבקר אז כלם הם מתחברים בסוד נקודות ציון [שלה] ואז הוא הזווג בסוד ה' גבורות בנקודות ציון, ולכן אין הזכר שולט כלילה כי נפלה שינה בעיניו, ואז ביתא אתמסרת בידהא כנודע.

עוד נוסף ביאור בזה יותר בפנימיות כוונתה והכל הוא כוונה אחת, והענין כי הלא סוד ההארה העליונה והסתלקות העליון נמשך משם מלוי יודי"ן אל מלוי ס"ג, ומשם אל מילוי אלפי"ן, ומשם אל מלוי ההי"ן, וכל זה הוא מדת יום כי השפע נמשך דרך הזכר הגובר.

אמנם כשמדת הלילה גוברת הוא נמשך השפע מן מלוי יודי"ן עצמו אל מלוי ההי"ן דרך ישר, ואז מתמלאת הוי"ה זו של ההי"ן ונעשית מלוי יודי"ן, ולכן צריך שיוסר ההארה מב' שמות האחרים שהם ס"ג ומ"ה, וזהו המפיל חבלי שינה על עיני שהם סוד שם ס"ג שבו ג' יודי"ן הנקראים עינים. וגם תנומה על עפעפי שהוא מלוי אלפי"ן שהם דמות עפעפים ממש כי כן שני יודין של אות א הם דמות עפעפים, וגם כי המלוי דאלפי"ן הם עפעפים אל מלוי ס"ג הנסתם ונסתר בתוכו יודי"ן ואלפי"ן, ואז מאיר לאישון

ואמנם סוד עשייתם כלי הוא באמצע הלילה כי אז מזדווגים אבא ואימא בסוד ביאה ראשונה לעשותה כלי, ומה נמשך ביאה ראשונה אל ת"ת ומלכות אחר חצות לעשותה כלי, וביום אז זווג שניהם נעשה לעיבוד ממש, כי השמע ישראל היא זווג אבא ואימא ובשים שלום זמן זווג זו"ן. נמצא כי ייחוד ק"ש שבליילה הוא תכלית לעשות כלי את האימא ואת המלכות שיהיו מוכנים ביום להתעבר מביאה שניה.

והנה היה מן הראוי שנאמר שמע ישראל בלילה בחצות כי אז זמנו, אמנם אנו אומרים אותה קודם שנישן כי אח"כ בחצות נעשה הדבר למעלה ע"י נשמותינו כמו שיתבאר, ולכן אנו אומרים ק"ש קודם שנפקיד רוחינו בהיותנו עדיין כאן בעה"ז אמנם הכוונה היא לאחר חצות.

ועתה נבוא אל הביאור.

הנה אנו אומרים שמע ישראל וגו' והכוונה היא להמשיך אז ד' קצוות הבינה תתאין שהם סוד ע' שנים עילאין, ולהמשיכם מן הבינה אל המלכות ע"י ז"א, וזהו שמע ש"ם ע', פי' שתקבל ש"ם שהיא המלכות מן ע' דבינה, ולכן ע' זו גדולה כי היא בבינה, ועי"ז עולה המלכות עד הבינה, ולפי שכל עיקר המלכות אין בה רק סוד נקודה חדא תחת ו' קצוות הת"ת לכן צריכה לקבל מכל ד' קצוות עליונים, אך הת"ת אינו צריך לקבל אלא משתים לבד והם חסד וגבורה שבחכמה, וזהו **ישראל** שיר א"ל והוא סוד ישראל עלה במחשבה שהוא החכמה.

והנה מת"ת דז"א ולתתא הוא סוד המלכות, נמצא כי אין למעלה רק חסד וגבורה שהם לו לז"א ולא לה למלכות, והם צריכים

לקבל מחסד וגבורה שבחכמה. והנה ג' ראשונות שהם המוחין בין הז"א בין הנוקבא עדיין אין מקום קבלתם עד אח"כ כמו שיתבאר, והם כי ישראל נתעלה בחכמה ועי"ז נמצא שהמלכות קבלה איזה תיקון ועלתה בבינה ומעוררת אותה, וז"א ג"כ נתקן ועלה באבא ומעורר אותו, ואז מתעורר יסוד החכמה בסוד ג' שמות מילוי היודי"ן הנמשכים אל דעת שבחכמה מדעת עליון שהוא כנדיקנא ד[עתיקא מזל י"ג (רדיקנא) הנמשך ממזל הח', וכל המשכות אלו הם מדעת עליון דעתיק יומין דההוא רישא עילאה דלא אתיידע הגנוז בין גולגלתא למוחא דא"א כנו' באדרת האזינו והוא סוד אורא דיתבי על קרומא דמוחא.

והנה נמצא כי האי רוחא נק' אורא דכיא כי הוא סוד הרוח הנמשך מן יסוד החכמה ההוא נתיב לא ידעו עיט ואתגניז ביסוד הבינה, ואמנם סוד שם זה הוא במלוי יודי"ן ג"פ ועולה רי"ו, וזהו סוד רוחא דשביק חכמה בבינה לעשותה כלי כדי שתהיה ראויה להתעבר ולקבל טיפת העיבוד, כי שם רי"ו מטיל היסוד בנוקבא בביאה ראשונה לעשותה כלי כנו' כי סוד רי"ו הוא כלי, ותכוין להמשיך ג' שמות מלוי יודי"ן הנז' אל צורך ג' שמות ידו"ד אלה"ינו ידו"ד אבא ואימא ודעת, כי גם אלה"ינו עולה ק"ב כמנין שם דמלוי יודי"ן ועוד שלשים כנגד השם שהוא בגי' כ"ו וד' אותיותיו הם ל', נמצא כי ג' שמות אלו של רי"ו הם עתה מתחילים להתעורר ולהתדבק יחד אבא ואימא ודעת, אמנם תחלה לוקחם אבא, גם אלה"ינו הוא ע"ב כנו' אך כונת אלה"ינו להכין את אימא ועדין לא קבלה, ואחר שכבר נתעוררו אז צריך שנעלה מ"ן של הבינה כדי לקבל כלי זה. והנה מ"ן שלה הם הבנים שלה זו"ן ולכן אנו אומרים **אח"ד א"ח**

חרב"ו ותעלם שם עם נפשך עתה, ומה שתחלה היו מזכר בלא נקבה יוצרו עתה בסוד הנקבה באותו הכלי שהוא ס' סתומה: גם תכוין כי כמו שאתה מחבר ובונה כל איברי הזכר הרמ"ח איברים בק"ש כנודע, כן אז נוצרים רמ"ח איברים אותם הנשמות ג"כ בתוך אותה הס' סתומה וזה תכוין עד שתגמור הק"ש.

ואמנם הזהר שלא לכוין בס' של לעולם ועד עד שתגמור שני תיבות לעולם ועד שהם עולים רי"ו ס', כדי לעשותם כלי בסוד הרי"ו ואח"כ תשאר צורת (המ"ם) ׀ שהוא הכלי שבה נגמר הולד למ' יום צורתו ואז תכוין, ואם תכוין הס' במקומה באומך לעולם אז ישארו אותם נצוצות תלויים ועומדים באויר ולכן הזהר בזה.

ואמנם סוד זה היחוד של ק"ש עתה אחר שכבר עשינו בתפלת ערבית.

דע כי כוונת קריאת שמע של המטה אינו רק להשפיע אור חזק מן אבא ואמא אל הת"ת ומלכות כדי לחדש את הנשמות בכל לילה בסוד חדשים לבקרים רבה אמונתך, ולכן אנו צריכים אל יחוד מחודש ולא יספיק אותו של ערבית רק לחיבוק של אחר חצות, אמנם זה הוא לחדש הנשמות כנז'.

ודע שכבר כיארנו בספר כנף רננים כי ד' מיני זווגים הם, ישראל ורחל, ישראל ולאה, יעקב עם רחל, ויעקב ולאה, וכבר נתבאר אצלינו [ס'] מעלת הזווגים כי יש פעמים שהז"א נמשכת הטיפה שלו מן אבא לבד, פי' ממה שהוא חלק אבא לבד, ולפעמים מושך הטיפה שלו יותר מלמעלה שהוא הא"א, ולפעמים יותר מלמעלה שהוא מן העתיק, והכל כפי גורל הזווג של ז"א כך מעלת המשכת טיפת זרעו מלמעלה.

ד' והם מתחברים יחד להיותם מ"ן ביסוד הבינה, וגם אנו נמסור נפשינו על קדושת ה' ולהעלות נפשנו ולכן נכוין לחבר נפשינו עם זו"ן בסוד מ"ן ואז תכוין להוריד הרי"ו הנזכרים באימא והיא נעשית כלי. ואח"כ נותנו ברישא דז"א בד' דאחד.

ואח"כ בשכמל"ו הוא יחוד ז"א לעשות כלי (את) [אל] המלכות ג"כ, ולכן היא צריכה אל התיקון פעם אחרת, והענין כי הלא מהמשך כלי הבינה נמשך כח בז"א לעשות כלי למלכות כנז', ולכן דוגמת ה' אלה"ינו ה' הוא בש"כ שהם חב"ד של ז"א שהם סוד רי"ו אמנם הרי"ו ההוא משתנה בו כי אינו נותן כולו כי בו נשאר שרש החסדים שם ע"ב, ואינו נותן רק הגבורות שהם סוד הרי"ו התחתון שהוא ע"ב קדם דב"ן שהוא י' י"ה יה"ו ידו"ד, יו"ד, יו"ד ה"ה, יו"ד ה"ה ו"ו, יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה, והוא עדיין בגולגלת ג' מוחין בש"כ ומשם נותנו בסוד הארה לבד בגולגלתא דנוקבא מלכותא.

ואח"כ מזדווגים ועולים מ"ן הנפשות ואז צריך להפקיד רוחך שם בסוד מ"ן, וזהו הפרש שיש עתה בעשותה כלי שאין עליית נפשך רק בסוד פקדון, אך בזווג הבקר צריך נפילת אפים ע"י מיתה ממש. ותכוין באומך לעולם ועד אז מזדווגין ונמשך בה הרי"ו תחתון כנז' מן הז"א אל הנוקבי', כי כן עולה בגי' לעולם ועד רי"ו ס', ששם הוא העולם ועד ז' תחתונות שלה ונעשים רי"ו כלי שהוא ׀ מרובעת דוגמת הבינה ששם נוצר הולד בסוד מ' יום דיצירת הולד, וזהו מ"ם סתומה של לעולם: וצריך לכוין בהפקיד נפשך עתה צריך שתדע שתכוין לאותם טיפות הנשמות של קרי להעלותם משם ולהמית גופם ע"י זה הרי"ו הראשון והאחרון שהוא בגי'

אמנם הטעם לחלוף הזווגים, ולמה אין המשכת של ד' ק"ש שוות.

הענין הוא תלוי כי כפי ההכנה שיש לו כשהוא מעלה מ"ן כך יש כח בידו לעלות (ולהמשיך המחשבה) [ולמשוך המשכה] עליונה או תחתונה, וגם בזה תלוי [כפי ההכנה] כניסת המוחין דגדלות בו או נכנסים כולם או מקצתם, כי הכל תלוי כפי ההכנה שיש לו כשהוא מעלה מ"ן, וכפי הכח ההוא יש לו כח להמשיך מלמעלה.

והענין כי המוחין ביום אינם מסתלקים לגמרי רק נשארים שם בסוד מקיף, ולכן בזווג דתפלת מנחה אין צורך לק"ש חדש כדי להביא המוחין לצורך הזווג, כי אנו סומכים על ק"ש של שחרית ממה שנשאר מן המוחין משיווריו אנו עושין זווג במנחה, כי אחר שהוא יום אינם מסתלקים לגמרי, אך בלילה אז שליטת המזיקין כנודע כי דיני הלילה גדולים כי אז שערי ג"ע נסחמים ושערי גיהנם נפתחים כנודע, והמוחין מסתלקים לגמרי, ולכן הק"ש שעל המטה אנו צריכים לעשותו מחדש ואינו מספיק בק"ש דערבית כמו שהספיק ק"ש דשחרית לתפלת המנחה.

והטעם כי בלילה מסתלקין המוחין לצורך הזווג של אחר חצות, ואנו אומרים אותו על המטה כמו שביארנו לעיל.

ודע שהמוחין הפנימיים דאימא דקטנות אינם מסתלקין מן הז"א כלל בשום פעם בין ביום בין בלילה, כי בהכרח צריך שיהיה לו איזה בחי' של מוחין כדי להתקיים, כי המוחין הם חיות וקיום האדם, אמנם הפנימיים דאבא והמקיפים שלו והמקיפים דאימא דקטנות כל אלו המוחין יכולים להסתלק מן הז"א לגמרי כמו שמסתלקים מוחין דגדלות.

ודע כי מדרגת ק"ש שעל המטה היא המדרגה התחתונה שבכלם, כי הלא בלילה בוודאי אז מסתלקים הכל לגמרי ואין נשארים רק הפנימיים דקטנות דאימא, כי (כל) אלו אינם מסתלקים לעולם כנו'.

והנה כשאנו אומרים ק"ש שעל המטה, קודם לכן אין לו לז"א רק הפנימיים דקטנות דאימא לבד, ולכן כשאנו אומרים ישראל כדי להמשיך לו אז הארה מלמעלה כדי שיוכל להעלות מ"ן לקבל גם המוחין דגדלות, הנה אז אינו יכול להמשיך הארה גדולה רק מדרגה א' לבד יותר ממה שהיה לו בתחלה, כי תחלה היה לו פנימיים דקטנות דאימא ועתה במלת ישראל ההארה הנוספת לו אז היא מקיפין דקטנות דאימא.

וגמציא שעתה כשמעלה מ"ן במלת אח"ד כנודע, אין לו אז רק מקיפין דאימא ועדיין חסרים ממנו פנימיים ומקיפין דאבא דקטנות כפי מה שהיו לו בשחרית במלת ישראל כנודע.

והטעם כמו שביארנו, כי כפי ההכנה שיש לו כשהוא מעלה מ"ן כפי הכח ההוא יש לו כח להמשיך מלמעלה, ולזה עתה שאין לו רק מדרגה א' לבד שהוא מקיף אימא לכן אין בו כח להמשיך רק מחיצוניות דאבא ואימא לבד, ולכן אין נכנסים בו רק המוחין דששה קצוות דגדלות דאימא ולא יותר כמו שיתבאר, ולכן הוא זווג תחתון יעקב ולא למטה מן החזה.

ודע כי כשיוורדים אח"כ בו המוחין במלת אח"ד כנודע, הנה אז נכנסים לו ביחד מחדש פנימיים ומקיפין דאבא דקטנות וגם פנימיים דששה קצוות דגדלות דאימא כנו', ולכן כיון שכל אלו המדרגות באו לו עתה מחדש אין בו כח לקבל יותר.

והיא המלכות. ואח"כ תכוין ותאמר הנה מטתו וגו'. והנה תכוין כי יש בק"ש רמ"ח תיבות, ולכן אחר שתשלים הק"ש תחזור לומר פעם ב' ה' אלקיכם אמת כדי להשלים רמ"ח כמנין איבריך.

ובשאומר שמע ישראל וגו' יכוין שהם ו' תיבות, ועם הרמ"ח שיש מן ואהבת עד סוף ק"ש הרי הם רומ"ח, ויכוין כי הרמ"ח הם רי"ו ול"ב נתיבות חכמה הם רמ"ח עם ו' אלה"ים דקטנות, ג' מוחין דאבא וג' דאימא ויש להם ג' מילויים וסימנם יה"א כנודע, והנה יה"א בגי' י"ו, והם ו' אלה"ים ב' יה"א יה"א הם בגי' ל"ב נתיבות דמוחין דקטנות, ועם הרי"ו הם רמ"ח, ועם כללות ו' אלה"ים הנו' הרי רומ"ח להרוג בהם המזויקים כנו' לעיל.

אמנם הרי"ו הנו' הם ג"פ ע"ב של ע"ב ס"ג ומ"ה כנודע.

אמנם ענין שכיבת הלילה צריך האדם וטוב הוא

שלא ישן תכף אחר תפלתו של ערבית רק שימתין עד שיעבור ג' שעות מהלילה ואח"כ ישן, כי השינה מורה הסתלקות המוחין, ולזה חסידים הראשונים היו שוהין שעה א' קודם התפלה ושעה א' אחר התפלה ושעה של תפלה עצמה הרי ג' שעות בכל תפלה, והיו שוהים כנו' כדי להשהות גם למעלה הפעולה הנעשית ע"י התפלה ולא יסתלקו המוחין העליונים במהרה אלא ישתהו ברישא דז"א שעה א' יותר, ולכן צריך האדם שלא ישן תכף כנו'.

ודע שהשינה ביום היא רעה אל הצדיקים, והטעם כי הצדיק ע"י מעשיו אפשר שיתעברו בו נשמות הצדיקים כאשר ישן כלילה מפקיד נשמתו ביד המלכות, וכא

ולכן בק"ש שעל המטה תכוין במלת ישראל תכוין לשם אהי"ה דמילוי יודי"ן בריבועו שהם האחוריים כשתקח מלויים לבד יהיו בגי' ת"ק, ופשוטו ומילוי ומילוי מילוי של שם זה דאהי"ה דיודי"ן יש בו א"ם אותיות, הרי ת"ק וא"ם הם בגי' ישראל, ידו"ד אלהינ"ו ידו"ד תכוין ג' ע"ב, אך בשחר הם ע"ב וקס"א וע"ב כמבואר בספר כנף רננים.

ובמלת אחד צריך לכוין לשלב ידו"ד באהי"ה שהוא חיבור אבא ואימא, ואח"כ תכוין בידו"ד א' במלוי ע"ב שהוא סוד טיפת השפע היורדת מן אבא אשר שם כלולים המוחין דז"א ביחד באותה הוי"ה, ותכוין שהוי"ה זו המשיכה אבא ואימא מחיצוניות שלהם כנוכח לעיל, והם מוחין דו' קצוות דגדלות דאימא, ותכוין שנכנסים עמהם תחלה פנימיים ומקיפין דקטנות (דאימא) [דאבא] שהיו חסרים לו תחלה במלת ישראל.

ובאומרך ק"ש תכוין כי מן ואהבת עד ובשעריך יש מ"ב תיבין והסימן ודברת ב"ם, ונאזן תכוין לשם מ"ב אבגית"ן וגו' ותכוין לעשות ראשך מרכבה לשם זה. ובוהיה אם שמוע עד ושמתם יש ע"ב תיבות וסימנם ונתתי עש"ב ע"ב ש', ותכוין, בשם ע"ב, ותכוין לעשות זרועותיך וגופך מרכבה לשם זה. ומן ושמתם עד על הארץ יש נ' תיבין כמנין האדמה הנו' בפסוק למען ירבו ימיכם וגו' על האדמה וגו', והם חמשים שערי בינה, ותכוין שגופך מן הבטן והמעיים ולמטה הם מרכבה לזה בסוד מבטן מ"י. ובפרשת ציצית יש ע"ב תיבין, ותכוין שתלכיש את היסוד ברית קודש ותרין ירכין בשם בן ע"ב ויהיו מרכבה אליו, וכל זה נרמז בתיקונים דף קל"ג ע"ב. ותכוין שכל אלו רמ"ח הם איברי דכורא, ואז תחברנו עם הנוקבא הנקראת מטה

זכה וברה וחזרת נשמתו אליו וממשכת עמה נשמות צדיקים כדי לסייע, וכאשר ישן ביום יחזרו הנשמות ויתפרדו ממנו, וג"כ אין הגשמה ביום מוצאה מקום מנוחה ופקדון.

אמנם הרשעים להיפך, כי בלילה אינם נכנסות בפקדון בכנפי השכינה, והם משוטטות בעולם ומוצאות נשמות רשעים ובאות עמם בעבורם, ולכן אם ישנו ביום אפשר שע"י איזה מעשים טובים שעשו אותם הרשעים ביום ההוא כאשר ישנו יתפרדו מהם, וזהו שאמרו חז"ל שינה לרשעים (נאה) [טוב] להם וטוב לעולם.

אמנם ביום השבת או השינה טובה אל הצדיקים כי אז אין דבר רע גובר ביום השבת, ואדרכא אפשר שיריח, ולכן טוב לישן ביום השבת משום עונג שבת אחר האכילה, וכך היה מנהגו של הרב האלה"י כמהרי"א זלה"ה לישן ביום השבת.

אמנם ענין השינה כבר ידעת כי צריך שיכוין האדם שהוא עצמו בסוד ז"א אשר נופלת עליו תרדמה וישן כדי שיסתלקו ממנו המוחין הנתונים תוך נה"י דאימא, והם מסתלקים משם וניתנים ברישא דנוקבא, וע"י כן היא ניבנית כדי שאחר חצות יהיה לה זווג, ואז צריך האדם לקום כי אז כבר חזרו המוחין למקומם ברישא דז"א וזו היא קימת חצות. ולכן צריך ג"כ האדם לכוין זה הדבר בעצמו כאלו רוחניותו ונשמתו מסתלק ממנו ומעלה אותה בסוד מ"ן לצורך הנוקבא עלאה שתעלה היא מ"ן כאותו רגע של חצות הלילה לגבי בעלה שהוא הז"א המתחיל להזדווג עתה אחר חצות לילה, ולכן אחר חצות מכריזין למעלה שירדו נשמות הצדיקים לתתא לשבחא למאריהון. אך

קודם חצות אז עייל הקב"ה בג"ע ומשתעשע שם בנשמות הצדיקים. וענין שעשוע זה הוא שאותם הנשמות עולות שם בסוד מ"ן והוא משתעשע בהם ואח"כ יורדין למטה.

אמנם צריך להבין, שמצינו שאומרים בזוהר שאחר חצות הקב"ה משתעשע בנשמות הצדיקים כמה שעוסקים בתורה, כמש"ה היושבת בגנים חברים וגו', ובמקום אחר (אמר) [נראה] כי הוא זווג עליון של אבא ואימא אחר חצות ולכן הוא סתום ונעלם [בלתי תפלה] ע"י בני אדם, ובמקום אחר נראה שהוא זמן שהז"א מזדווג עם נוקביה.

אמנם הענין הוא שהכל אמת, והוא כי המזדווגים אחר חצות הוא יעקב ולאה וזהו נקרא בזוהר זווגא סתימא דאבא ואימא, כי כבר ידעת כי לאה נקראת עלמא דאתכסיא סתימא, וגם ידעת כי יעקב ולאה הם אחוריים דאבא ואימא, אך ז"א ורחל אינם מזדווגים ואלו הם השומעים לקול העוסקים בתורה אחר חצות הלילה. והענין הוא כי קודם חצות נכנסים נה"י דבינה תוך לאה בהיותה באחור ונכנסים מעט מעט עד חצות, עד שנמצא כי בחצות הלילה נגמרו נה"י דתכונה להיכנס עד סיום רגלי רחל, ואז נגמר פרצוף לאה לגמרי, ואז חוזרת בחצות הלילה לאה פנים בפנים, והיא ארוכה ככל אורך ז"א פנים בפנים כנודע, וזה לפי שלאה לוקחת בהלואה ט' נקודות של תוספת ועל ידם נגדלת, ואז רחל היא מתמעטת עד שנשארת בסוד נקודה, והיא יורדת ונדחית למטה בבריאה כי דחו אותה רגלי לאה למטה בבריאה ששם הוא בסוד ג"ע העליון כמבואר אצלינו, כי לאה אז בעת ההיא מזדווגת ביעקב כנו', אך רחל אין לה שעשוע בעת ההיא אלא בנשמות הצדיקים ולכן רחל כל חצי הלילה האחרון צועקת

ב צריך שיתן ביום ההוא צדקה כתקנה, שהוא שלא ידע למי נתנה וגם המקבלה לא ידע ממי נוטלה, ושהיה במקום הגון וראוי לתת לו צדקה, ואין צריך שיעשה כולם רק אפילו אם לא עשה אלא א' מאלו כתקנה יספיק לעלות נשמתו כלילה ההוא, רק אם עשה איזה עבירה גדולה המונע אותו מלעלות נשמתו כלילה, ואין אנו מדברים אלא באיש שרוצה להתנהג בדרכי ה' ואינו עושה עבירה במזיד.

ג צריך שיהיו נגד עיניו כל החטאים שבאו לידו באותו היום, ויהיו נגד עיניו בעת שכיבתו, ויתוודה עליהם בפיו אחר הק"ש כנז' לעיל, שסידורו הוא אחר יושב בסתר עליון, ואילן איקרון מארי דחושבנא בכל לילה, וצריך שלא יאבד שום אחד מהם רק כל החטאים וכל הדקדוקים שעשה ביום ההוא יתוודה עליהם בעת השכיבה, ולא ישכח אחד מהם, ואם טרח לזכור מה שעשה ביום ההוא מספיק.

ד צריך שיהיו עליו כל היום ההוא תפילין בלי שום הסח הדעת מהם, עם הכוונה הנזכרת למעלה.

ה מאן דזכי לחייביא באותו היום ומנע לאיזה רשע מאיזה עבירה והחזירו בתשובה מעון ההוא, או שמדבר על לבו דברי תשובה והם מועילים. כי האמת הוא שמי שיהיה שלם תעלה נשמתו, אך אלו המצות יש בהם סגולה לעלות את הנשמה כלילה.

ומצאתי כתוב בשם הרב האלה"י מהרי"א זלה"ה, כרי שלא יראה קרי, קודם שישכב יאמר פסוק גד גדוד יגורנו ג' פעמים ישר וג' פעמים הפוך, ויאמר ויאמר ה' אל השטן וגו' יש בו ח"י תיבות יאמר אותו י"ח פעמים כנגד יסוד ח"י עלמין, ויציל עצמו, שיר

וקוראת לבעלה כי היא עומדת בחוץ ונדחית ממקומה בגלות (צועקת), וזהו סוד אלה"ים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א"ל, ולכן אז יכוין האדם להשתתף בצערה של רחל, כי בעת ההיא יורדת למטה בכריאה כנז', ולכן אז יבכה חצי שעה או יותר על טרידת רחל וגלותה ועל החורבן, כי ע"י עוונותינו הושלכו הנשמות בתוך הקליפות והכרחנו את רחל שתירד למטה בגלות בין הקליפות ללקט אותם הנשמות, ואנו גרמנו כל זה ע"י עוונותינו. ולכן ויחרד האיש וילפת ושואג בקול מר כי נדחית אשתו למטה כי כל זה הוא מחמת העונות דאל"כ היו תמיד פנים בפנים כמו בזמן שהיה בית המקדש קיים. וצריך האדם שיכוין כוונה גמורה לכל הדברים הנז', וכזה יהיה אהוב למעלה ונחמד למטה וחוט של חסד משוך עליו ביום ההוא והוא מבני היכלא דמטרוניתא.

ודע כי האדם כדי שתוכל נשמתו לעלות למעלה כלילה בסוד פקדון בסוד בידך אפקיד רוחי, צריך לזה ששה תנאים.

א צריך שבאותו היום נתכוון היטב בתפלתו עד שגרם זווג עליון בעת נפילת אפים, וזהו סוד מי יעלה בהר ה', פ"י מי הוא האיש שיוכל לעלות נשמתו כלילה בהר ה' שהוא ג"ע של מעלה, ואמר נקי כפיים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשי, פ"י כי כשעשה כאותו נשיאות נפשו באומרו לדוד אליך ה' נפשי אשא ביום ההוא לא היתה לשוא ועל חנם רק שהיה כח בידו לגרום זיווג העליון ע"י נפילת אפים שלו, הנה איש כזה תעלה כלילה נשמתו באור ה' ובמקום קדשו לעשות זווג עליון שנעשה אחר חצות לילה כגודע ע"י מ"ן שעושה נשמתו.

המעלות אשא עיני וגו' ויכוין באותיות שאחרי כל שם ושם שהוא שם קדוש, (חמש שמות של הוי"ה שיש בו, מעם ה' עושה [שמים ו]ארץ יכוין ע', ה' שומרך ש', ה' צלך צ', ה' ישמרך [נ], ה' ישמור וגו' [נ]). ויכוין האותיות בנקודתם בקריאתם כזה עשציי וזה

השם עולה ת"ף כמנין לילית, ובכח השם הנו' לא תשלוט עליו: [לילית עולה פ"ת, היינו טיפי הזרע הנמשלים לטיפי הלחם. שלשה מיני טיפין יש: טיפי הזרע שהוא המוח: טיפי דאורייתא: טיפי דנהמא כנו' בספר הזוהר פ' פנחס רמ"ד עד כאן מצאתי].

הרימון השבעה ועשרים בסוד קימת חצות

כבר זכרנו למעלה ברמון הקודם לזה סוד (העליון) [הענין] של קימת חצות לילה, כי אז רחל נדחית למטה בעולם הבריאה כי דחו אותה רגלי לאה למטה כנ"ל, ולכן רחל כל חצי הלילה האחרון צועקת וקוראה לבעלה, כי היא עומדת בחוץ נדחית ממקומה בגלות, והיא היא עיקרית הבית כנודע, לכן יכוין האדם אז לקום ממטתו כדי להשתתף בצערה כנו', ולכן אחר שיקום מן המטה ואחרי טהרתו ורחיצתו כנו' לעיל (אח"כ) ישב בפתח אצל המזוזה מעוטף כאבל ובבכיה כפי כוחו ויחף רגלים, ויאמר על נהרות בבל וכל המזמור ויכוין על חורבן הבית. ואח"כ יאמר מזמור לאסף אלה"ים באו וכו', ויכוין על הריגת הצדיקים. ואח"כ יאמר סוף איכה מן זכור ה' מה היה לנו וכו' עד סוף הספר, ויכוין כי ר"ת י"דו"ד מ"ה ה"יה לינו הוא מיל"ה, והענין כי במקום המילה נכנסה הערלה הנקראת חרפה כנו' בפרשת וישלח גבי אנשי שכם כי חרפה היא לנו, וז"ש זכור ה' מה היה לנו שהיא המילה הקדושה והביטה וראה את חרפתנו שהיא הערלה שגברה בעולם.

אלה"ים העולה בגי' לנו נוזהו פי' מ"ה היה לנ"ן, והענין כי מ"ה במלואו מ"ם ה"א בגי' אלה"ים: ובפסוק נפלה וגו' תכוין שנפלה השכינה שהיא ה', וזהו נפלה נפל ה' ונשאר במקומה נער מטטרו"ן, והוא ר"ת נ'פלה ע'טרת ר'אשינו, וזהו סוד אי לך ארץ שמלכך נע"ר. ותכוין כי גברו ש"ך דינין בגי' נער, והם סוד ה' פעמים דין מן אדנ"י, והסר מהם המיתוק שהוא ה' פעמים אל"ף שבה נעשים אדנ"י ונמתקים. ובפסוק על זה היה דוה לבנו תכוין כי מדת ההו"ד שהיא על היסוד הנקרא ז"ה נהפכה והיתה דו"ה הפוך הו"ד, וזהו אומרו על ז"ה היה דו"ה לבנו פי' מה שהוא על ז"ה שהוא הו"ד על היסוד עתה הוא דו"ה, ועל אלה הם ו' קצוות הנק' אלה, או הם סטרא אחרא בסוד אלה אלהיך ישראל.

אח"כ יאמר פסוק ישעיה סי' ס"ג הבט משמים וראה וגו', כי אתה אבינו וגו', למה תתענו ה' מדרכך וגו', למצער ירשו וגו', ובסי' ס"ד ועתה ה' אבינו אתה וגו' עד נדרשתי וגו', ואח"כ אומר פסוק נחמה דישעיה סי' ס"ב על חומותיך וגו' עד עברו עברו וגו', ואח"כ אתה תקום תרחם ציון וגו', כי רצו עבדיך את אבניה וגו', בונה ירושלים ה'

גם תכוין כי ידו"ד שעולה מ"ה שהוא מדת רחמים היה למדת הדין וחזר להיות

העומר יכוין בתיבה ובאות של הלילה כמו שידעת.

ואח"כ אומר מזמור הללויה אודה ה' בכל לבב וגו', ויכוין שבמזמור זה כלולים כ"ב אותיות התורה, ואחר גומרו המזמור יכוין בה' אותיות כפולות מנצפ"ך שבהם נשלמות כ"ו אותיות דאלפא ביתא שהם ציור הולד: ויכוין בהם ג"כ כי הוא שם השולט אחר חצות הלילה כנו' כוזהר פ' שלח לך והוא כל"ך סעפ"ה יאעוצ"ה.

והענין כי בחצי הלילה הראשונה נתקנה המלכות בכל אבריה וכולם דין בסוד נער נערה כנודע. אמנם אחר חצות אז הוא מתמתק בסוד ה' גבורות שהם אותיות מנצפ"ך, וסוד ה' גבורות אלו הם נקודת ציון דילה כנזכר באדרת נשא דף קמ"ב ע"א, וזה נתקן בחצות הלילה האחרונה ע"י הקמים בחצי הלילה דמתקני קשוטי דמטרוניתא.

וסימן אלו המזמורים הוא: בליל ר"ח הוא כלא"ה, פ"י כ"איל תערוג, ל"ה הארץ וגו', ה'ללויה אודה ה' בכל לבב וגו'. אך בליל החול הוא כאיל"ה (נ"א כאי"ל שהם כ"איל תערוג, י"ענך ה', לה' הארץ וגו'), מוסיפים מזמור י"ענך, כי בליל ר"ח אין קוראים אותו.

ואמנם כוונת כל אלו המזמורים הם זווג לאה ועיבורה ולידתה בסוד ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו', לכן תכוין בסיום מזמור הללויה לכ"ב אתוון שבו: ואח"כ תכוין בסיום המזמור לה' אותיות מנצפ"ך, הרי נגמרו כל הכ"ו אותיות שהם ציור הולד כנז"ל: אח"כ תכוין בשם אל"ד כי הוא שם קדוש בסוד הלידה של לאה, וגם עם כללותו בגי' לא"ה, ולכן תכוין כי קודם זה לא היה כך ולכן כשתאמר פסוק המזכירים את ה' אל דמי

וגו', ואח"כ יאמר מזמור לה' הארץ ומלואה או מן שאו שערים עד סוף המזמור, ויכוין כי אז הקב"ה נכנס בגי' להשתעשע וזהו שאו שערים וגו', ותכוין מאת ידו"ד וצדק"ה מאלה"י ישע"ו (ז"ה) סופי תיבות ידו"ד נוג"כ וצדק"ה מאלה"י ישע"ו ז"ה דור וגו' סופי תיבות ידו"ד] גם תכוין כי תחלה אומר והנשאו שהם עלית ו"ה שהם יסוד ומלכות, וזהו והנשאו ו"ה נשאו, ואח"כ כתיב ושאו הוא וא"ו עלאה ת"ת, וזהו ושאו ו' שאו.

ואח"כ אומר מזמור כאיל תערוג וגו', מזמור וגו' שפטני אלה"ים, כי הם עוסקים בתשוקת המלכות אל דודה הת"ת, ובכללה ג"כ הם ישראל בתשוקה הנז', ויכוין ג"כ אל ע' קלין דרמאת האילה, ובפסוק אלה אזכרה וגו' יכוין במלת אלה, ובמלת עלי על י', ובמלת אדם אדם מ' ר"ל אדדה אותה ואעלנה עם אותיות אלה וי' הנז', ואז מתחברים ונעשים אלה"ים, וזהו עד בית אלה"ים. ואם הוא כלילי ספירת העומר יכוין [כי אעבור בס"ך שהם ספירת העומר] שהם מ"ט ימים כמנין אדר"ם. וס"ת חסדיו וכליל'ה שיר'ה עמ"י ידו"ד.

ואח"כ אומר מזמור י"ענך ידו"ד ביום צרה ר"ת בגי' יב"ק, ויכוין אל הע' תיבין שהם הע' קלין דרמאת האילה הנז' במזמור כאיל תערוג כנ"ל, ויכוין בגי' שמות של ב"ן כנודע בסוד נפילת אפים. ויכוין בפסוק המה כרעו ונפלו וגו' ר"ת ונפלו ו'אנחנו ק'מנו בגי' כמנין שם יב"ק שידעת כוונת זה השם בשלש שמות, וכן ו'אנחנו ק'מנו ו'נתעורר ר"ת בגי' יב"ק ויכוין בר"ת י"עננו ביום ק'ראינו אל שם יב"ק. ואח"כ אומר אלה"ים יחננו ויברכנו, כי [אחר ש]השכינה תערוג כאיל ואח"כ ענה אותה במזמור יענך ה' וגו', ואח"כ אנו שואלים אלה"ים יחננו וגו'. ואם הוא בימי ספירת

לכם תכוין כי ר"ת א"ל ד'מי ל'כם הוא אד"ל,
ועתה תכוין שנהפך ונעשה אל"ד.

אח"כ בשאר חצות הלילה יעסוק בתורה עד
אור הבקר, ויכוין לתת נחת רוח
והעלאה אל רחל העומדת בחוץ כנזכר
לעיל ברימון הקודם לזה, ויכוין שתתקן
על ידי התורה שהוא עוסק בה אז כדי
שתהיה מתוקנת בעלות השחר לעלות בעלות
התפלה בתפלת שחרית להזדווג עם בעלה
ע"י הכח שהוספת בה בלילה, ואז אתה נקרא
שושבינא דמטרוניתא אם תכוין לזה בודאי
אחר שנשתתפת עמה בצערה ולתקנה.

והנה היותר טוב הוא להיות עוסק [בתורה
בזוהר] כל חצות הלילה עד שיאיר
היום ותלך להתפלל בלתי שום הפסק, אך אם
לא תוכל בעצמך התיקון הוא שאחרי שתעשה
סדר הבכיה על החורבן תעסוק אח"כ קצת
ג"כ בתורה ואח"כ תישן: ותזהר לקום חצי
שעה קודם עלות השחר ותעסוק בתורה, כדי
שקודם שיבא השחר שאז רחל עולה ומתחלת
לעלות ימצאך אז שאתה מבני היכלא (דילה)
[דמטרוניתא] ותעלה (אותך) [נשמתך] עמה:
ובמוצאי שבת אין להתאבל על חורבן בית
המקדש ואין לומר הקינות. גם אחר חצות ליל
מוצאי שבת אין להאריך בבכיה: והוא ברחמי
י' יראנו בנחמת ציון. אמן כן יהי רצון.

העמוד השני נקרא בועז ולו סביב כ"ו טורי רימונים

הרימון הראשון בענין הכנת שבת

הנשמה ויש סכנה ח"ו שמא ימותו, גם ביום ששי הוא תוספת נשמה כמו שיתבאר, ולכן מצטער האדם כשמתענה יום ראשון יותר משאר הימים, ולכן ביום ראשון יכוין ויחשוב מחשבות וכוונות קדושות ותהיה המחשבה פנויה ונקיה, ויכוין בכל רגעי אותו היום בשם ס"ג, ובשם אהי"ה יה"ו, ובשם אהי"ה אשר אהי"ה, כי כל אלו הם בבריאה שמשם הנשמה. ולכן צריך לקשר שם היום בשם יום השבת, כיצד ביום ראשון הוא אבגית"ץ, תכוין לחברו ולשלבו בשם יום השבת שהוא שקוצי"ת אות באות, ותכרין לקבל תוספת נשמה.

וביום שני יעסוק בסוד (ענין) [עסק] התורה בדבור הרבה, וכן צריך לעשות ביום חמשי כמו שיתבאר, כדי לקבל סוד הרוח שאז הוא סוד היצירה לעלות שם הנפש ברוח שביצירה, וכדי לקבל סוד הרוח שהוא אנא בכח וגו', וצריך לקשור ולשלב שם אותו היום עם שם יום שבת כנז', וכוונה זו תהיה לך תמיד ובפרט בעת קביעות תורתך בימים אלו השנים כי צריך לעסוק בהם בתורה הרבה,

כבר ידעת מה שאחז"ל כי יש לאדם לומר הבדלה עד יום שלישי בשבוע, והענין דע שאין לך אדם שאין לו תוספת נפש ורוח ונשמה כפי החלק המגיע לו, וצריך לכוין כדי שישאר לו איזה תוספת ממנו לימי החול, ובה יכוננו דרכיו אם יכוין היטב במעשיו מובטח שלא יבא חטא על ידו ולא יקטרג בו יצה"ר, והכל (לפי הכוונה) [תלוי בכונה]. וא"א רק ע"ד זה.

והענין כי תוספת שבת הוא בסוד ארבעה חלקים, נשמה לנשמה, ונשמה, ורוח, ונפש, והנה תוספת נשמה לנשמה מסתלקת כמוצאי שבת, וביום ראשון נשאר הנשמה ואח"כ מסתלקת. וביום שני לא נשאר לו אלא הרוח ואח"כ מסתלקת. וביום ג' לא נשאר לו רק הנפש לבד ואח"כ היא מסתלקת. ולכן צריך האדם ביום ראשון לעסוק כל היום בסוד המחשבה כדי שיהנה אותה הנשמה. ולפי שביום ראשון מסתלקת הנשמה לכן אנשי משמר לא היה מתענים לא ביום ראשון ולא ביום ששי, כי ביום ראשון מסתלקת

והטעם כי הרוח הוא בזעיר הנקרא תורה, וזהו סוד תקנת עזרא לקרוא בתורה ביום ב' ויום ה'. וג"כ זהו סוד עליית משה רבינו להר סיני ביום שני לקבל לוחות התורה וירידתו ביום חמישי עם לוחות התורה.

וביום שלישי יעסוק במצות המעשיות ובפרט הנעשות ע"י

הרגלים ויכוין ליהנות הנפש. ומיום ד' ואילך צריך לכוין להכין עצמו לקבלת תוספת נפש רוח ונשמה ביום השבת. נמצא כי שלשת ימי השבוע הראשונים הם מן (שבוע) [שבת] שעברה, ושלשה ימי השבוע האחרונים הם משבת הבאה, ולכן ביום ד' מצוה להכין לקבל תוספת נפש ביום השבת כנז' לעיל, וביום ה' תורה ע"ד הנ"ל, ויכוין להכין לקבל תוספת הרוח בשבת ע"ד הנ"ל, וביום ו' מחשבה ע"ד הנ"ל ביום ראשון, ויכוין להכין לקבל תוספת נשמה ביום השבת.

וכבר ידעת מ"ש בספרי שמצות עשה היא שתאמר תמיד יום ראשון בשבת, יום שני בשבת, וכן בשאר ימים, ובזה תשיג להכנת שבת.

ועתה נבאר כוונה אחת שראוי שתכוין ליל ששי, וכוונה זו תהיה במחשבה, ותכוין אותה בעת שכיבתך אחרי שתקרא הסדר שכבר בארנו לך בעמוד א' ברימון ו' בענין קריאת כ"ו פסוקים עם הכוונה כנז' שם, ואחרי הק"ש שעל המטה קודם שתאמר פסוק בידך אפקיד רוחי. וזהו מה שתכוין.

תחלה תכוין לעלות עשיה ביצירה שלשה ראשונות ואח"כ ז' אחרונות, והם ע"י הכוונה שאבאר לך במזמור הבו לה' בני

אלים, ועיין בספר כנף רננים בכנף ב' מכנפי רוח כי ע"י ג' הבו ג' ראשונות, וע"י ז' קולות ז' תחתונות ע"ש: אח"כ תעלה יצירה לבריאה ג' ראשונות ע"י ג' באי כלה, ואח"כ ז' תחתונות ע"י אהי"ה יה"ו כמבואר שם: אח"כ תעלה בריאה לאצילות ע"י טוב להודות לידו"ד כמו שביארנו שם בקבלת שבת, הרי זו כוונה א'.

אח"כ תכוין כוונה אחרת: והיא, תחלה תכוין שם ע"ב באצילות, ותכוין שיש בכל אות ואות דג"ש ורפ"א. ואח"כ תכוין בשם ס"ג בבריאה, אך יהיה בניקוד שב"א גע"א בכל אות ואות, וסימנך ס"ג שב"א גע"א בר"ת. אח"כ תכוין בשם מ"ה ביצירה, וכל אות ואות מנוקד בשורק וא"ו, כי הלא סוד הוא"ו הוא בת"ת שהוא יצירה. אח"כ תכוין בעשיה בשם ב"ן כל אות ואות מנוקד בשב"א קמ"ץ. ושני אלו הם השני כוונות שהם בקבלת שבת עצמו ולפי הסדר ההוא עצמו צריך שתכוין עתה, רק שאין צריך להזכירו בפה רק בכוונה לבד דווקא, גם לא תכוין במזמורים ובפסוקים ההם רק בכוונת השמות לבדם אשר תכוין בהם להעלות הד' עולמות כנז'.

ודע כי כשתכוין כתחלה בעשיה בסוד הז' תחתונות בשם מ"ב תכוין כי כל אות ואות נחלק לכמה אורות, כיצד אות א מן אבגית"ן תכוין כי צורתה יו"י. אות ב צורתה ג' ווי"ן. ג צורתה ב' ווי"ן. ת צורתה ד"נ. ק צורתה י"ן. וכן כל כיצא בזה האופן בשאר אותיות משם מ"ב [אמר המחבר שמעתי ששאר אותיות יציירם (א)] כפי מה שזכר הרמ"ק ז"ל בס' פרדס רמונים עיין שם.

והנה טעם כוונה זו עתה היא בסוד והכינו

שבת ימצא זו מוכן ותהיה (אותו) [הקבלת שבת כחקנו. אח"כ אמור בידך אפקיד רוחי וגו' ותישן.

את אשר יביאו, כי יום הששי מכין לשבת כי הוא בחינת היסוד המכין למלכות, ולכן תכוין להכין מעתה הכנה זו כדי שכשיבוא

הרימון השני במעשי ערב שבת, וסוד הטבילה, וקריאת הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום

הוא כסא לשם ע"ב של יודי"ן, גם תכוין כי אלו הד' יודי"ן של ע"ב עולים מ' כנגד מ' סאה: גם תכוין כי המקור"ה שהוא שם אהי"ה דההי"ן הוא מקור"ה כי שם מתקבצים כל שאר אהי"ה עליונים. אח"כ תכוין להמשיך בו הנח"ל העליון והוא סוד ד' הויו"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, וג' אהי"ה דיודי"ן דההי"ן ואלפי"ן, כי כאשר הם בפשוטן יש אות י' אחת בכל שם מהם, הרי הם ז' יודי"ן בז' שמות אלו הם סוד ז' שמות של שבת בסוד ז' שמות של אהי"ה יה"ו הנז' בפ' יתרו בר"מ, וצריך לכוין כי בפשוטן יש בהם ז' יודין אך תכוין בהם ובמלויים ג"כ (תכוין) ותוסיף עליהם שם י"ה כי הוא סוד השבת הרי הם ח' יודי"ן שהם פ' כמנין נ"ל של נח"ל ועם כללות ח' יודי"ן עצמן הרי נח"ל.

אח"כ תכוין לכלול כללות היודי"ן בעצמם ובכללותם כנו' הם שני כללים, ותצרפם עם נח"ל ויהיה מים, הרי המשכת המים במקוה: אח"כ תכוין שכל זה יהיה לכבוד שבת, והוא כי הלא ח' שמות הנ"ל ד' הויו"ת וג' אהי"ה ושם י"ה יש בהם ל' אותיות והוא ל' של ליכבוד שבת, וכאשר תוסיף שני

ביום השישי תכין צרכי שבת לכבוד שבת כא' והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו, כי יום הששי מכין לשבת ולכן צריך שתקדים מן יום הששי להכין לצורכי שבת, ולקנות צורכי שבת ביום שישי ולא ביום חמישי, וכל מה שיקנה יאמר לכבוד שבת.

ואחר חצות היום תקרא הפרשה שנים מקרא וא' תרגום, ותכוין למה שכבר ביארנו לך לעיל בעמוד א' רמון [ז'] כי גם זה הכנת הששי ליום השבת: אח"כ תטבול לקבל תוספת שבת וכדי להפריש בין קדושת השבת לחול לכן צריך לטבול להפריש בגדי חול ולקבל תוספת שבת: ומצאתי כתוב ואם תטבול קודם הוא יותר טוב: נ"א (א) וקודם חצות מעט טבול לקבל תוספת שבת, ואח"כ תקרא הפרשה ב' מקרא וא' תרגום כי גם זה הכנת שבת, וכדי להפריש בין קדושת שבת לחול לכן בעת הטבילה צריך להפריש בגדי חול לקבל תוספת שבת.

ובעת כניסתך למים קודם שתטבול תכוין שמלת מים עולה צ' כמנין ט' יודי"ן שיש בשמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, ומקוה עולה קנ"א אהי"ה דההי"ן, ונודע כי שם אהי"ה

וכאשר תעלה מן המים תאמר פ' אם תשיב משבת רגליך, ומורי זלה"ה כשהיה עולה מן הטבילה לא היה מנגב עצמו במטפחת וכיוצא כי הם מימי שבת וראוי לגוף לשאוב אותם.

ודע כמו שיש הפרש בין קדושת שבת לחול ולכן היא בטבילה בע"ש כנו', כן ג"כ יש הפרש בין קדושת ליל שבת ליום השבת כי היא חמורה קדושת היום וצריך לטבול בבקר ביום השבת, ומכ"ש אם יטמא בקרי, כי אז אין (צריך לומר) נספק לטבילה] אמנם אם לא יטמא בקרי אינו צריך רק טבילה אחת לבד, ותכוין בה ענין תרפ"ז י"ה לבד שהוא שבת בטבילה עצמה.

(אח"כ במנחת) [אמנם בתפלת מנחה] יום ששי תכוין בה היטב כמו שביארנו כוונתה בס' כנף רננים בס"ד, (ואז) [כי] מן העת ההיא מתחילין כל העולמות לעלות וליכלל זה בזה, אח"כ תרחץ פניך [ואח"כ] ידיך [ואח"כ] רגליך במים חמין כאשר יתבאר בע"ה.

כללים שהם כללות הז' שמות עם שם י"ה יהיו ל"ב כמנין כבו"ד של לכבוד, וכשתמנה כל הח' שמות הנ"ל במספרים יעלה בגי' שבת שהם רל"ב ותנ"ה וי"ה, הכל בגי' שבת.

ודע כי צריך לטבול שתי טבילות, אחת כדי להפשיט בגדי חול, וטבילה אחרת לכבוד שבת לקבל התוספת: ובמקום אחר מצאתי שצריך לטבול ג' פעמים, א' להסיר הזוהמא, וא' כנגד זכור, וא' כנגד שמור. ואם היה בעל קרי צריך טבילה אחרת, א' להסיר הטומאה, והב' להסיר בגדי החול כנו"ל, ותכוין בה לאהי"ה דההי"ן בגי' מקוה כנו', והטבילה הג' לקבל תוספת שבת, ותכוין בה לשמות אהי"ה יה"ו ולז' שמות שלהם שהם סוד שבת, ותכוין כי באלו הז' שמות יש ה' יודי"ן הרי חמשים, ושני השמות עצמן אהי"ה יה"ו הוא מ"ב, הכל בגי' במי"ם.

ובהעלותך מן הטבילה תכוין לד' הוי"ות ע"ב ס"ג מ"ה כ"ן ולג' אהי"ה יודי"ן ואלפי"ן וההי"ן שהם בגי' תרפ"ז ותוסיף עליהם שם י"ה הרי הכל בגי' שבת, כי סוד שבת הוא עליית זו"ן באבא ואימא ואז הם סוד י"ה.

הרימון השלישי בסוד רחיצת פניו ידיו ורגליו בע"ש במים חמין וכן בקציצת הציפרנים

נוגה שהיא הקליפה היותר קרובה אל הקדושה, והנה הקליפה רואה כי הלא מן השפע של שבת לקחו כל ששת ימי החול בששת ימי המעשה, ועתה שהוא ע"ש היא יודעת שתחזור הקדושה להתעלות כדי להתייחד למעלה כדי לחזור

והכוונה היא בסוד מ"ש כוזהר בפרשת ויקהל כי בכל ערב שבת מתקבצים אותם הע' כוכבים וגו' ואח"כ נעשים כמין מדורה של אש ורוצה להתקרב וליינק מן האצילות וגו', וסוד הדבר הוא סוד קליפת

(ומצאתי כתוב) [וסוד(ב)] מים חמין הוא סוד שלהובא העולה בע"ש מגהינום עם נפשות הרשעים הנכנסים בג"ע, ויכוין אז כנגיבת רגליו אחר הרחיצה בשם סנדלפון, ששם זה הוא סנד"ל לרגלי השכינה ע"ש כשמתקשטת עצמה לזווג ליל שבת ורוחצת רגליה ואחר רחיצתה מנחת לסנדלפון ברגליה ליכנס לפרגוד לייחוד. (ע"כ מצאתי).

וצריך שתכוין ברחיצת רגליך במים חמים, צריך לכוין בסוד שלהבת י"ה, כי זה שלהבת יוצא מן י"ה כדי להפיל הקליפה לתתא כנז': והענין כי אותיות שלהב"ת הם שבת לה', שהוא עליית שבת ש' ב"ת שהיא המלכות העולה בנה"י שהוא ש' או בחג"ת הנק' ש' ג"כ, וזהו שלהבת י"ה כי סוד השבת נמשך קדושתו משם י"ה שהוא אבא ואימא כנודע, כי השבת נאמר בו כי קדש היא, כי עלית זר"ן עד אבא ואימא ממש הנק' י"ה, ועליה זו גורמת אותה השלהבת (שרחקה) [שרחקה] את הקליפה כנז', שאל"כ לא היתה יכולה הקדושה לעלות אחר שהנחש כרוך על עקבה.

ונפרש יותר כוונת שלהבת י"ה ותדע (איך) [כי] שם י"ה נעשה שלהבת:

והענין כי י"ה יש בו ג' מילואים ביודי"ן בההי"ן ובאלפי"ן, ושלשתם בגי' צ"א שהוא בגי' **יאהדונה"י**, אמן, אח"כ תכה שתי אותיות זו בזו בכל הג' המילויים, כיצד יוד פעמים ה"י בגי' ש', יוד פעמים ה"ה בגי' ר', יוד פעמים ה"א בגי' ק"ך, הרי שלשתן בגי' כת"ר, וסוד הענין כי שלשה י"ה הם תלת מוחין והם למעלה בסוד הכתר של הנוקבא

להשפיע למטה בעולמות פעם אחרת, ואז היא עולה כדי לשאול ג"כ פרנסתה כי כיון שכבר גמרו כל ששת ימי החול לקחת חלקם הנה היא באה זמנה אחריהם לקחת גם היא חלקה בהם, ולזה הטעם היא עולה בכל ע"ש, ואז כדי שלא ימנע ויתבטל הכללות ותוספת קדושה העליונה אז נמשך מן הגבורות העליונות כח א' הנקרא שלהובא דאשא ומוריד אותה הכוכבא ומדורא דאשא לתתא עד התהום.

והענין כי הלא הששת ימים הם סוד ו' קצוות חג"ת נה"י, ואמנם אורך הרגלים הם למטה מן מדת המלכות אשר שם דבקה עם היסוד, ואמנם הקליפה היא למטה מן הנה"י, ובראותם כי נשלמו ששת ימי החול ליינק וכבר נשלמו הירכים אז רוצה היא לעלות לקבל כי בא זמנה, וזהו סוד קציצת הצפורנים בע"ש, ולרחצם במים חמין להוריד ההוא שלהובא דאשא עלאה ולהורידה למטה: נמצא כי המים חמין הוא סוד ההוא שלהובא דאשא, ואנו רוחצים בהם רגלינו להסיר אותה הקליפה משם ויורדת למטה.

וצריך לכוין כי כל זה הוא למטה באדם דעשיה כי שם החיצונים נדבקים, ולכן צריך לרחוץ גם הפנים והידיים מקום אחיות החיצונים בקדושה בעשיה, ולכן תחלה רוחצים הפנים, ואח"כ רוחצים הידיים, ואח"כ הרגלים, ואז נשלמו להתפרד משם: והענין כי השכינה רגליה יורדות מות כנז', ועתה רוחצת רגליה מזוהמא זו, ועולים הרגלים שהם נה"י דידה במקום חג"ת דידה, וכן בכל העולמות, בסוד רחצתי את רגלי איככה אטנפם אם יחזור לירד למטה לקליפות.

(ב) כ"ה בכ"י חבורן שהשמיט את הלשון "מצאתי כתוב" וכבר הזכרנו שנראה שהוא מהדורא בתרא וקיימו רבינו וכתבו בהמשך בספר ולא בלשון "מצאתי כתוב".

שכל המוחין שלה הם בסוד י"ה כמבואר אצלנו, ועתה תצרף כת"ר עם צ"א הרי הכל בגי' תשי"א, אשת"י, כי אז נקראת אשתו.

אח"כ תקח גי' מילויים לבדם כזה יה"א, גם תקח מלוי היו"ד שהוא ו"ד, הרי ו"ד יה"א בגי' כ"ו, כי הגי' יודי"ן אין במילויים הפרש לכן מספיק ליקח מילוי א' לבדו, אך באות ה' יש גי' שינויים במילואה לכן אנו לוקחים כל שלשתן שהוא יה"א, והנה תשי"א וכ"ו בגי' שלהבת, הרי איך משם י"ה יוצא שלהבת זו, והוא בסוד ב' מוחין של אבא ואימא המתפשטים תוך נצח והוד כנודע, משם תצא שלהבת זו ותגרש את הקליפה.

גם בענין הציפרנים בימי החול ההוראה שלהם הוא מצד הקליפה, אך בע"ש אחר הטבילה הארתם מצד הקדושה, וניכרים בהם דברים רבים, ובמוצאי שבת חוזר להיות עניינם כמו שהיו.

ובענין קציצת הציפרנים לא היה מקפיד הרב לס' אבודרהם ז"ל.

אח"כ תצא לשדה להקביל שבת כמו שכבר ביארנו בספר כנף רננים סדר קבלת שבת וסודה כי היא נמשכת אחר סדר עליות שבת כנז' שם בס"ד.

הרימון הרביעי בסוד מלבושי שבת והדלקת הנר

ידע שטוב מאד ששום מלכוש שילבש האדם בשבת אין ראוי שיהיה עליו בימי החול, והרב האלה"י מהרי"א זלה"ה היה לובש מלבוש גאראנ"ה א' תחת המלבוש הלבן העליון מפני הצנח, ולא היה מקפיד רק שיהיו לו ד' בגדי לבן כנגד ד' אותיות של הוי"ה כנז', והם לבוש העליון והתחתון והאזור והחלוק ד', והם בגדי הבריאה. ודע שכפי גוון המלבושים שאדם לובש בשבת בעה"ז כך ממש יתלבש אחר פטירתו בימי השבת תמיד.

ותהיה זהיר בתיקון הנר של שבת, אך הדלקתה היא ע"י אשתך, וצריך להדליק שתי נרות כנז' בתיקונים. ואח"כ תסתכל באור הנ"ר שברכו עליו לשבת, ותכוין

בבואך מן השדה תכנס לבית ותתעטף בטלית מצוייצת ותקיף השלחן עד שתאמר כל הסדר שאמרת בשדה כמו שבארנו בספר כנף רננים בכנף השני מכנפי רוח, ואח"כ תאמר ד' פרקים ממס' שבת כנגד ד' אותיות ידו"ד כי הם תכשיטי הכלה. ג"כ יהיו לך ד' בגדי לבן כנגד ד' אותיות [השם] ידו"ד כנודע, ואלו הבגדים הם סוד אור מקיף מבחוץ והוא סוד המלבושים.

וצריך לכוין כשתלבש החלוק לשם זהריא"ל(א), שהוא סוד שמו של החלוק של השי"ת כנז' בריש פרקי היכלות והוא מועיל מאד אל הקדושה להמשיכה אל האדם.

ידו"ד אדנ"י שכולם בגי' נ"ר, ואלו השתי הכוונות של נ"ר הם סוד שתי נרות של שבת הנז' בתיקונים.

אמנם סוד הדלקת נר בהיכל, הוא כשתמנה בזה האופן והוא [נק'] מספר קדמי: א' וב' הם ג', וג' שלשה הם ששה, וד' ארבעה הם עשרה, וכן עד"ז עד י' יעלו חמשה וחמשים [כ'] ע"ה, ל' ק"ה, עולה הכל נ"ר. פירוש הדברים כי אותיות היכ"ל מן א' עד ה' הם ט"ו ועד י' נ"ה ואות כ' ע"ה ואות ל' ק"ה סך הכל בגי' נ"ר.

כי הלא נודע כי א"ל אדנ"י הוא במלכות נוקבא בהיותה בחול, אמנם כאשר תעלה למעלה ממקומה יהיו בה שמות אחרים יותר מעולים כפי המדרגות אשר תעלה.

ואמנם עתה כבר יש תוספת שבת, א"כ בודאי עלתה מלכות יותר למעלה, ולכן תכוין כי עתה יש לה שם אחר גדול מן הראשון, והוא כי שם א"ל הוא ממולא, ותכוין כי אל"ף למ"ד אדנ"י הוא בגי' נ"ר, כי כבר ידעת שני"ר שבת רומז במלכות, והוא [ש]יש לה עתה שם זה שהוא נ"ר כנו'. ותכוין ג"כ כי גם הוא בגי' ידו"ד אהי"ה ידו"ד אלה"ים

הרימון החמישי בסוד קידוש ל"ל שבת

אמצעיות דז"א נקראת חקל תפוחין, כי ג' אמצעיות שהם סוד ג' אבות הם סוד ג' תפוחין, ועתה בקידוש נק' חקל תפוחין קדישין, כי עתה היא מקבלת הארה אל המוחין שלה מן המוחין דז"א עצמם שהם ג' ראשונות, וכבר ידעת שהמוחין נק' קדישין ובפרט המוחין דז"א, ואמנם להיותה מקבלת עתה משם ושם הוא הפה של ז"א והיא אוכלת וניזונית מן הפה של ז"א, ואעפ"י שהיא למטה בנה"י שלו כנו', ולכן נקרא סעודה זו סעודה דמטרוניתא, כי כשהיא מגעת ונוטלת מפומא דמלכא היא אוכלת ולא הוא וכמו שיתבאר לקמן.

ואח"כ תקיף השלחן דרך ימין בשתיקה, ותכוין כי המלכות עלתה בעמידה כבחי' אור פנימי בויכולו דעמידה, ועתה תכוין להמשיך אור מקיף מבחי' נה"י דז"א.

כשתלך מב"ה לכיתך אמור בקול רם שבת שלום, כי אז הוא כמקבל את הכלה בסכר פנים יפות ובשמחה גדולה, ותנשק ידי אמך בכל לילי שבת, והסוד הוא כי הז"א נושק ידי התבונה בליל שבת: והענין כי בחול אין לו לז"א רק מוחין פנימיים שהם נה"י דתבונה, אך בליל שבת עולה עד המקיפין שהם סוד חג"ת (דח"ב) [דתבונה] ועולה עד שם ונושקם.

ואח"כ עמוד במקומך ואמור דא סעודתא דחקל תפוחין קדישין. והענין הוא כי הלא עתה בסוד הסעודה היא מקבלת הארה גם מג' ראשונות דז"א ואז נקראת חקל תפוחין קדישין, כי הלא תחלה בהיותה בקבלת שבת בשדה היתה נקראת חק"ל כנו' בסוד קבלת שבת, ואח"כ בעמידה שאז מקבלת הארה מג'

חרץ מן ג' אחרות כנגד ג' ראשונות עצמם. ובמקום אחר מצאתי שהשלשה הם כנגד נה"י.

ועתה נבאר סוד הקידוש: תחלה תקבלנו מיד זולתך משני ידיי לשני ידיך ותחזקנו בשתי ידיך. ותכוין בדי להמשיך מוחין מג' עליונות דז"א לנוקביה, כי זה הוא סוד הקידוש כנו'. ותכוין ג' י"ה פשוטים בג' ידים גדול"ה רמ"ה חזק"ה כנודע, ותכוין כי ג' פעמים י"ה הם בגי' מ"ה דאלפיי"ן, ותכוין להמשיך מג' ראשונות דז"א ג' שמות י"ה דרך [ג'] קוים היורדים דרך ג' ידים שהם עד חג"ת דז"א הנק' מ"ה דאלפיי"ן. ואח"כ תכוין למלאות שני י"ה מהם יו"ד ה"י כיודיי"ן נמשך משם ע"ב שבחכמה דז"א ביד ימין דז"א, וכן יו"ד ה"י בשמאל נמשך משם ס"ג דשמאל דז"א, והם סוד שני מוחין כמו שכבר נתבאר אצלנו דמוחין דנוקבא הם בבחי' י"ה, ותכוין י"ה פשוט באמצעיתא בסוד דעתה קלה, ולכן אין בו מילוי, והנה ג' י"ה הנז' הם סוד חב"ד והם בגי' פ"ה בגי' אלה"ים, שהם מוחין דנוקבא הנק' אלה"ים, והם בגי' כו"ס, והוא סוד כוס היין שבידך.

והכוונה כי רישא דרחל היא עתה מן החזה ולמטה דז"א, ואתה ממשיך ג' מוחין אלו שהם ג' י"ה כנו' עד רישא דנוקבא העומדת שם בחזה דז"א, ואז נעשית ונקראת הנוקבא בשם כו"ס על ידי ג' מוחין כנו', ולכן טוב להניח הכוס כנגד החזה ואז אתה מאיר בו בשתי ידיך האוחזות בו וגם מחזה שלך כי שם החסדים מגולים, ואז נעשה כוס שלם: גם תכוין ל"ה דיום הששי עם ע' תיבין של הקידוש כולו הם פ"ה כמנין כוס, הם ה' גבורות כנודע, תכוין לל"ה תיבין דויכולו לבדם שהם כנגד יניקת המלכות עתה מן

אמנם הקפת השולחן שהקפת כאשר באת מן השדה היתה להמשיך אור המקיף של החיצוניות כאשר ידעת בסוד קבלת שבת.

ואח"כ תקח שני אגודות של הדס ותחברם ביך ותברך עליהם ותריח בהם, ותקיף בהם את השולחן פעם שנית בשתיקה, ותכוין להמשיך אור המקיף מבחי' הג' אמצעיות שכבר נמשך אור הפנימי שלהם בויכולו השני, ולכן הקפה זו בהדס שהוא סוד ג' אבות חג"ת כנודע: אמנם היותם שתי אגודות ההדס, תכוין שהם כנגד זו"ן, ולכן אחר שתריח בהם ותכוין בסוד הריח כמבואר אצלנו לעיל בעמוד א'.

אח"כ אמור זכור ושמור בדיבור א' נאמרו, לכוין לחברם יחד: ודע שכנגד אור פנימי שקבלת מן ג' ראשונות עתה בסוד הקידוש כמו שנתבאר, אין בנו כח להמשיך המקיף שלהם, ומעצמו נעשה.

אח"כ אמור הקידוש: וראוי לומר קודם הקידוש מזמור לדוד ה' רועי וגו' ולכוין בפסוק א' טיוב ו' חסד י' רדפוני ר"ת בגי' הוי"ה, וס"ת אך' טוב' וחסד' בגי' הוי"ה וכן בכל הג' סעודות יאמר כן.

אמנם סוד הקידוש הוא להמשיך אור פנימי מן הג' ראשונות דז"א אל הנוקבא כדי שתאכל ותקבל סעודה משם, ולכן נקרא קידוש כי כוונתנו לקבל הארה מג' עליונות שהם המוחין הנק' קדש כנו', ותכוין באכילתך כי אתה אוכל מפה הז"א וממוחין שלו ומל"ב נתיבות החכמה שבו, והם מאירים בל"ב שניים שלך ועל ידם אתה טוחן המאכל כמו שידעת כוונת הטחינה וסודה, ואלו הם סוד ל"ב תיבות שיש בויכולו

אח"כ אמור ויכולו והקידוש והם ע' תיבין ותכוין כי הם סוד היין כנו'. גם תכוין שהוא סוד השני י"ה הנז' במילויים כמנין ע' והנה תחלה היו בסוד אור פנימי בסוד המעשה ועתה בקידוש בסוד דיבור היוצא מהבל הפה העליון דז"א שהוא בסוד מקיף כנודע, ובזה אנו ממשיכים מקיף אל מוחין דנוקבא: והענין שמפנימיות דז"א עצמו היוצא מפי דז"א משם אנו ממשיכין מקיף אל הנוקבא, כי מן אור המקיף של שלש ראשונות דז"א אין בנו כח להמשיך כנו', ולכן קודם ויכולו תאמר יום הששי ר"ת י"ה כנגד י"ה השלישי שהוא כנגד הדעת הפשוט כנו'. אמנם ויכולו ל"ה תיבות והקידוש ל"ה תיבות כנגד ב' י"ה במילואם שהם כנגד חכמה וכינה כנו'.

ויכוין האדם שהוא עצמו בסוד דז"א, והכוס שבידו היא המלכות שכנגד החזה שלו כנו', ואחר שיגמור הקידוש ישתה הכוס להורות כי הוא בחינת אור פנימי הנכנס תוך הגוף כנו', ומשם הם עוברים דרך מחיצות דופני גופא דז"א תוך דופני גופא דנוקבא ויחזור אור פנימי גמור, והוא כדרך שאר המוחין הפנימים שיוצאים מן גופא דז"א ממש אל גופא דנוקבא, ולכן צריך שתשתה אותם כדי שידרו עד הגוף מקום שהנוקבא עומדת כנגדו מבחוץ.

וגם כן צריך לכוין כי היין הוא סוד ארבעה מוחין שהיא מקבלת עתה, והם ע"ב בחכמה, ס"ג בבינה, מ"ה חסדים, ב"ן גבורות, הם ד' מוחין ד' הויות ומתלבשים בנה"י דאימא ג' אה"ה דיו"י"ן ואלפ"י"ן וההי"ן, הרי שבע שמות ובהם ע' אותיות כמנין י"ן: והיין יש לו שני לבושים, הא' הוא הכוס והם נה"י דאימא שבתוכם המוחין שהוא היין, והשני הם הידים של האדם שאוחז בהם הכוס, והם סוד

המוחין קדישין, והם ל"ב נתיבות וג' אלה"ים, והם השנים ל"ב שינים, וזה נרמז בזוהר בפ' ויקהל.

וגם כן צריך לכוין בשני י"ה שהם במלוי יו"ד ה"י כנו', צריך לכוין כי היו"ד היא עגול צורת הכף עגולה של היד הימין, וכן [ג"כ] (הכוונה) הכ"ף הוא עשרים כמנין יו"ד, ויש י"ד פרקים בה' אצבעות והם סוד ה"י במלואה, כי ה' הם ה' אצבעות ובהם י"ד פרקים עם הכולל שלהם, וכן ג"כ אותיות י"ה מליאות כזה יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד הם י"ד אותיות כנגד י"ד פרקים, וכן ביד השני [וכן] ביד שמאל יו"ד ה"י ע"ד הנז'.

ודע שכבר יש לה מוחין מתחלה קודם לזה מנה"י דז"א, אמנם התוספת שאנו נותנים לה עתה הוא בחינת שרש מנצפ"ך שבג' ראשונות דז"א, וזה עיקר צורך המלכות, ולכן עיקר המשכתה הוא סוד הה' גבורות האלו מן הדעת דז"א, ולכן תכוין כי סוד כו"ס בגי' אלה"ים כי מנצפ"ך הם סוד ה' אותיות אלה"ים עצמן. וכשתשים שם י"ה על יו"ד ה"י יו"ד ה"י עם הכולל יעלה אלה"ים.

ואחר שכבר המשכת בה הג' מוחין הנז' גם סוד מנצפ"ך כנו', אח"כ תחזיק הכוס ביד ימינך לבדו כדי להאיר בה מצד ימין ולכלול אותה בימין בסוד והוכן בחסד כס"א, ולהורות שהוא נותן לה ה' גבורות ממותקות בימין. ואח"כ תכוין בסוד היין שבתוכה כי הכו"ס הוא הנוקבא עצמה והיין שבתוכה הם המוחין. ותכוין כי הנוקבא עומדת בנה"י דז"א כנו', והיא מקבלת הארה מן הז' ספירות עליונות שהם כחב"ד ח"ג ושליש ת"ת הרי שבע ספי' וכל אחד כלולה מעשר הרי ע' כמנין י"ן.

באמצע להמתיקה. ובמקום אחר מצאתי כתוב כי ג' שביעי שבויכולו הזה של קידוש תכוין בג' ראשונות דז"א.

עוד מצאתי כתוב כי יש ג' פעמים שביעי בויכולו, כשאומר שביעי ראשון תכוין שהמלכות מקבלת שפע והארה במקומה. ובשביעי שני שמקבלת שפע והארה מהזרועות חג"ת. ובשביעי הג' יכוין שהמלכות מקבלת שפע והארה מן המוחין חב"ד. וזאת הכוונה עצמה היא הכוונה שצריך לכוין כשלש ויכולו. ע"כ מצאתי.

ועתה נבאר כוונת ויכולו: כי ראוי לכוין כי עתה נכנסים ברישא דז"א ג' ראשונות של ל' דצלם דאבא, ובזה נשלם ליכנס המקיף הראשון לגמרי: והנה בברכת בורא פרי הגפן תכוין במלת הגפ"ן בגי' ידו"ד אהי"ה ידו"ד אדנ"י שהם בגי' חק"ל, פי' כי יין זה אתה מוריד אל המלכות הנקראת גפ"ן שהיא עומדת בנה"י דז"א כנודע, כי בהיותם שם נק' חק"ל כנ"ל: ג"כ תכוין כי יש כאן ט' תיבות כנגד תשעה יודי"ן של ע"ב ס"ג מ"ה כ"ן להמשיכם אל הנוקבא.

הידים של ז"א אשר נה"י דאימא בתוכם הם מתפשטים בפנימיותם: גם כן תכוין לז' יודי"ן שיש בע"ב וס"ג אשר אנו מכוונים בהם בשתי הידים י"ה מכל אחד מהם כמבואר לעיל. ויום השבת כאשר תתן עיניך בכוס כנודע תכוין בשם י"ה אדנ"י שהוא סוד בת עין, כי ה' פעמים י"ה אדנ"י עם שני כוללים י"ה אדנ"י בגי' ב"ת (עין), וה' פעמים ידו"ד בגי' ק"ל בגי' עין. ג"כ תכוין על ידי ראיית עיניך בכוס להמשיך לה ג"כ בחי' כת"ר, והם סוד ג' י"ה הנז', ותכוונם עד"ז כי יו"ד פעמים ה"י ש', יו"ד פעמים ה"ה ר', יו"ד פעמים ה"א ק"ך, והכל עולה כת"ר.

ודע כי בויכולו יש ג' אלה"ים וג' שביעי, והנה ג' אלה"ים הם מלמעלה למטה, וג' שביעי הם מלמטה למעלה, וסי' שומ"ר הברי"ת והחס"ד, כיצד ויכל אלה"ים ביום השביעי בינה במלכות שנקראת מלאכתו, וישבת ביום השביעי יסוד, ויברך אלה"ים גבורה, ויברך הוא סוד החסד, אשר ברא אלה"ים מלכות, והנה ויברך הוא החסד, ואלה"ים הוא הגבורה כנז', ואת יום השביעי חסד, הרי חסד מכאן וחסד מכאן וגבורה

הרימון הששי בסוד קידוש יום השבת

יום שבת רמז אל הז"א דכורא, ולכן המקיפים האלו כנגדו, ואין אנו חוששים למדריגות עליות הנוקבא שהיא כמה וכמה מדריגות והיה ראוי לתת אור מקיף לכולם, אך אין הכוונה רק בעליות זעיר אשר הוא סוד יום השבת, וכמו

בסעודה של שחרית תכנס ותעמוד במקומך, ותקיף השלחן להמשיך אור המקיף של ג' תחתונות דאבא ששם עולה הזעיר, אח"כ הקפה ב' עם הדס כנגד ג' אמצעיות דאבא לאור המקיף שלו כי כבר נתבאר אצלינו כי

קדמון ועד שם עולה עתיקא קדישא: ואין להאריך בזה.

והנה עתה בסעודת שחרית עולה עתיקא קדישא עד אותם ההי"ן אשר שם כנו', לכך נקראת סעודה זו סעודת דעתיקא קדישא, וכן ג"כ זר"ן עתה הם במקום אבא ונמצאים תחת רישא דא"א ושם אוכלים משם, ולכן נקרא סעודת דעתיקא כנו'. ותכוין כי ג' פעמים י"ה דמלוי ההי"ן הם בגי' צ', והם סוד ט' יודי"ן שיש בד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה כ"ן. ותכוין כי ט' אותיות שיש בשם ב"ן הם מקבלים ט' יודי"ן הנו'. וג"כ תכוין כי בברכת כורא פרי הגפן הם ט' יודי"ן הנו', ותכוין כי ג' י"ה הנו' הם בגי' צ', ועם הי"ן שהוא ע' הרי קס"א שהוא אהי"ה דיודי"ן ותחברוהו עם שם ס"ג הרי כא"ר וזהו סוד קדושא רב"א. ג"כ קנ"א וב"ן בגי' רב"א.

אמנם הטעם שנק' קדושא רבא הוא, כי הלא עתה הוא סעודת מוחין דאבא עצמן שהם קדש העליון וזהו קדושא רבא, כי כלילה היו המוחין דזעיר קדושא זוטא: ואחר שתכוין בגי' י"ה הנו' והכוס כידך כנו', אח"כ אמור מזמור לדוד ה' רועי וגו', ותכוין (הכוונה הנו') אך טוב וחסד ירדפוני ר"ת בגי' ידו"ד, וס"ת אך טוב וחסד בגי' ידו"ד, ותכוין בגי' אותיות ידו"ד ל'אורך ימים ר"ת יל"י כמו שידעת, וס"ת אדנ"י בגי'. ואח"כ אמור ושמרו בני ישראל את השבת וגו' לחבר זכור עם שמור לכלול מדת לילה ביום, ואח"כ אמור פסוק זה, אז תתענג על ה' וגו', כי בפסוק זה נצטוו ג' סעודות דשבת, ותכוין בתיבת אז רמז אל האי סעודת דעתיקא. אח"כ אמור בקול רם דא סעודת דעתיקא קדישא: אח"כ סברי מרגן וכו' ותכוין כי סברי בגי' י' הויר"ת

שכליל שבת לא עשינו הקפה ג' כנגד המוחין גם כאן אין בנו כח להמשיך אור מקיף של ג' ראשונות דאבא כנ"ל.

ואמנם סוד הסעודה הזאת דשחרית היא, כי הלא ביום שבת בס"ת קבלנו הארת התורה שהם נה"י דאבא וכל הז' תחתונות שלו כנגד מה שעלה בשחרית, אך כנגד מה שעלה במוסף שהם ג' ראשונות אנו עושים סעודה זאת לקבל הארת ג' ראשונות דאבא עצמו שיובקעו ויתגלו דוגמת מה שנתגלו הז' תחתונות בס"ת, ולפי שהם בגי' ראשונות ששם הוא פ"ה העליון דאבא לכן הוא בסוד סעודה.

והנה אחר שתקיף השולחן פעם שנית כנו', אח"כ תשב ותקח הכוס בשתי ידיך ותכוין בגי' י"ה במילוי ההי"ן, כי כלילה היו במילוי יודי"ן ובמנחה באלפי"ן ובסעודת שחרית בההי"ן, והסי' לג' סעודות יה"א. ועם היות שסעודה זו גדולה משל הלילה וא"כ איך יצדק היא במילוי יודי"ן והשתא במילוי ההי"ן. אמנם הענין הוא דע כי אלו השמות די"ה דההי"ן הם גבוהים הרבה מאד שהם שם בסוד האזן העליון דאדם קדמון כמו שנתבאר אצלינו, והנה עתה בסעודת שחרית עולה עתיקא קדישא עד אותם ההי"ן אשר שם, (ההי"ן) ולכן נק' סעודה זו סעודת דעתיקא קדישא, והענין הוא כי הלא כל אלו העליות שאנו אמרים שעולים זר"ן הנה כל העולמות בי"ע אשר תחתיהם הם עולים אחריהם כפי סדר עלייתם של זר"ן, כמו שנתבאר אצלינו ובארנו קצת בספר כנף רננים.

וגם כן דע כי גם העליונים אשר למעלה מז"א ונוק' הם ג"כ עולים בהכרח כדי להניח מקום אל הזו"ן שיעלו במקומם והם עולים מדרגה אחר מדרגה עד שעולים בסוד אדם

פשוטות שהם ה' חסדים וה' גבורות הם ר"ס, ושני כוללים של החסדים והגבורות הרי סב"ר, גם י' של סברי הוא כגד כללות ה' חסדים והגבורות שהם עשרה, ה' לזכר וה' לנקה, והכל סב"ר: ומרנ"ן בגי' שם בסוד ש"ם של שמ"ע כמו שידעת.

אח"כ אמור בא"י אמ"ה בורא פרי הגפן. ותכוין לט' תיבות שבו כנו' שהם סוד תשעה אותיות דשם ב"ן המקבלים ט' יודי"ן הנז'. וג"כ כנגד ט' יודי"ן שיש בד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. עוד יש ה' יודי"ן אחרים בגי' שמות אהי"ה, קס"א קמ"ג קנ"א, הרי כלם י"ד יודי"ן, וזה תכוין בלקיחת הכוס בידך בי"ד יודי"ן אלו כמנין י"ד. והנה י"ד יודי"ן אלו בגי' ק"מ, ותכוין שהוא מילוי של קס"א, ותכוין במזגך הכוס במים כנגד ט' יודי"ן הנז' שיש בד' הויו"ת שהם בגי' מ"ם, ותכוין כי

היין הוא כנגד ע' אותיות שיש בו' שמות הנז' ד' הויו"ת וג' אהי"ה. והנה שני כוונות אלו שהם מ"ם ויין כנו' הם בגי' קס"א שהוא אהי"ה דיודי"ן, ותכוין להמשיך מזה השם דאהי"ה, תקח ממנו מילוי שהוא ק"מ כנו' ותצרפהו לשם ס"ג ויהיו בא"ר, ותכוין לבא"ר העליון אשר הוא למטה בחזה של בינה ותמשיך (עד) [עוד] לבאר התחתון שהוא שם ב"ן עם קנ"א אהי"ה דההי"ן בגי' בא"ר, הרי שני פעמים בא"ר, וזהו סוד קידושא רב"א כנו' שהם אותיות בא"ר.

(ומצאתי כתוב וז"ל) [נוקידוש של שבת מחכמה ושל י"ט מבינה, כוס של ברכת המזון בריאה, וביום עולה במ"ם של צל"ם שיש חלל בין הזעיר לאבא לאימא יעקב עולה בנ"ה של אבא ואימא והוא בחדס גבורה של ז"א: (ע"כ מצאתי(א)).

הרימון השביעי בסוד שלש סעודות דשבת

והענין דע כי הלא עתה מקבלים הארת סעודה זו מן הי"ג נימין דשערי דרישא דעתיקא, וכבר ביארנו כי שרש אותם הי"ג נימין הם ג' הויו"ת ובהם י"ב אותיות, כי היתירה הוא הכולל של כולם, אך שרשם אינם רק י"ב אתון, וכנגדם הם י"ב לחמים אלו. ולפי שהם כנגד ג' הויו"ת שהם בגי' לח"ם ולכן ג"כ אלו נקראים לח"ם באופן שתכוין להוריד מן הארת ג' הויו"ת ההם שהם בגי' לח"ם, ואח"כ בכל אות מהם נעשה לח"ם א' בהויו"ה א' כנודע, ומשם שואבת המלכות עתה

צריך שתסדר על השולחן י"ב לחמים (בסעודה), ששה מצד ימין בשלחן, וששה בצד שמאל. [והו' של ימין יהיו ג' ע"ג ג' וכן בצד שמאל], והשלשה עצמן יהיו כעין סגול וזה סדרן כזה ממש: כי בצד ימין כך הם ד' לחמים שנים על גבי שנים, וכן בצד שמאלך הם ד', שנים על גבי שנים, ובאמצעיתן יש ד' לחמין אחרים שהם מופסקים בנתיים, שהם ב' לחמין אצל אותם הד' של ימין, וב' אחרים מצד שמאל אצל אותם הד' אשר שם.

ודע כי בכל מקום לא יש סעודה רק כשיש בחינת פ"ה, ולכן עתה כלילה שמקבלת מפה דועיר כנז' יש סעודה ממש. וכן הוא בשני סעודות היום כמו שיתבאר בס"ד.

ואח"כ תברך המוציא: וכשתאמר המוציא לח"ס תכוין ללח"ס הנז' (כנז'), ותבצע מן הלחם הימני שהוא אות י' כי הוא כנגד החכמה, משם הוא מזון היותר מעולה שבכולם. ותבצע בציעה שהיא כזית ותקחנה לך תחלה והוא כנגד י' של יר"ד שהוא ז"א. ותבצע בציעה שנית שיעור ביצה אחת ותתן לאשתך, והיא כנגד י' של אדנ"י שהוא נוקביה, ויתחברו ויעשו יאהדוניה"י. ואח"כ תבצע בציעות אחרות אם תרצה לתתם לאחרים.

והאל"ה כמהרי"א זלה"ה היה נוהג לערב בכל ע"ש שיתופי מבואות ועירובי חצירות, וביום השבת בבוקר היה בוצע על פת של העירוב וכלילה בפת השיתוף, וקודם היה מערב ואומר ברכה ואח"כ היה מזכה לבני החצר ע"י אחר.

אמנם בסוד האכילה תכוין כי הלחם היא המלכות, והיין מגבורה. ובמקום אחר מצאתי היין היא הבינה, מים חסד, בשר נצח הוד, פרי עץ הוא יסוד, הנק' פרי עץ שהוא הז"א ת"ת. וכל זה הם בג' תחתונות דז"א אשר משם אוכלת המלכות. וצריך שתכוין באכילתך שאתה אוכל מפה הז"א וממוחין שלו ומל"ב נתיבות חכמה שבו, והם מאירים בל"ב שיניים שלך ועל ידם אתה טוחן המאכל, וכפי הכוונה שביארנו לך בעמוד א' בענין הטחינה וכוונתה.

ליל שבת, אבל אינה מקבלתם רק ע"י הזעיר כי הוא מקבלם תחלה ונותנם לה.

ועתה נבאר סדר הי"ב לחמין: כי הלא הד' שבצד ימין שהם שנים על גבי שנים תכוין שהם הוי"ה א', ושנים התחתונים הם ב' ההי"ן ושנים העליונים הם (שני אותיות) י"ו שהם זכרים על הנקבות. וכן הד' שבצד שמאל הוי"ה אחרת כמו זאת. אח"כ ד' האמצעיים הוי"ה ג', ותכוין כי השנים העומדות זו על גב זו בצד ימין הם י' על ה', והשנים אשר בצד שמאל הם ו' על ה'.

ובשתרצה לעשות המוציא תקח מאלו האמצעיים הב' העליונים ותצרפם ותחברם בשתי ידיך והיו שני שולי הלחמים זו דבוק לזו ושני הפנים שלהם יהיו פן זה מצד אחד ופן זה מצד אחד, ואז יהיה ניכר כאלו הם לחם א' ובו שני פנים, וזהו בסוד לחם הפנים. ותכוין כי אותו שבצד ימין הוא כנגד אות י' ושביד שמאלך כנגד אות ו' ותברך המוציא: (ומצאתי כתובא) ופירוש יר"ד וא"ו הם אבא וזעיר, ואל יגביהם מן השני ההי"ן כדי שישפעו הזכרים (על) [אל] הנקבות, ויבצע מן הימין. (ע"כ מצאתי:) וכשתאמר המוציא לחם תכוין ללחם הנז' שהם הי"ג נימין הנז'.

וקודם לזה תטול ידיך, וכבר ידעת כוונת הנטילה, אך עתה ראוי שתטלם ותגבם מעומד. ותגביה ידיך כנגד ראשך (בעוד) [בעת] שתגבם, וזהו להורות עליית הנוקבא ע"י הידים העליונים מן המוחין דז"א דרישא דיליה, ולכן ראוי להיות מעומד כי הוא במקום המוחין דז"א.

ואחר אכילתך תאמר (איזה פרקים אונב) ח' פרקים ממסכת שבת הראשונים, וח' בבקר האמצעיים, וח' במנחה האחרונים, שהם כ"ד תכשיטי הכלה. ואח"כ תאמר ברכת המזון כמו שיתבאר בס"ד, ואח"כ חזור לומר זכור ושמור בדיבור אחד נאמרו. ותברך ותריח עלי ההדס. וטוב לומר כליל שבת מסכת עירובין בסוד ע"ב רי"ו. והאלה"י כמהרי"א זלה"ה היה נוהג להניח השלחן במקומו כליל שבת והמפה פרוסה על השלחן והכוס של ברכת המזון עליו, ויניח בו מעט יין כל שהוא כדי להשאיר ברכה מליל שבת. גם היה משאיר קצת פתיתין ופירורין בשלחן לא לחם שלם: גם היה מקפיד מאד לאכול בשלחן של ד' גגלים בשבתות וימים טובים דוגמת שלחן של בית המקדש.

אמנם סוד סעודת שחרית כבר זכרנו לעיל בסוד הקידוש של היום כי הלא ביום השבת בס"ת קבלנו הארת התורה ששם נה"י דאבא וכל השבע תחתונות שלו כנגד מה שעלה בשחרית, אך כנגד מה שעלה במוסף שהם ג' ראשונות אנו עושים סעודה זאת לקבל הארת ג' ראשונות דאבא עצמו שיובקעו ויתגלו דוגמת מה שנתגלו הג' תחתונות בס"ת, ולפי שהם בג' ראשונות ששם הוא פ"ה העליון דאבא לכן הוא בסוד סעודה. וכבר ביארנו לך הטעם לעיל בסוד קידוש היום למה נקראת סוד זאת הסעודה סעודתא דעתיקא קדישא ע"ש.

אמנם ענין הלחם שבסעודה זו צריך שיהיו ג"כ על הסדר של הלילה ממש בלי שום שינוי, רק כי אלו הי"ב הם בסוד י"ב חורתי דרישא דעתיקא שהם עליונים משל הלילה הרמוזים ב"ג נימין דשערין כנז"ל.

(ב) ליחא בכ"י חברון.

אמנם כוונת הלחם של המוציא וטיבולו במלח: כבר ידעת כי הם י"ב לחם כנגד י"ב נימין או י"ב תיקוני דיקנא או י"ב חורתי דרישא, וכולם יורדים עד היסוד, ושם (מ"ה) [מה] שהיו י"ב תחלה שהם ג' הוי"ת שבהם י"ב אותיות נעשו כמנין לחם שהוא ג' הוי"ת, ועתה כשיורדים ביסוד נעשים מל"ח, ששם סוד ג' גבורות נמתקות והם ג"כ ג' הוי"ת כמנין מל"ח, ואז הם מתמתקים זה בזה שהם ג' גבורות בג' חסדים, ואז מה שהיו הגבורות מורים בסוד הדין בסוד המרידות הוא עתה בסוד המלח שנתבטל קצת מרידות ממנו.

ודע כי ביום השבת הענין הוא באצילות, אמנם בימי החול הכוונה תהיה בעולם היצירה ע"ד הנז' לעיל.

אמנם סוד המוציא תכין (בי"ה) [כי ה'] דהמוציא בינ"ה, ולחם ת"ת, וה' מן הארץ מלכות: ואח"כ תמשוך כזית לעצמן בסוד י' ראשונה הרי שם ידו"ד, ואח"כ תבצע בציעה לאשתך הרי י' אחרונה דיאהדונה". ואחר אכילתך תאמר ח' פרקים ממסכת שבת כנ"ל. ואח"כ תאמר ברכת המזון כמו שיתבאר בע"ה. ואח"כ חזור לומר זכור ושמור בדיבור אחד נאמרו, ותברך ותריח עלי ההדס ותכין הכוונה שנתבארה אצלנו [לעיל בעמוד א'].

אמנם סוד פדר סעודה שלישיית כבר ביארנו בספר כנף רננים בס"ד כי במנחת שבת אז הז"א לבדו נכלל באבא ואימא, ועולים שלשתם בעמידה בלחש עד המזל הי"ג דעתיקא ובהחזרה עולים עד המזל הח' של הדיקנא דעתיקא ולא עד ככלל, ואז נמצא שהז"א יש לו י"ג תיקוני שלימים בדיקנא דלילה, כנז' שם בפ"י אתה אחד ע"ש. והנה

שאינו מן הרב זלה"ה, וז"ל: בכל סעודה מסעודות שבת ושל מוצאי שבת בכלל צריך להכריז תחלה אלין סעודתי מהימנותא שלימתא, ומסדר בשלחנו י"ב ככרות, בסעודה של ערבית דא סעודתא דחקל תפוחין קדישין וז"א ועתיקא קדישא אתיין לסעדא בהדיה, וסעודה זו היא כנגד יצחק בעל השמיטה הזאת שהוא מנהיגה, ועם זכותא אדם ניצל מחבלי משיח: שחרית מסדר ח' ככרות ואומר דא סעודתא דעתיקא קדישא וז"א וחקל תפוחין אתיין לסעדא בהדיה, והיא כנגד אברהם סבא קדישא ובזכותא ניצל מדינה של גיהנום: במנחה מסדר ד' ככרות ואומר דא סעודתא דזעיר אנפין וחקל דתפוחין קדישין ועתיקא קדישא אתיין לסעדא בהדיה, והיא כנגד יעקב אב של ע' נפש ובזכותיה ניצל ממלחמות גוג ומגוג שהם בגי' ע' אומות. ובכל ג' סעודות אלו לא נקיט בידיה אלא כ' ככרות ומנח להו על תריין אחרנין [ערבית ושחרית ומנחה] העלינות כנגד י"ו והתחתונות כנגד ה"ה, ולעולם בוצע מן הככר הימיני, ובמוצאי שבת אחר ההבדלה מסדר שולחנו עם שתי ככרות לא נקיט בידיה אלא חדא, ואומר דא סעודתא דרוד מלכא ובזכותיה ניצל מחיבוט הקבר. מספר כל הככרות כ"ו כמנין הוי"ה. עכ"מ.

סעודה זו השלישית היא אכילת ז"א מן הפה של העתיקא ולכן נקראת סעודתא דז"א.

והנה אין ראוי לקדש על היין בסעודה זו כי אין בעתיקא שום יין כלל ועיקר רק רחמים (גדולים) [גמורים] ואין ראוי לעורר היין. אבל בשני הסעודות הראשונות אז מקדשין על היין בסוד יין המשומר של הבינה המשמח, משא"כ עתה שהענין למעלה בדיקנא דאריך גבוה מאד מן הבינה מקום היין כנז', וזה דווקא בתחלת הסעודה בסוד הקידוש, אמנם באמצע הסעודה צריך לשתות יין, ותכוין בגי' י"ה דמילוי אלפי"ן שהם בגי' מזל"א, והסוד כנגד הז"א שעלה עד מזל"א דריקנא דעתיקא כנז', וסי' של י"ה של ערבית שחרית ומנחה הוא יה"א כנז"ל בסוד קידוש היום ע"ש.

אמנם סוד הלחם שבסעודה זו יהיו על סדר שני הסעודות הקודמות ממש בלי שינוי, רק כי אלו הי"ב הם בסוד י"ב תקונא דיקנא. ואחר האכילה תאמר ח' פרקים ממסכת שבת כנז' לעיל. ואחר כך תברך ברכת המזון. ואח"כ תחזור ותאמר זכור ושמור כדיבור אחד נאמרו ותברך ותרית בעלי ההדס כנז' לעיל(ג). **אמר** המחבר אברהם מצאתי כתוב ונ"ל

הרימון השמיני בסוד ברכות המזון של שבת

השבת יקרא ד' פרקים מהמשנה כנז"ל, אחר שיאמר (השיר) [הפזמון] של שבת שתקן

כבר זכרנו לעיל בעמוד הא' רמון י"ג סוד ברכת המזון וסדרה. אמנם סדרה ביום

האלה"י כמהרי"א זלה"ה, וכל זה קודם מים אחרונים, אח"כ יטול ידיו וכן היה נוהג כמהרי"א זלה"ה [אחר שהיה אומר הפזמון שתקן א' ללילה שבת וא' לבקר וא' לערב. אח"כ היה קורא ד' פרקים שלישיים], וכל זה כנגד ד' אותיות הוי"ה, ולפעמים [קודם ברכת המזון] לא היה קורא רק פרק אחד. וקודם שיתחיל הברכה יכוין לשם ע"ב דיודי"ן ולמספר כ"ו שלו, והם בגי' צ"ח, וז"ש דודי צ"ח וגו': ותכוין בה ממש על דרך הנז' בחול רק כי בכללות הברכה הראשונה תכוין אל אות יו"ד של שם ידו"ד במילואה יו"ד וי"ו דל"ת והם ט' אורות. ובאומרו בא"י תכוין לשם ע"ב במילוי יודי"ן.

ובברכה שניה תכוין בכללות הברכה אל אות ה"י במילוייה ה"י יו"ד (ה"י) ה' אורות, ובאומרו בא"י תכוין לשם ס"ג.

ובברכה שלישית תכוין לאותיות וי"ו יו"ד וי"ו ט' אורות, ובאומרו בא"י תכוין לשם מ"ה דאלפי"ן.

וברכה הרביעית תכוין לאותיות ה"י יו"ד, ובאומרו בא"י תכוין לשם נ"ב של ההי"ן.

ובברכת המזון של שבת מוסיפין רצה והחליצנו. וצריך לכוין כי היא ברכה שלישית והיא [כנגד] יצירה ששם הוא מטטרו"ן, ותכוין בחליצת המנעל דמטטרו"ן לעלות אל הבריאה לבושי שבת וי"ט, והכוונה להתפלל שבשבת לא ישלוט ולא יתנהג העולם ע"י המטטרו"ן כמו בחול, אך יהיה בשבת חלוץ הנעל כנודע בסוד ושלף איש נעלו ונתן לרעהו, ולא ישלוט אלא זעיר עצמו כי סוד שבת הוא הבריאה.

הרימון התשיעי בסוד הוצאת ספר תורה בשבת בשחרית ובמנחה

והנה הו' שעולים הם אלו: כהן חסד. לוי גבורה. ישראל תפארת. שנים אחרונים בנצח והוד. השישי ביסוד. השביעי במלכות. וזה סוד שאמרו בזוהר על רבי כרוספדאי חמיד לבא דמיומוי לא סליק לספר תורה אלא ששי דאיהו צדיק בו ירוץ צדיק ונשגב.

והענין דע כבר ידעת כי הה' חסדים הם מתפשטים תוך הו"א, והמגולים שבהם הם המוכחרים והמגולים את כל האורות, ואמנם בימי החול אין גילוי רק

כבר ביארנו בעמוד א' רמון ח' שמציאות הוצאת ספר תורה בחול ביום ב' וה' הוא סוד יסוד אבא שבתוך ז"א המתגלה לחוץ אל יעקב ורחל, ושם ביארנו כי בחול אינם מתגלים רק נה"י דאבא לבד תלת פרקין תתאין שהם בנה"י דז"א, אמנם עתה מתגלים כולם חוץ מג' ראשונות. והענין הוא כי הלא ז"א עלה באבא ואימא עד שלש אמצעיות שבו, ונמצא שעלה בשבעה תחתונות דאבא, ולכן עתה הם ז' כנגד ז' ספירות שעלה ז"א עתה במקום אבא.

כמו שביארנו לפי שעלית המדרגות הם בעת התפלות ואחר שעלו בעת התפלה אח"כ מוציאים ספר תורה שהוא לפתוח ולגלות אותם האורות שהיו עד עתה סתומים ולגלותם עתה, אבל קודם העמידה שעדיין לא באו אותם האורות אי אפשר שנגלה אותם לחוץ בהוצאת ספר תורה.

אמנם הטעם שמוציאים ספר תורה קודם תפלת מנחה של שבת, הענין הוא כי אלו האורות המתגלים עתה בספר תורה במנחת שבת הם אותם האורות והעליזות שכבר עלו ז"ן בשחר, והענין כבר ביארנו בספר כנף רננים בסוד תפלת מנחת שבת כי סוד ג' ראשונות של זעיר כשהיה שם תחלה במקומו (כבראשונה) [הראשון] בימי החול אשר עתה במוסף שבת עלה שם עולם הבריאה במקומו, כמו שביארנו בספר כנף רננים ע"ש(ב).

והנה אותם ג' ראשונות הם המגלים עתה בחינת אורות אבא אשר בתוכם והם יוצאים לחוץ, ואלו הם ג' העולים בס"ת במנחת שבת: א' כנגד חכמה, ב' כנגד בינה, ג' כנגד הדעת, ואמנם הז' תחתונות הם במקום הגילוי כנודע, אך ג' ראשונות אורות של אבא הם סתומים תוך נה"י דאימא ואינם יכולים להתגלות, ולכך ז' תחתונות נתגלו בבוקר אחר העמידה אך ג' ראשונות אלו לא נתגלו לטעם הנז' כי הם סתומים. וזה סוד שכל הדינים הם תלויים במצח כנודע, כי שם כתיב ומצח אשה זונה היה לך ושם גילוי כל הדינים כי שם סתום גמור של אורות דאבא, ולכן עתה במנחת שבת נק' ע"ת רצון, ולכן אנו אומרים ואני תפלתי לך ה' עת רצון קודם הוצאת ס"ת

בנה"י, אך עתה שעלה הז"א עד ג' אמצעיות דאבא (הם) [נהנה] כל הז' תחתונות הם אור מגולה.

האמנם כבר ידעת כי כל מה שמתגלה מן אבא הוא (ביסוד) [מן היסוד] לכדו, כי נצח והוד דאבא אינם מתגלים לעולם כי הם מתלבשים בנצח והוד דאימא, רק יסוד דאבא לכדו הוא המתגלה כי כבר נפסק יסוד דאמא: אמנם מה שאנו אומרים כי כל הז' תחתונות מגולים, הענין הוא כי כיון שהחסדים הם מגולים, האור שלהם מכה בכל הצדדין ובנצח והוד דאבא ומתגלה אורם מבפנים, אמנם ודאי שאינו נקרא גילוי כמו היסוד.

והנה אין כאן גילוי רק ב' שלישי התפארת והיסוד כלו, ונמצא כי הגדול שבכולם הוא היסוד כלו כי כולו בגילוי, ולכן ר' כרוספדאי לא היה סליק אלא ששי כי הוא מקבל האור המגולה בכולו.

ואמנם אחרי היסוד הוא השלישי, כי הוא מגולה רובו שהם שני שלישים תחתונים, ואחרי שני אלו הם שאר העולים ובהם יהיו המדרגות כפי גובהן, כי החסד גדול מגבורה, ואח"כ נצח(א) גדול מכולם, והז' קטון מכולם, כי שם ההארה מועטת מאד כי אינה רק סוד העטרה לבד, ולכן הכל עולין למנין ז' אפילו נשים ועבדים וגו' שהוא סוד השביעי, כמו שכתבו הפוסקים.

אמנם הוצאת ספר תורה במנחה שבת כבר ביארנו במה שקדם שאין הוצאת ספר תורה בין בשחרית דשבת בין ביום ב' וה' רק אחר העמידה, והטעם הוא

י"ט, ושורה זו חסרה בשני הכ"י.
(ב) פרי עץ חיים שער י"ח פרק כ"ב.

(א) ואח"כ הוד ואח"כ מלכות, אך התפארת גדול מכולם, והיסוד גדול וכו'. כ"ה בספר פרי עץ חיים שער י"ח פרק

להורות כי אעפ"י שהמנחה בימי החול הוא דינא קשיא עתה הם רחמים גמורים ורצון גמור.

ואמתם סוד עת רצון פ"י הוא, כי כבר ידעת כי במצחא דאריך עתיקא אתפשט ביה חד נהורא ונק' רצון עילאה, ובגין כך נקרא מצח הרצון, ועתה במנחת שבת מגלה עתיקא קדישא מצחא דיליה הנק' מצח הרצון וע"י כן (נכפפין) [נכפין] הדינים של מצחא תתאה דז"א ואז חוזר להיותו רצון כמוהו.

והענין כי הלא במנחת שבת כבר ביארנו בספר כנף רננים איך ז"א עולה בדיקנא דאריך עצמו עד המזלא הנק' נוצר חסד, והוא סוד הרצון העליון כמבואר אצלינו כי סוד חסד העליון המתפשט במצחא דעתיקא הנק' רצון הוא עצמו יורד עד דיקנא דעתיקא במזלא ושם נק' נוצר חסד, כי החסד ההוא למעלה נק' רצון ולתתא נוצר ואותיותיהם שוות, ולכן כיון שהז"א עתיד עתה לעלות עד שם יש בו כח קודם שיעלה שיאיר אותו הרצון דמצחא עילאה בהאי מצחא תתאה דז"א אשר שם עולה עתה עולם הבריאה כמו שנתבאר אצלינו, ומאיר בו ונק' עת רצון כי ע"ת הוא סוד הדעת כמבואר אצלינו כי עת הם המוחין, וכללות ד' מוחין הרי דע"ת, וזהו ע"ת רצון כי המוחין הם תוך המצחא כנודע ונעשה עתה ע"ת רצון, ואז ע"י הארה הזאת הבאה עליו מלמעלה הוא נבקע ואורות דאבא יוצאים ומתגלים, וזהו סוד הספר תורה של מנחת שבת. והעולה מזה כי ספר תורה דמנחת שבת הם סוד ג' ראשונות

של זעיר אשר הוא עתה עולם הבריאה ולכן הם ג' עולים לספר תורה, ונמצא כי הארה זו היא תועלת של עולם הבריאה והיא מקבלת הארה זו כי שם עומדת, ולכן אנו מקדימין קודם הספר תורה ואומרים קדושת ובא לציון שהוא סוד המשכת אור בתחלה אל עולם הבריאה כדי שיוכל אח"כ לקבל אור הספר תורה, וכבר ידעת כי קדושת ובא לציון היא בבריאה, וכן בימי החול בשחרית אנו אומרים קדושת ובא לציון שהוא הארת האצילות בבריאה. ואחר שקבל הבריאה הארה זו אז מוציאין הספר תורה ויכולים לקבל אותה ההארה.

אמר אברהם המחבר (ולה"ה), מצאתי כתוב ונ"ל שאינו מן הרב זלה"ה, וז"ל: ז' שעולים לספר תורה בשבת הם ב' עטרין לז"א דהיינו ספר תורה, שאנו ממשיכין אותם מנה"י דאימא ומנה"י דאבא ומיסוד דא"א שהוא רצון, ולפי שהוא נהר יוצא מעדן שאינו פוסק והולך מוספין עד עולם: ביום כפור ששה, שאין בו זיווג היינו להמשיך העטרין לאבא ואימא לא מהמיחד שעליהם: ב"ט ה', שעיקר העטרין שבו מאימא כנרמו בפסוק אלה מ'ועד ה' ר"ת אמ"י, והיא בעלת ה' כנודע: בחול המועד ור"ח ד', שז"א יונק מיסוד אבא ואימא ומן החסדים שבזה ומן הגבורות שבזו, לפיכך הד' שהוא מגבורות אימא קורא קרבן היום לקרב האותיות שלא תהיינה הגבורות מעכבות, ושאר הקריאות להמשיך מנה"י דאימא לפיכך העולים הם ג' בלבד. עכ"מ.

הרימון העשירי בסוד תענית חלום בשבת

הנה שבת הוא סוד א"ל אדנ"י כי שם אדנ"י במילואו תרע"א, עם א"ל פשוט הוא בגי' שבת, תוסיף עליו רכ"ח שהם כ"ו ע"ב ק"ל של ההוי"ה כמבואר אצלינו במלת ברוך, יהיה בגימטריא תענית, וזהו סוד תענית שבת. וכוונה זו תכין אותה כאומרך א"ל אדון וגו' כי א"ל אדון הוא סוד א"ל אדנ"י, ותכין א"ל פשוט עם אדנ"י במילואו הם בגי' שב"ת. ובברוך הוא ומבורך וגו' תכין במלת ברוך הכוונה הנז' של כ"ו ע"ב ק"ל, והכל בגי' תענית. אח"כ במוסף באי"ה מקום כבודו וגו' תכין לז' שמות שהם ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וג' אהי"ה דיודי"ן ואלפיי"ן וההי"ן, וסוד ז' שמות אלו הם סוד מ"ש רז"ל המתענה בשבת קורעין לו גזר דינו של ע' [הם] סוד ז' שמות הנז' ובהם ע' אותיות. והענין כי קורעין סוד קר"ע בגי' ש"ע, פי' כי ש"ע נהרין עליון המתגלים בשבת הם בגי' קר"ע הם קורעין גזר (דינו) [דין] של אלו הנז' שהם [סוד] ע' שנה: גם ענין שנה הם ב' שמות ע"ב ס"ג שבהם ז' יודי"ן בגי' ע', ושנה הם האחוריים של ע"ב ס"ג הנז' שהם קפ"ד וקס"ו עם ד' אותיות השם והכולל, כי ש"ע נהרין קורעין גזר דין אלו האחוריים שהם ע' שנה כנז'.

ומצאתי כתוב סוד המבט חלום.

המבט חלום יאמר החולם גי'פ חלמא טבא חזאי, להוריד טובה של גי' ראשונות על מדת החסד, ואח"כ כופלו ז' פעמים להורידו על ז' מדות על הסדר, והמטיבים כופלים בכל פעם חלמא טבא חזיתא גי' פעמים להשלים כוונת החולם, שהוא במקום ה' תתאה והם במקום יה"ו ומשלימין המרכבה להורדת השפע הנז', וז"פ שלש הטבות הם כמנין אהי"ה, וטעם (אולי צ"ל ושנים) עשר צרופיו בגי' טב"א, ויש נוהגין לומר חלמא טב בלא אל"ף וכן כל טב שבסדר זה להטיב כל חד עשר קליפין שלא יקטרגו עליו. חלמא בגי' הי"ה והו"ה ויהי"ה עם הכולל. חזאי בגי' כ"ו כמנין הויה, וכן חזי"ת במ"ק עם המלה הוא אהי"ה. וכשהם אומרים בכל פעם חלמא דידך טבא הוא וטבא להוי רחמנא לשוייה לטב דיהי טבא ויהיה טבא, הרי ז' הטבות ז"פ כללם מ"ט, ועם כ"א ברישא הרי ע'.

ותכין בשם תרפ"ס כולו נקוד בקמץ, ופי' שם זה הוא כי תר"י שבשם זה הוא סוד כ"ח אותיות מילוי של המילוי דשם ע"ב דיודי"ן כזה, יו"ד וי"ו דל"ת, ה"י יו"ד, וי"ו יו"ד וי"ו, ה"י יו"ד, בגי' תר"י: כ"ו משם הנז' הוא שורש ההוי"ה עצמה בגי' כ"ו: ס"ה משם הנז' הוא בגי' אדנ"י, נמצא כי כוונת שם זה למתק שם אדנ"י ע"י שם יו"ד כ"ח

אח"כ שבעה כז' זמנים גזרנא עלוהי מן שמיא יגזרון עלוהי דיהיה טב ויהיה טבא, הרי ע"ב (ז') ואלו הכי הם המקור. חטאתי עויתי פשעתי. מ"מ ולת התלאות (אולי

צ"ל במ"ע ול"ת התלויות) במלכות או בחסד והריני מצדיק דיני עלי: ובפעם הב' יאמר ביסוד או בגבורה: ופ"ג יאמר בהוד או כת"ת, ד' בנצח, ה' בת"ת או בהוד, ו' בגבורה או ביסוד, ז' בחסד או במלכות. הרשות בידו לכיין בז' מלמעלה למטה, או באור חוזר, אך לא יזכיר שניהם אלא א' מהם: והג' הפוכות יכוין כולם בכוונה להפוך דינא לרחמים בכל השבעים שגם המשפיעים על ח' מדות. ובג' פדיות יכוין לכתר נ"ל לחכמה: ובג' שלומות יכוין לכתר שכולו שלום לא יגוררו רעה. וכל א' משלש מדות אלו כלול מג' ויש בהם ג"כ בחינת עצמן וקבלתם והשפעתם. וכשאומר ה'

שמעתי שמעך יראתי פעם א' יכוין להוריד שפע מכתר לחכמה, שנית מחכמה לפינה, ג' מבינה לקצוות. שיר למעלות פ"א יכוין להוריד שפע מחסד לגבורה, ב' מגבורה לת"ת, ג' מת"ת למטה, כי אין הרים אלא אבות, כה תברכו, מלכות בתוך. תודיעני אורח חיים נה"י, או יאמר כה תברכו באחרונה ומיד לך אכול בשמחה לחמך שכבר תיקן כל המדות עד הכהן העליון כי כבר יש כאן מרכבה עליונה שבה רצה האלה"ים את מעשיך. אמר המחבר [זלה"ה] את זה מצאתי בין הכתיבות מלא טעיות ונסתפקתי אם הוא מהרב(א).

הרימון האחד עשר בסוד תחום שבת

ואמנם בחי' י"ג הוא, כי כאשר נעריך היצירה כשנכללים בה ג' ראשונות דעשיה הגה היתה היצירה עשרה ועתה היא י"ג, וכן הענין בכל העולמות ואפי' באצילות עצמו, וזהו סוד השבת שנקרא אח"ד בגי' י"ג כי כלם נעשים בסוד י"ג, וזהו סוד אתה אחד ושמן אחד, פי' כי הנה כשהג' דבינה עולים בחכמה הנקרא את"ה נעשה אח"ד, וכשהג' דת"ת עולים בבינה נעשית אח"ד, וזהו ושמן אח"ד, וכשהג' דמלכות עולים בת"ת נעשה אח"ד, וזהו ומי כעמך ישראל גוי אחד וגו', וכן כל העולמות הם בסוד י"ג כנו' חוץ מהעשיה שלעולם נשאר בסוד ז' לבד.

והנה כאשר יעלו הג' ראשונות דעשיה ביצירה כנו' (אח"כ) [ו]אחריהם יעלו

דע שהשבת יש בו שתי בחינות: א' היא בחינת שבעה, והב' היא בחינת י"ג, ואמנם בחינת שבעה היא, כי הלא כבר נתבאר אצלינו כי ראשית העשיה היא ממש סוף היצירה וכן בכל עולם ועולם, והנה ביום השבת עולין ג' ראשונות דעשיה ונכללים בעשירית דיצירה, ונשארים בעשיה ז' תחתונות לבד, כי הג' ראשונות נתעלמו תוך העשירית שביצירה ולא נשארו בגילוי רק הז' לבד, וגם הז' אח"כ הם נקשרים אחריהם ועולות עמהם, וכן הסדר הזה בכל עולמות אבי"ע, כי גם באצילות עצמו הוא כן כי הנה יש בו כמה מיני אלפי אלפים עולמות וכלם נעשים בשבת ע"ד הגז' שבעה שבעה כמעט עד רישא עילאה דלא איתיידע, וזהו סוד שבת הנק' שביעי.

לתחום שבת גורמין שגם רגלי האדם דעשיה שהם ג' תחתונות שבו (שירדו) [שיצאו] חוץ לתחום ויכנסו תוך הקליפות.

והנה שיעור ג' תחתונות הם ג' פרסאות כי כל ספירה נקראת פרס"ה, והטעם כי הנה סוד העשיה היא סוד המלכות הנקרא אדנ"י, והיא ג"כ סוד סנדלפון" שהוא סוד ה' גבורות של הנוקבא תתאה שהם בגי' פ"ר בגי' סנדלפון, ופ"ר ואדנ"י בגי' פרס"ה.

נמצא כי ג' פרסאות הוא שיעור המקום הנשאר פנוי בשבת בין הקדושה והקליפה.

וכבר ידעת כי בתחלה היה שיעור תחומין מן התורה כשיעור מחנה ישראל שהיה י"ב מילין שהם ג' פרסאות. וטעם הענין הוא מה שביארנו כי שיעור ההרחק ההוא שנשאר פנוי בין הקדושה והקליפה הם י"ב מילין שהם ג' פרסאות, ולכן היו יכולין לצאת עד י"ב מילין ולא יותר שלא להדבק הקדושה בקליפה ביום שבת, כי זו היא מעלת שבת כי היא מתרחקת אז מהקליפה לגמרי.

אמנם אחר שחטאו ישראל גרמו שהקליפה תשלט ביום החול גם כשיעור שתי ספירות וחצי מן נה"י, כי מתחלה היו דבוקים בסוף העשיה אך עתה נכנסו בקדושה שתי ספירות וחצי יותר ללפנים.

אמר המחבר מצאתי בזה חילוף כי במקום א' מצאתי וז"ל: כשחטאו ישראל גרמו שהקליפה תשלט ביום החול גם כשיעור נצח והוד וחצי היסוד של העשיה, והטעם לפי שנצח והוד הם לבר מגופא והם יכולים לשלוט בהם, וכן היסוד כי כבר ידעת כי יש בו שתי מציאות א' הוא הנקב שמוציא

הו' תחתונות ממקומם, נמצא כי נשאר כאותו עולם (דיצירה) [דעשיה] למטה בסופו מקום פנוי, מחמת אותו עילוי שנתעלו שיעור ג' תחתונות כנגד ג' עליונות שנתעלו בעולם שלמעלה ממנו, וזה סוד תחום שבת שהוא סוד המקום הפנוי ההוא.

והענין כבר ידעת כי הקליפות כלם הם למטה מי"ס דעשיה ושם נדבקים ברגלי העשיה, ועתה כשעולים רגלי העשיה שהם ג' תחתונות דעשיה שעולים [למקום] ג' אמצעיות אז הקליפות אינם עולות עמהם אך נשארים במקומם, ונשאר ג"כ מקום נה"י דעשיה שעלו במקום ג' אמצעיות נשאר מקום פנוי וחלל, ומקום החלל הזה הוא מפסיק בין הקליפה לקדושה, ומקום זה נקרא תחום שבת כנז', כי הלא העיר והבית עצמה הוא סוד מקום הקדושה שהוא מקום ג' אמצעיות דעשיה אשר עתה הם נה"י דעשיה כנז'.

ואח"כ יש תחום שבת חוץ לעיר הזאת, ובאותו התחום יכול האדם לילך בשבת לפי שהוא מקום פנוי ואין שם קליפות רק שאין שם קדושה, ונקראת שדה הראוי לזריעה אך אינו מדבר.

והטעם כי אע"פ שהקדושה מסתלקת משם עכ"ז נשאר בה איזה רוחניות כי הרשימו דקדושה נשאר שם, ולכן הוא שדה של הקדושה שיכולה קדושת האדם העליון להתפשט עד שם אם ירצה ואין מעכב (על) [כידו] כי הקליפות הם אחר סיום שיעור זה, ומשם והלאה הוא נקרא שדה אדום, כי בשדה מצאה, מדבר שאינו ראוי לזריעה שאין בו שום רושם דקדושה, ואסור לצאת שם כי אין הקדושה מתפשטת חוץ משיעור זה ביום השבת. ואם רגלי האדם יוצאים חוץ

הזרע, והשני הוא הנקב שמוציא מי רגלים מזון אל הקליפות, ובזה החצי שלטו בו. וגם כי הנה חצי היסוד הוא נאחז בגוף עצמו, אך חצי השני שנשאר בין הירכים שהם נצח והוד שלטו בו עכ"ל.

ובמקום אחר מצאתי וז"ל: ואמנם אחר שגברו הקליפות בעונותינו נכנסו ושלטו עד חצי ספירת הנצח דעשיה, כי ההוד נאחזו בכולו בסוד כל היום דוה, ובסוד והודי נהפך עלי למשחית, אך הנצח לא שלטו רק בחציו בסוד ויגע בכף ירכו הימנית, וזהו סוד וגם נצח ישראל לא ישקר פירוש לא יחזור כלו שקר. והנה נה"י הם ג' פרסאות, וכל פרסה ד' מילין כי ספירת המלכות נכללת בהם כי הם שיעור קומתה כנודע, ועתה ששלטו הקליפות עד חצי נצח לא נשאר שדה פנוי של קדושה רק חצי נצח והם ב' אלפים אמה, ולכן סוד תחומין עתה הם שני אלפים אמה מדרבנן שגזרו אחר שחטאו ישראל מן הטעם הנז'.

ודע כי תחומים אותיות חות"ם, כי המקום ההוא חתומים ע"י ג' אהי"ה של יודי"ן ואלפי"ן וההי"ן שהם בגי' חות"ם כמבואר אצלינו, כי על ידם אין החיצונים יכולים ליגע שם בסוד יי"ן ביד הנכרי צריך שיהיה חתום שלא יגע בו. והנה במוצאי שבת מסתלק החותם הנז"ל וחוזרים נה"י דעשיה לתזור למקומם, ואז הקליפות הם אוחזים ונדבקים בהם כי אין מרחק [כלל] חלל ביניהם אל הקדושה, וזהו סוד תגבורת החיצונים בליל מוצאי שבת, וכן עד"ז הנה"י דאצילות חזרו אל מקומם וכן דבריאה וכן דיצירה.

ודע כי אין בין אצילות לבריאה, ובין בריאה ליצירה, ובין יצירה לעשיה, אין שם קליפות מפסיקין בנתיים ותמיד דבוקים יחד

ולא יפרדו, משא"כ בעשיה כי כיום שבת נה"י דעשיה נפרדים מן הקליפות ועולים למעלה ונשאר חלל בניהם, ואז יש שמחה יתירה אל סוד הנפש שהיא עשיה כנודע, אמנם במוצאי שבת שמתחברים עם הקליפה אז יש צער אל הנפש שמתדבקת אל הקליפה, משא"כ ברוח דיצירה, ונשמה דבריאה, ונשמה דאצילות, כי תמיד דבוקים בקדושה ואין בהם אחיזת הקליפות, אמנם הפרש שלהם מן השבת לחול הוא כי בשבת עולים במקום גבוה משא"כ בחול, אך הנפש יש לה גירעון א' גדול כי בחול היא מתקרבת לקליפות ממש, וזהו סוד משרז"ל על וינפש כי במוצאי שבת ו"י נפש, ולא כתיב ו"י רוח או ו"י נשמה.

ודע שהעושה מלאכה גורם הכנסת הקליפות אל מקום החלל הפנוי הקדוש ההוא. והנה בהיותם רחוקים משם היו הקליפות חללים מתים כי המקום רחוק ביניהם ונסתלקה חיות הקדושה שלהם למעלה ונשארו חללים מתים, וע"י עשיית מלאכה גורם קירובם והכנסתם באותו חלל ואז החל"ל נהפך בגי' חיי"ם כי עתה נדבקו בקדושה כבימי החול וחזרו לחיות, ולכן עונש העושה מלאכה הוא מחלליה מות יומת, פי' הגורם הכנסת הקליפות באותו חלל הקדוש וזהו מחלליה מלשון חלל ונהפך לקליפות מחלל לחיי"ם, א"כ מות יומת מדה כנגד מדה.

אמנם היוצא חרץ לתחום אינו חייב מיתה, לפי שלא עשה הפגם אלא לעצמו לבדו שיצא חרץ לתחום הקדושה ועקר נשמתו מן הקדושה והוציאה אל מקום הקליפה, לכן אין ראוי למות כיון שאינו מריע [למקומן] (רק לעצמו), אך עכ"ז עונו ישא כדי להתלבן ולחזור אל מקום שורשו שבקדושה.

הרימון השנים עשר בסוד ראיית הצפורניים במוצאי שבת וסוד עצי בשמים והבדלה

פרי הגפן במלכות אצילות. עצי בשמים
בבריאה. מאורי האש ביצירה. המכדיל וגו'
הכדלת הקליפות והחול מן הקודש הוא הוא
בעשיה. ויריח ג"פ כנגד נפש רוח נשמה.

עוד מצאתי כתוב וז"ל: בסוד ההבדלה,
כשהאדם מדליק האבוקה יכוין כי דונ"ג
הוא שם ס"ג, ושעוה ר"ל ש"ע נהורין מאירים
ואותיות ו"ה זו"ן דכתיב בהון עושה נפלאות
וגו', עוש"ה אותיות שעו"ה, וככח ו"ה מכדיל
ש"ע קליפין דכתיב בהו ע"ש יאכלם מן ו"ה
שבשם, ולכן הרים כדונג נמסו מלפני ה'
מאש הקדושה שבאימא ממנה שם ס"ג שכן
אלה"ים מלא עם הכולל כג"י א"ש, והנה
ש"ע פעמים ו"ה וחד ש"ע לגופיה הם כג"י
דמ"ת דהיינו ד' אלפים ת"ם, שכן אלפא
ביתא דאי"ק היא כולה באימא דהיא ס"ג
דהיינו דונ"ג ונכללו בה שאר המילויין על
הסדר הזה, אי"ק ע"ב, ככ"ר ס"ג, גל"ש
מ"ה, דמ"ת ב"ן, וחזור למפרע הנ"ך ב"ן,
וס"ם מ"ה, זע"ן ס"ג, חפ"ף ע"ב, וחזור ביושר
טצ"ץ ע"ב וכולם באימא כמ"ש בתר דאולידת
אתעברת מנייהו, ועוד כתיב בו ושמים בזת
תכן וגו' לא זכו בעיניו, והנה דמ"ת לשם
ב"ן שעיקר הבדלה בנוקבא שמאלית כנודע,
ועוד אל"ף שבשם ס"ג והיא שורש ומקור
לג' אלפיים שבשם מ"ה וארבעתם יחד כג"י
דמ"ת, והיינו בר"ך בר"ך חדא לוא"ו וחדא
לה"א ודי בזה: ונר כג"י לבנו"ן יב"ק דהיינו
הוי"ה ג"פ עם אהי"ה אלה"ים אדנ"י, וכשהוא
מסתכל בד' צפורני הימין לבד יכוף הגודל
תחתיהם ולא יראה החוצה. ויש בארבעתם

ענין מוצאי שבת כבר נתבאר בס' כנף רננים,
אמנם בענין עצי בשמים תכוין אל סוד
הריח כמבואר אצלינו בענין ריח ההדס בסוד
ברכת הנהנין ע"ש לעיל עמוד א', אמנם צריך
לקחת מן ב' אגודות הדס של ליל שבת, והזהר
שיהיו בהם ג' הדסים משולשים כשרים ויהיו
קשורים באגודה א', ועתה במוצאי שבת תקחם
משם בפני עצמם ותריח בהם ותכוין כי ג'
הדסים הם סוד נפש ורוח ונשמה, ותכוין כדי
להשאיר לך תוספת נשמה מן חלק נפ"ש רוח
נשמ"ה ע"י ג' הדסים הללו, כי כבר ביארנו לך
בס' כנף רננים כי כל פעולת ליל מוצאי שבת
הם כדי להשאיר מן קדושת שבת בימי החול.

אמנם ענין ראיית הצפורניים היה הרב
זלה"ה כופף ראשי אצבעותיו לתוך
הכף והיו נכפפים נגד פניו של אדם, וזהו
מ"ש בזוהר פ' ויקהל לאכפייא ד' אצבען חרץ
מהגודל לקבל שרגא וגו', הפ"י הוא להחזיר
אחורי האצבעות מקום של הצפורניים כנגד
הנר ונמצאת כפיית האצבעות ע"ג הגודל,
ולא כיש מפרשים להחזיר פנימיות האצבעות
כנגד הנר ולכפותם, רק להפך. והיה הרב
זלה"ה אומר כי הצפורניים בימי החול הם
מצד הקליפה, אכן בע"ש אחר הטבילה הם
מאירים מצד הקדושה ונכרים בהם דכרים
רבים, ובמוצאי שבת חוזר הענין כמו שהיו.

וענין ויתן לך האלה"ים שאומרים במוצאי
שבת כן היה נוהג הרב לאומר.

אמר המחבר מצאתי כתוב משם הרב
זלה"ה וז"ל: הבדלה בורא

ל"ט לבושי דחול דמנייהו אבות מלאכות, ויש ר"ן כחות חיצוניות בכל א' מד' אצבעות שמאליות דעלייהו כתיב יפול מצדך אלף, ובכל א' ד' אצבעות הימין יש אלפיים וחמש מאות כמנין נ"ר, פי' נ"ר י"פ דעלייהו כתיב

ורבבה מימינך, וכשאנחנו מסתכלים בנר של מצוה דהיינו לבנו"ן יב"ק ונברך עליו ונביט ביד הימין יתקיים בהם ה"ך הכפתור וירעשו הסיפים. עכ"ל(א). סוד ברכת הלכנה נתבאר בס' כנף רננים ע"ש(ב).

הרימון השלשה עשר בענין חג הפסח ויציאת מצרים

הלא ידעת כי ישראל שהיו בגלות מצרים היו אותם הניצוצות של קרי שהוציא אדם הראשון באותם הק"ל שנים כנודע, והם סוד דור המבול שהיו גם הם משחיתים את זרעם על הארץ להיותם באים משרש ההוא עד שנימוחו, וזהו סוד וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ, כי סוד הקרי הנקרא רעה והמוציאו נקרא רע והיינו רע"ת האד"ם ממש, ואח"כ נתגלגלו בדור הפלגה ועליהם כתיב אשר בנו בני האד"ם בנוי דאדם קדמאה (עצמן) [עצמן] כנזכר, ואח"כ הוצרכו להתקן כי כלם היו נשמות קדושות ועצומות רק שאחיזת החיצונים בהם הם שהיו מקלקלים אותם, כי כבר ידעת שאין החיצונים אווזים רק בנשמות היותר קדושות, וכל הדור ההוא היו מבחינת הדעת כמו שנתבאר אצלינו, והיו דורו של משה משרש נשמתו, רק שנמשכו אל הקליפות כנזכר.

והנה גלות מצרים כל ענינו לא היה רק לצרף אותם הנשמות, ולכן באו באותו השעבוד הגדול בעבודה קשה בחומר ובלבנים

שהיו עושים דור הפלגה כדי שיתצרפו ויזדככו מחלאת טומאתם.

ואמנם בהיות חטאם בסוד הדעת כי משם יצאו הניצוצות של נשמתם לכן ידע משה כי הגלות היה נמשך משם, כי כשישראל פוגמים למטה ועושים פגם באיזה מדה עליונה הנה החיצונים יונקים משם, וזהו גלות מצרים כי כל שפע הדעת היו יונקים אותו פרעה ומצרים שהם באחוריים של הדעת העליון כמו שנתבאר אצלינו, ולכן היו ישראל שבאותו הדור משועבדים אליו.

וכבר נתבאר אצלינו(א) כי כשיש ח"ו פגם למעלה ע"י עוונות הדור או הכחות העליונים(ב) מסתלקין למעלה כדי שלא ינקו מהם החיצונים, כמו שידעת בטעם היות ז"א שש קצוות לבדו לא עשר שלימים רק אחר התיקון.

ודע כי בזמן גלות מצרים חזר הז"א להיותו ג' כלילין בתלת הנקרא עיבור ראשון, ועי"ז נסתלקו ממנו בחינת התפשטות הה'

(ב) בכ"י חברון הגי' אז הכחות משועבדים ומסתלקם למעלה. ובכ"י א' חסר כאן.

(א) כל רימון זה הושמט בכ"י לונדון. (ב) עיין בסוף הספר.
(א) בכ"י חברון הגי' והלא ידעת.

ויש כ"ד צירופים בכל אות, נמצא כי בשני האותיות יש בהם מ"ח צירופים, ולכן נק' ארץ ח"ם. אמנם דע כי אלו הב' אותיות הם שתיים שהם ארבע מ"ם מ"ס, וכן יו"ד מושכת ו"ד אשר חשבונם עשר נמצא שהם יו"ד יו"ד, ואם תמנה מ"ם מ"ס יו"ד יו"ד ועשר אותיות עולים רד"ו, וכן שלט על ישראל כנגד אחיזתו בשני אותיות אלו, וכאשר שמע שם הוי"ה מפי משה כנזכר הנה עשר הוי"ות הם כמנין ס"ר, ואמר מחשבון רד"ו עד חשבון ס"ר עדיין חסר מ"י, ולכן אמר מ"י ה' פ"י כי כשיבא חשבון ס"ר אז אשמע בקולו וזהו סוד ויחזק ה' את לב פרעה. עוד אמר אשר אשמע בקולו לאמר שעדיין לא יש בו מוחין ואינו יכול לצאת מרשותי שאני נאחז בראש שהוא העורף כמבואר אצלינו בסוד שם פרעה, גם מלת רא"ש הוא אותיות אש"ר והם הג' מוחין דקטנות, אות אלף רמז לאלה"ם פשוט, ואותיות ש"ר רמז לב' אלה"ם, ולכן אמר עדין חסר לו מ"י וחסר לו המוחין שהם אש"ר, וכאשר ראה שיצאו קודם הזמן אמר כי ברח העם קודם זמנו, וכן בר"ח בגי' רד"ו.

ודע שכאשר רצה המאציל העליון לתקן הכל ולהוציא ישראל ממצרים הנה היו החיצונים כ"כ אחוזים בדעת דו"א ובפרט שגרם החטא לחזור בכחינת ג' כלילן בג' שהוא בחינת קטנות ראשון, לכן היה צריך קושי גדול מאד לחזור ולתקן זה כי היו אחוזים שם הקליפות, ולכן הוצרך המאציל העליון להגדיל הז"א, והביא לו מוחין היותר עליונים מאד כדי שיתבטלו החיצונים ולא יוכלו להדבק שם ולהתאחז שם, וזהו גודל נס יציאת מצרים.

והענין דע כי הז"א יש לו תחלה כמה מיני מוחין, כי תחלה יש לז"א מוחין

חסדים שלו שבגופו כנודע, ועלו למעלה אל סוד הדעת שבו במקום הגרון שהוא סוד מצרים אשר שם הוא מסתיים סוד היסוד דאימא בתוך הז"א כנודע, ולא היה מאיר הדעת כז"א אל כל גופו רק בחינת האחוריים דלבוש יסוד דאימא.

והענין כי עם היות הז"א בבחינת ג' כלילן בג' בהכרח הוא שיש לו מוחין ונה"י דאימא, רק שהם בחינת חיצוניותם לבד, ולכן אז כל המוחין ובפרט החסדים והגבורות של הדעת שבו תלוי סוד הגלות ההוא כנזכר היו כולם מסתלקים ממנו ולא היו מאירים בו רק חיצוניות לבוש יסוד אימא לבד, שהוא שם אהי"ה בסוד אחורים א' אה' אהי"ה אהי"ה העולה בגי' דס, וכבר ידעת כי הדעת בו ה' חסדים וה' גבורות י' שמות ידו"ד שהם ר"ס, ולבושם הם י' שמות אהי"ה בסוד אחוריים, והם בגי' רד"ו כמנין גלות מצרים.

והנה משה חשב אחר שחטאם היה בהסתלקות הדעת העליון וגרמו להסתלק החסדים והגבורות שהם עשר הוי"ות שהם בגי' ר"ס לכן יהיה גלותם כמנין הפגם, והיינו וירא ה' כי ס"ר לראות, כי היה משה מסתכל בסוד הדעת הפנימי שהוא בגי' ס"ר והודיעו כי אין שם סוד הפגם כי נסתלקו מהז"א ולא היו יונקים החיצונים רק ממה שנשאר בז"א שהם עשרה לבושיהם שהם י' שמות אהי"ה, וז"ש לו אהי"ה אשר אהי"ה אהי"ה שלחני אליכם, כי הודיעו שסוד הגלות היה מסוד שם אהי"ה שהוא סוד עיבור כנזכר בזהר, ולכן שלטו בהם מצרים רד"ו שנה כמנין מקום אחיזת החיצונים ויניקתם מן הקדושה כנזכר.

ודע כי פרעה היה לו ידיעה ויניקה משני אותיות אלה"ם האחרונים שהם י"ם,

ראשון וגו', אך יש יתרון ביום השבת כי עולה עד דיקנא דאריך.

והנה עתה בחג הפסח כמו יציאת מצרים נכנסין בז"א כל בחינות המוחין, גם הגדלות השני של הז"א שהוא עולה עד חג"ת של אבא ואימא כנוכר, והכל נכנס ברגע בפעם אחת כדי לשכר כח הקליפות כנוכר, וכדי להוציאם מבית עבדים היה זה שלא כדרך טבע רק הוא ית' למען רחמיו הפליא לעשות הדבר הזה ולא ע"י תפלתו, ולכן זיווגא מסטרא דלעילא ולא מסיטרא דילן כנוכר בזוהר אמור דף צ"ה ע"ב, ולכן בשאר הזמנים ישראל לתתא חייבים בעונת נשותיהן כי הם הגורמין זיווג העליון, אמנם כליל פסח אסורים בזיווג כי אינם הם הגורמין רק מעצמו נעשה כנוכר.

אמנם אחר שיצאו ישראל ממצרים חזר הענין כמו שהיה מקודם, ונסתלקו המוחין וחזרו החיצונים להתאחז בדמים ההם כנוכר וחזר הענין לטבעו הראשון להכנס כסדר המדרגות עד חג השבועות כמו שיתבאר בסוד ספירת העומר בס"ד. ולכן אנו אומרים ביום א' של פסח הלל גמור כי כל היום ההוא מתקיימים כל אלו המוחין הגמורים, ולפי שנכנסים יחד מתחלת הלילה לכן אנו אומרים הלל גמור כליל הפסח, משא"כ בשאר המועדים.

מצאתי כתוב שמעתי משם כמהר"א זלה"ה שכל המשמר פסח כראוי בכל עניניו שהוא תועלת לנפש לכל השנה, והחברים היו מחמירין כמנהג אשכנזים. ע"כ מצאתי.

דקטנות ראשון בזמן היניקה, והם הלבושים דנה"י דאימא ובתוכם הלבוש דנה"י דאבא, והם סוד מוחין דאלה"ים כי הבינה נקרא אלה"ים ג"כ, ועם היות שאמרנו לעיל שהם י' שמות אהי"ה, אותם הם הלבושים שבימי (עליות) [גדלות] הז"א, אך בקטנות הם אלה"ים שהוא לבוש היותר חיצון של נה"י דאימא.

ואח"כ גדלות ראשון, והם מוחין פנימים שלהם של נה"י דאבא ואימא והם בסוד הויו"ת. ואח"כ חוזר ליקח הלבושים והחיצוניות של חג"ת דאבא ואימא וזה נקרא קטנות שני, והם חילוף שמות אלה"ים שהוא שם **אכדט"ם** שהוא יותר רחמים משם אלה"ים. ואח"כ חוזר ליקח הפנימיות של חג"ת דאבא ואימא וזה נקרא גדלות שני, והם שמות ידו"ד ג"כ כמו פנימיות נה"י, כי אין הפרש בפנימיות כי הם טיפות הנמשכים ממוחא דאבא ואימא ולכן הם תמיד הויו"ת: אמנם קטנות ראשון ושני שהם בחינת לבושי נה"י וחג"ת כנוכר שהם עצמן משמשין במקום מוחין אל הז"א בעת קטנותו לזה יש הפרש בין קטנות נה"י לחג"ת כנוכר. ואח"כ הוא עולה עליה אחרת בכתר בדיקנא עילאה.

ודע כי בשאר ימים טובים אין עליית זו"ן רק בנה"י דתבונה ששם סוד שם ס"ג, ולכן י"ט הוא בגי' ס"ג עם י' אותיות הם ע"ג, אמנם ע"י תפלתו הם עולים עד אבא ואימא עילאין כמבואר אצלינו, כי בשאר הימים טובים ואפילו בשבת הוא עולה ע"י תפלתו מעט מעט, תחלה בקטנות ראשון ואח"כ בגדלות

הרימון הארבעה עשר בענין סדר ליל פסח וסוד ד' כוסות

אח"כ הגדלות השני, והוא כמו הגדלות הראשון כנוצר לעיל.

ודע שאם היו המוחין האלו נכנסים כשאר פעמים במדרגותיהם מדרגה אחר מדרגה היו נכנסים א' לא' והיו מכוונים בו א' לא' כל א' לבדו. אמנם עתה נכנסים ביחד, פי' כי קו הימין שהוא מוח החכמה נכנס ביחד בכל בחינותיו, וכן כל מוח מן הג' מוחין לכן הכוונה היא ביחד.

ודע כי המוחין דאימא הם רמוזים בכוסות, אמנם מוחין דאבא רומזים במצה.

והענין כי הכוס הוא בגי' אלה"ם וזה רמז לאימא דדינין מתערין מינה, אמנם מוחין דאבא רומזים בלח"ם שהיא המצה, כי הלח"ם בגי' ג' הויו"ת אך הכוס בגי' אלה"ם.

והנה הכוס הראשון תכין אל קו ימין של מוח החכמה דז"א, והיא חכמה דאימא הנכנס ראשון. ותכין כי כל קו הימין נכנס עתה, פי' כי נכנס הגדלות הראשון של מוח החכמה שהוא שם ע"ב במילוי יודי"ן, וגם הקטנות השני, וגם הגדלות השני, וכל זה מצד אימא.

אמנם להיות כונתינו עתה הוא שיחזור הכל רחמים פשוטים ושלא יתאחזו בהם החיצונים, וזה כשיכנסו המוחין דגדלות בכל בחינותיהם ביחד כנוצר, שאל"כ לא היה אפשר ליגאל אז כנוצר, לכך הוכרח שלא יכנסו הקטנות הראשון רק עד גמר כניסת כל המוחין אפילו כל הגדלות השני.

כבר ביארנו שאנו צריכין עתה כליל זו להמשיך מוחין דקטנות וגדלות א' ומוחין דקטנות וגדלות שני. ונודע הוא כי כמו שיש מוחין אלו מבחינת אימא כן ישנם מבחינת אבא, כי הם נכנסים והם מלובשים בתוך של אימא. וזהו סדר המוחין כלם: קטנות הראשון הם אלה"ם דיודי"ן בנצח, ואלה"ם דההי"ן בהוד, ואלה"ם דאלפי"ן ביסוד, וזהו קטנות ראשון.

ודע לפי שהיסוד יש בו כ' בחינות חסדים וגבורות, לכן המוח דקטנות ביסוד שהוא אלה"ם דאלפי"ן כנוצר הוא כולל שתי בחינות, א' הוא האלף של מילוי ה"א דאלה"ם בצורת יו"י כנגד החסדים. ושנית אלף דה"א דאלה"ם בצורת יו"ד שהם הגבורות כי הדי' רומז למלכות.

אח"כ נמשך גדלות ראשון, והוא שם ע"ב בנצח, וס"ג בהוד, ומ"ה ביסוד, ודע כי מוח דגדלות א' דיסוד הוא כולל שני הויו"ת והם מ"ה וב"ן.

אח"כ נמשך קטנות שני, והוא אכדט"ם בנצח. ובהוד הוא שם אכדט"ם ג"כ רק שתכין בו שהם א"ם ג"ל, פי' כי שני אותיות הראשונה והאחרונה הם א"ם כי אינם מתחלפות, כי האלף אינה יכולה להתחלף כי אין אות אחרת קודם אליה, וכן המ"ם של אלה"ם היא סתומה ומתחלפת במ"ם פתוחה הקודמת אליה וכאלו אינה מתחלפת, אמנם ג' אותיות אמצעיות הם כד"ט שהם מתחלפות הם בגי' ג"ל. אח"כ ביסוד תכין לשם זה ג"כ רק שתכין כחשבונו שהוא עולה ע"ד.

נמצא עתה כוונת כוס ראשון שנכנס גדלות וקטנות וגדלות של מוח חכמה מצד אימא, ואח"כ יכנס קטנות הראשון בסוד הכרפ"ס כמו שיתבאר.

(ומצאתי כתוב וז"ל: וכשאנו באים(א))
[אמנם סדר הכונה תחלה בבואך]
לבית לוקחים הכוס שחשבנו אלה"ם שרומז למלכות, בחינת הדין שאנו רוצים [לתקנה ו]למתקה עתה ולהעלותה לימין, והיין הוא נקוד אלה"ם שהוא שב"א סגול וחול"ם וחירי"ק, הרי ז' נקודות הם ע', ונשמה להם יודי"ן של ע"ב ס"ג, וה' אצבעות היד הם ה' אותיות אלה"ם, והיין וה' אצבעות עולה ע"ה חילוף אלה"ם, שרומז שמספר אלה"ם שהוא הכוס בתוך החילוף שהוא ע"ה, מכוסה בחילוף מבית ומחוץ, מבית ביין, ומחוץ באצבעות. (כ) ע"כ מצאתי ונראה לי שאינו מן (הרב(ג)) (מהרח"ן זלה"ה).

(אמנם סדר הכוונה, תחלה) [ותכוין כי חמש אצבעותיך הימנים האוחזים בכוס הם סוד הקטנות השני שהוא הלבוש והכלים של חג"ת דאימא, ותכוין כי הגדלות הראשון נכלל בזה, כי אחר שנכנס קטנות שני ודאי שנכנס הגדלות הראשון שהוא יותר תחתון ממנו. ואמנם מה שאין אנו רומזים אותו הוא לפי שהגדלות הראשון דרכו ליכנס תמיד, אך הוא הפלא והנס שנעשה בכאן ביציאת מצרים, ולכן מבחינה השנית אנו מתחילין לרמוז והשאר שלמטה נכלל בו, ולכן תכוין כי הכוס עצמו הוא בגי' אלה"ם שהוא קטנות העליון רק שהוא בחילוף אכדט"ם, והה' אותיות שלו הם סוד ה' אצבעות שעליהם הכוס עומד.

ודע שגם המוחין של קטנות הם מוחין ממש שיש בהם לבוש ומוחין ונק' עצמות וכלי(ם), והנה הכלי הוא הכוס כנוצר, והמוח הפנימי שבתוכו הוא היין שבתוך הכוס והוא שם אכדט"ם, [באופן זה כי יין בגי' ע' ועם ה' אצבעות ע"ה כמנין אכדט"ם] עם כללותו.

אמנם הגדלות השני העליון הוא נמשך ע"י הכוונה והדיבור של הקידוש וברכת היין, ותכוין בהו"ה דע"ב דמילוי יודי"ן.

אח"כ ברחיצה ראשונה תכוין לשם יו"ד ה"י של ע"ב, כי י"ה במילואו הוא סוד המוחין כנודע.

אח"כ אנו לוקחים הכרפס והוא סוד הקטנות הראשון שלא נכנס עדיין, אמנם עתה שכבר נכנס מוח הגדלות של חכמה כלו כנוצר לכן עתה כבר יכול הקטנות ליכנס, ולכן התינוקות שואלים בטיבול הכרפס הזה, והכוונה היא לשאול איך אחר שנכנסו כל הגדלות אח"כ אנו מביאים את הכרפס להכניס את הקטנות, ועל דרך זה הם כל השאלות מה נשתנה וגו' וכיוצא בזה, וכולם מתרצות באומרו עבדים היינו לפרעה במצרים וגו'. ותכוין כי הכרפס בגי' שי"ן והוא סוד שם אלה"ם דיודי"ן שהוא בקו החכמה כנודע, ועולה ש' וכשתמלא שי"ן זו תהיה שי"ן כמנין כרפ"ס. ותכוין כי שאר אלה"ם של בינה ודעת באים נכללים בזה הראשון וכבר הם יכולים ליכנס אחרי כניסת מוח החכמה.

ודע כי כל זיווג ליל זו אינה רק עם רחל ולא עם לא"ה, ולכן אנו צריכים לרמוז את לאה ג"כ להמתיק את דיניה, והיינו טיבול

(ב) ליתא בכ"י חברון כנ"ל שנראה שהוא מהדו"כ וקיימו רבינו. (ג) כ"ה בכ"י א' והתיקון הוא מכ"י ב'.

(א) כ"ה בכ"י א' וב' והתיקון הוא מכ"י חברון שנראה שהוא מהדורא בתרא.

פס"ח הוא פ"ה ס"ח כמו שנתבאר אצלינו והוא סוד המקיפים היוצאים מן הפה, והענין כי בעזר וסיוע האורות המקיפים הם מורידים ה' חסדים מיסוד הבינה שבמקום הגרון שהוא סוד הדעת שבו, שהגרון הוא מצרים, וע"י המקיפים יתפשטו החסדים והגבורות בגופא דז"א למטה, והיינו סוד יציאת מצרים כמו שנתבאר אצלינו, ולכן אנו מספרים אותו לכיון שאותה יציאת מצרים תצא ג"כ דרך הפ"ה הסמוכה לגרון הנקרא מצרים כדי שיהיו בחינת המקיפים כנזכר, ולקמן יתבאר בס"ד בפ"ה ההגדה [שמצאתי כתוב].

והנה בכוס זה השני תכין בכוונה השנית שיש בשם אכדט"ם ולכין בו א"ם ג"ל כנז"ל. אמנם בגדלות הראשון והשני תכין שהם שם ס"ג שהוא סוד הבינה דאימא, ואמנם הקטנות הראשון של זה הכוס אעפ"י שכבר נכנס בסוד הכרפס הנה הוא אלה"ם דמילוי [יודי"ן] [ההי"ן].

והנה אחר שכבר נכנסו ב' מוחין דאימא בסוד שני כוסות כנזכר, עתה נכנסים ד' מוחין דאבא של הגדלות השני כי אותם של גדלות הא' כבר נכנסו עם הכוסות, והזהר שלא תטעה בזה כי האמת הוא שאין נשאר ליכנס עתה רק מוחין דחכמה ובינה ודעת דאבא האחרונים של גדלות שני ואלו נכנסים עתה בסוד ג' מצו"ת. אמנם גם הקטנות דאבא הראשון לא נכנס כי כבר ידעת כי הקטנות הראשון אינו נכנס רק עד שיכנס גדלות השני, אמנם קטנות א' דאימא כבר נכנס בסוד הכרפס לפי שכבר נכנס גדלות שני דאימא בשני כוסות כנזכר, לכן עתה צריך

החרוסת והוא בגי' רו"ת ס"ח, והענין כי לאה נק' רות כי לאה היא יותר דינין מן רחל להיותה כולה אחוריים העליונים דאבא ואימא כנודע, ולכן אדנ"י במלוי הוא תרע"א, תסלק ממנו הפשוט לרחל נשאר רו"ת שהוא המלוי ללאה שהיא דינין, כי כבר ידעת כי מלוי בגי' דין. וכשתסר רו"ת מן חרוס"ת ישאר ס"ח, והם סוד מוחין דז"א בסוד התפילין שהם אהי"ה ידו"ד אהי"ה כמנין חיים שהם חיי המלך כנודע, והם בגי' ס"ח. והכוונה היא להמשיך מן המוחין שהם ס"ח אל רו"ת שהיא לאה להמתיקה, ולכן צריך שיהיה טועם טעם חרוסת, ולכן אם בלעו לא יצא ידי חובה רק עד שילעסנו, כי ע"י טחינת השיניים מתבטל (ומדקדק) [ומתמתקנ] הדין כמו שנתבאר בכוונת האכילה. וגם כן סוד החרוסת רמז לטי"ט והיינו סוד לאה כנזכר, והענין כי טיט היו"ד שבאמצע עולה לפניו ולאחריו כזה טי"ט, והוא מילוי שם מ"ה דאלפין שהוא בגי' חוה י"ט, וב' פעמים י"ט לא"ה ורח"ל. ולהיות זה הרמז בלאה ואין כונת ליל פסח בה רק דרך ארצי לכן אינה רק זכר בעלמא מדברי סופרים.

הרי נתבאר ענין מוח חכמה מצד אימא, ולפי שהחכמה נק' קדש כנודע לכן בכוס ראשון שהוא כנגדה בו הוא הקידוש של ליל פסח.

ואח"כ אנו ממשיכין סוד המוח השני דאימא והוא בינה דאימא, ולהיותו כנגד הבינה לכן בה סיפור ההגדה כי היא קו"ל עילאה דמינה קול ודבור נפקי. וג"כ בה רמז יציאת מצרים הנזכר בהגדה כי מצות עשה לספר ביציאת מצרים ליל פסח, והענין כי

לכוין בסוד המצה להכניס גדלות שני וקטנות ראשון מצד אבא.

וזהו הכוונה שתכוין: כי מצ"ה בגי' ע"ב ס"ג והם שני מוחין חכמה ובינה דגדלות שני, ומצה ג' היא סוד הדעת דגדלות שני דאבא. ולהיות המצה כנגד ב' מוחין דאבא כי שם לא יש אחיזה אל החיצונים כלל אעפ"י שהם של קטנות כמו שיתבאר, ונקראת מצה שמורה שמורה מן המזיקין כמד"א ליל שימורים הוא וגו', אך בדעת יש להם אחיזה בחסדים ובגבורות. והנה החמץ כנגד החסדים והשאור כנגד הגבורות, כי שאור קשה חמוצו מן החמץ להיותו מן הגבורות, ושאור"ר הוא חסר וא"ו והוא שם אלה"ים של מוח דגבורות דקטנות הנקרא אלה"ים כנודע. והנה מלא יודי"ן ש' דשאור [והאחוריים שלו ר' מן שאור ושם אלה"ים עצמו פשוט הוא א' דשאור"ר(ה)]. ומן אלו האלה"ים שבדעת יוצאים שני הפאות כי פא"ה בגי' אלה"ים. ולכן נצטוינו שלא יראה בפסח חמץ ושאור כדי שלא ינקו החיצונים מן החסדים והגבורות של קטנות, כי נודע שבפסח הוא ימי היניקה דז"א ועדין לא נגדל עד חג השבועות, ולכן צריך לבער הדינים אלו שלא יתאחזו בהם החיצונים, אמנם המצה הם חכמה ובינה כי היא בגי' ע"ב ס"ג כנוצר ואין שם אחיזה לחיצונים.

ותכוין ג"כ בקטנות ראשון דאבא, כי שני המצות העליונות הם שני אלה"ים דחכמה ובינה דיודי"ן וההי"ן והמצה הג' היא אלה"ים דאלפי"ן שבדעת, ואלו האלה"ים נרמזו במצות בסוד ציור, והענין כי ג' שמות אלה"ים הנז' שוים ואין הפרש בניהם רק במלוי אות ה', ולכן אנו רומזים לג' שינויים

שיש בגי' ההי"ן אלו בסוד ציורם ולא בסוד מלויים רק בסוד (פשוטים) [פשוטם], אמנם יובדלו הא' מחבירו בציור עד"ז, כי ה' דאלה"ים דחכמה ציורו ד"י, ושל בינה ד"ו, ושל דעת וו"ו, וצריך לצייר המצות בגי' ציורים אלו לרמז אל הקטנות הראשון. במצה הראשונה תצייר (ד"י) דה' שהיא כנגד חכמה הנק' י', ולכן אנו לוקחים ממנה בצינת המוציא שציורו כזית דאיהו י' עם כזית מן הפרוסה. והמצה השנית תצייר ה' והוא סוד עיבור זו"ן שבתוך הבינה, ו' רמז לז"א וד' רמז למלכות ולכן היא נפרסת, וצריך לבצוע חלק הא' גדול מן הכ', הגדול כנגד ו' שהוא מספר גדול יותר ממספר הדל"ת, ושל ו' הגדול הוא של אפיקומן, ושל דל"ת היא הבציעה ועליה אמרו מה דרכו של עני בפרוסה וגו', וגם כן עליה אנו אומרים הא' לחמא עניא, ולהיותה פרוסה אנו צריכים לחברה עם השלמה ואז תקרא ד"י, יו"ד כנגד השלימה שהם י' ספירות וד' כנגד הפרוסה. והמצה הג' צורתה גי' וווי"ן כי היא מצה גי' ולכן היא כנגד גי' וווי"ן שבציור ה', ובה אנו עושין זכר למקדש כהלל שהיה כורך מצה ומרור ובשר פסח גי' דברים ביחד כנגד גי' וווי"ן הנז'. הרי נתבאר סוד המצה ובה נשלמו כל הגדלות שני דאבא, ונרמזו בה בסוד מצה שהיא ע"ב וס"ג בגי', הראשונה כנגד ע"ב, והב' כנגד ס"ג. וגם נכנסו הקטנות הא' ונרמזו בה בסוד ציור כנז'.

והנה ברחיצה הב' תכוין ג"כ לשם י"ה במילואו שהם המוחין הנז', אמנם הוא יו"ד ה"י של ס"ג.

אמנם סוד המרור הוא בגי' מו"ת שהם הדינים הקשים, וצריך ללועסן וגם

לטוחנן בשיניים למתק הדינים למתק המרירות שבהם כמבואר אצלנו, ולכן אם בלע מרור לא יצא עד שילעסנו וימתקנו כנז'.

אח"כ בשני כוסות האחרונים נכנסים שני מוחין אחרים דאימא והם חסדים וגבורות בסוד הדעת, ולכן כאלו השני כוסות צריך לכלול זה בזה וזה כזה כרי לחבר זכר ונקבה ביחד בכל כוס וכוס משניהם, וזהו סוד בין כוס א' לב' ובין ב' לג' אם רצה לשתות ישתה, כי הם נפרדים, אבל בין ג' לד' לא ישתה לפי ששניהם כלולים יחד בסוד הדעת וצריך לחברם יחד. ונכתוב כל כוונה מהם בפני עצמה ואתה תחברם יחד שני הכונות בכוס אחד. והנה הכוס הא' מאלו הב' הוא סוד החסדים ולכן הקטנות הא' שלו הוא אלה"ים דאלפי"ן, והאל"ף של מילוי ה' דאלה"ים תהיה צורתה יו"י, והגדלות הא' הוא שם מ"ה והקטנות הב' הוא אכדט"ם בסוד חשבון שעולה ע"ד ועם הכולל ע"ה, והם כנגד ג' פעמים יב"ק שהם ג' חיבורים של ידו"ד אלקי"ם, אמנם ג' ההויות יהיו מילויים באלפי"ן וכן ג' אלה"ים מילויים דאלפי"ן, ואם תמנה כל האותיות ועם כללות ששה שמות עצמן הם ע"ה כמנין אכדט"ם עם הכולל. והגדלות הב' הוא שם מ"ה ג"כ.

והכוס השני דקטנות הראשון הוא אלה"ים דאלפי"ן ג"כ, רק שצורת האלף של מילוי הה' צורתה יו"ד, וגדלות הא' והב' הם משם ב"ן, וקטנות השני הוא ג"כ כקטנות השני של כוס הג' של חסדים, אמנם לא תכוין רק לחשבוננו פשוט שהוא ע"ד ולא ע"ה, לפי שהם גבורות הם חסרים ולא יש בו שום כונה אחרת רק בשם אכדט"ם. וצריך לכוין יחד שתי הכונות בכוס הג' וכן בכוס הד'.

וראיתי להעתיק לך ענין הכוסות אשר מצאתי ביד החכם השלם החסיד [המקובל] האלהי כמהר"ר **טו"ר** **אוחנא** נר"ו אשר קבל מהרב האלהי כמהר"ר **זל"ה** פה אל פה(ו) וז"ל: הנה הכוסות הם כנגד מוחין דאימא היורדים לז"א, הא' מוח חכמה דקטנות ב' וגדלות ב', והכרפס נגד קטנות ראשון, לפי שלא יינקו ממנו החיצונים אינו נכנס עד שיכנס גדלות שני של חכמה בכוס א' כנודע, ואח"כ נכנס בכרפס הקטנות ראשון של שני המוחין דהיינו חכמה ובינה של אימא.

ואח"כ כוס שני מוח בינה קטנות שני וגדלות שני, לפי שהגדלות ראשון של כל המוחין נכנס מאליו כנודע.

אח"כ נכנסים במצות הג' מוחין מצד אבא, הקטנות שהוא שם אלה"ים הה"א בג' ציורין כנודע ד"ד וד"ו ור"ו, ובאבא אין הפרש בין קטנות ראשון לשני לפי שבאבא אין בו שם אלה"ים אלא מצד התלבשותו באימא, ולכן נכנסים בבת אחת הקטנות ראשון והשני בכונות שם אלה"ים במצות: ונלע"ד שגם בשביל זה הוא שם אלה"ים פשוט ולא במילוי (הדעת), וגדלות שני שם ע"ב וס"ג וגו', אבל גדלות ראשון כבר נכנס כמבואר. ואח"כ השני כוסות האחרונים כנגד הדעת שהם החסדים והגבורות, ובהיות שמשם היא היניקה של מצרים כנודע לא נכנס עד שנכנסו כל מוחי אבא שהם אור גדול ואין לחיצונים שם אחיזה ולכן נכנסו כלם בבת אחת. ואח"כ דעת אימא שהם החסדים והגבורות כנודע, ובהם נכנסים קטנות א' וב' וגדלות ב', שאעפ"י שקטנות

א' של חכמה וכינה נכנסו אחר שנכנס גדלות שני של חכמה, קטנות של הדעת לא נכנס מהטעם הנז"ל שהוא מקום הגבורות ומשם היתה יניקתם, ועתה אחר שנכנסו מוחי אבא נכנסה בבת אחת קטנות א' וב' וגדלות שני כנז"ל.

והחרוסת היא להמתיק דיני לאה כנודע והוא דרך כלל.

והמצה הג' שהיא כנגד הדעת ושם מקום לאה כנודע, בזמן שבית המקדש היה קיים שם עיקר המיתוק בעצם, אבל עתה אינה כי אם זכרון לבד וזהו זכר למקדש כהלל.

והמרור הם הדינים הנז' המתמתקים עם החרוסת, והם ד' אלפיים של לאה העולים תמ"ד.

האמנם שמעתי בענין המצה הב' הנחלקת לחצאים שהחצי הנשאר בין השנים אשר עליה מברכין על אכילת מצה, שהיא כנגד ה' תתאה שהיא דלה ועניה, וזהו הא לחמא עניא וגו', והחצי השני הנשאר לאפיקומן היא רמז לה"א עילאה שהיא עשירה ולכן באה על השבע עכ"ל.

מצאתי כתוב, כי בתפילת ערבית נכנס גדלות א' דאבא ודאימא שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן מצד התפלה וקדושת היום (ועיין אחורי הדף) [כאשר יתבאר לקמן(ז)].

וראיתי לסדר לך סדר ליל פסח בקיצור נמרץ על סדר קדש ורחין וגו' כדי שיהיה ערוך לפניך כשולחן ערוך בלא טורח והרי לך הסדר.

קדש כוס ראשון להמשיך בז"א מוחין מפנימיות הנצח דאימא והם שני היות דע"ב, ראשון של אימא והשני של אבא. ואח"כ מחיצוניות החסד של אימא ואבא שהוא שם אכדט"ס כאשר ידעת. ואח"כ מפנימיות החסד של אימא והוא ע"ב, וכל זה בחכמה דז"א. ואלו הג' מדרגות נקרא גדלות ראשון וקטנות שני וגדלות שני. ואני שמעתי לאלהי כמוהר"ר סולמאן ׳ן' אוחנא נר"ו שאין לכין לגדלות ראשון כלל כי הוא נכנס מאליו כנז"ל.

ומצאתי כתוב וז"ל: בבית הכנסת בקדושת היום ובתפלת ערבית נכנסים המוחין של גדלות ראשון של אבא ואימא וגם ההארה ממוחין של גדלות שני אבל קטנות א' וב' אינם נכנסים עתה כלל, וזהו הדילוג שדלגו ההוריות קודם לאלה"ים שלא כסדר.

ורחין יכוין ביו"ד ה"י משם ע"ב. ומצאתי כתוב וז"ל: יחץ יכוין שנכנס ג"כ אור חכמה של אימא שהוא בחסד שלה, ששרש החכמה בחסד לעולם, והוא י"ה במילוי יו"ד ה"י, שהוא שרש שם ע"ב שכבר נכנס, וכשתכה יו"ד בה"י עולה רחץ עם האותיות.

כרפס יכוין שהוא בגי' שי"ן, ויכוין באלה"ים דידו"ן מחיצוניות הנצח של אימא, (ומצאתי כתוב) [גם(ח)] יכוין שנכנס אלה"ים דידו"ן שעולה ש', וס' רמז לו' קצות של זעיר. ויכוון באלה"ים דההי"ן ודאלפין(ט), צורת האל"ף [כזה] יו"י [יו"ד(י)] כלולים בו, וזאת היא המדרגה הראשונה ונקרא קטנות ראשון.

(ט) בכ"י א' הגי' כך: והאלפין צורת האל"ף יו"ד יו"י כלולים בו.
(י) כ"ה בכ"י ב'.

(ז) עיין להלן כמה שורות ד"ה ומצאתי.
(ח) התיקון הוא מכ"י חברון שנראה שהוא מהר"ב וקיימו רבינו ע"כ הוציא את המילים מצאתי כתוב, וכן להלן.

מרור ד' אלפין דארבעה אחי"ה שלוקחת לאה. [ומצאתי כתוב וז"ל:] מרור עולה מו"ת רמז לדינים של לאה שיש לה ד' אלפין [שהם בגי' מד"ת, והיא] לוקחת השרשים [שהם בגי' ד'] והמילוי שהוא מ"ת מתפשט לחיצונים, והנה (מרור) [מר"ר] עולה ת"ם. וגם המילוי של אדנ"י הוא רו"ת, ומתמתקים דיניה בח"ס שהוא אחי"ה ידו"ד אחי"ה, וזהו החרוסת פי' ח"ס רו"ת. [כנז"ל באורן].

כורך יכוין עתה להאיר אל לאה ג"כ ממ"ה וב"ן דאבא, ולזה כורכן המרור שהיא לאה עם מצה שלישית שהיא סוד הדעת כנוצר. ובלא ברכה, שאין הזיווג אלא עם רחל. ויכוין לקטנות ראשון דאבא אלה"ים רציו"ה (בג' ויין) [ויו"ר] ומפנימיות הת"ת דאבא, מ"ה וב"ן נמשך מהדעת של אבא חסדים וגבורות אל הדעת דז"א. [ומצאתי כתוב] ולפי שנכנסים מוחין של אבא כורכים עמה המרור שהיא לאה לקבל ממנו ההארה מהדעת שנכנס בו. [עד כאן מצאתי].

שולחן עורך צפון ברך צפון [הוא] אפיקומן [והוא] הוא"ו רציו"ה [הא'] של אלה"ים דהוד דאבא מוחין לשש קצוות דז"א. [ובצפון נכנס הוא"ו] [ומצאתי כתוב, צפון יכוין שהוא"ו] שנשארת למעלה עתה נכנסת באפיקומן.

[ברך יכוין שעתה ב] כוס שלישי [נכנס] קטנות ראשון דאימא אלה"ים דאלפי"ן רציו"ה האל"ף היא יו"י ויו"ד כלול עמו, ומ"ה דגדלות ראשון דאימא וב"ן כלול בו, ומ"ה דגדלות ראשון דאבא וב"ן כלול

יכוין יכוין בהארת מוחין דאבא להבריה החיצונים. [ומצאתי כתוב] וכיון שנכנסו המוחין של אלה"ים של אימא בכרפס שעולה אלה"ים, ומכ"ש שיכנסו שאר אלה"ים [פי'] של ההי"ן ושל אלפי"ן, אולי יתגבר הדין לזה צריך להאיר ממוחין של אבא, ויכוין שאלו הם מוחין של קטנות א' פי' מנה"י של אימא, ומה שיכוין בהארה של אבא הוא ה' של אלה"ים נחלקת לשנים דל"ת לבדה והוא"ו לבדה, וזאת הה"א היא מאלה"ים של בינה של אבא שהיא פנימית הוד שלו, והיא מצה אמצעית. (ע"כ מצאתי).

מגיד בכוס שני יכוין באלה"ים דההי"ן מחיצוניות הוד דאימא, ומפנימיותו ס"ג. וגם ס"ג מפנימיות הוד אבא ומחיצוניות הגבורות של אבא ואימא שם א"ס ג"ל כאשר ידעת, ואח"כ שם ס"ג מפנימיות גבורות דאימא, וכל זה בכינה דז"א. אמנם אני שמעתי שאין לכוין לגדלות א' כנז"ל.

רחצה יכוין ביו"ד ה"י משם ס"ג שנכנס (כמו שאמרנו) בשם ע"ב שהוא סוד בינה שבגבורה [כנז"ל], (עד כאן מצאתי(יא)).

מוציא (מצה במוציא יכוין) קטנות ראשון דאבא אלה"ים בציו"ה ה' (ד"י) ד'. וע"ב מפנימיות חסד דאבא, והוא גדלות שני בחכמה דז"א.

[מצה] [ובמצה יכוין] קטנות ראשון דאבא אלה"ים ציו"ה ה' (ד"י) ד' וס"ג מפנימיות גבורה דאבא גדלות שני בכינה דז"א, ועתה נכנס הדל"ת שהיא בחינת הגבורות, ובאפיקומן נכנס הוא"ו, [ומצאתי כתוב] וזהו קטנות שני. [ע"כ].

ה"א לכם זרע, ובעון שגזר יוסף ברית מילה למצרים וחתם אות ה' ברשות אחרת (למצרים שהיא ס"א) גרם לנו ה"א לחמא עניא, אלא שרחמי המקום שתף עמנו החסד כמנין רי"ו.

מה נשתנה הלילה הזה, פי' שנקראת ליל שמורים ונקראת לילה ומה

שלמטה ממנה נקראים לילות מצדה. שבכל הלילות אין אנו מטבלין אפילו פעם אחת, ר"ל מטבלין אנו לעשות השני זווגים אפילו פעם אחת, והלילה הזה שני פעמים הם שני זווגים הרמוזים במלת מטבלין, זווג ז"א הנקרא מ"ה וד' אותיות השרש הרי מ"ט, וג"כ זווג של אבא ע"ב ועשר אותיות הם פ"ב כמנין בלי"ם וזה ב' פעמים: עוד אמר שבכל הלילות אנו אוכלים חמץ או מצה, פירוש או דין או רחמים והלילה הזה כלו מצה רמז לחמשה חסדים הבאים לאות ה' אחרונה מאבא ואימא הרמוז במצה כי מ"צ בחילוף [א"ת ב"ש] הם י"ה: עוד אמר שבכל הלילות אנו אוכלים שאר ירקות, והם הספירות של זעיר, והלילה הזה מרור, ר"ל שפע הנמצא בשאר הספירות למלכות כל השנה מכל צינור וצינור של כל ספירה, אבל בלילה הזה הכל בא דרך קו האמצעי הנקרא מרור מלשון מר דרור, וכן עולה שם הוי"ה כזה י' פעמים יו"ד [במילואו הם] ר', ה' פעמים ה"ה הם נו"ן וכן ה' אחרונה, ר"ו פעמים ר"ו, [ו]פנים ואחור של השם הרי כלם חשבון מרור. עוד פירוש אחר: עשר פעמים יו"ד הם ר', ה"א פעמים ה"א הם ל"ו, וא"ו פעמים וא"ו קס"ט, ה"א פעמים ה"א הם ל"ו, וד' אותיות והכולל הרי מרור. עוד מרור חשבון מו"ת צריך להמתיקו בזה השם הנזכר.

שבב הלילות אנו אוכלים בין יושבים ובין מסובים, [פי'] בין יושבין מצד הדין

בו, וקטנות שני דאימא ואבא, והוא ע"ה, ס"ט אותיות מג' הוי"ת וג' אלה"ים דאלפי"ן וכללות השמות עצמן, וע"ד שהוא חשבון אכדט"ם כלול בו, ומ"ה גדולות שני דאימא ובין כלול בו בדעת דז"א. אמנם אני שמעתי שאין לכיון לשום גדלות ראשון כנו"ל.

הלל נרצה [יכוין שעתה ב] כוס רביעי [נכנס] קטנות ראשון דאימא אלה"ים דאלפי"ן וציור האל"ף יו"ד ויו"י כלול בו, ובין גדולות ראשון דאימא ומ"ה כלול בו, ובין גדולות ראשון דאבא ומ"ה כלול בו, וקטנות שני דאימא ואבא ע"ד וע"ה כלול בו, וגדולות שני דאימא ואבא ע"ד וע"ה כלול בו. [ומצאתי כתוב ז"ל:] והם עצמם פנימיות ת"ת של אימא הנז' בכוס ג', אלא שאלו חסדים ואלו גבורות, ולזה בכוס ג' אומרים הזן את העולם [כלן] בחסד ובכוס ד' אומרים שפוך חמתך וגו'. [עכ"מ]. וגדולות ב' דאימא כ"ן ומ"ה כלול בו בדעת דז"א, וכבר זכרתי לך למעלה שאין ראוי לכיון בשום גדלות ראשון.

וראיתי להעתיק לך כאן פי' של ההגדה שמצאתי כתוב ואני מסופק אם הוא מהרב זלה"ה ועם היותו מלא טעיות [עכ"ז] לא נמנעתי מלהעתיקו לעוצם התשוקה.

פירוש ההגדה

הא לחמא עניא בגי' רי"ו. והענין דע כי הה' שבשם היא מזל הבנים לפיכך כל האמהות היה בשמן ה' חוץ מן רחל, אמנם בלה"ה היה לה שני ההי"ן לכן אמרה רחל בא נא אל שפחתי אולי אבנה ממנה, פי' מצד אותה ה' היתירה [שיש לה] שהיא מזל הבנים, ולכן זכתה להבנות, וכתיב

האצילות הרומז בשם קס"א חכמה שבכינה שהוא אהי"ה ושם החירות, שבכינה שהוא אהי"ה דיודי"ן עולם החירות.

עבדים היינו לפרעה במצרים וגו', דע כי פרעה אחיזתו בעורף ולא בפנים, ושם היה מעכב השפע היורד לחוט השדרה ויורד משם השפע לז"א הנקרא ישראל, ופרעה מעכב השפע והיינו משועבדים תחת ידו, בהיות כי אחיזתו בשני אותיות אלה"ים שהם מ"י והם בעורף, ושאר אותיות אלה"ים שהם אל"ה הם בפנים, כי ידוע הוא כי א"ל בפנים, וכל זה היה קודם אצילות אבא ואימא והתפשטות א"א בזרועות שלו, ופרעה היה בעורף הגרון שהיא בינה של אריך קודם שנתפשטו הזרועות באבא ואימא, ומה עשה א"א הפכם ותיקן העולם באופן שיצאו ישראל (ממצרים) מן הפנים ולא מן העורף שהוא מקום אחיזת פרעה, ולזה אמר עבדים היינו לפרעה במצרים ר"ל בהיותו במקום צ"ר שהוא חוט השדרה והוא מצ"ר י"ם.

ויוציאנו ה' אלהינו משם הם אבא ואימא הוציאנו מן העורף (חזר לפנים) בסבת התפשטות ביד חזקה ובזרוע נטויה שני הזרועות דא"א. ואילו לא הוציא הקב"ה שהוא א"א את אבותינו ממצרים פי' מצ"ר י"ם שהוציא לאבא ואימא מגרון אריך והשפע שהיה הולך מצד העורף חזר לפנים (בסוד) [ביסוד] אבא ואימא. עדין אנו ובנינו משועבדים היינו לפרעה במצרים שהוא סוד המלך הראשון שנקרא כלע בן בעור בסוד בית הבליעה שהוא הגרון ששם אחיזתו, והיה מעכב השפע היורד לישראל שהוא א"א, ולכן מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים והרי זה משובח.

הוא חשמ"ל שעולה כחשבון יושבין, או מצד רחמים הוא קס"א כמנין מסבי"ן, והלילה הזה כולנו מסבין מצד קס"א, וכלם מצד אבא ולא מצד אימא הרמז לחשמ"ל.

ודע כי רמז בכאן כנגד ד' עולמות מלמטה למעלה, ואמר שבכל הלילות אין אנו מטבילים אפילו פעם א' כנגד העשיה שאין שם זווג, ולכן קראם לילות, וכליל פסח הוא הארה כ"כ גדולה שאפילו שם יש זווג, ולזה (והראיה) [אנו אומרים] הלל גמור הרומז למלכות שמקננת בעשיה (וסוף) [נ]הקליפות נבלעות בנרתקן כאלו לא היו, ולכן יש זווג. ואמר והלילה הזה שתי פעמים ואח"כ שבכל הלילות אנו אוכלים חמץ או מצה, חמץ הרומז בפחד צד שמאל, או מצה מצד החסדים כנז' (חסר כאן שאכלוהו העכברים) ביצירה ששם יש זווג מחמץ והם ה' גבורות (חסר) (שהם ממותקים) [שנים מהם מתמתקין] ושלשה בלי מיתוק, ואח"כ שבכל הלילות אנו אוכלים שאר ירקות רמז למה שאנו נהנים משורי ירקות שהם הזווגים הנעשים בעולם היצירה ששם מקנן זעיר הנקרא ירוק ומצדו הכל נקראים ירקות, אבל הלילה הזה אינו כן אלא כולו מרור מצד (כ"א) [אהי"ה] פעמים אהי"ה העולה אמ"ת וד' אותיות והכולל, וידוע כי הבינה מקננת בבריאה כי בה רמוזים שמות אהי"ה.

עוד אמר שבכל הלילות אנו אוכלים בין יושבים בין מסובים, בין יושבין מצד אור פניא"ל שהוא חשמ"ל הרומז בבריאה, מסובין מצד י' פעמים ה' הם נ', ה' פעמים י' הם ג"כ נ', ו' פעמים ה' הם ל', ה' פעמים ו' הם ג"כ ל', כמנין ע"ץ ושני אותיות יעלה למנין מסבין ע"ץ, ושם זה העולה ע"ץ רומז ביצירה ע"ץ הדעת, אבל בלילה הזה כלנו מסובין מצד

תחיון כמנין דע"ת, ומספיק נקבה בלבד וממנה אקבל השפע ומוחין, מה עשה א"א הורידו למטה בסוד הנקבה ונקראת ערפה מדה כנגד מדה אשת כליון, ומה שחשב לעשות לזעיר כשהיה בבטן המלאה ראשו על כרעיו ועל קרבו כך דנו אותו, וצלו אותו צלי אש ובא במצרים וניחר גרונו, והיה אומר מי כמכה ברפה, ובאלו הב' אותיות חזר והודה מי כמוך מי כמוך ב' פעמים מי לרמוז לשני מיני מוחין קטנות וגדלות, ואמר מי ומי ההולכים ר"ל שהיו הלכים ממנו אלו השני מיני מוחין, וזהו שהשיב ואמר בנערינו ובזקננו, בנערינו מצד הקטנות ובזקננו מצד גדלות, בכנינו מצד הבן ובכנותינו מצד הבת, בצאננו מצד הגבורות ובבקרנו מצד החסדים בקר דאברהם, וסוד כי חג ה' לנו ח' חסדים ג' גבורות ה' דעת, כל זה לנו.

עוד מצאתי כתוב(א):

עבדים היינו לפרעה במצרים ר"ל כשהיה זעיר בסוד קטנות המוחין שלו, יונק משם אלה"ם והוא במצרים ר"ל במעי אמו, במצר מ"י שהיא בינה היה זעיר בגלות כמו הולד שהוא במעי אמו שהוא בצער שהוא בסוהר כך היה זו"ן וישראל היוצא בפנים של ז"א ג"כ היה בצער ובדוחק ולא היו יכולים לצאת לא זו"ן ולא ישראל בלא עיבור אבא ואימא, וזהו ויוציאנו ה' אלה"ינו משם שהם אבא ואימא ביד חזקה ובזרוע נטויה ר"ל בהתלבשות הזרועות של א"א הרומזים ליד חזקה וזרוע נטויה. ואילו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים שהם אבא ואימא עדיין אנו ובנינו וגו' משועבדים היינו לפרעה במצרים, פרעה רמז בעורף ובגרונן של א"א

וכדי שתבין כוונת פרעה הרשע, דע כי הוא רמז בעורף וממול ערפו שהוא הגרון בפנים שם ג' מוחין דקטנות כשהוא בבטן המלאה בינה שהוא אלה"ם ובהפך מליאה, ומשם יונק ז"א בקטנות ג' אלה"ם כמנין גרו"ן, וזה הגרון הוא מקום צר ולזה רמז הכתוב מן המצר קראתי י"ה, וכוונת פרעה לעכב המוחין ולא יצאו לחוץ ולא לפנים ויתהפך השפע לאחור. ואמר כל הבן היולד וגו' פ"י לעכבו במצר וכן תמצא הבן היולד היאורה בגי' מצ"ר, פ"י כי היארה חסר ו', ואלו הג' מלות עולים שג"ל וכן מצר עם הג' אותיות. ונחזור לענין כי היה רוצה לעכב שלא יצאו המוחין ויהיו שם סגורים ובוה לא יצאו מן הגלות לעולם, והיה מעכב בשני אותיות מ"י של אלה"ם ועולים (מנין) ג' מוחין של ז"א דגדלות, ולא יהיה לו מוחין דגדלות וקטנות, ואלו הג' מוחין חב"ד עולים כת"ר עם הג' מלות וג' כוללים, וכן ב' אותיות של יו"ד מ"ם הם תר"ך דאי"ק בכ"ר גל"ש פ"י אות מ"ם נחלפת באות מ"ם סתומה שהיא ת"ר ואות יו"ד מליאה הם כ' הרי תר"ך כמנין כת"ר, וכמנין חכמה בינה דעת כנוז, ואלו הם דגדלות ובקטנות הם ג' אלה"ם ברבוע שהם ר', ועם ה' אותיות הם כמנין יר"ה כים, בשני אותיות י"ם. עוד אלה"ם עולה פ"ו וי"ג אותיות המילוי והכולל הרי ק'. ועוד אלה"ם השלישי שעולה ש' כנודע ועם ה' האותיות השרש, הרי תר"ך כמנין כת"ר. הרי שהיה מעכב כל המוחין דגדלות ודקטנות, והיה תלת גו תלת ראשו על כרעיו ועל קרבו כרמוז במקומו.

ונחזור לענין וכל הבת תחיון, פ"י א"ת מאין תצא תצא מדעת כי כך עולה מלת

קודם ההתפשטות שלו, והיה יונק מהגרון של א"א שהוא בינה שלו הנק' מ"י, וגרון כמנין ג' אלה"ים, וכן מנין חר"ן, וזעיר בסוד קטנות יונק מג' אלה"ים של אבא ואימא ודעת, נמצא שפרעה היה בעורף של אריך ויונק מג' אלה"ים העולים כמנין גרו"ן, ולכן היה מתגאה ואמר לי יאורי, ולכן אילו לא היה העיבור של אבא ואימא היינו משועבדים לו. ואפילו כלנו חכמים כלנו נבונים כלנו יודעים את התורה בסוד חב"ד והוצרך העיבור של אימא ג' גו ג' ועיבור שני בתר דינקא לון אתעברת מנייהו, וזהו סוד יציאת מצרים שיצאו זו"ן ממעי הבינה.

ודע כי ל"י יאורי"י במנין ג' אלה"ים, ויש תשעה מיותרים, כי כל א' כלול מהשלשה, ועולים כמנין גרון. ולכן היה מתגאה שבחינתו למעלה מזאת, וזעיר היה בבטן המלאה והיה צריך ג' מילויים לפי שהם מוחין דקטנות שהם דיודי"ן וההי"ן ואלפי"ן, וכוונתו היתה לעכב שלא יצאו ישראל ממצרים למעלה שלא יצאו ממעי הבינה, והיה מעכב בשתי אותיות אלו שהם מ"י הרמוזים בבינה ואמר מי ה' אשר אשמע בקולו, לא ידעתי את ה', וכפר בז"א ונוקביה שהיה יודע אותם מעיבור ראשון וגם את ישראל לא אשלת, וניכא ולא ידע מה ניכא באומרו אשר אשמע בקולו ר"ל עד שיבאו אליו דצ"ך עד"ש באח"כ עשר מכות העולים אשר אז אשמע בקולו, לכן מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים המורה חידוש העולם שנתחדשו עתה זו"ן בסוד זה העיבור ונתגדלו איבריו, ועוד כי(ב) במעי אמו לא היה יכול לדבר כמ"ש כי כבד פה, כבד בגי' כ"ו רמוז לזעיר, פ"ה עולה אלה"ים רמו

לנוקבא, כשיצאו לחוץ אז דברו, וזהו דברו נא באזני העם וגו', וידבר ה', וידבר אלה"ים, ואז השפילו לפרעה לים סוף ונתהפך מל"ת מ"י י"ם כמ"ש רמה בים, והיתה כוונתו לעכב ישראל למטה כי כל זמן שישראל במצרים משועבדים למטה ג"כ זו"ן הם אינם יכולים לצאת, ולפי שהוא היה משיג באלו הב' אותיות שהם מ"י לכן ניצל מהים ויצא.

ודע כי באלו הב' אותיות אחרונות י"ם הוא רמוז הג' מוחין של ז"א שהם חכמה בינה דעת שעולים כת"ר, וידע הוא כי באלו השני אותיות יש סוד מ"ם סתומה ׀ שעולה ת"ר, ונשאר היו"ד במילוי שעולה עשרים הרי מנין כת"ר כנ"ל, ועוד רמוז באלו הב' אותיות י"ם באי"ק ת"ר הוא ׀ ה' הוא ק', וכן עולים ג' אלה"ים דקטנות, א' דיודי"ן ש' ואחר דההי"ן רצ"ה, וחמש אותיות והפשוט ה' ג"כ ש' הרי ת"ר.

מעשה בר' אליעזר ור' יהושע וגו', מעשה מ"ה ש"ע שהיו מסוכין בבני ברק כמנין ש"ע נהורין, והיו מספרין ביציאת מצרים הם זו"ן שיצאו ממצר י"ם, וחשבון י"ם כ"ו כ"ד שהם זו"ן, בסוד כ"ד הקמח, ותמלא כד"ה, כמ"ש אל ישוב ד"ך נכלם, וזהו בשבח יציאת מצרים יציאת זו"ן מהמצר שהוא הגרון של א"א, והיו מספרין ביציאת מצרים כל אותו הלילה.

אמר ר' אלעזר בן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר, מלת שתאמר מלשון וה' האמירך היום לשון התרוממות [והתרוממות] זה אינו כי אם בימים ולא בלילות כי הימים הוא באצילות, ואמר לא זכיתי שתתעלה זווג זו"ן בלילות אלא בימים,

ואלה"ם זה ג"כ ביודיין: כוס רביעי ביצירה שיש שם קליפות ואינם כ"כ רשעים כמו של עשיה, ולכן בכוס זה אנו אומרים שפוך חמתך על הגוים אשר לא ידעוך כמו פרעה שאמר לא ידעתי את ה', וזה כנגד שאינו יודע לשאול, ואלה"ם זה במילוי אלפייין. וד' בנים אלו הם כך, נגד ימין חכם, שמאל רשע דין, תם קו אמצעי, ושאינו יודע לשאול מלכות בסוד נאלמתי דומיה החשתי מטוב. ואח"כ מפרש שאלת כל אחד ואחד.

חכם מה הוא אומר מה החוקים והמשפטים, פי' מה הם המוחין שלו בסוד דעת חכמה ובינה הרמוזים באלו הג' מדות, דעת משפט, בינה מלך המשפט, חק לישראל הוא חכמה, ומשיבים לו כהלכות הפסח כפי המוחין שיש לו בפסח שהם ג' אלה"ם שעולים חר"ן, וסימניך אין מפטירין אחר הפסח סופי תיבות למפרע חר"ן.

רשע מה הוא אומר די לי הדין ואין לי לבקש הרחמים, וכפר בעיקר ובשורש שהוא שם הוי"ה שם מ"ה, ושם מ"ה עולה בעיקר וד' אותיות והכולל שם מ"ה, אף אתה הקהה את שיניו ואמור לו עשה ה' לי ולא לך.

תם מה הוא אומר מה זאת, פי' חיבור מה בזאת, ת"ת ומלכות, ע"י מי נעשה, ואמרת אליו בחזק יד פי' התעוררות צד שמאל כמ"ש עורי צפון ואח"כ ובואי תימן.

ושאינו יודע לשאול אם דין אם רחמים ולא סוד מוחין, אז והגדת לבנך ר"ל שתשפיע ותגיד לו על ראשון ראשון במה נעשה הזווג, דע כי נעשה ע"י היסוד שנקרא זה כמ"ש בעבור זה, ואמור לו יכול מר"ח ת"ל ביום ההוא, ר"ל שמתחברת עם בעלה הנקרא יום, ביום ההוא הנסתר על ידי ז"ה

כי הלילות רמוזים בעשיה שאין שם זווג והסוד על משכבי בלילות בקשתי וגו' בקשתי ולא מצאתיו, ובלילות אפילו בליל פסח, עד שדרשה בן זומא שנאמר למען תזכור וגו' ימי חיך הימים באצילות דוקא, ובא בן זומא ואמר כל ימי חיך לרבות הלילות בעשיה, וחכמים לא רצו בזה כי אפילו בליל פסח שיש הלל גמור מאחר שתכף חוזרת באחור אין מזכירין יציאת מצרים בלילות לעשות שם זווג, ולזה כיון הפסוק למען תזכור כמו וזכרתי את בריתי לשון זווג, ואמרו כל ימי חיך בא לרבות ימי המשיח שיתבטל כח הקליפה אבל לא עתה שסוף סוף חוזרת לאחור תכף אפילו בליל פסח.

ברוך המקום שנתן תורה לישראל וגו' כנגד ד' בנים דברה תורה אחר חכם ואחד רשע ואחד תם ואחד שאינו יודע לשאול, אלו רומזים [ד' בנים] כנגד ד' מלכיות של ד' עולמות אבי"ע וכוללים הד' זה בזה, חכם באצילות ורשע בעשיה שהקליפה קרובה שם, ותם כנגד בריאה ושאנו יודע לשאול כנגד היצירה, וכללם יחד. ולמה אצילות סמוך לעשיה לפי שעשיה צריכה אור גדול כי אין מפסיק לו אור היצירה, ולכן המשיך לו מלמעלה מאצילות. ותם ושאנו יודע לשאול יחד לפי כי יצירה מספיק לו אור הבריאה להאירה. ואמרו ד' בנים רמז לשם ב"ן של כל עולם ועולם, והם ד' מלכיות וד' גאולות שאנו צריכים לכוונה הזאת, ולזה צריך לכוין בד' כוסות כי כל כוס עולה אלה"ם של ד' עולמות.

כוס א' של קידוש כנגד אצילות, זה יכוין אותו במילוי יודייין: כוס ב' סיפור ההגדה שאנו אומרים מתחלה עובדי ע"ז, ולזה אמר רשע נגד העשיה במילוי ההייין: כוס ג' כברכת המזון בבריאה, ולכן יש בה ד' ברכות,

שהוא היסוד, וזה בעבור ז"ה הוא המחבר והשושבין כנזכר. וכנגד החכם ששאל סוד המוחין אמור לו לא אמרתי אלא בשעה שמצה ומרור מונחים לפניך שיש לו אלו המוחין של קטנות כי כיום שבעות יש לו מוחין דגדלות, ולכן אמור לו שלא יטעה שאין לו מוחין אלא באותה שעה שמצה ומרור מונחים לפניך.

ועתה נבאר לך סוד עשר מכות, ונאמר על דרך הסוד שורשם.

דם עולה שם אהי"ה בריבוע, ומכה זו יצאה ממלכות שבמלכות והלכה למלכות הרשעה חוץ מהמוח שלה.

צפרדע בגי' תמ"ד, והוא כי יש ש"ך דינין ועוד שם אדנ"י בריבוע שעולה קכ"ו הרי תמ"ו, יש שנים יתירים שהם השנים כוללים ש"ך וקכ"ו, ומכה זו יצאה מיסוד שבמלכות למוחין דמלכות הרשעה, וזהו צפ"ר ד"ע מקום הדעת שלה, והם סוד תרין צפרין הנז' בפ' יוחי דמסטי רגליהו.

כנים בגי' ק"ך כמנין צירופי אלה"ים, וכן עולה אלה"ים פ"ו ומילוי המילוי של אדנ"י הם ד"ל אותיות הרי ק"ך, ויצאה מהוד שבמלכות שכן אימא עילאה עד הוד איתפשטת, והכתה בקרקפתא של מלכות הרשעה בבחינה א' מקום השער שבראש, ובבחינה אחת של סמא"ל בעלה ולכן נמצאו שם כנים כי שם מושבם.

ערוב כתיב חסר וא"ו והם אותיות רע"ב, והם ע"ב של אחוריים דהוי"ה כזה י"ה יה"ו ידו"ד, ואות ר' הוא אלהים בריבוע שעולה מאתים הרי ער"ב, ויצאה מכה זו מנצח מלכות והכה ביסוד הזכר דקליפה.

דבר עולה ר"ו, וכן שני אלה"ים פשוטים עולים קע"ב וד"ל אותיות מילוי המלוי של אדנ"י הרי דכ"ר, ולכן נאמר במכה זו הנה יד ידו"ד הויה כי הוי"ה בת"ת היא ישרה ונהפכה ויצאה מת"ת של מלכות והכה להוד זכר שבקליפה.

שחין גבורה שבמלכות היא רי"ו, וממנה מתפשטים עשרה לכל א' עד מלכות הרי חמשים, נשאר ק"ב שהם מילויים של ס"ג ע"ב מ"ה שהם מ"ו ל"ז י"ט ועולים ק"ב, והם הדינים היוצאים לחיצונים, וזהו הקטע יוצא בק"ב שלו. ועניינם שלש מאות גבורות ושם ב"ן מצד אלה"ים, נשארו י"ו, והם ד' אדנ"י וי"ב אותיות המילוי אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, ויצאו מגבורה שבמלכות והכה אל נצח שבקליפה.

ברד אלה"ים בריבוע עולה ר', נשאר ששה הם אותיות אלה"ים והכולל הרי ר"ו, ויצא מן החסד שבמלכות שכן ברד הוא סוד מים מצד החסד אלא שהאש מתלקחת בתוכה מצד הגבורה והכה לת"ת שבקליפה.

ארבה הוא ד' פעמים ב"ן, והם מן המילויים של אלה"ים שהם נ"ב אותיות, ואלו הד' הם שנים מחכמה ושנים מבינה, ויש ג"כ שם ב"ן דהוי"ה כנודע, ולכן יש מיני ארבה טהורים משם ב"ן של הוי"ה וטמאים משם ב"ן דאלה"ים. ויצאו מבינה דמלכות והכו לגבורה של קליפה.

חשך הם ש"ך דינים, ויש ח' יותר, החמשה הם חמשה אלפיי"ן של שם אדנ"י באו כדי למתק כדי להאיר לישראל, כי אות אלף הוא סוד אור שכן בפרשת בראשית חמשה פעמים אור, וסוד אות אלף היא ג' אותיות והם השלשה היתירים משכ"ה עד תשלום חשבון

חשך, אבל במכת הצפרדעים באו ש"ך בלא מיתוק. וגם אות אל"ף כזה א היא סוד ל"ב נתיבות חכמה לרמוז כי מכה זו יצאה מחכמה דמלכות והכה לחסד שבקליפה. **מכת בכורות** בכ"ר חסר ו' רמז אותיותיו

כ' בינה כ' כתר ר' ראשית חכמה. ויצאה מכה זו מכתר של מלכות והכה בג' ראשונות של (זכר) [זעיר] דקליפה: ושלוש על ישראל כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני רופאך. [לעולם חסדו כ"ר].

הרימון החמשה עשר בענין יום ז' של פסח וענין קריעת ים סוף

עדיין לא נתקנה בחינה הז' שהיא המלכות אך עכ"ז כיון שנתקן בחינה ששית שהוא התפארת הרי הוא כאלו נתקנה גם המלכות כי היא מאחורי הת"ת, ולכן ביום ו' לעומר הוא יום טוב ויש בו זווג.

אמנם זווג זה אינו זווג גמור כיון שלא נשלמו כל המוחין, ונקרא ייחוד זה ייחוד דקטנות.

וסוד הענין הנה כליל ראשון של פסח היה זווג דגדלות, ובחינת היסוד המתיחד עם הנוקבא היה מבחינת גדלות, והנה נתעברה מן היחוד ההוא, אמנם לידתה של העיבור של היחוד גמור ההוא הוא ביום שביעי של פסח. ולפי שעתה אינה נתקנת לגמרי כי אפילו הז"א הוא בסוד קטנות ומכש"כ היא, כי אין לה רק הה' גבורות מנצפ"ך שהם סוד עומר שעורים שנתקרב יום שני של פסח, כי שעורה בגי' תקע"ה כי סוד מנצפ"ך כפולות שהם פ"ר עם ה' אותיות (ופ"ר עם ה' אותיות) הרי תק"ע, וכשנכללים ה' בה' הרי תקע"ה כמנין שער"ה, ולפי שאין בסוד נקודת ציון שבה ה' חסדים רק ה' גבורות כנזכר לכן אינה יכולה לילד, כי אם תלד יתאחזו בה החיצונים באותם הנשמות

דע לפי שכל המוחין נכללים במוח הראשון שהוא חכמה בסוד כלם בחכמה עשית לכן בשבוע הראשון של ספירת העומר שנשלם מוח הראשון שנקרא חכמה כמו שיתבאר לקמן בס"ד, לכן אז הוא מועד ונקרא חול המועד: אמנם יום שביעי של פסח שהוא ששי של העומר הוא יום טוב גמור, והטעם לפי שאז נכנס סוד רשימו של מוח דאבא דגדלות שני כמו שיתבאר בס"ד, אך ביום שביעי של העומר אעפ"י שנכנס העצמות אינו י"ט כי אין זה חידוש אחר שכבר נכנס הרשימו, אבל עם כל זה נקרא אסרו חג כנודע, ולכן כבר הז"א ראוי להתיחד עם המלכות.

והענין כמו שיתבאר בסוד העומר איך המוחין הם נכנסים ומתפשטים בשבע בחינות שהם חכמ"ה בינ"ה דע"ת נחלק לשנים חסדים וגבורות הרי ד', ואח"כ חס"ד גבור"ה תפארת הרי ז' בחינות כנגד שבעה שבועות. אמנם בחינה הז' שהיא ת"ת צריך לכוין בה שני כוונות והם ת"ת ומלכות שהיא מאחורי דז"א, והנה כל מוח ומוח מאלו ה' מוחין ובחינות הנז' הוא כלול מכל ה' כמו שיתבאר, והנה עתה ביום ששי של העומר

המוחין כמו שנתבאר אצלנו, וע"י יחוד זה היא יולדת. וזהו סוד קריעת ים סוף כי ים סוף הוא סוד נקודת ציון הנקרעת ויולדת.

והנה כל שאר ימים עד חג השבועות כל היחוד הנעשה בהם אפילו בשבת הוא דוגמת ייחוד זה של יום שביעי של פסח כפי בחינת המוחין שיש לו אז בזמן ההוא.

הבאות מייחוד הגמור לפי שעתה זמן הקטנות. לכן עתה בליל שביעי של פסח הוא יחוד שאינו גמור, ולכן אנו מותרים אז בחשמיש המטה משא"כ בליל א' של פסח שהיה יחודא עילאה כנזכר לעיל.

והנה היסוד המתייחד עתה עמה אין לו רק בחינת קטנות כי עדין לא נכנסו בו

הרימון הששה עשר בסוד ספירת העומר

שם ע"ב. ובשבוע השני נתקן של בחינת מוח הבינה והיא בסוד שם ס"ג. ובשבוע הג' היא בסוד החסדים שם מ"ה. והשבוע הד' היא בסוד הגבורות שבדעת שם כ"ן. ובשבוע הה' חסד שם ע"ב. ובשבוע הו' גבורה שם ס"ג. ובשבוע הז' ת"ת ומלכות ביחד כי הם דבוקים אחר באחור והם בחינה א' בשבוע א', והם סוד שם מ"ה לו"א וב"ן למלכות.

עוד צריך לכוין, והענין כבר ידעת כי יש במוחין ז' בחינות בכל א' וא', ונכנסים בכל יום בחינה א' ממטה למעלה על זה הסדר.

השבוע הראשון כבר ידעת שהוא בחכמה, ויש בו ז' בחינות כנזכר, יום ראשון גדלות ראשון דאבא כי הוא קודם לאימא והוא שם ע"ב. יום שני גדלות ראשון דאימא שם ע"ב. יום שלישי קטנות עליון השני והוא אכדט"ס בסוד ה' אותיותיו לבד כמו שנתבאר לעיל. יום רביעי ע"ב דאימא דגדלות שני. יום חמישי קטנות הראשון אלהי"ם דמלוי יודי"ן. יום ששי רשימו דגדלות שני דחכמה

כבר נתבאר לעיל כי כל המוחין שנכנסו בועיר אנפין בליל א' של פסח היו לצורך שעה לבד כדי שיוכלו ישראל ליגאל כנזכר, אמנם אחר יום ראשון מסתלקים כל מה שנכנסו וחוזר למדרגת תלת כלילין בתלת, ולכן לא יש הלל גמור רק ביום הראשון.

והנה בליל שני של פסח שאז מתחיל ספירת העומר כוונתינו היא לחזור ולהמשיך אותם המוחין שנכנסו ליל הא' של פסח, אמנם אי אפשר להחזירם אם לא ע"י זמן והוא מפסח עד עצרת כמו שיתבאר בס"ד.

וכבר ידעת שא"א לזו"ן להזדווג רק עד היותם מתוקנים, והנה יש ז' מדרגות ממנו לנוקבא והם חב"ד וחג"ת הרי ו' והמלכות היוצאת כנגד הת"ת מאחוריו כנודע הרי ז' מדרגות, ולהיות כל א' כלולה מכלם כנודע לכן הם ז' שבועות שהם ז' פעמים ז', כי כל שבוע מאלו הז' נתקן בחינה א', כי השבוע הא' נגמר לתקן כל בחינת החכמה שהיא כלולה מחב"ד חגת"ס לכן היא סוד

דאבא והוא שם ע"ב. יום שביעי עצמות גדלות
ב' דחכמה דאבא ממש, הרי שבע בחינות
בשכוע הראשון.

השבוע השני כולה בבינה ולכן כולה בשם
ס"ג. יום ראשון בינה דאבא
דגדלות ראשון והוא שם ס"ג. יום שני בינה
דאימא דגדלות ראשון והוא שם ס"ג. יום
שלישי קטנות השני דמוח דבינה והוא אכדט"ם
בסוד א"ם ג"ל כמבואר לעיל. יום רביעי גדלות
בינה דאימא השני והוא שם ס"ג. יום חמישי
קטנות ראשון דמוח בינה והוא אלה"ים דמילוי
ההי"ן. יום ששי רשימו דגדלות השני של אבא
ממוח דבינה והוא שם ס"ג. יום שביעי עצמות
גדלות השני דבינה דאבא שם ס"ג.

השבוע השלישי כולה כחסדים דדעת
וכולה בשם מ"ה. יום
ראשון גדלות ראשון דחסדים דאבא שם מ"ה.
יום שני גדלות ראשון חסדים דאימא שם
מ"ה. יום שלישי קטנות השני של החסדים
והוא אכדט"ם על דרך שנתבאר בסוד כוס ג'
בליל פסח שהוא ס"ט אותיות שיש בג' פעמים
ידו"ד אלה"ים ועם ששה השמות הרי ע"ה
כמנין אכדט"ם. יום רביעי גדלות שני דחסדים
דאימא שם מ"ה. יום חמישי קטנות ראשון
דחסדים שם אלה"ים דאלפי"ן והאל"ף צורתה
יו"י. יום ששי רשימו דגדלות שני דחסדים
דאבא שם מ"ה. יום שביעי עצמות גדלות שני
דחסדים דאבא שם מ"ה.

השבוע הרביעי כולה בגבורות דדעת
וכולה בשם ב"ן. יום
ראשון גדלות ראשון דגבורות דאבא שם ב"ן.
יום שני גדלות ראשון דגבורות דאימא שם

ב"ן. יום שלישי קטנות שני של הגבורות
והוא אכדט"ם בסוד חשבוננו ע"ד. יום רביעי
גדלות שני דגבורות אימא שם ב"ן. יום חמישי
קטנות ראשון דגבורות אלה"ים דמילוי אלפי"ן
והאל"ף דמילוי הה"א צורתה יו"ד. יום ששי
גדלות שני דגבורות אבא בסוד רשימו שם
ב"ן. יום שביעי גדלות שני ממש דגבורות
דאבא בסוד עצמות שם ב"ן.

השבוע החמישי הוא דוגמת שבוע ראשון,
לפי שהוא בספירת החסד
לכן הוא כמו ספירת החכמה.

השבוע הששי הוא דוגמת שבוע שני, לפי
שהוא בספירת הגבורה לכן
הוא כמו ספירת הבינה.

השבוע השביעי צריך לכוין בה שני
הכוונות ביחד והם
כוונת שבוע שלישי ושבוע רביעי, כוונת שבוע
ג' כנגד ת"ת, וכוונת שבוע ד' כנגד מלכות
היוצאת מאחורי הת"ת כנז"ל. הרי נתבאר
(כוונת) [סוד] כל השבעה שבועות(א).

עוד צריך לכוין למה שכבר נתבאר אצלנו
כי בזמן קטנות זעיר אין
החסדים מתפשטין בכל הזעיר, אלא הם
מסתלקים החסדים והגבורות שהם סוד המוח
הג' מסתלקים ונעלמים בשרשם במקום הדעת
דז"א. ולכן אנו צריכים עתה בסוד ספירת
העומר להתפשטם ולהורידם בגופא דז"א
ולהוציאם ממצרים שהוא הגרון דז"א מקום
היסוד דאימא סיום הדעת דז"א, וצריך שיהיו
ז' שבועות. והטעם כי תחלת התפשטות הה'
חסדים הוא מן זרוע ימין דז"א הנקרא חסד
ומתפשטים הה' חסדים עד הוד הרי הם חמשה

המלכות ביסוד ובחינת היסוד בהוד ובחינת ההוד בנצח ובחינת הנצח בת"ת ובחינת הת"ת בגבורה ובחינת הגבורה (שבחסד הראשון נכנס) בחסד. יום ד' כל א' יורד במקומו, מלכות במלכות יסוד ביסוד וגו', עד בחינת החסד של החסד נכנס במקומו בחסד דז"א, וכל זה בשבוע ראשון ולא ירד רק החסד הראשון מן הה' חסדים לבד.

שבוע שני הוא ע"ד הנזכר אלא שהוא סוד החסד השני שבה' חסדים הנק' גבורה. יום ראשון נכנס בחינת המלכות שבו בחסד דז"א וגו', עד יום שביעי נכנס כל אחד במקומו מלכות במלכות וגו' עד חסד שבגבורה שהוא החסד השני נכנס בחסד דז"א. וכן בשאר הה' שבועות כיוצא בזה עד השבוע הו' נכנס בחינת היסוד שבדעת דז"א אשר הוא כללות כל הה' חסדים וגם יש בו ד' בחינות הנז' ונכנס בשבוע ו'. וכן בשבוע ז' נכנסת בחינת המלכות [והמלכות] כוללת כל ד' בחינות הנז', ובזה נשלמו כל הז' שבועות.

ובזה תבין ג"כ טעם למה שבוע ראשון הוא חול המועד מכלל חג המצות, והוא לפי ששרש כל הה' חסדים הוא בחסד הראשון כנודע בסוד יומם יצוה ה' חסדו שהכל כלולים בו, לכן לפי שבשבוע הא' נשלם סוד החסד הראשון לכן הוא חג ומועד, אמנם לפי שעדין לא נשלם אינו רק חול המועד ולא מועד גמור.

אמנם סוד ד' של פסח אז נשלם והוא י"ט גמור, ולכן יש זיווג ביום זה כי כל זיווג אינו נעשה אלא בסוד החסדים כנודע, גם ביום זה נכנס בחינת היסוד במקומו ויש זיווג, אך לפי שאין כל החסדים שלימים אין בו הלל גמור ואינו זיווג גמור כמו שבארנו לעיל בסוד קריעת ים סוף, ולפי שביום ד'

בחינות, גם בחינה ו' הוא היסוד הנוטל הארת כולם כי לכן נקרא כ"ל שבו כלולים ה' חסדים כל א' כלול מעשר הם בגי' כ"ל, אח"כ בחינה ז' היא המלכות שגם היא נוטלת כולם ונקראת כלה, כי כ"ל הם ה' חסדים. כנזכר או ה' גבורות והמלכות עצמה היא ה' אחרונה שבשם. הרי ז' בחינות מתפשטים בז' שבועות, וטעם היות כל שבוע מז' ימים הוא לפי שכל א' מהם כלול מז' בחינות עצמם כנזכר.

והענין כי בספירת החסד מתפשט בו החסד הראשון מן הה' חסדים ויש בו כללות גבורה תפארת נהי"ם, והוא מתחלק בכל הו' קצוות עד שנמצא כי החסד שבחסד והחסד שבגבורה והחסד שבת"ת והחסד שבנצח והחסד שבהוד והחסד שביסוד והחסד שבמלכות כולם הם חסד ראשון מן הה' חסדים המתפשט בכל ד' ספירות הנז'. וכן ד' חלקי הגבורה שבו ספירות הם החסד השני של ה' חסדים הנק' גבורה וכן עד"ז כולם. אמנם אופן התפשטותם הוא עד"ז.

שבוע ראשון חסד א'. יום ראשון נכנס החסד בחינת המלכות שיש בחסד הראשון. יום שני בחינת המלכות שבחסד נדחה בגבורה, ויורד בחסד בחינת היסוד שבחסד הראשון. יום שלישי נדחה בחינת המלכות שבגבורה (נדחה) בת"ת, ובחינת היסוד בגבורה, ובחינת ההוד שבחסד הראשון נכנס בחסד. יום ד' נדחה בחינת המלכות בנצח ובחינת היסוד בת"ת ובחינת ההוד בגבורה, ובחינת הנצח שבחסד הראשון נכנס בחסד. יום ו' נדחה בחינת

לעומר נכנס כלו אפילו בחינת המלכות שבו
לכן נקרא אסרו חג ויש בו קצת שמחה.

גם יוכן עם מה שזכרנו למעלה שבשבוע א'
נשלם מוח חכמה, וכבר ידעת כי כלם
בחכמה עשית וכלם כלולים בו והוא עיקר
הכל, לכן השבוע הא' הוא מכלל חג המצות
אמנם אינו י"ט גמור רק חול המועד, אמנם
ביום ז' של פסח שנכנס הרשימו דגדלות
שני דאבא כבר נשלם מוח החכמה לגמרי
אז הוא יו"ט, אך יום ז' לעומר אעפ"י שבו
נכנס העצמות אין צורך לעשותו י"ט שאינו
נעשה מחדש ואין י"ט רק על החידוש, אבל
אנו קוראין אותו אסרו חג מפני שבו נכנס
העצמות.

והנה להיות כי האורות שבתוך היסוד דאימא
שהם החסדים והגבורות כנודע הם
אורות רבים וגדולים והם במקום צר בגרון,
לכן בהגיעם למקום צר שהוא הגרון הם
בוקעים לחוץ, וזה סוד בקיעת הפה שבאדם
כי נבקע ע"י רבוי האורות ההם, ואז יוצאים
קצתם ונעשים מקיפים מבחוץ וקצתם מבפנים.

[והנה] (ודע) להיות סוד הגבורות חזקות עד
מאד מרוב חמימותם ואשם הגדולה
הם יוצאים לחוץ, ומהם הוא סוד המקיף
הנזכר, ומן החסדים הוא אור הפנימי. נמצא
כי ב' מיני אורות אנו צריכים להמשיך, א'
סוד אור פנימי והב' הוא אור המקיף וכלם
ע"ד הנ"ל.

והנה סוד אורות המקיפין אנו ממשיכין
ויוצאין דרך הפה לחוץ ע"י סוד
הברכה שהיא בסוד דיבור והבל היוצא מן
הפה שהוא (סוד) אור מקיף וזהו עיקר
כוונתינו. אמנם אור הפנימי אין אנו יכולים
עתה להמשיכו כי זה לא היה נמשך רק בזמן

שבית המקדש קיים ע"י קרבן העומר, ועתה
שאין בית המקדש קיים ואין בנו כח להמשיכו
אנו אומרים אחר ברכת העומר וספירתו הרחמן
הוא יחזיר עבודת בית המקדש וגו' ועי"ז
נתקן איזה דבר, לכן ראוי לכוין להמשיך אור
הפנימי עם אור המקיף בסדר המקיף ג"כ, אך
עיקר הכוונה הוא במקיפים ע"י הבל פי האדם
גורם להוציא הבל מפי הז"א בסוד אור מקיף
לכל הז' תחתונות שבו בז' השבועות, ואז
מתמתקים גבורות המתפשטות ממוחין דקטנות
כגופא דז"א שהם דינים גמורים, ולכן אין
מצות ספירת העומר אלא באנשים ולא בנשים
כי אין זה אלא בפה של ז"א.

עוד צריך לכוין להשפיע מעילא לתתא מז'
שבתות שהם מ"ט יומין דכורין אל מ"ט
יומין נוקבין וצריך להוריד שפע אל הנוקבא.

ובשבוע הראשון ישפיע מחסד הזכר אל
חסד הנוקבא, ויכוין ביום ראשון
להשפיע מחסד שבחסד הזכר לחסד שבחסד
הנוקבא: ביום שני מגבורות החסד שבזכר
אל גבורות החסד שבנקבה: ביום ג' מת"ת
החסד שבזכר אל ת"ת החסד שבנקבה, וכן עד
הז' ימים: וכן בשבוע שני יום ראשון מחסד
שבגבורות הזכר אל חסד שבגבורות הנקבה:
יום ב' מגבורות גבורות הזכר אל גבורות
גבורות הנקבה, וכיוצא לכל הז' שבתות.

עוד צריך לכוין בשם בן מ"ב, בשבוע ראשון
לשם אבגית"ץ וביום ראשון משבוע א'

יכוין באות א' וביום ב' באות ב' וכיוצא בשאר
הימים וביום הז' יכוין אל כל שם אבגית"ץ,
וכן בשאר השמות בשאר השבועות: עוד צריך
לכוין בכל שבוע ושבוע לשם ידו"ד א' בניקוד
א', בשבוע ראשון יכוין בהוי"ה בניקוד סגול,
ובשבוע ב' הוי"ה בניקוד שב"א, [שבוע ג'

בהסתלק הבינה מן הז"א ויתעלמו התפשטות החסדים למעלה אז יאיר בגופא דז"א שם אהי"ה בסוד אחוריים שעולה ד"ס, אמנם בעת הגאולה נתפשטו החסדים בגופא דז"א ונבלע בו דמו, ולכן אנו עושים עשר שמות של מ"ה להבליע אותם העשרה דמים של החסדים והגבורות להבליעם בז"א עצמו כי הלא הדעת שלו הוא עשר מדות ה' חסדים וה' גבורות.

ובאומרך על ספירת העומר תכוין בר"ת ס"ה שהוא בגי' אדנ"י, כי כמו שאנו ממשיכין אל הז"א גי'כ אנו צריכים להמשיך לתקן בגין הנוקבא כמו שיתבאר במלת **העומר** תכוין כי הלא ביארנו כי הם עשר דמים עשר אחורים ולכן עתה שנכנסים ונבלעים בז"א נמשכים הפנימיים עצמם וחוזרים להיות פנימיים, כיצד אהי"ה בגי' כ"א וכשתמלאהו באלפי"ן יהיו בו י' אותיות עם כ"א בגי' א"ל, נמצא כי י' דמים נעשים עתה עשר פעמים א"ל, ואלו י' פעמים א"ל הם בגי' עמר. ותכוין להמשיך מן א"ל היוצא מן אהי"ה כנזכר להמשיך אל שם אדנ"י הנרמז בר"ת ספירת העומר ויהיה א"ל אדנ"י.

וכשתאמר היום יום כך לעומר תכוין במלת יו"ם להמשיך לז"א הנקרא א"ל ידו"ד והוא בגי' יום. וכשתאמר במשל היום יום א' לעומר תכוין להמשיך הוי"ה א' במלוי ע"ב והיא סוד אבא דגדלות א' של בחי' חכמה דז"א. גם תכוין אל אות א' שבשם אהי"ה הראשון מאותם י' שמות ראהי"ה שהם סוד י' דמים. גם תכוין להמשיך אור מקיף ואור פנימי מן בחינת המלכות שיש בחסד הראשון מן הה' חסדים, וכן עכ"ז תכוין בשאר הימים.

וכדי להקל מעליך הענין ראיתי לערוך לפניך

בחולס], וכן עד"ז עד שבוע הז' בניקוד צבאו"ת. גי'כ צריך לכוין בכל שבוע ע"ד פרט, יכוין ביום א' משבוע א' בהוי"ה בניקוד סגול עם רוחניותה שהיא הוי"ה א' בניקוד סגול. וביום ב' מהשבוע הא' יכוין בהוי"ה בניקוד שבא עם רוחניותה הוי"ה בניקוד סגול. וביום ג' משבוע א' הוי"ה בניקוד חולם עם רוחניותה הוי"ה בניקוד סגול. וביום ד' משבוע א' הוי"ה בניקוד חיריק וכו' עד יום ז' משבוע א' הוי"ה בניקוד צבאו"ת עם רוחניותה בסגול. וכן בשבוע ב' יום א' יכוין להוי"ה בניקוד סגול עם רוחניותה בשכ"א. יום ב' בניקוד שבא עם רוחניותה הוי"ה בניקוד שבא וכן כיוצא לכל ימי הז' שבועות, [כאשר אבאר לך בע"ה].

עוד צריך לכוין בכל יום באות א' מן מ"ט אותיות של פסוק ישמחו וירגנו, ובתיבה א' ממ"ט תיבות שיש בזה המזמור. לאמים א' חסר, ולאומים שני מלא, תשפט חסר, [ובזה מספרו שוה].

ועתה נבאר כוונת כרכת העומר ע"ד הכוונות הנז"ל.

בא"י תכוין במלת ידו"ד שהוא שם מ"ה במילוי אלפי"ן כי זו הברכה כלה תלויה בזעיר אנפין, ולכן תכוין לכלול בשם זה עשרה שמות של מ"ה דמילוי אלפי"ן, והענין הוא כי הז"א הוא י"ס והם עשר שמות מ"ה. והנה סוד אותה האל"ף השנית האמצעית שבשם מ"ה שהיא במילוי אות וא"ו היא סוד הבינה והיא סוד שם אהי"ה סוד הבינה הנכנסת בז"א להחיותו, וכשתסיר משם מ"ה האלף ישאר ד"ס, ולפי שכבר ידעת כי כל דבר העליון שיוורד למי שהוא למטה ממנו הוא יורד בסוד האחוריים והחיצוניות שלו ופנימיותו נשאר למעלה במקומו, והנה

דחג"ת דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה בניקוד חולם ידו"ד והרוחניות סגול"י ידו"ד מאיר בחדש שבו אל חסד שבה, ומת"ת דחסד דדכורא אל ת"ת דחסד דנוקבא. ובמזמור ויברכנו, ומ' דישמחו.

ל"ד ד' נכנס במוח חכמה דז"א יו"ד ה"י וי"ו ה"י ע"ב גדלות שני דאימא, וה' שנית דאהי"ה הראשון, וי' דאבגית"ץ, ונכנס נהי"ם דחסד א' בחדשים דחגת"ץ דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה חיריק ידו"ד והרוחניות סגול"י ידו"ד ומאיר מחדש שבו אל חסד שבה, ומנצח דחסד דדכורא אל נצח דחסד דנוקבא. ובמזמור יאר, וח' דישמחו.

ל"ד ד' נכנס במוח חכמה דז"א אלה"ים דידו"י"ן אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, וא' דאהי"ה ב', ות' דאבגית"ץ, ונכנס תנהי"ס דחסד א' בחדשים דחג"ת נ"ה דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה קיבוץ ידו"ד והרוחניות סגול"י ידו"ד ומאיר מחדש שבו אל חסד שבה, ומהוד דחסד דדכורא אל הוד דחסד דנוקבא. ובמזמור פניו, וי' דוישמחו.

ל"ד ו' נכנס במוח חכמה דז"א רשימו דע"ב גדלות שני דאבא, וה' דאהי"ה ב', וי' דאבגית"ץ, ונכנס ג"ת נהי"ם דחסד א' בחדשים דחג"ת נה"י דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה בנקוד שור"ק יודו"ד והרוחניות סגול"י ידו"ד ומאיר מחדש שבו אל חסד שבה, ומיסוד דחסד דדכורא אל יסוד דחסד דנוקבא. ובמזמור אתנו, וי' דוירננו.

ל"ד ז' נכנס במוח חכמה דז"א ע"ב גדלות שני דאבא יו"ד ה"י וי"ו ה"י, וי' דאהי"ה, וכללות שם אבגית"ץ, ונכנס חג"ת נהי"ם דחסד א' בחדשים דחג"ת נהי"ם דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה בניקוד צבא"ת

סדר כוונת הימים [אחד אל אחד] כל לילה ולילה בפני עצמו בקיצור נמרץ.

ל"ה א' לספירת העומר, ברוך אתה יו"ד ה"א וא"ו ה"א י' הויו"ת דאלפי"ן, והאל"ף שבתוך הוא"ו אהי"ה בסוד פנים שהוא חלב להכליע דמו בו. ספירת העומר ר"ת בגי' אדנ"י, ועמ"ר בגי' י' פעמים א"ל, והוא אהי"ה פשוט וי' אותיות דמילוי אלפי"ן כזה אל"ף ה"א יו"ד ה"א וכו' נעשה א"ל אדנ"י למתק דיניה. היום בגי' א"ל ידו"ד ג"כ למתק דינין שלו. יום אחד לעומר נכנס במוח חכמה דז"א יו"ד ה"י וי"ו ה"י ע"ב גדלות ראשון דאבא, וא' דאהי"ה, וא' דאבגית"ץ, ונכנס בחי' מלכות שיש בחדש הראשון בחדש דז"א פנימי, וכן בחי' המלכות שיש בגבורה ראשונה [ג"כ] בחדש של חסד של מלכות בסוד מקיף, והוי"ה בניקוד סגול"י ידו"ד וגם הרוחניות ניקוד סגול"י ידו"ד ומאיר מחדש שבו אל חסד שבה, ומחדש שבחדש דדכורא אל חסד שבחדש דנוקבא. הרחמן הוא יחזיר עבודת כית המקדש ויתוקן הפנימי במהרה בימינו אמן. [וניכוין] במזמור אלה"ים ליו"ד דוישמחו.

ל"ה ב' נכנס במוח חכמה דז"א יו"ד ה"י וי"ו ה"י ע"ב גדלות ראשון דאימא, וה' דאהי"ה, וב' דאבגית"ץ, ויורד בחינת היסוד שבחדש הראשון בחדש ז"א, ונדחית המלכות בגבורה פנימי, וכן בחי' היסוד שבגבורה הראשונה מאיר בסוד מקיף, והוי"ה שבא ידו"ד והרוחניות סגול"י ידו"ד ומאיר מחדש שבו אל חסד שבה, ומגבורת החדש דדכורא אל גבורת החדש דנוקבא. ובמזמור יחוננו ואות ש' מישמחו.

ל"ה ג' נכנס במוח חכמה דז"א אכדט"ם קטנות ב' דאבא ואימא, וי' דאהי"ה, וג' דאבגית"ץ, ונכנס הי"ם דחסד ראשון בחדשים

ופנימי, והוי"ה חירי"ק ידן"ד והרוחניות שב"א ידן"ד ומאיר מגבורה שבו אל גבורה שבה, ומנצח שבגבורה דרכורא אל נצח גבורה דנוקבא. ובמזמור בכל, ור' דוירננו.

פ"ב נכנס במוח בינה אלה"ים דההי"ן אל"ף למ"ד ה"ה יו"ד מ"ם, וה' ב' דאהי"ה ג', וט' דקר"ע שט"ן, ונכנס תנהי"ם דחסד ב' בגבורות דחג"ת נ"ה דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה קיבוץ ידן"ד והרוחניות שבא ידן"ד ומאיר מגבורה שבו אל גבורה שבה, ומהוד דגבורה דדכורא אל הוד דגבורה דנוקבא. ובמזמור גוים, ול' דלאומים.

פ"ג נכנס במוח בינה דז"א יו"ד ה"י וא"ו ה"י ס"ג רשימו דגדלות ב' דאבא, וא' דאהי"ה ד', ון' דקר"ע שט"ן, ונכנס ג"ת נהי"ם דחסד ב' בגבורות דחג"ת נהי" דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה שורק ידונו"דו והרוחניות שבא ידן"ד ומאיר מגבורה שבו אל גבורה שבה, ומיסוד שבגבורה דכורא אל יסוד שבגבורה דנוקבא. ובמזמור ישועתך, וא' דלאומים.

פ"ד נכנס במוח בינה דז"א ס"ג עצמות גדלות שני דאבא יו"ד ה"י וא"ו ה"י, וה' דאהי"ה ד', וכללות קר"ע שט"ן, ונכנס חג"ת נהי"ם דחסד שני בגבורות דחג"ת נהי"ם דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה צבאות ידן"ד והרוחניות שבא ידן"ד ומאיר מגבורה שבו אל גבורה שבה, וממלכות דגבורה דדכורא אל מלכות דגבורה דנוקבא. ובמזמור ידודך, ומ' דלאומים.

שבוע ג

פ"ה נכנס במוח דעת דז"א יו"ד ה"א וא"ו ה"א מ"ה גדלות א' דחסדים

ידן"ד והרוחניות סגול ידן"ד ומאיר מחדס שבו אל חסד שבה, וממלכות דחסד דדכורא אל מלכות דחסד דנוקבא. ובמזמור סלה, וי' דוירננו.

שבוע ב

פ"ו נכנס במוח בינה דז"א יו"ד ה"י וא"ו ה"י ס"ג גדלות א' דאבא, וה' [ב'] דאהי"ה ב', וק' דקר"ע שט"ן, ונכנס מלכות דחסד שני בגבורה שבחסד דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה סגול ידן"ד והרוחניות שב"א ידן"ד ומאיר מגבורה שבו אל גבורה שבה, ומחסד דגבורה דדכורא אל חסד דגבורה דנוקבא. ובמזמור לדעת, ור' דוירננו.

פ"ז נכנס במוח בינה דז"א יו"ד ה"י וא"ו ה"י ס"ג גדלות א' דאימא, וא' דאהי"ה ג', ור' דקר"ע שט"ן, ונכנס י"ם דחסד ב' בגבורה דח"ג דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה שבא ידן"ד והרוחניות [ג"כ] שבא ידן"ד ומאיר מגבורה שבו אל גבורה שבה, ומגבורה דגבורה דדכורא אל גבורה דגבורה דנוקבא. ובמזמור בארץ, ונ' א' דוירננו.

פ"ח נכנס במוח בינה דז"א א"ס ג"ל קטנות ב' דאבא ואימא, וה' א' דאהי"ה ג', וע' דקר"ע שט"ן, ונכנס הי"ם דחסד שני בגבורות דחג"ת דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה חול"ם ידן"ד והרוחניות שב"א ידן"ד ומאיר מגבורה שבו אל גבורה שבה, ומת"ת שבגבורה דדכורא אל ת"ת דגבורה דנוקבא. ובמזמור דרכך, ונ' ב' דוירננו.

פ"ט נכנס במוח בינה דז"א ס"ג דגדלות ב' דאימא יו"ד ה"י וא"ו ה"י, וי' דאהי"ה ג', וש' דקר"ע שט"ן, ונכנס נהי"ם דחסד ב' בגבורות דחג"ת דז"א ונמשך מקיף

ל"ז י"ח נכנס במוח הדעת דז"א אלהי"ם דאלפי"ן צורת האל"ף יו"י אל"ף למ"ד ה"א יו"ד מ"ם, וי' דאהי"ה ה', וכ' דנג"ד יכ"ש, ונכנס תנהי"ם דחסד ג' בת"ת דחג"ת נ"ה דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה קיבוץ ידן"ך והרוחניות חולם ידן"ך ומאיר מת"ת שבו אל ת"ת שבה, ומהוד דת"ת דכז"א אל הוד דת"ת דנוקבא. ובמזמור כלם, ות' דתשפט.

ל"ז כ' נכנס במוח הדעת דז"א יו"ד ה"א וא"ו ה"א מ"ה רשימו דגדלות שני דחסדים דאבא, וה' ב' דאהי"ה ה', וש' דנג"ד יכ"ש, ונכנס ג"ת נהי"ם דחסד ג' בת"ת דחג"ת נה"י דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה שורק ידן"ך והרוחניות חולם ידן"ך ומאיר מת"ת שבו אל ת"ת שבה, ומיסוד דת"ת דכז"א אל יסוד דת"ת דנוקבא. ובמזמור ישמחו, וש' דתשפט.

ל"ז כ"א נכנס במוח הדעת דז"א יו"ד ה"א וא"ו ה"א מ"ה עצמות גדלות שני דחסדים דאבא, וא' דאהי"ה וי', וכללות נג"ד יכ"ש, ונכנס חג"ת נהי"ם דחסד ג' בת"ת דחג"ת נהי"ם דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה צבאות ידן"ך והרוחניות חולם ידן"ך ומאיר מת"ת שבו אל ת"ת שבה, וממלכות שבת"ת דכז"א אל מלכות שבת"ת דנוקבא. ובמזמור וירננו, ופ' דתשפט.

שובע ד

ל"ז כ"ב נכנס במוח הדעת דז"א יו"ד ה"ה וי"ו ה"ה ב"ן גדלות א' דגבור דאבא, וה' דאהי"ה וי', וכ' דבט"ר צת"ג, ונכנס מלכות דחסד ד' בנצח שבחסד דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה סגול ידן"ך והרוחניות

דאבא, וי' דאהי"ה ד', ונ' דנג"ד יכ"ש, ונכנס מלכות דחסד ג' בת"ת דחסד דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה סגול ידן"ך והרוחניות חולם ידן"ך ומאיר מת"ת שבו אל ת"ת שבה, ומחסד שבת"ת דדכז"א אל חסד שבת"ת דנוקבא. ובמזמור עמים, וי' דלאמים.

ל"ז י"ן נכנס במוח הדעת דז"א מ"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א גדלות א' דחסדים דאימא, וה' ב' דאהי"ה ד', וג' דנג"ד יכ"ש, ונכנס י"ם דחסד ג' בת"ת דחג"ת דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה שב"א ידן"ך והרוחניות חולם ידן"ך ומאיר מת"ת שבו אל ת"ת שבה, ומגבורה שבת"ת דדכז"א אל גבורה שבת"ת דנוקבא. ובמזמור אלה"ים, וס' דלאמים.

ל"ז י"ן נכנס במוח הדעת דז"א אכדט"ם בסוד ע"ה קטנות ב' דחסדים דאבא ואימא כמו שידעת, והוא ס"ט אותיות דג' פעמים הוי"ה אלהי"ם במילוי אלפי"ן, ועם וי' שמות עצמן הוא בגי' אכדט"ם, וא' דאהי"ה ה', וד' דנג"ד יכ"ש, ונכנס הי"ם דחסד ג' בת"ת דחג"ת דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה חולם ידן"ך והרוחניות חולם ידן"ך ומאיר מת"ת שבו אל ת"ת שבה, ומת"ת דת"ת דדכז"א לת"ת דת"ת דנוקבא. ובמזמור יודוך שני, וכ' דכי.

ל"ז י"ח נכנס במוח הדעת דז"א יו"ד ה"א וא"ו ה"א מ"ה גדלות שני דחסדים דאבא ואימא, וה' דאהי"ה ה', וי' דנג"ד יכ"ש, ונכנס נהי"ם דחסד ג' בת"ת דחג"ת דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה חיריק ידן"ך והרוחניות חולם ידן"ך ומאיר מת"ת שבו לת"ת שבה, ומנצח שבת"ת דדכז"א אל נצח שבת"ת דנוקבא. ובמזמור עמים, וי' דכי.

מנצח שלו אל נצח שלה, ומהוד דנצח דדכורא אל הוד דנצח דנוקבא. ובמזמור מישור, וס' דעמים.

ליל כ"ז נכנס במוח הדעת דז"א יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה ב"ן רשימו דגבורות דגדלות שני דאבא, וי' דאהי"ה ז', וג' דבט"ר צת"ג, ונכנס ג"ת נהי"ם דחסד ד' בנצחים דחג"ת נה"י דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה שורק ידדו"ד והרוחניות חיריק ידן"ך ומאיר מנצח שלו אל נצח שלה, ומיסוד דנצח דדכורא אל יסוד דנצח דנוקבא. ובמזמור ולאמים, ומ' דמישור.

ליל כ"ח נכנס במוח הדעת דז"א יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה ב"ן עצמות גדלות שני דגבורות דאבא, וה' ב' דאהי"ה ז', וכללות בט"ר צת"ג, ונכנס חג"ת נהי"ם דחסד ד' בנצחים דחג"ת נהי"ם דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה צבאו"ת ידן"ך והרוחניות חיריק ידן"ך ומאיר מנצח שלה אל נצח שלו, וממלכות דנצח דדכורא אל מלכות דנצח דנוקבא. ובמזמור בארץ, וי' דמישור.

שבוע ה'

ליל כ"ט מחכמה דז"א בחסד שלו ע"ב גדלות א' דאבא יו"ד ה"י ו"ו ה"י, וא' דאהי"ה ח', וח' דחק"ב טנ"ע, ונכנס מלכות דחסד ה' כהוד שבחסד דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה סגול ידן"ך והרוחניות קיבוץ ידן"ך ומאיר מהוד שלו אל הוד שלה, ומחסד שבהוד דדכורא אל חסד שבהוד דנוקבא. ובמזמור תנחם, וש' דמישור.

ליל ל' מחכמה כחסד ע"ב דגדלות א' דאימא יו"ד ה"י ו"ו ה"י, וה' דאהי"ה ח', וק' דחק"ב טנ"ע, ונכנס י"ם דחסד ה' בהודות

חיריק ידן"ך ומאיר מנצח שבו אל נצח שבה, ומחסד שבנצח דדכורא אל חסד שבנצח דנוקבא. ובמזמור לאומים, וט' דתשפט.

ליל כ"ג נכנס במוח הדעת דז"א יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה ב"ן גדלות א' דגבורות דאימא, וי' דאהי"ה ו', וט' דבט"ר צת"ג, ונכנסים י"ם דחסד ד' בנצח דח"ג דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה שב"א ידן"ך והרוחניות חיריק ידן"ך ומאיר מנצח שלו אל נצח שלה, ומגבורה שבנצח דדכורא אל גבורה שבנצח דנוקבא. ובמזמור כי, וע' דעמים.

ליל כ"ד נכנס במוח הדעת דז"א ע"ד קטנות ב' דגבורה דאבא ואימא, וה' ב' דאהי"ה ו', ור' דבט"ר צת"ג, ונכנס הי"ם דחסד ד' בנצח דחג"ת דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה חולם ידן"ך והרוחניות חיריק ידן"ך ומאיר מנצח שלו אל נצח שלה, ומת"ת שבנצח דדכורא אל ת"ת שבנצח דנוקבא. ובמזמור תשפט, ומ' דעמים.

ליל כ"ה נכנס במוח הדעת דז"א יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה ב"ן גדלות שני דגבורות דאימא, וא' דאהי"ה ז', וצ' דבט"ר צת"ג, ונכנס נהי"ם דחסד ד' בנצחים דחג"ת דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה חיריק ידן"ך והרוחניות חיריק ידן"ך ומאיר מנצח שלו אל נצח שלה, ומנצח שבנצח דדכורא אל נצח שבנצח דנוקבא. ובמזמור עמים, וי' דעמים.

ליל כ"ו נכנס במוח הדעת דז"א אלה"ים דאלפי"ן וצורת האל"ף יו"ד אל"ף למ"ד ה"א יו"ד מ"ם, וה' דאהי"ה ז', ות' דבט"ר צת"ג, ונכנס תנהי"ם דחסד ד' בנצחים דחג"ת ג"ה דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה קיבוץ ידן"ך והרוחניות חיריק ידן"ך ומאיר

דח"ג דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה שב"א
 ידן"ך והרוחניות קיבוץ ידן"ך ומאיר מהוד
 שלו אל הוד שלה, ומגבורה דהוד דדכורא
 אל גבורה דהוד דנוקבא. ובמזמור סלה, וי'
 דמישור.

ל"ף ל"א מחכמה בחדס אכדט"ם קטנות ב'
 דאבא ואימא, וי' דאהי"ה ח', וב'
 דחק"ב טנ"ע, ונכנס הי"ם דחדס ה' בהודות
 דחג"ת דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה
 חולם ידן"ך והרוחניות קיבוץ ידן"ך ומאיר
 מהוד שלו אל הוד שלה, ומת"ת דהוד דדכורא
 אל ת"ת דהוד דנוקבא. ובמזמור ידוך, וי'
 דמישור.

ל"ף ל"ב מחכמה בחדס ע"ב גדלות שני
 דאימא יו"ד ה"י וי"ו ה"י, וה' ב'
 דאהי"ה ח', וט' דחק"ב טנ"ע, ונכנס נהי"ם
 דחדס ה' בהודות דחג"ת דז"א ונמשך מקיף
 ופנימי, והוי"ה חיריק ידן"ך והרוחניות קיבוץ
 ידן"ך ומאיר מהוד שלו אל הוד שלה, ומנצח
 דהוד דדכורא אל נצח דהוד דנוקבא. ובמזמור
 עמים, וי' דולאומים.

ל"ף ל"ג מחכמה בחדס אלה"ים דיודי"ן
 אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, וא'
 דאהי"ה ט', ונ' דחק"ב טנ"ע, ונכנס תנהי"ם
 דחדס ה' בהודות דחגתנ"ה דז"א ונמשך מקיף
 ופנימי, והוי"ה קיבוץ ידן"ך והרוחניות קיבוץ
 ידן"ך ומאיר מהוד שלו להוד שלה, ומהוד
 דהוד דדכורא להוד דהוד דנוקבא. ובמזמור
 אלה"ים, ולי' דולאומים.

ל"ף ל"ד מחכמה בחדס יו"ד ה"י וי"ו ה"י
 רשימו דע"ב דגדלות שני דאבא,
 וה' דאהי"ה ט', וע' דחק"ב טנ"ע, ונכנס
 תנהי"ם דחדס ה' בהודות דחג"ת נהי"י

דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה שורק
 ידדו"דו והרוחניות קיבוץ ידדו"ד ומאיר מהוד
 שלו אל הוד שלה, ומיסוד שבהוד דדכורא אל
 יסוד שבהוד דנוקבא. ובמזמור ידוך ב', וא'
 דולאומים.

ל"ף ל"ה מחכמה בחדס יו"ד ה"י וי"ו ה"י
 ע"ב עצמות גדלות ב' דאבא, וי'
 דאהי"ה ט', וכללות חק"ב טנ"ע, ונכנס
 חג"ת נהי"ם דחדס ה' בהודות דחג"ת נהי"ם
 דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה צבאו"ת
 ידו"ד והרוחניות קיבוץ ידדו"ד ומאיר מהוד
 שבו אל הוד שבה, וממלכות דהוד דדכורא
 אל מלכות דהוד דנוקבא. ובמזמור עמים, וי'
 דולאומים.

שבוע ו

ל"ף ל"ו מבינה לגבורה ס"ג גדלות ראשון
 דאבא יו"ד ה"י וא"ו ה"י, וה' ב'
 דאהי"ה ט', וי' דיג"ל פז"ק, ונכנס
 מלכות דכללות הה' חסדים ביסוד שבחדס
 דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה סגול
 ידדו"ד והרוחניות שורק ידדו"דו ומאיר
 מיסוד שבו אל היסוד שבה, ומחדס שביסוד
 דדכורא אל חסד שביסוד דנוקבא. ובמזמור
 כולם, ומ' דלואומים.

ל"ף ל"ז מבינה לגבורה יו"ד ה"י וא"ו ה"י
 ס"ג גדלות ראשון דאימא, וא'
 דאהי"ה י', וג' דיג"ל פז"ק, ונכנס י"ם דכללות
 הה' חסדים ביסודות דח"ג דז"א ונמשך
 מקיף ופנימי, והוי"ה שבא ידן"ך והרוחניות
 שורק ידדו"דו ומאיר מיסוד שבו אל
 היסוד שבה, ומגבורה שביסודות דדכורא אל
 גבורה שביסודות דנוקבא. ובמזמור ארץ, וי'
 דולאומים.

ל"א מ"ב מבינה לגבורה יו"ד ה"י וא"ו ה"י עצמות ס"ג גדלות ב' דאבא, וכללות אהי"ה ב', וכללות יג"ל פז"ק, ונכנס חג"ת נהי"ם דכללות ה' חסדים ביסודות דחג"ת נהי"ם דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה צבאות יְדו"ד והרוחניות שורק יודו"ד ומאיר מיסוד שבו אל היסוד שבה, וממלכות שביסוד דדכורא אל מלכות שביסוד דנוקבא. ובמזמור אלה"ינו, ון' דבארץ.

שבוע ז

ל"א מ"ג מדעת לת"ת יו"ד ה"א וא"ו ה"א יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה מ"ה וב"ן גדלות א' דאבא, מ"ה לו וב"ן לה, וכללות אהי"ה ג', וש' דשקוצי"ת, ונכנס מלכות דכללות כללות ה' חסדים במלכות שבחסד דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה סגול יְדו"ד והרוחניות צבאות יְדו"ד ומאיר ממלכות שבו אל מלכות שבה, ומחסד שבמלכות דדכורא אל חסד שבמלכות דנוקבא. ובמזמור יברכינו, ות' דתנחם.

ל"א מ"ד מדעת כת"ת יו"ד ה"א וא"ו ה"א יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה מ"ה וב"ן גדלות א' דאימא, מ"ה לו וב"ן לה, וכללות אהי"ה ד', וק' דשקוצי"ת, ונכנס י"ם דכללות ה' חסדים במלכות דח"ג דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה שבא יְדו"ד והרוחניות צבאות יְדו"ד ומאיר ממלכות שבו אל מלכות שבה, ומגבורה שבמלכות דדכורא אל גבורה שבמלכות דנוקבא. ובמזמור אלה"ים, ונ' של תנחם.

ל"א מ"ה מדעת כת"ת ע"ה וע"ד קטנות ב' דאבא ואימא ע"ה לו וע"ד לה, וכללות אהי"ה ה', וו' דשקוצי"ת, ונכנס הי"ם דכללות כללות ה' חסדים במלכות

ל"א ל"ח מבינה לגבורה א"ם ג"ל קטנות ב' דאבא ואימא, וה' דאהי"ה י', ול' דיג"ל פז"ק, ונכנס הי"ם דכללות ה' חסדים ביסודות דחג"ת דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה חולם ידו"ד והרוחניות שורק יודו"ד ומאיר מיסוד שבו אל היסוד שבה, ומת"ת שביסוד דדכורא אל ת"ת שביסוד דנוקבא. ובמזמור נתנה, וס' דולאומים.

ל"א ל"ט מבינה לגבורה יו"ד ה"י וא"ו ה"י ס"ג גדלות ב' דאימא, וי' דאהי"ה י', ופ' דיג"ל פז"ק, ונכנס נהי"ם דכללות ה' חסדים ביסודות דחג"ת דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה חיריק יְדו"ד והרוחניות שורק יודו"ד ומאיר מיסוד שבו אל יסוד שבה, ומנצח שביסוד דדכורא אל נצח שביסוד דנוקבא. ובמזמור יבולה, וב' דבארץ.

ל"א מ' מבינה לגבורה אלה"ים דההי"ן אל"ף למ"ד ה"ה יו"ד מ"ם, וה' ב' דאהי"ה י', וז' דיג"ל פז"ק, ונכנס תנהי"ם דכללות ה' חסדים ביסודות דחג"ת נ"ה דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה קיבוץ יְדו"ד והרוחניות שורק יודו"ד ומאיר מיסוד שבו אל היסוד שבה, ומהוד שביסוד דדכורא אל הוד שביסוד דנוקבא. ובמזמור יברכנו, וא' דבארץ.

ל"א מ"א מבינה לגבורה רשימו דס"ג גדלות ב' דאבא יו"ד ה"י וא"ו ה"י, וכללות אהי"ה א', וק' דיג"ל פז"ק, ונכנס ג"ת נהי"ם דכללות ה' חסדים ביסודות דחג"ת נה"י דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה שורק יודו"ד והרוחניות שורק יודו"ד ומאיר מיסוד שבו אל היסוד שבה, ומיסוד שביסוד דדכורא אל היסוד שביסוד דנוקבא. ובמזמור אלה"ים, ור' דבארץ.

ומהוד שבמלכות דרכורא להוד שבמלכות דנוקבא. ובמזמור כל, וס' דסלה.

ליל מ"ח מדעת בת"ת יו"ד ה"א וא"ו ה"א יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה רשימו גדלות ב' דאבא מ"ה לו וב"ן לה, וכללות אהי"ה ח', ות' דשקוצי"ת, ונכנס ג"ת נהי"ם דכללות כללות ה"ה חסדים במלכות דחג"ת נהי" דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה שורק יודו"ד ו"ו ה"ה ו"ו ה"ה צבאו"ת ידו"ד ומאיר ממלכות שבו אל מלכות שבה, ומיסוד שבמלכות דרכורא אל יסוד שבמלכות דנוקבא. ובמזמור אפסי, ול' דסלה.

ליל מ"ט מדעת בת"ת יו"ד ה"א וא"ו ה"א יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה רשימו גדלות שני דאבא מ"ה לו וב"ן לה, וכללות אהי"ה ט', וכללות שקוצי"ת, ונכנס חג"ת נהי"ם דכללות ה"ה חסדים במלכות דחג"ת נהי"ם דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה צבאו"ת ידו"ד והרוחניות צבאו"ת ידו"ד ומאיר ממלכות שבו אל מלכות שבה, וממלכות דרכורא אל מלכות דנוקבא. ובמזמור ארץ, וה' דסלה. [שהם שבע שבועות תמימות. הרחמן הוא יחזיר עבודת בית המקדש במהרה בימינו כ"ר(ב)].

דחג"ת דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה חולם ידו"ד והרוחניות צבאו"ת ידו"ד ומאיר ממלכות שבו אל מלכות שבה, ומת"ת שבמלכות דרכורא אל ת"ת שבמלכות דנוקבא. ובמזמור ויראו, וח' דתנחם.

ליל מ"ן מדעת בת"ת יו"ד ה"א וא"ו ה"א יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה גדלות ב' דאימא מ"ה לו וב"ן לה, וכללות אהי"ה ו', וצ' דשקוצי"ת, ונכנס נהי"ם דכללות כללות ה"ה חסדים במלכות דחג"ת דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה חיריק ידו"ד והרוחניות צבאו"ת ידו"ד ומאיר ממלכות שבו אל מלכות שבה, ומנצח שבמלכות דרכורא אל נצח שבמלכות דנוקבא. ובמזמור אותו, וס' דתנחם.

ליל מ"י מדעת בת"ת אלהי"ם אל"ף למ"ד ה"א יו"ד מ"ם אל"ף למ"ד ה"א יו"ד מ"ם צורת האל"ף יו"י לו וצורת יו"ד לה, וכללות אהי"ה ז', וי' דשקוצי"ת, ונכנס תנהי"ם דכללות כללות ה"ה חסדים במלכות חג"ת נ"ה דז"א ונמשך מקיף ופנימי, והוי"ה קיבוץ ידו"ד והרוחניות צבאו"ת ידו"ד ומאיר ממלכות שבו אל מלכות שבה,

הרימון השבעה עשר בסוד חג השבועות

לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק, [אפילו שיהיה אלף גזרות כולן נקרעים], והוראת חיי האדם הוא בלילה הזאת.

וענין מה שראוי לקראות בליל שבועות כדי להמשיך הכתר דז"א כנזכר הוא זה. תקרא ג' פסוקים ראשונים וג' אחרונים מכל פרשה ופרשה. ופרשת בראשית תקרא מבראשית עד אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. ובהגיעך לפרשת יתרו תקרא מן בחודש השלישי עד סוף הפרשה. ובהגיעך לפרשת משפטים תקרא מן ואל משה אמר [עלה] עד סוף הפרשה. ובהגיעך לפרשת תשא תקרא מן ויאמר ה' אל משה כתוב לך את הדברים האלה וגו' עד סוף הפרשה. [ובפרשת אמור פ' שבועות(א)], וכשתגיע לפ' ואתחנן תקרא דברות שניות מן ויקרא משה אל כל ישראל וגו' עד סיום פרשת שמע ישראל [כי בלילה הזה אין ישנים לכן קוראים כל הק"ש בתורה(ב)]. וכשתגיע לפרשת ראה תקרא מן שבעה שבועות תספור לך עד סוף כל הפרשה. וכן ג' פסוקים ראשונים וג' אחרונים מכל נביא ונביא. וכן מכל כתוב וכתוב מן הכתובים עד שתסיים כל הארבעה ועשרים. [שיר השירים(ג) ו]רות תקרא כל הספר. ואמנם הפסוקים של מגילת איכה תקראם בלחש כי הוא י"ט. וכשתגיע ליחזקאל תקרא כל הפטרת שבועות דיום ראשון, וכשתגיע לחבקוק תקרא הפטרת שבועות דיום שני(ד).

כבר ידעת שקודם ליל חג השבועות כבר נכנסו כל המוחין והגדיל הז"א בכל קומת אבא ואימא עילאין, אמנם עדין לא הגדיל רק מן החכמה ובינה ולמטה שהם סוד המוחין, אך הכתר שלו עדין לא קיבל אותו. ואמנם סוד הכתר שלו הוא מן א"א בעצמו, לפי שכבר ידעת כי אבא ואימא הם סוד חכמה ובינה דעתיקא. ועתה צריך ז"א לעלות עד א"א, ואז הוא סיום הז"א כי אז הוא לוקח כל מדת א"א לגמרי ונעשה כמזהו, כי עתה בשבועות כמתן תורה עולה עד דיקנא דא"א שהיא לבנה, ולכן נדמה להם במתן תורה כזקן לוכש לבנים, אמנם בפסח בקריעת ים סוף עדין היה בסוד קטנות לכן נדמה להם כבחור וזקנו שחורה כאיש מלחמה.

והנה כתר זה נכנס מתחלת ליל שבועות ואינו נגמר ליכנס עד אשמורת הבקר, ואח"כ מתיחד עמה ביום בתפלת שחרית ומוסף כנודע כמו שאר שבתות וימים טובים. ולכן אנחנו אסורים בזיווג בליל שבועות כי גם למעלה אין זיווג. ולכן המנהג הפשוט בכל ישראל להיות עוסקים בתורה בליל שבועות ואינם ישנים אפילו רגע אחד כדי להמשיך אותו הכתר העליון דז"א שהוא דיקנא דא"א כנזכר.

ודע [נאמנה] שכל מי שלא ישן כלל ועיקר בלילה הזאת ויהיה עוסק בתורה מובטח

(ג) כ"י חברון וכן כ"י ב' וכן בשער הכוללת ליתא שיר השירים.

(ד) כן הסדר בכ"י ובכ"י וכ"ה בשער הכוונות דהיינו

(א) כ"ה כ"י חברון וליתא בשני הכ"י האחרים.

(ב) כ"ה כ"י חברון וליתא בשני הכ"י וגם ליתא בשער הכוונות.

של שני השמות נשארים קנ"א כמנין מקו"ה, ובמקוה הזאת טובלת עתה הנוקבא.

וצריך להזהר שלא לגלח כל המ"ט ימים של ספירת העומר מערב פסח עד ערב שבועות.

אמנם כוונת הטבילה בשלש רגלים: צריך לכוין בשני שמות שהם ע"ב דיודי"ן ואהי"ה דיודי"ן שעולה קס"א, ושניהם עולים רג"ל, וזהו סוד חייב אדם לטהר עצמו ברג"ל ר"ל בשני שמות שעולים רג"ל. ואחר שיטבול ילך להתפלל מנחה, ויכוין כי אותה שעה שמכוין להתפלל ומכין עצמו לתפלה שמדת מלכות עולה למקומה שהיתה קודם הקטרוג וגו' כמו שביארנו בס' כנף רננים [בס"ד]. ע"ש.

כבר כתבנו לעיל סדר קריאת ליל שבועות כנז"ל. ומצאתי כתוב בשם האלה"י כמהרי"א זלה"ה שצריך לכוין הכוונה הזאת, צריך לכוין באלו האותיות עם נקודות אלו והם (אותיות) [יוצאים] ממלה שנית מפסוק אחרון של כל ספר וספר, והם אות ראשונה מהמלה ההיא ואות אחרונה מהמלה ההיא, כגון בראשית פסוק אחרון הוא וימת יוסף וצריך לכוין במלת יוסף אות י' ואות ה', וכן ע"ז הדרך בכולם.

ואח"כ באשמורות מעט קודם עלות השחר בעת שמשחיר פני הרקיע סוד אילת השחר אז מצוה לטבול כדי לקבל תוספת קדושה מבחינת הכתר, ועליו יאמר וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו' כי אז המלכות טובלת במקוה העליון שהוא סוד הכתר שער החמשים [ד] בינה, לפי שאין הכתר דו"א נעשה כל עצמו רק מגופא דבינה כנודע, והנה יש בה חמישים שערים והם סוד הה' חסידים, וכשנגמר תכלית כל החסידים ליכנס אז יורד הכתר. וכבר ידעת איך הכתר דו"א והכתר של נוקביה נעשים ברגע א', והוא כי החסד שבת"ת נחלק לשנים חציו עולה למעלה בכתר וחציו יורד אל האחוריים לצורך המלכות. וכאשר עולה חצי החסד למעלה אז יורד הכתר של זעיר מלמעלה עד ראש זעיר ונתקן אז בחינת הכתר של ז"א, נמצא כי בחינת החסד העולה הוא גורם ירידת הכתר, לכן באותו החסד הנחלק וגורם לכתר לירד הוא משפיע אל הנוקבא וטובלת בו ונטהרת.

וצריך לכוין כי ע"י הטבילה הזו להמשיך אל הכתר שלה (שנעשה) [שיעשה] עתה, ותכוין בשתי האותיות ראשונות משם ע"ב וס"ג במלויים שהם יו"ד ה"י יו"ד ה"י כג"י ע', ושני מילי"ם של ע"ב וס"ג שהם מ"ו ול"ז הרי הכל בגי' קנ"ג, הסר מהם שני כללות

מעשה   הרימון הייח   חושב   קבט'

בראשית שמות ויקרא במדבר דברים

יפ   צנ   הק   הק   הק

שיר השירים קהלת רות איכה אסתר

דן   את   הק   אמן   מן

יהושע שופטים שמואל מלכים

בן   הק   שמ   את

ישעיה ירמיה יחזקאל

ו   את   שק

תרי עשר תהלים משלי איוב דניאל

לך   הק   לה   אב   לך

דברי הימים עזרא

אך   הק

הרימון השמונה עשר בסוד ראש
השנה

אמנם ע"י החטא שחטא אדם הראשון שאכל מעץ הדעת טוב ורע גרם שבא נחש על חוה כנודע, וגרם לו להזדווג עם אשתו בו ביום בתוקף הדינים הקשים וגרם קלקול בכל העולמות כי על ידו נתיחדו למעלה בו ביום, ואח"כ בעבור חטאו לא היה עוד שום יכולת להחזירם להתייחד אפילו ביום

כבר ידעת כי יום ראש השנה של בריאת העולם היה יום ו' ובו נברא אדם הראשון, ולפי שסוד יום זה הוא סוד השמאל דינא קשיא כנודע, אם היה ממתינ אדם הראשון עד יום השבת אז היה דינא רפיא והיה הזווג כתקנו והיה זו"ן מתייחדים באותו יום שבת פנים בפנים, ואז היו כל העולמות כתקנן.

שבת שלאחר ראש השנה, לכן גרם אל היחוד העליון של זו"ן להתאחר עד יום שמיני עצרת כדי להתמתק באותם הימים כמו שיתבאר בס"ד, ולהיות כי בראש השנה נברא העולם לכן אירע בימים הללו בכל שנה דוגמת מה שהיה בבריאת העולם, והוא כי עתה חוזרים זו"ן אחור באחור וצריכים נסירה וחזרת פנים בפנים וחיבוק ונישוק וייחוד: ודע כי מיום ראש השנה הראשון עד ערב יום הכיפורים אז נגמרה הנסירה להנסר י"ס דנוקבא ולקבל הזיווגים שאנו עושים בתפלינו מיום ראש השנה עד ליל שמיני עצרת כולם הם יחוד ישראל או יעקב אם לאה לפי שזו"ן הם אחור באחור כנו'.

אמנם כונת דיבוק זה אחור באחור אחר סוספס להנסר הוא לתועלת גדול, והוא כי הלא סוד כל הקליפות הם אחוזים באותם האחורים שהם סוד אלה"ים דינין, והענין שהקליפות שהם בסוף העשיה ע"י הכללותם בשרשם הם יונקים מאלו אחוריים, ולטעם זה אין יחוד זו"ן תמיד כנודע. והנה כאשר נדבקו אחור באחור כוונת דבוק זה הוא להיות שכולם הם דינין לכן נדבקו דיני הז"א שבאחור עם דיני נוקבא שבאחור כדי לדחות אותם הדינים שבאחור הז"א ליתנם אל הנוקבא. ולכן כשרצה המאציל העליון להחזירה פנים בפנים עם בעלה הוצרך לנסור כל הדינין אשר באחורי הז"א ולתתם אליה וישים חסדים במקומם בסוד ויסגור בשר תחתנה, וזהו כוונת הנסירה שהוא לתת כל דינין שבז"א אליה ותשאר היא כולה דינין והוא כלו חסד, ובזה אין להם דבקות זה עם זה אחור באחור ויפרדו איש מעל אחיו, ואח"כ אנו ממתיקים אותם כמו שיתבאר בע"ה.

ודע כי ענין הנסירה היא אחר השינה, כי

הלא תחלה היתה מלכות מקבלת מן הז"א ולכן היתה גרועה ממנו ולא היתה יכולה להתקן עד דאפיל דורמיטא על ז"א. וסוד הענין הוא כי הז"א לבדו יעלה למעלה בסוד מ"ן אל הבינה, כענין השינה שאדם מפקיד נשמתו למלכות בסוד מ"ן, וכן הענין בז"א, והוא הסתלקות הפנימיות שלו והם סוד המוחין שלו שהם חכמה ובינה חסד וגבורה אשר נתלכשו בנה"י דבינה כנודע, ועתה חזרו לצאת ממנו נה"י של בינה עם המוחין שנתלכשו בתוכם ויצאו ויחנו למעלה בראש ז"א בסוד מקיף לבד כמו שיתבאר בסוד השופר בס"ד, ועם היות שכל העלאת מ"ן צריכים זו"ן שניהם, עכ"ז כאן שהכוונה הוא לצורך המלכות די בהעלאת מ"ן של הז"א לבדו כדי להתיחד אבא ואימא, וע"י יחוד זה דאבא ואימא הם עצמם יתקנו את המלכות שלא ע"י הז"א כדי להחזירה פנים בפנים.

והענין כבר ידעת שהמלכות תחלתה היא בסוד נקודה כלולה מעשר, והנה מזאת הנקודה מתחלת הבנין שלה אחר הדורמיטא ונעשה בה פרצוף גמור של י"ס בסוד אחור באחור ואחר זה בא ענין הנסירה, וזה נעשה ע"י שיוצאים המוחין דאבא ואימא מז"א ונכנסים בנקודת המלכות ונגדלת, וזהו סוד ויבן ה' אלה"ים שהם מוחי אבא ואימא, גם ויבן בגי' חיים שהם אהי"ה ידו"ד אהי"ה בגי' חיים בסוד חיי המלך וע"י אלו המוחין היא נבנית, ואז ויביאה אל האדם שם מ"ה בגי' אדם סוד ז"א.

והנה בהסתלקות הבינה מתוך הז"א שזהו סוד הדורמיטא של ז"א כנו', אז דרך חוץ שלא ע"י הז"א נותן הבינה למלכות הגבורות והדינין שבהם היא נגדלת, והרי הם דינין קשים, ואח"כ ע"י השופר חוזרת הבינה

בז"א ואז נותן הז"א (כח) [בה] מציאות הגבורות כיוצא בהם כנגד הראשונים אך הם ממותקים, כי כאשר נסתלקו מוחין שלו למעלה נעשו שם מ"ן לייחוד או"א, וע"י אותו הייחוד נתחדשו ונמתקו יותר ועתה נותן לה פעם אחרת מציאות אותם הדינין המתוקים יותר ע"י תקיעת שופר כמו שיתבאר בס"ד.

והנה הז"א מחצי הת"ת שלו ולמטה עד הסוף הוא דבוק אחור באחור עם הנוקבא, כדי שלא יהיו הקליפות יכולים ליגע שם כנו', ואמנם כל שאר האחור שמן הראש עד הת"ת של ז"א היה נמשך ההוא קוצא דשערי היורד מראש הזכר עד ראש הנוקבא, וזה חופה על האחור ההוא ומתכסה.

והנה כדי לדחות אותם הדינין שבאחור הז"א ליחנם אל הנוקבא זה נעשה בכח החסד העליון של הבינה, וזהו סוד ואיש כי יקח את אחותו וגו' חסד הוא, כמו שנתבאר אצלינו.

והענין כי הלא כבר ידעת שאע"פ שהאדם ישן עכ"ז נשמתו מושכת לו חיים וחסד מלמעלה אל אותו הכח קיסטא דחיותא הנשאר בגופו, והנה אע"פ שעתה הז"א נרדם בשינה עכ"ז נשמתו משכה לו מסוד החסד של הבינה ונתפשט בכולו, ואז הדינין שבאחוריו היו נדחין מאליהן ונדבקין באחורי הנוקבא, וזה מ"ש באדרת נשא באתרהא שקיע רחמי וחסד וגו', והענין כי הלא כאשר היה נמשך בו החסד כנו' אז היה נדחה הדין ואז היה נשאר החסד שקוע במקומו של הדין.

ודע כי ביום ראשון דראש השנה ננסרים כל הדינים אשר מכתר שלו עד סיום הת"ת שלו, ונמצא כי הוא ננסר בחב"ד חג"ת וכל פרצוף לאה, והיא לא ננסרה רק הכתר שלה

לכד שהוא כנגד ת"ת שלו, וכל אותם הדינים כולם מתקבצים בכתר שלה, ולכן נקרא יום ראשון דראש השנה דינא קשיא, והטעם כמו שכבר ידעת כי יסוד דאימא מגיע עד החזה שלו ואין המוחין יכולים להאיר שם מסבת הפסק מחיצות יסוד הבינה, ולכן יום ראשון נקרא דינא קשיא.

אמנם אח"כ ביום שני שהוא מן הת"ת ולמטה וכבר כלה מציאות הפסק יסוד של הבינה ואז הארת הדעת שלו מתפשט משם למטה הוא מאיר שלא ע"י מחיצות, ואז הדינים שכנגדם הם רפים ונקרא דינא רפיא: עוד טעם שני כי כבר נתבאר אצלינו כי אחר יום ראשון ואילך נמשכים הדינים אליה ע"י הז"א עצמו כי כבר תקענו בשופר ונמתקו הדינים: וביום שני נשארים חלק הדינין המגיעים אל הכתר שלה מצד הכתר שלו נשארים בכתר שלה, ושאר הדינין שמחכמה שלו ולמטה יורדים בחכמה שבה והם מתמתקים שם אז פעם שנית, ולכן נקרא יום שני דינא רפיא, ואח"כ ע"י השופר חוזרים ונמתקים ונמצא ביום שני ננסר פרק ראשון דנצח שלו שהוא כנגד חכמה שלה.

אמנם ענין תקיעת שופר ביום שני אע"פ שכבר נתעורר הז"א מן הדורמיטא ביום ראשון ע"י השופר, עכ"ז כיון שלא הגיע הנסירה במוח שהיא החכמה עד יום שני שאז ננסר החכמה שלה וירדו שם דיני חכמה שלו לכן תוקעים בשופר ומתעוררים המוחין, אמנם אחר שנתעורר מוח החכמה אין עוד שופר ולא דורמיטא.

ביום ג' ננסר פרק ראשון של הוד שלו והבינה שלה ואז כל הדינין שמבינה שלו ולמטה יורדים בבינה שלה.

ביום ד' ננסר פרק ראשון של יסוד שלו והדעת שלה, ואז כל הדינין שמדעת שלו ולמטה יורדים בדעת שלה.

ביום ד' ננסר פרק שני דנצח שלו והחסד שלה, ואז יורדים הדינין שבחסד שלו לבד בחסד שלה, אך שאר הדינין שבגבורה ות"ת שלו נשארים למעלה בדעת שלה.

והענין דע כי ג' בחינות הם, כתר וחכמה, בינה ודעת, ושאר הספירות, וכבר ידעת כי כתר וחכמה הם סוד תרין רישין, ואלו הם סוד ב' ימים דראש השנה, ושני ימים אלו הם שוים בבחינה אחת, והיא שכאשר אנו אומרים שכל הדינין הם מתקבצים ביום א' בכתר שלה הוא שכל הדינים הם מושרשים שם בכח ומתערבים שם, וכן כשמגיעים בחכמה ביום ב', אמנם ביום ג' וד' כשמגיעים בבינה ודעת שלה הם שם בבחינה אחרת, והיא שאף על פי שכל הדינים יורדין שם עכ"ז אינה לוקחת הבינה שלה רק הדינין הנוגעים לחלקה שהם דינין של בינה שלו, אך שאר הדינים הם בה בפקדון לבד ואינם מתגלים בה, וכן (כל) כיוצא בזה בדעת שלה, ולהיות שמתקבצים שם כל הדינים אפילו שאינם שם רק דרך פקדון לכן נהרג גדליה ביום ג' לפי (שנכנסו) [שגברון] הדינים ואין בו תקיעת שופר, ולפי שגם בדעת שלה יש בחינה זו כנו' לכן לפעמים נדחה צום גדליה ליום ד'.

אמנם כשיורדין מחסד שלה ולמטה הם שם בבחינה אחרת ג' שאין הענין שם אפילו כמו הבינה והדעת, כי אפילו בדרך פקדון לבד אינם שם כל שאר הדינים, אלא

הדינים של חלק הספי' ההיא לבד. המשל יום ה' יורדים דיני החסד בחסד שלה, אמנם דיני הגבורה ולמטה שבז"א נשארים למעלה בדעת שלה, וכן ביום ו' יורדים דיני הגבורה שלו בגבורה שלה, והדינים שמת"ת שלו ולמטה נשארים בדעת שלה, ואינם יורדין רק דבר יום ביומו.

ונחזור לענין הראשון, כי בכל יום ויום יש בו ארבע בחינות הראשונות שביארנו לעיל, שהם מציאות חלק שהיה (ביום ב') [בהם שני] מציאות דין, וב' מיתוקין שנעשו בב' ימים הראשונים כנוכר לעיל. נמצא כי כאשר הוא ביום ג' אז יורדים הדינים של הבינה דז"א אחר שהיו בו ד' בחינות הנו' שהם ב' פעמים דין וב' מיתוקין שהיו בב' ימים דראש השנה כנו"ל, ועוד ניתוסף בחי' ה' שהיא נסירה מחדש פרק ראשון של הוד הזכר, וכן כיוצא בזה עד הגיענו אל יום שביעי שאז ננסר פרק ב' של יסוד הזכר שהוא כנגד הת"ת שבנוקבא, ואז יורדים הדינים של הזכר מת"ת שלו אל ת"ת שלה: ואמנם אין עתה מציאות ד' בחינות שזכרנו, כי הלא אותם הד' בחינות לא היו אלא ממה שננסר ביום א' שהוא עד שליש הת"ת שלו, אך משם ולמטה אין בו רק בחינה א' לבד שהם נסירה פעם (א) א' [נ"א: פרק א'] לבד בלתי מיתוק, כנו"ל.

ואמנם להשלים אותם ד' בחינות בכל שאר הימים היה הענין באופן זה, כי הלא כבר ידעת כי הלא ג' מוחין פנימיים דז"א שהם חב"ד שלו הם מתפשטים ג"כ בט' חלקים, ג' פרקים ראשונים כג' ראשונות שלו, וג' פרקים שניים בחג"ת שלו, וג' פרקים שלישיים בנה"י שלו. ונמצא כי גם מציאות הדינים שבאלו

הבינה שירדה ונתפשטה כאן אז אין מחיצה מפסקת, ואז אותם הג' גבורות הנשארות פחות שליש שהם שני שלישי הגבורות המגיעות אל הת"ת וב' גבורות המגיעות אל נ"ה שלה הם מאירים הרבה בה עד מאד כי אין להם הפסק יסוד הבינה, והנה מרוב האור הזה הגדול הם מוציאים היסוד והמלכות של הנוקבא אשר עדיין לא היה להם מציאות, כי הלא התפשטות הה' גבורות הם עד הוד, אך לא היה עדין מציאות אל יסוד ומלכות שלה, וע"י הארה הזאת הגדולה יצאו יסוד ומלכות.

גם טענה שנית, כי כבר אמרנו כי ב' פרקין תתאין של חכמה ובינה מוחין דנוקבא הם מתפשטים בנ"ה שלה, נמצא כי אותם הב' גבורות המגיעות לחלק נ"ה שלה אינם צריכות שם, ואז מכח אלו הב' יצאו יסוד ומלכות של הנוקבא, כי הב' שלישים של הגבורה שלישית הוצרכה לב' שלישי הת"ת שלה, אך אלו הב' גבורות שלא הוצרכו אל נ"ה שלה כנזכר גם כי אורם גדול עד מאד כנזכר, לכן יצאו משם יסוד ומלכות דוגמת מה שידעת בז"א, שלא היה מעולם רק ו' קצוות אשר נתעלו אח"כ והיו בסוד חב"ד חג"ת, והיו חסרים בו נה"י מחמת אור הדעת ה' חסדים המתפשטים בת"ת שלו אחר כלות היסוד של הבינה בחוזה שלו, ומרוב האור יצאו מחדש נה"י שלו, כן הענין בנוקבא.

הרי כי יום הט' שהוא סוד ההוד בו כלולים יסוד ומלכות, ואמנם יסוד ומלכות לפי שיצאו ברגע א' כנזכר, לכן שניהם כלולים ביחד והם סוד העשירי שהוא יום הכיפורים, והנה לפי ששניהם הם יום העשירי והיו כלולים בהוד יום ט' לכן אמרו כל האוכל בט' כאלו התענה תשיעי ועשירי.

המוחין הם מתפשטים בה ג"כ. גם יש בחי' אחרת והיא מציאות הדעת שלו אשר כולל ה' חסדים וה' גבורות, ואמנם הה' גבורות שבו הם יורדים ומתקבצים אל הדעת שלה ומשם מתפשטים ה' גבורות אלו בחג"ת נ"ה שלה, ומלבד זה גם החכמה (והדעת) [והבינה] שלה מתפשטים בה, כיצד מוח חכמה שבה נעשים לג' חלקים, חלק א' בחכמה והב' בחסד והג' בנצח, ועד"ז נתפשט הבינה שבה דרך כ"פ [קו] השמאלי, אך הדעת שבה מלבד שהוא מתפשט בקו ישר שהם דע"ת ת"ת יסוד שלה עכ"ז ג"כ הוא מתפשט כשאר כנודע כי ה' גבורות שבו מתפשטים בחג"ת נ"ה שלה, וגם באלו יש בחי' דינים שנסרים בה.

ואמנם סדרן הוא זה, כי הלא כבר ביארנו כי הדינין של המוחין עילאין של הזכר המתפשט בכל הט' ספירות שבו הם מתפשטים ג"כ במוחין שלה ומתפשטים בט' ספירות שלה. ואמנם כאשר נוריד אותם למטה הנה כל בחי' העליונות שהם מן המוחין עד סיום היסוד של הבינה שהוא בשליש העליון של הת"ת דז"א כאשר ירדו למטה בנקבה עד שלישי הראשון של ת"ת שבה הנה יבואו מלובשים עם היסוד של הבינה, כמו שהוא למעלה ג"כ מוחין דז"א בתוך נה"י של הבינה, ולכן כשירדו אותם דיני המוחין של הז"א [ולמטה (יצאו) יבואו] מלובשים עם הבינה עילאה עצמה.

ואמנם מה שיוורד ממוחין עילאין הוא חצי הדעת של הזעיר שהוא עטרא דגבורה עם חצי היסוד של הבינה מלובש בתוכו ואלו נמשכים עד החוזה של המלכות, ואמנם גם כאן היו סתומים ע"י חצי היסוד של הבינה שירד עמהם ואין האור מאיר הרבה, אך מת"ת ולמטה שאז כלה היסוד של

והענין הנה בערב יום הכפורים אנו צריכים לתקן יסוד ומלכות של הנוקבא כנזכר, ואלו אינם נתקנים רק בסוד חיצוניות, ולכן צריך להרכות ביום ההוא באכילה ושתייה משא"כ בשאר הימים, לפי שכל יום ויום מימי תשובה אינו נתקן אלא בחי' מדרגה א' לבד, ועתה ביום ט' אנו צריכים לתקן מדרגת היום ההוא שהיא בחי' הוד הנתקנת וננסרת ביום ט', ומלבד זה צריך לתקן גם הבחינה הנוגעת ליום הי' שהם יסוד ומלכות, כי יסוד ומלכות הם מחוברים תמיד ואין להפרידם ונק' מדרגה א', וג"כ נכנסים אז בו בחי' החסדים התחתונים שהם כללות הה' חסדים שבמלכות ובחי' כללותם שביסוד, נמצא כי ביום ט' נתקנת מדרגתו ומדרגת יום עשירי וכלם בסוד אכילה [ושתייה] חיצונית, לכן צריך לאכול לפי ערך ב' ימים, כי אם לא יעשה כן יצטרך יום הי' להתקן מדרגות יסוד ומלכות בסוד אכילה חיצונית ולא תוכל לעלות לאכילה הפנימית.

והענין הוא כי אחר שננסרו כל הדינין אליה ב' ימים אלו ואח"כ נמתקן קצת ע"י הז"א עצמו, אך עכ"ז עדיין צריכה מיתוק אחר כדי שתוכל להיות עמו פנים בפנים ולא יאמר הוא אליה הסבי ענין מגדלי שהם הרהיבונני דאינון מוקדין לי מרוב תוקף הדינין, ולכן עתה ביום הכפורים תתמתק מן הבינה עצמה בסוד הי' עינויי יום הכיפורים ובסוד הי' תפלות דיום הכפורים כמו שיתבאר בס"ד. נמצא כי ביום ט' צריך לתקן מדרגת היום בעצמו ומדרגת יום הי' וכלם בסוד אכילה חיצונית, ולכן צריך לאכול כדי ערך ב' ימים (כנז"ל), [שאם לא יעשה כן יצטרך יום הי' לתקן מדרגת

יסוד ומלכות בסוד אכילה חיצונית ולא תוכל לעלות לאכילה הפנימיות שהיא בסוד (ההבל) [הצום] כמו שיתבאר בס"ד, הרי' נמצא כי האכילה והשתייה בתשיעי גורם להתענות ביום הכפורים ליקח מאכילה ושתייה הפנימית, ולכן האוכל ושותה בתשיעי כאלו התענה גם בט' כי לולי אכילת הט' לא היה תענית ב'.

ביום ראשון של ראש השנה אחר המנחה קודם שקיעת החמה נכון לילך למעין או באר מים חיים, וטוב אם הוא חוץ לעיר ננ"א: וטוב ונכון אשר יהיה מחוץ לעיר דווקא, ולומר שם י"ג מכילן דרחמי של מיכה המורשתי והם אלו.

א"ל רחום וחנון
מיאל' כמוד: נושא עון: ועובר על פשע:
א"ל ארץ אפים
לשארית נחלתו: לא החזיק לעד אפיו:
ורב חסד ואמת
כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו:
נוצר חסד
יו"ד הי' וי"ו הי'
יכבוש עונותינו:
לאלפים

אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה אלה"ים אדנ"י.
ותשליך במצולות ים כל חטאתם:
נושא עון ופשע
תתן אמת ליעקב: חסד לאברהם:

וחטאה
אשר נשבעת (ב) לאבותינו:

ונקה
מימי קדם.

במצולות ים כל חטאתם. ותכוין כשתאמר ותשליך במצולות ים כל חטאתם שיושלכו כל המקטרגים והעונות במצולות ים העליון [מקום אשר לא יזכרו ולא יפקדו לעולם] ולכן צריך לאומרו על המעיין או באר מים [חיים].

תכוין כי הוי"ה דיודי"ן שהוא בגי' חסד ישפיע מאורו לאהי"ה דההי"ן עם י' אותיות שהוא קס"א, וע"י זה יומתקו אלה"ים ואדנ"י שהם שרש הדינין שהם בגי' קס"א, כמו אלפ"ים בגי' קס"א, ומתוך זה יתקיים ותשליך

הרימון התשעה עשר בסוד תקיעת שופר

המחבר שניהם נקרא חג"ת, והם המוחין של אברהם יצחק ויעקב הנו' ונקראים רישין דלהון.

ודע כי כאשר נסתלקו אלו המוחין מרישא דז"א נשארו על ראשו בסוד אור מקיף, אך דע כי השני מוחין לבדם שהם חכמה וחסד נשארו בסוד אור מקיף, אך השני מוחין אחרים בינה וגבורה הם נסתלקו עם הבינה עצמה מלובשים בה ולא נשארו [אפילו] בסוד אור מקיף, והשנים האחרים יצאו מתוך נרתקן שהוא נה"י של הבינה ונשארו ברישא דז"א בסוד אור המקיף.

והנה עתה כוונתנו בתקיעת שופר להחזיר אלו המוחין שיצאו מז"א ושיתלבשו בשופר עצמו שהוא נה"י של הבינה ויחזרו להתלבש במוחין דז"א.

ונבאר תחילה סוד תשר"ת, הראשונה היא תקיעה והיא בסוד אברהם. והענין

הנה אנו תוקעים ועולה זאת התקיעה היוצאת מפינו שהוא סוד הב"ל שהוא סוד מילוי שם ס"ג. והנה כל הב"ל הוא סוד אור מקיף, ואז עולה ומטי לגבי אברהם פי' מגיע עד אברהם עצמו שהוא החסד של הז"א שנעשה אח"כ ממנו סוד חכמה חלל א' דגולגלתא אשר הוא ישן כנז', ואז אח"כ עולה למעלה בסוד ההוא

כבר נתבאר לעיל סוד הנסירה והדורמיטא שהיא הסתלקות פנימיות הז"א ממנו למעלה, והוא סוד המוחין שלו שהם ח"ב ח"ג אשר נתלבשו בנה"י של הבינה כנודע ונכנסו בתלת חללי גולגלתא, ועתה חזרו לצאת ממנו נה"י של הבינה עם הד' מוחין המתלבשים בתוכם, ויצאו ויחנו למעלה בראש הז"א בסוד אור מקיף לבד, ואז נשאר הז"א בסוד הדורמיטא.

וכבר ידעת כי הז"א השרש שלו תחלה הם סוד ו' קצוות לכד, ואח"כ נתעלו חג"ת שלו בסוד חב"ד שלו כדי שכתוכם יתלבשו נה"י של הבינה עם המוחין, נמצא כי בחי' חג"ת העיקריים הראשונים אשר עתה נקראים חב"ד הם עתה בסוד דורמיטא כי נסתלקו מהם המוחין, ולאלו הג' קורא בזוהר בפ' אמור אברהם יצחק ויעקב.

ודע כי אלו הד' מוחין שנסתלקו מן הז"א הם ח"ב ח"ג והם מתלבשים בנה"י של הבינה: ודע כי אחר כי חסד גבורה אלו שהם תרין עיטרין בהיותם מתלבשים ביסוד של הבינה יש בינתיים סוד בחינה א' הממחרם והיא נקראת ת"ת, והוא סוד הדעת הממחר שניהם, ונמצא כי תרין עיטרין אלו עם הבחינה

עיטרא דחסד, ואז מושך אליו סוד שני מוחין דבינה וגבורה שנסתלקו למעלה עם הבינה כנז' ומורידן למטה אצלו בסוד אור המקיף, ובזה הם כל הד' מוחין בסוד אור מקיף.

והנה ענין תקיעה זו הם אותיות תקע י"ה, כי לשון תקע הוא מלשון נתקע ביבמתו שהוא לשון זיווג, וי"ה הם אבא ואימא, והנה ע"י זיווג ותקיעה זו נמשכים סוד שני פעמים מנצפ"ך שהם בגי' תק"ע, והם נמשכים מהחכמה ונמשכים מנצפ"ך א' לבינה נקודת יסוד שבה ומנצפ"ך שני למלכות, והנה שני מנצפ"ך אלו הנמשכים א' לבינה ואחד למלכות נמשכו ע"י אותם השני מוחין שאמרנו שהם בינה וגבורה. מנצפ"ך ראשון בסוד הבינה, ומנצפ"ך שני בסוד הגבורה שהיא עיטרא דמלכות, ועל ידה יורד המנצפ"ך השני אל המלכות: אמנם טעם המשכת המנצפ"ך מן החכמה עם היותם גבורות הוא, כי שרש החכמה הוא לעולם גבורה כנודע כי גבורה דעתיק היא חכמה דא"א, הרי לעולם שרש החכמה (לעולם) היא גבורה, והרי נתבאר איך ע"י תקיעה זו שהיא סוד אברהם ננסרו דינין דמנצפ"ך לתתא.

אח"כ סוד השברים הם בסוד יצחק, והענין הוא להוריד אותם השני מוחין דבינה וגבורה בפנים, והטעם שאלו מקדימים ליכנס הוא כי הוא יום דינין והם מקדימין תחלה.

ודע שאם היו נכנסין תרין עטרין יחד היו מתלבשים כדרךן ביסוד הבינה, אך עתה שאין החסד יורד עדיין א"כ אין יסוד הבינה יורד עדיין, וא"כ כאשר יורדים הבינה והגבורה למטה צריך שיוכלו שניהם בהוד של הבינה,

וע"י תקיעת שברים אלו יורדת הוד של הבינה עם התרין מוחין שהם בינה וגבורה לתוכה, ואז נמשכת הוד הבינה בג' פרקין דיליה עד הוד של ז"א שהם ג' פרקים ג"כ, בינה גבורה הוד, ואז ההוד דז"א הוא מוחא אל המלכות.

אמר המחבר לא נמצא בהעתקות שבידינו תשלום הדרוש הזה, אמנם מפה החכם האלקי החסיד כמוהר"ר סולימאן (אבו חנא) [אוחנא] נר"ו קבלתי תשלום הענין, והוא שבתרועה עולה הגבורה מן ההוד דאימא ומתחברת בחסד ביסוד דאימא, והחכמה בנצח דאימא, ואח"כ בתקיעה אחרונה נכנסים כולם בז"א. בסוד הקוים שלהם הימין לימין והשמאל לשמאל וגו', וסימנך עלה אלקים שהוא הגבורה, בתרועה כנז', ה' שהוא החסד נכנס במקומו בקול שופר שהיא תקיעה אחרונה ע"כ(א).

עוד צריך לכוין: כי כבר ידעת כי ביום זה של ר"ה ננסרים הדינים של ז"ן, ואנו ממתיקים אותם ע"י עליית אור פנימי של חגת"מ בתוך הבינה להמתיק לכל בחינת הדין ע"י התלבשותם בבינה ועיבורם שם, ואח"כ אנו מוציאים אותם משם בכח הכל השופר. והענין כי סוד השופר הוא סוד אור המקיף של ז' ספירות תחתונות של הבינה, ולכן נק' שופר מלשון שפופרת, כי אור המקיף המלביש את הפנימי הוא חלול כדי לקבל מה שבתוכו, גם נק' שופר למה שכבר ידעת שסוד אור המקיף לעולם הוא סוד דינין, והנה שופר זה כולל שני הדינים ש"ך ומנצפ"ך, כי ש"ו משופ"ר עם י"ד פרקין של האצבעות האוחזין בו הם סוד ש"ך ניצוצין דבוצינא דקרדינותא: (שם)

מילויים לכינה שהוא שרש הדין, וניתנו בז' תחתונות שבה למה שכבר ידעת כי שם ס"ג הוא בז' תחתונות של הכינה: כוונתינו למתקם ע"י ז' הבלים מילויים אלו דבעתיקא, ואחר שז' הבלים אלו נמתקו צריך לכיין להמשיכם לזו"ן כדי שיתמתקו.

והנה ע"י ההבל שמוציא זה הפה תוך השופר הוא סוד ז' הבלים הנז' שהם בגי' ר"ס וע"י נתקן זו"ן, ואחר שיוצאים אז נחלקים חציים לז"א וחציים לה, כי ר"ס הוא כ"פ ק"ל, והנה הז"א הוא סוד ו' של שם, ולוקח ק"ל ומצטרף עם הוא"ו שלו ונעשה קול, והנוקבא היא ה' של שם, ועם הק"ל שלה נעשה קל"ה, וזה סוד קול השופר.

והנה כשאדם תוקע מתאדמים פניו, והוא רומז אל מקורות הקולות האלו שהם ז' הבלים של ז' שמות ס"ג דבתרין תפוחין דעתיקא, ועי"ז [הם] מתעוררים הפנים העליונים דעתיקא שהם ז' שמות ס"ג הנז' ומאירים, וזהו סוד הארת פני התוקע: ותמשיך מאותם הפנים העליונים ש"ע נהורין, אר"ך מהם נשארים באריך וק"ן יורדים לז"א, ע"י תקיעה שהיא בגי' עש"ר י"ה, וזה ע"י אבא הנק' י"ה, ואח"כ יכוין להמשיכן מז' לך: ולפי שסוד ההבל היוצא מן השופר הוא נמשך משם ס"ג ומילויו כנז', לכן צריך לתקוע בר"ה ק' קולות כנגד שם ס"ג ומילויו שהוא בגי' הב"ל הרי ק' כנגד ק' קולות.

עוד צריך לכיין בשופר: שהוא קצר ורחב בסוד מן המצר קראתי י"ה וגו'. והענין כי סוד המצר מקום הקצר יהיה אצל הפה יותר למעלה ומקום הרחב למטה כי כן הוא במקום שלו כמו שנבאר, והוא כי צריך לכיין אל מציאות הדיקנא דעתיקא אשר הוא הכופה

[נ"ל שצ"ל שט"ן] ז' פעמים אדם, וה' שהיא הבינה דמינה נפקו, ואלו הם דינין וגבורות דכוורין, ואותיות פ"ר הם סוד ה' גבורות נוקבין דמתערין מבינה מנצפ"ך, ועם ה' אצבעות היד הם סוד פרה אדומה, כי הה' אצבעות עצמם הם שורש הה' גבורות, והכוונה למתק כל בחינת דינין אלו הרמוזים בשופר.

עוד סוד השופר בגי' ג' אלה"ים, של יודי"ן ש', וברביבוע ר', אלה"ים פשוט הוא פ"ו, הרי אלה"ים ג' פעמים והוא סוד שופר. עוד סוד שופר בזה האופן, שי"ן וא"ו פ"א רי"ש אותיות האמצעיות הם יא"י בגי' אהי"ה למתק אלה"ים פשוט, וס"ת הם נוא"ש בגי' שני"ז, והם אהי"ה דיודי"ן קס"א, ודההי"ן קנ"א, ועם אותיות מילויים שהם עשרים הרי של"ב, ואהי"ה פשוט הרי שני"ג, וד' אותיות הפשוט הרי שני"ז. נמצא שהם ג"פ אהי"ה למתק ג' אלה"ים של שופר: עוד שופר בא"ת ב"ש בפ"ג עולה צ"א שהם הוי"ה ואדנו"ת.

אמנם סוד הפה התוקע בשופר הוא סוד פה הכינה שהיא עתה תוקעת ומוציאה זו"ן לחוץ דרך פיה, והם יוצאים ונמשכים ועוברים דרך תוך אור המקיף דז' תחתונות שלה: והנה סוד פה שלה הוא שם ס"ג עם הכ"ב אותיות הנמשכים שם בגי' פ"ה, וכבר ידעת כי שם ס"ג הוא בז' תחתונות של בינה בסוד פנימי לא בסוד אור המקיף.

גם כבר נתבאר אצלנו כי בתרין תפוחין דעתיקא שם הוא סוד ואמ"ת מדה ז' מהי"ג דדיקנא שהוא סוד ז' שמות ס"ג בגי' אמ"ת: והנה ז' מילויים של ז' שמות אלו שכל מלוי מהם הוא סוד הב"ל, והם ז' הבלים הם ר"ס עם הכללות, ולהיות שכל סוד מלוי הוא דין כי מלוי בגי' אלה"ים, לכן ניתנו אלו הז'

והנה זה הרי"ו עובר דרך השופר בתוכו וממתיק הדינים, והנה צפ"ך הוא בגי' ע"ב ס"ג מ"ה עם י' אותיות של מילוי השם הם בגי' צפ"ך בגי' ק"ץ, וכשתוסיף כ"ו של הוי"ה שהוא שורש לג' שמות הנז' יהיו הכל רי"ו סוד אחה"ע וגיכ"ק הנז'.

ותכוין עתה אל שם ע"ב שבאבא בחיך ולשם ס"ג שבאימא בגרון ושניהם בגי' קל"ה עם כללותם הוא קו"ל, והרי לך רמזים כאן קו"ל קל"ה וזו"ן וע"י שמות אלו נכפים הדינים שבהם.

אח"כ אנו מעבירים קולות אלו שהם זו"ן ע"י שני שמות הם ע"ב וס"ג להוציאם מן הפה, ותחילה הם עוברים דרך החניכים שהם שרשי השינים א' בלחי העליון וא' בלחי התחתון והנה שני אלו הם סוד אלה"ים אלה"ים: וכשיצאו אלו הקולות לחוץ דרך שני אלה"ים אלו חוזרים דינין, ואח"כ אנו טוחנין אותם עם השינים שהם אותיות זשסר"ץ ואז נמתקים.

ונבאר תחלה סוד השינים.

ודע כי הלא מציאות השינים הוא סוד אות **א** שיש בה ב' יודי"ן וי"ו באמצע, והנה אות הו"ו הוא כפולה כנו' בתיקונים, והיא מתחברת עם י' ראשונה ועם השניה כזה: **א** הרי לך י"ו למעלה י"ו למטה, והם סוד ל"ב שינים בפה העליון של הבינה, הנה ב' יודי"ן של אות **א** של השינים הנז' הם מתחברים עם ז' יודי"ן שבשתי שמות ע"ב ס"ג של הקול כנו', ואז הם ט' יודי"ן בגי' מ"ן של מצפ"ך שהם כוחות הדין, אמנם ב' וי"ן שבאות א' שהם רמז אל שני סדרי השינים [כנו'] העשויים כזה: **=** אז נקראים שחקים ושוחקות אותו המ"ן העליון של מצפ"ך

כל מציאות הדינים כנודע, כי כבר ידעת ע"י שרשי הדין אנו כופין הדין ומבסמין אותו, כי הדינים העליונים אשר הם נמתקים הם עצמן מכפין את הדינים וממתקין אותם.

והנה כבר ידעת איך הדיקנא מלמעלה היא מצר ולמטה מתרחבת, ויש בה שתי שמות י"ה י"ה אשר נמשכים משני שמות אלה"ים אלה"ים שבשתי פאתי הראש כמו שנתבאר אצלינו בסוד ויעבור והם סוד ה"י ה"י מאלה"ים הנז', ושם י"ה הא' הוא במצר העליון, והב' במרחב התחתון, ולכן מקום המצר יהיה למעלה דבוק לפה.

ותכוין כי ע"י הוצאת קול זה בשופר הזה הקצר והרחב תכוין אל שני י"ה י"ה שבמצר ורחב של הדיקנא להורידם כאן לאכפייא דינין.

ועתה נדבר בהוצאת הקול, כי תחילה אנו מוציאין הבל מן הגרון אשר בו מתחברים שני שמות משני מ"ב, א' מן החכמה, וא' מן אימא, והם המ"ב זווגים הנז' בזוהר, והם (מ"ן) [מ"ב] דבינה [דאימא] מלכות שבה ושניהם כלולים בגרון שהוא בינה דאימא, וב"פ מ"ב הם אחה"ע, ובוה נכפין הדינין.

גם תכוין אל סוד גיכ"ק שהוא החיך הסמוך אל הגרון שהוא סוד יסוד החכמה דאימא המזדווג עם מ' דבינה דאימא עם הגרון שבו אותיות אחה"ע, ותכוין כי אותיות החיך שהם גיכ"ק הם ד' מילויים של ע"ב ס"ג מ"ה כ"ן שהם בגי' קכ"ח וד' כוללים של ד' מילויים וא' כולל לכולם הרי קל"ג בגי' גיכ"ק: והנה אותיות גיכ"ק ואחא"ע עולים רי"ן, ותכוין אל סוד רי"ו זה שהוא זווגא דאבא ואימא ע"י החיך והגרון בסוד אכלו רעים. והנה אלו הרי"ו עם כללותם הם רז"י ל"י.

שהם אותיות פ"ר משופר ולטוחנו (לפררו) (לפרדון) שלא יהיה דבוק במקום אחד ולפררו אל פירוים דקים, והנה חזר המ"ן הזה אחר שנתמתק לטעם דבש כאומרו וטעמו כצפיחית כדבש, והוא סוד ש"ו משופר שהוא בגי' דבש.

והנה אחר שעברו דרך השינים ונמתקו והיו רחמים, אח"כ יוצאים דרך השפתים להמתק יותר והם סוד בומ"ף. והענין כי אם תמנה ד' מילויים של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הם קכ"ח בגי' די"ן די"ן, כי לעולם מילוי בגי' די"ן, ואלו כשנמשכו דרך השפתים נמתקים ע"י בומ"ף שהוא בגי' קכ"ח, הרי עד עתה מתקנו סוד המ"ן מן מנצפ"ך, נשארו אותיות צפ"ך שהם בגי' ק"ץ, והם נמתקים ע"י שם ע"ב ס"ג מ"ה שהם בגי' ק"פ ועם השרש שלהן שהם עשרה אותיות של מילוי הוי"ה הרי ק"ץ כמנין צפ"ך.

גם ענין אחר כאשר תוסיף אותיות צפ"ך עם ידו"ד שהוא בגי' כ"ו יהיו כולם סוד רי"ו, ונמתקים ע"י שרשם שהם ב' החניכים שהם ב' פעמים אלה"ים אלה"ים כנו', ותעשה אותם בצירוף זה א' אל"ה אלה"י אלה"ים בגי' ר', ועם י"ו שינים (שבתוכם) [שבסופם] הרי רי"ו למעלה בשינים העליונים, ורי"ו למטה בשינים התחתונים.

ודע כי תקיעה בגי' תקפ"ו ובגי' שופ"ר, והוא סוד ג' מוחין דאלה"ים, א' במילוי יודי"ן ש, וא' דאחוריים ר, וא' אלה"ים פשוט, והכל בגי' שופ"ר. וכוונתנו להמשיך מוחין אלו ללאה שהיא דינא קשיא סוד שברים, ולרחל שהיא דינא רפיא סוד תרועה, לכן אנו עושים תשר"ת כנגד לאה ורחל, אמנם מה שאנו עושים ג' פעמים תשר"ת הוא א' באצילות, וא' בראש הבריאה, לפי ששם מקום הדינין

המתקבצים שם אחר שכבר נסתיים האצילות, וא' מחזירין אותם לעלות למעלה לאצילות כדמשמע מלשון הזוהר: או אפשר שא' בז"א, וא' בנוק', וא' בראש הבריאה: ואח"כ אנו עושים תשר"ת מספק שמא אין לנו עתה המשכה אלא ללאה. ויכוין בגי' תשר"ת על דרך הנזכר בגי' תשר"ת, וכן בגי' תר"ת. או אולי אין כל הכוונה אלא לרחל שהוא סוף הכוונה לכך אנו עושים תר"ת.

אמנם כוונת התקיעות על דרך כלל הוא סוד שם קר"ע שט"ן שהוא בגי' עם הכולל תש"ל, והוא בגי' שם אלה"ים דיודי"ן ש', וה' פעמים אלה"ים ת"ל הרי תש"ל: גם תכוין שהוא בגי' שם מצפ"ץ ש' הממתיק לה' אלה"ים. פשוטים שהם ת"ל הרי תש"ל: גם תכוין לחבר ולשלב שם זה עם ידו"ד כזה **יְהוָה יִשְׁהַמְנוּהָ** שהם ניקוד קבוץ פתח ושכא פתח וחולם וסגול ושכא וחיריק, וניקוד ההוי"ה הוא ניקוד של הוי"ה עשירית מעשר הוי"ו"ת שהיה כ"ג מזכיר ביום הכפורים כדברי ספר ברית מנוחה, ותכוין כי כל סוד התקיעות הם בשם כ"ב של ברכת כהנים כמו שיתבאר בס"ד.

אמנם סוד התקיעות בפרט על סדר הסימנים הוא תחילה.

תשר"ת.

תקיעה פשוטה תכוין כי תקיעה בגי' אותיות עשר י"ה, פי' שתמשיך ק"ן נהורין שהם בגי' עשר פעמים י"ה מאבא הנקרא י"ה לז"א, ומשם לנוקביה: והנה תקיעה היא שם **פסת"ם** עם ד' אותיות והכולל. ותכוין כי פשוטה בגי' ת' שהוא סוד ד' יודי"ן שבשם ע"ב דיודי"ן, כי התקיעה הפשוטה בסוד החסד

שהוא בגי' ע"ב דיודי"ן, ותקיעה היא ט'
טרמוטין כמו שיתבאר [בס"ד].

שברים הם ט' טרמוטין, עם ט' טרמוטין
של התקיעה הם ח"י. ושברים, ש'
בגי' אלה"ים דיודי"ן, ור' אחוריים דאלה"ים
פשוטים, עם ב"ן אותיות שיש באלה"ים
בפשוטו ובמילוי ובמילוי מילוי הכל עולה
תקנ"ב כמנין שברים: ותכוין לכלול ב"ן זה
של אלה"ים עם שם ב"ן של הוי"ה דההי"ן,
כי שם ב"ן דההי"ן הוא סוד הים העליון, וב"ן
אותיות דאלה"ים הנ"ל יורדים שם במלכות
ונעשים שם סוד גלי הים ומגעשים ומתרעשים
שם, ומשם נאחזים החיצונים הנק' אל"ה בסוד
אל"ה אותיות שיש בפשוט ובמילוי ומילוי
המילוי דשם ב"ן דההי"ן שהם בגי' לאה, והם
סוד לאה טרמוטין שיש בסימן תשר"ת ד' פעמים
ט' הם לאה.

גם תכוין לשם פספסי"ם דיונסי"ם שהם בגי'
תק"י עם שם מ"ב דאבגית"ן וגו' הרי תקנ"ב
כמנין שברים.

תרועה בגי' תרפ"א, ועם ה' אותיות והכולל
שלחם הם תרפ"ז, והם בגי' ד'
הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וג' אהי"ה דיודי"ן
ואלפי"ן וההי"ן: גם כן תכוין כי פסת"ם מלא
פ"ה סמ"ך ת"ו מ"ם בגי' תרוע"ה, והעשר
העודפים תחברם עם אדנ"י במילואו והוא ג"כ
בגי' תרוע"ה.

תקיעה אחרונה עם ה' אותיות והכולל בגי'
שם אנקת"ם: ג"כ תקיעה זו בגי'
פסת"ם כנזכר בתקיעה הראשונה.

כ"ל מספר הטורמיטין של תשר"ת הם לא"ה
טרמוטין כחשבון ל"ו אותיות של שם
ב"ן דההי"ן כנז' לעיל, וג' פעמים סימן תשר"ת
הם ג' ב"ן, והם בגי' ח"ק סוד כי ח"ק לישראל

הוא משפט וגו' הנז' ביום ר"ה ביום הדין,
ותכוין שהם ב' שמות ס"ג מ"ה שהם סוד
אימא וז"א.

תש"ת.

תקיעה ראשונה פשוטה על דרך הנז' לעיל
שהיא תקיעה בגי' עש"ר י"ה שהם
בגי' ק"ן, להמשיך ק"ן נהורין מאבא לז"א
ומשם לנוקביה כי היא בגי' פסת"ם כנז'.
ופשוטה היא בגי' ד' יודי"ן של שם ע"ב כנז',
והם ט' טרמוטין.

שברים ש' אלה"ים מלא יודי"ן, ר' אחוריים
דאלה"ים, עם ב"ן אותיות דאלה"ים
פשוט ובמילוי ובמילוי מילוי כנז' לעיל: גם
הוא שם פספסי"ם דיונסי"ם עם מ"ב אותיות
שם מ"ב כנז' לעיל, והיא ט' טרמוטין.

תקיעה אחרונה עם אותיותיה והכולל בגי'
אנקת"ם.

כ"ל מספר הטרמוטין של תש"ת הם ז"ך
טרמוטין, שהם ז"ך אותיות מילוי המילוי
שיש בג' שמות אהי"ה א' דאלפי"ן וב' דיודי"ן,
לכן בז"ך טרמוטין תש"ת הראשון והשני
תכוין לאהי"ה דיודי"ן, ובתש"ת השלישי
לאהי"ה דאלפי"ן: וכל הטרמוטין שבג' פעמים
תש"ת הם בגי' א"ף, ותכוין לבטל האף הגדול
ע"י שם י"ה אדנ"י שהוא בגי' א"ף: גם תכוין
ליה"ו דאלפי"ן ומ"ב דס"ג, מ"ב וט"ל בגי'
א"ף.

תר"ת.

תקיעה ראשונה פשוטה תכוין על דרך הנז'
לעיל המשכת ק"ן נהורין כנז': גם
לשם פסת"ם כנז': גם במלת פשוטה לר'
יודי"ן של ע"ב כנז' לעיל.

הנק' רע וזממונה על הלארין של מצות לא תעשה דינין תקיפין שהם סוד השברים כנו'.

תר"ת עשרה פעמים ג"כ עשרה פעמים ז"ך טרמוטין בגי' ר"ע לבטל יצה"ר הממונה על מצות עשה לבטלם, ואין דינא קשיא דתרועה כמו השברים.

ודע כי טרמוט בגי' ג' אלה"ים עם ה' אותיותיו והכולל, והענין כי תחילה שורש הדינין שבגרון הם ג' אלה"ים שהם סוד טרמוט א' וכן גרון בגי' ג' אלה"ים.

והנה בתקיעה הראשונה שיעורה ט' טרמוטין שהם ז"ך פעמים אלה"ים הם בגי' ב' אלפים ושכ"ב, והם סוד האחוריים דאדני' במילויין הם בגי' אלף ותתקע"ח, ועם מספר אותיות האחוריים [דאדני'], פירוש כי מספר האותיות הם ל' תסיר י"ב אותיות נשארים י"ח אותיות, והם הנק' אותיות האחוריים, תוסיף עליהם ד' אותיות אדני' הם כ"ב, עם אלף תתקע"ח הם ב' אלפים, תוסיף ש"ך ניצוצין שהם ה' פעמים דין הרי ב' אלפים ש"ך, עם ב' הכוללים דאדני' ודש"ך הרי ב' אלפים שכ"ב: אח"כ תמתיק כל זה ע"י ב' אהי"ה דיודיין שהם בגי' שכ"ב, הש"ך מהם תמתיק ש"ך, ועם השנים ב' אלפים דאדני' כשתסיר הכוללים.

והנה כל תקיעה היא ט' טרמוטין ע"ד הנזכר, לכן תכוין בתקיעה ראשונה להמתיק ט' טרמוטין שהם ז"ך אלה"ים הנז', ולמתק ג"כ אחוריים של אדני' עם הש"ך דינין כנזכר, והכל ע"י התקיעה הפשוטה שסודה שם ע"ב דיודיין שהוא בגי' חסד והוא ממתיק כל הדינין הנזכרים לעיל, והוא רמוז במלת פשוטה כנזכר לעיל שהוא בגי' ת' סוד ד' יודיין דע"ב, ורמוז אל החסד המתפשט וממתיק לכל הדינין כנו'.

תרועה תכוין כנו' לעיל: ובסימן תר"ת יש ז"ך טרמוטין תכוין כמו בתש"ת אמנם ג' פ' ז"ך שבג' פעמים תר"ת אינו אף קשה בתש"ת כנו', לכן תכוין כי ע"י א"ף טרמוטין אלו יכנעו א"ף רפיא כי תרועה היא דינא רפיא, ויכנע א"ף רפיא בסוד שם מ"ה דאלפיין ול"ו אותיות דשם ב"ן כנו' הרי א"ף: גם תכוין ליה"ו דאלפיין בגי' ט"ל ועם מ"ב דשם מ"ה הרי א"ף ג"כ.

תקיעה אחרונה עם אותיותיה והכולל בגי' **אנקת"ם** ע"ד הנז' לעיל.

והנה ג' פעמים תשר"ת וג' פעמים תש"ת וג' פעמים תר"ת הם ל' קולות דמיושב, תכוין בהם בגי' ר"ע טרמוטין תכוין לבטל יצר הרע של ע"ז, והל' קולות דמוסף בלחש תכוין לבטל יצה"ר דגילוי עריות, והל' דחזרת מוסף לבטל יצה"ר דשפיכות דמים: והעשר קולות אחרונות דאחר קדיש תתקבל לבטל יצה"ר דלשון הרע.

כל מספר הטרמוטין של מאה קולות הם תת"ץ טרמוטין, תכוין בשם שד"י במילואו ובשם אלה"ים פשוט הם תת"ץ, ותכוין לשדד כחות הדין של אלה"ים ע"י שם שד"י במילואו: המאה קולות עצמם הם סוד ס"ג ומילוי ל"ז הרי ק'.

ונחלק עתה התשר"ת לבדם, והם עשרה פעמים תשר"ת הם עשרה פעמים לא"ה טרמוטין עולה כמנין שט"ן עם הכולל, לכן צריך לכוין בהם לבטל כח השט"ן ע"י שט"ן טרמוטין והכולל שיש בעשרה פעמים תשר"ת.

תש"ת עשרה פעמים ז"ך טרמוטין כמנין ר"ע, תכוין לבטל בהם כח היצה"ר

בשעת הוצאת ס"ת יאמר י"ג מדות ג' פעמים, ואח"כ יאמר: רבש"ע מלא משאלותי לטובה והפק רצוני ותן לי שאלתי ומחול כל עונותי ועונות בני ביתי מחילה בחדס מחילה ברחמים וטהרני מפשעים וחטאים וזכרני ברצון [נ"א: וזכרנו בזכרון] טוב מלפניך ופקדנו בפקודת ישועה ורחמים וזכנו לחיים טובים וארוכים ופרנסה טובה וכלכלה ולחם לאכול ובגד ללבוש ועושר וכבוד ואריכות ימים בתורתך ובמצוותיך והפק תעלה ורפואה לכל מכאובי לבי [לבנון] תברך מעשה ידי [ידינו] אמן וכן יהי רצון: וגזור עלינו גזרות טובות ובטל מעלינו [נמעל כל ישראל] כל גזרות קשות ורעות יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי [נ"א: יהיו לרצון אמרי פינו והגיון לבנו לפניך ה' צורנו וגואלנו], ג' פעמים, ואני תפילתי ג"פ, וכן יעשה במוסף וביום ב' ביצור. עכ"ל: ונראה לי שאינו מהרב האלה"י כמהרי"א זלה"ה.

ואח"כ בג' שברים תכוין כי הם הדינין העומדים בגרון כנודע, כי השבר הוא ג' טרמוטין והג' שברים ט' טרמוטין. והענין כמו שזכרתי כי שורש הדינין שבגרון הם ג' אלה"ים שהם סוד טרמוט א' כנזכר לעיל, וכן הגרין בג' ג' פעמים אלה"ים, ולכן כנגדם ג' קולות ג' שברים ואינם קול א' כמו התקיעה רק ג' קולות (ג' שברים) כמנין ג' אלה"ים אשר שם בגרון כמנין גרין, ואח"כ מתפשטין ונעשין ג' של שלש שלש שהם ט' טרמוטין, ותכוין להמתיק הדינים אלו ע"י החדס שבגרון והם אותיות אחה"ע בגי' פ"ד שהם ב' מ"ב משם ע"ב דיודיין.

אח"כ בתקיעה אחרונה תחזור ותכללם, כי אחר שנתפשטו בבחינת ג' קולות ג' שברים כנז' עתה חזור לקול א' של תקיעה א' פשוטה.

אמר המחבר מצאתי כתוב מכתבת ידי האלקי כמהרח"ו זלה"ה וז"ל: ברה"ה

הרימון העשרים בסוד יום הכפורים

היסוד הנקרא גבר שהוא יסוד דנוקבא, (והוא) [והנה] יום ט' כנגד היסוד, ואנו שוחטים אותו למתק גבורות היסוד שבה ולהכניען: אך ביום הכפורים אז הם גבורת המלכות שבה דינים קשים וכנגדם שער המשתלח, נמצא כי תרגול הזה הוא דוגמת השעיר רק שהוא נמתק יותר ולכן נשחט באשמורת כי אז הרחמים גוברים כנודע.

וכבר נתבאר למעלה סוד כל האוכל ושותה בט' כאלו התענה ט' וי' לכן צריך להרבות ביום הזה באכילה ושתייה כפי ערך

בערב יום הכפורים באשמורת [הבוקר] אחר הסליחות היה מנהג האלה"י כמהרי"א זלה"ה לשחוט תרגול לבן בערב יום הכפורים כפי חשבון בני אדם שכבית, זכר לזכר, ונקבה לנקבה, ואפילו אם האשה מעוכרת שוחט עליה ג' תרגולים, א' בעבורה, וב' בשביל הולד א' זכר וא' נקבה מספק אם הוא זכר או נקבה, [והיה נותן אותם לעניים והוא לא היה אוכלם].

והענין הוא סוד כפיית הגבורות, כי התרגול של נקרא גבר והוא סוד הגבורה של

ופ"ר הם מנצפ"ך, כי כל זה מקבלת עתה רחל מבינה עצמה שלא ע"י הז"א, כי היא ביום זה עולה עד הבינה עצמה כנזכר: וכיון שהיא שם אינה מתפרנסת אכילה ושתייה ודחיצה וגו' מן חיצוניות הבינה רק מן המקום שהבינה עצמה אוכלת ושותה ורוחצת וגו', וכל אותם הה' דברים שהם אכילה רחיצה וגו' הראשונים נתבטלו עתה כי באים לה מלמעלה ממקום גבוה ואותם שלמעלה אינם מושגים אלינו כי כלם הם בסוד הכל הפה לבד ומשם ניזונת, ולכן אין אנו יכולין לאכול ולשתות וגו' כי כבר נתבטלו.

אך כנגד הה' דברים שהם אליה עתה בסוד הכל הפה לכן יש לנו כנגדם ה' תפלות ביום זה בסוד ההבל, ולכן אנו מתעניין ביום הכפורים כדי להמשיך אליה האכילה ושתייה וגו' בסוד פנימיות, כי ביום זה אנו מתפללים ה' תפלות שהם סוד קולות היצאין להמשיך אליה אכילה ושתייה וגו' בסוד קולות פנימיים, וזהו סוד כי לא על הלחם לבדו וגו' כי לחם הוא ג' הויות שהם בגי' מזל"א ומשם נמשך הלחם. והענין כי בשאר השנה ניזון האדם במוצא פי ה' מעורב תוך הלחם הגופני, וז"ש כי לא על הלחם לבדו וגו' רק בשיתוף מוצא פי ה', אמנם עתה ביום הצום ניזון בסוד מוצא פי ה' לבדו שהוא סוד ההבל לבד שהם מפנימיות חג"ת נ"ה דבינה, שהם ה' קולות פנימיים כנזכר שהם כתובים עצמם סוד מוחין פנימיים דחג"ת נ"ה דבינה, כי סוד ה' דברים אכילה ושתייה וגו' הם נמשכים לזו"ן תמיד מחיצוניות חג"ת נ"ה דבינה כנז', אמנם עתה ניזונים מן פנימיותם כנז': וכן הענין ביום התענית האדם ניזון מן המוח שלו כנודע ולכן תמצא כי ענו"י בגי' צו"ם ובגי' קו"ל.

והענין כמו שזכרנו כי אלו הה' עינויים

שני ימים כמו שביארנו לעיל רמון י"ח ע"ש, גם מנהג יפה הוא לטבול ביום זה במים חיים.

אמנם בענין הספרים שמוציאין ליל יום הכפורים ואומרים עליהם התרת נדרים, סיפר הר' יהודא משען זלה"ה כי האלה"י כמהרי"א זלה"ה צווהו ליל יום הכפורים שיקח הוא הספר הראשון הנקרא ספר כל נדרי ויקנהו [אפילו שיהיה] בממון רב כי הוא צריך לו מאד אז, [והוא תועלת גדול לנפש] ונתן לו כוונה רבה בו, וכפי הנראה מדבריו כי יש סמך גדול בענין ספרים הללו.

אמנם ענין יום הכפורים כבר ביארנו לעיל ברימון י"ח איך בעשרת ימי תשובה ננסדו כל הדינים אליה ואח"כ נתמתקו קצת ע"י הז"א עצמו, אך עכ"ז עדין צריכה מיתוק אחר כדי שתוכל להיות עמו פנים בפנים (ולא [לבלתי] יאמר הוא לה הסבי ענין מנגדי שהם הרהיבונ דאינון מוקדין לי מרוב תוקף הדינים, ולכן עתה צריכה להתמתק מן הבינה עצמה.

והענין דע כי בכל השנה כולה היו לה ולז"א סוד אכילה שתייה רחיצה סיכה וגו' כולם מן הבינה שנותנת אליה, כי הלא בכל ימות השנה ע"י אכילתנו ושתייתנו הגופנית שאנו מברכין עליה כמה ברכות כמו המוציא וברכת מזון וכיוצא בהם הנה ע"י זה אנו ממשכים שפע ומזון מאימא עילאה אל זו"ן, וגם היא אכילה גופנית מחיצוניות הבינה, אך עתה שהיא צריכה להתעלות יותר ממנו ועולה עד הבינה ממש עד הכתר דאימא ולוקחת משם כחינת ה' גבורות ממותקות מאימא [עילאה] עצמה שלא ע"י הז"א, והיינו סוד מלת כפורים לשון רבים והם מלכות העולה עד אימא ומתחברים שניהם: גם סוד כפור הוא כ"ו פ"ר, כ"ו במילוי כ"ף ו"ו בגי' יב"ק,

והנה עתה ביום הכפורים אעפ"י שהז"א אינו עולה ויונק משם, עכ"ז כיון שאין לנו יניקה מהז"א אלא ע"י הנוקבא והנוקבא עצמה הוא למעלה כנוז, לכן גם הזכרים מתענים ביום זה.

נמשכים עתה בסוד ה' קולות עליונים שהם סוד ה' תפלות שביום זה. ולפי שהיא ניוזנת מה' קולות פנימיים בסוד הבל הנז' לכן אנו אומרים ביום זה בשכמל"ו בקול רם להמשיכה ע"י קולות אלו.

הרימון האחד ועשרים בסוד הסוכה

לה מאימא עצמה שלא ע"י הז"א בסוד אור פנימי ומקיף מיום הכפורים עד יום הושענה רבה כמו שיתבאר בס"ד: ואלו לוקחת אותם מאימא בסוד סגולת הימים עצמם, וג"כ צריכה לקבל לחסדים דז"א עצמו מסוד הדעת דז"א, ואלו לוקחתם המלכות בסוד נטילת לולב כמו שיתבאר בס"ד.

והנה החסדים שלוקחת מן אימא ודאי הם דומים אל החסדים שלוקחת מן הז"א, כיצד כי היא לוקחת ה' חסדים המתפשטים מן החסד שבה עד הוד שבה, ואח"כ הארת ה' חסדים האלו הם מתקבצים יחד הארת הה' ונתנין ביסוד שבה הנקרא כ"ל כנודע: אח"כ עוד הארה אחרת מתפשטת אל המלכות שבה והיא כוללת כל הה' חסדים שבה ג"כ הרי הם ז' ספירות, וכל זה בבחינת אור פנימי, וכן כיוצא בזה הוא בסוד אור מקיף אל הז' בחינות הנז'.

אמנם יש חילוק בענין כניסתם, כי כניסת החסדים הפנימיים תחלה הם נכנסים בחינת המלכות ואח"כ בחינת היסוד וגו' עד שבאחרונה נכנס החסד הפנימי של ספירת החסד, וזה אינו כדרך ההוא תמיד.

כבר ידעת ברימון י"ח כי סוד הנסירה בראש השנה הוא לדחות כל הדינין אשר בז"א אל הנוקבא ונמצאת הנוקבא כולה דינין, וז"ש בזוהר כי מיום ראש השנה עד יום הכפורים הוא סוד שמאלו תחת לראשי, והוא מה שכבר ידעת כי הדינין אינן מתמתקין אלא בשורשם, ולכן כאשר השמאל דכורא שהוא שרש ומקור אל דיני הנוקבא כנודע כאשר הוא מחבק אחוריים שלה אשר שם כל הדינין (של הנסירה) [ננסרים] הנה הם מתמתקין ונכנעים אז ע"י מקורם שהוא גבורה שמאל דכורא.

וג"כ כבר ידעת בסוד השופר כי קודם ר"ה יצאו נה"י דאימא מראש הז"א בסוד הפלת הדורמיטא, ואז הוד דאימא לחודיה עולה [ויורד] ונכנס בראש הנוקבא עם מוח הוד שהוא הבינה ועם הגבורות: אך שאר המוחין נשארים בסוד מקיף לראש הז"א כנ"ל, ונמצא כי לקחה הנוקבא עיטרא דגבורה ידיה והוא סוד חיבוק השמאל.

והנה ביום הכפורים כבר נתמתקו הדינים שלה ואז חזרה להיות פנים בפנים: ועתה היא צריכה אל החסדים ג"כ כדי למתקה והם סוד וימינו תחבקני, ואלו החסדים נתנים

שהיא יותר גדולה היא עושה רושם גדול יותר, וכן ממדרגה למדרגה עד שמתגברים החסדים, וכאשר יבא יום האחרון שנכנס בה הבחינה היותר גדולה מכולן עם מה שכבר מצא איזה הכנה שעשו שאר החסדים הקודמין אליו אז מתגברים החסדים וממתקים הגבורות.

אמנם המקיפים נכנסים מעילא לתתא.

ונבאר עתה הסדר, הנה כבר ביארנו לעיל רימון י"ח כי ט' וי' הם בחינות יסוד ומלכות בסוד הנסירה ג"כ נכנסים אז בחינות החסדים התחתונים שהם כללות הה' חסדים שבמלכות וכללותם שביסוד כנו' לעיל, נמצא כי בערב יום הכפורים נכנס בו בחינתו ובחינת יום הכפורים שהם יסוד ומלכות ט' וי'.

ואח"כ בד' ימים שבין יום הכפורים ליום ראשון של חג נכנסים ד' חסדים אחרים מתתא לעילא, שהוא בחינת הוד כיום א', ונצח כיום ב', ות"ת כיום ג', וגבורה כיום ד' שהוא ערב חג הסוכות. אח"כ ביום טוב ראשון של חג הסוכות נכנס בחינת החסד שבחסד, ולכן אז אנו עושים יום טוב כי אז נכנס החסד הגדול שבכולם כנודע כי הוא יומא דכליל כללו יומי, ג"כ עתה ביום ראשון של חג נכנס ג"כ החסד העליון והראשון מבחינת המקיפים, וזהו שאמרו בזוהר כי בחג הוא סוד רימינו תחבקני.

והענין כנו' כי אין חיבוק רק באור המקיף שהוא מחבק הנוקבא מבחוץ בסוד אור מקיף, ואין המקיפים של החסדים הנק' ימין נכנסים אלא מי"ט ראשון של חג ואילך כנו', א"כ ראוי הוא להיות עתה י"ט גמור, כי בשאר הימים נכנסים החסדים התחתונים לבד כנו' לכן הוא חול גמור, אמנם עתה נכנס העליון שבפנימיים והעליון שבמקיפים, אמנם

אמנם המקיפים נכנסים מעילא לתתא כדרכן האמת, שקודם מתפשט בחסד ואח"כ יורד בגבורה ואח"כ יורד בת"ת וגו' עד שבאחרונה יורדין כללות ה' חסדים המקיפים במלכות שבה, וזהו הדרך הנכון תמיד.

והנה הטעם לזה הוא כי הלא רחל עתה היא כולה בסוד גבורות מכמה צדדים, אם בחינות גבורות דאימא, ואם בחינת גבורות דז"א, באופן שכולה גבורות כי הוא סוד שמאלו תחת לראשי כנודע, והנה נמשך זמן הרבה אליה שלא היו בה רק גבורות לבדם, והיינו מר"ה עד יום הכפורים ולכן נתחזקו בתוכה הגבורות הרבה.

אמנם כוונתינו עתה הוא להפך, שהוא סוד חיבוק ימין להמתיקה ע"י החסדים, והנה אי אפשר שיכנסו בה כולם ביחד כי חטא אדם הראשון גרם שלא תוכל המלכות להתתקן רק ע"י אורך הזמן מראש השנה ועד שמיני עצרת, באופן שבכל יום ויום נכנס במלכות חסד א' לבד.

והנה כשנכנס החסד הא' תוך המלכות שכולה מליאה גבורות בודאי מתבטל מיתוק החסד ההוא תוך אותם הגבורות הרבות והגדולות, ולזה אם היה נכנס תחילה החסד הגדול שבכלן שהוא החסד שבחסד היה מתבטל באותן הגבורות, ואח"כ אף אם יכנסו שאר החסדים הקטנים ממנו היו גם הם מתבטלים, כי הלא החסד של יום שני גרוע משל יום ראשון וכן הג' גרוע מהב' וכן כולם, ולפי זה היו מתבטלים כולם ולא היה נעשה חיבוק הימין, ולכן הם נכנסים ממטה למעלה כי נכנס תחילה הבחינה הז', ולזה אעפ"י שהיא מתבטלת תוך הגבורות עכ"ז איזה רושם היא עושה, ואח"כ ביום השני שנכנס בה בחינה ו'

ודע כי מציאות סיכוך זה הוא בא מא' מג' בחינות.

הא' הוא בחינת אור מקיף אל המלכות לבדה, והיא בחינת אור המקיף אל הנוקבא לבדה מאחורי הז"א, ועל זאת הבחינה נאמר בתיקונים שהסוכה נאמרה על המלכות. והיינו סוד סוכה העשויה כמבוי מפולש שצריך שיניח פס א' שיהיה בו טפח ומשהו, ומעמידו מצד א' בפחות מג' מדופן זו ובפחות מג' מדופן זו וע"י זה נכשר. וסוד הענין כי הלא רחל בין בהיותה עומדת אחור באחור או פנים בפנים לעולם אין עיקר יציאתה אלא בקו האמצעי כנגד החזה כנודע.

והנה נודע שהנצח והוד של הבינה הוא מתפשט עד סיום רגלי הז"א, והנה הנוקבא היא בנתיים בקו האמצעי ונמצאת מוקפת שתי דפנות שהם נצח והוד כמבוי בשתי דפנות זו כנגד זו והחלל בנתיים ששם עומדת רחל בתוכם, אמנם סוד הפס המתירו הוא היסוד דאימא שהוא כלה ונפסק בחזה דז"א ושם הוא מובדל מן הנצח והוד דאימא עצמה רק שהוא באמצע הדפנות כזה ['] והוא סוד טפח שיש בו סוד ה' אצבעות שהם סוד ה' אצבעות היד כנודע.

אמנם סוד סוכה העשויה כמבוי שאינו מפולש, והענין כי אותו האור של אימא אשר תוך ז"א יש כנגדו אור מקיף חוץ לז"א, ושם עומדת הנוקבא חוץ לז"א ונמצאת גם היא מוקפת מן אותו האור דאימא בסוד מבוי שאינו מפולש.

והבחינה הב' הוא אור המקיף אל הז"א לבדו, והיינו בחינת הז"א מן החזה ולמעלה ששם הוא מוקף מן אימא לבדו, ועל הבחינה הזו נאמר בתיקונים כי סוד

שאר המקיפים שהם יותר גדולים מן אור הפנימי הם נכנסים בחינה א' בכל יום בו ימי הסוכות, לכן אז הוא סוד חול המועד, אמנם ביום ראשון של חג שנכנסו שתי בחינות ביחד וגם שהם בחינות הגדולים כנזכר לכן הוא יום טוב גמור, ולכן נקרא יום ראשון כאומר ולקחתם לכם ביום הראשון וגו', אחר שנכנס בו הראשון שבמקיפים שהמקיפים הם העיקר.

והנה שאר המקיפים נכנסים בשאר ימי החג. והענין כי ביום ב' ג' ד' ה' של חג נכנסין שאר המקיפים שהם ד', מן הגבורה עד הוד כסדרן מלמעלה למטה כנזכר: ואח"כ ביום שישי של חג הסוכות נכנס כללות ה' חסדים מקיפים מבחינת היסוד שבה: אח"כ ביום ז' של חג ביום הושענא רבה כבר ידעת שמעלת היום הזה גדולה משאר ימי חול המועד, והטעם שביום זה נעשים בחינות רבות, כי ביום זה נכנסים כללות הארת ה' חסדים המקיפים בבחינת המלכות שבה, וגם נכנסים בה בחינת ה' גבורות ביסוד שבה כמו שיתבאר בס"ד.

ודע כי אלו המקיפים הנז' נמשכים אליה ע"י סגולת ימי החג כנזכר נקשר עם עשיית מצות סוכה, וזה הוא סוד הסוכה שהאדם חייב לישב בה כל ז' ימים אלו, כי הסוכה הוא סוד אור המקיף אל הנוקבא מבחינת החסדים, ואנחנו בני מלכים בני המלכות העליונה אנו עושים כנגדה ויושבים תוך הסוכה לקבל אור המקיף ההוא, והאור המקיף ההוא יסכך עלינו ויקיפנו מכל צדדיו, ולכן ישראל היו מוקפים במדבר בז' ענני כבוד שהם סוד המקיפים של החסדים, לכן ה' בזכות אהרן איש החסד, וכל ענן הוא מצד החסד כאמרו כי ענן ה' עליהם יומם ואין יומם אלא חסד [כאמרו יומם יצוה ה' חסדן].

הסוכה הוא אימא עילאה, והיינו ג"כ סוד הסוכה העשויה כמבוי שאינו מפולש כנזכר.

והבחינה הג' הוא אור המקיף אל זו"ן יחד, והיינו בחינת זרוע ז"א שמחבק את המלכות בסוד וימינו תחבקני ושם הם כיחד זו"ן, וכבר נודע כי החיבוק הוא אור מקיף. ועל זה הבחינה נאמר בתיקונין כי סוכה היא חיבור זו"ן יחד, והיינו סוכה כ"ו ה"ס. והיינו סוד ב' כהלכתן וג' אפילו טפח. והענין כשהאדם מחבק את חבירו שהוא עומד פנים בפנים עמו והוא מחבקו בזרועו שיש בו ג' פרקים, א' הוא פרק הסמוך לכתף והוא המחבק צד ימין חבירו. והפרק הב' של הזרוע עצמו שכופף אותו יותר ומחבק האחוריים של חבירו, והיינו סוד ב' דפנות גמורות. ואח"כ כופף עוד דופן ג' שהוא פרק היד עם האצבעות שנכפף ומחבק צד הפנים של חבירו, כי צד הפנים אינו כולו בסוד חיבוק רק שיעור טפח ממנה לבד כזה: ו' נמצא סוד הענין כי לעולם סוד הסוכה הוא בחינת אור הבינה המסככת על הבנים. ולטעם זה נאמר ג' פעמים סוכות בפסוק בסוכות תשבו וגו', א' מלא, רמז לשניהם יחד. וב' חסרים כל א', לכל א' לבדו כנזכר.

אמנם ענין סכך הסוכה שאמרו רז"ל שאם הוא למעלה מכ' אמה פסולה: הענין הוא, כבר אמרנו שדפנות הסוכה הם ב' קוי נצח והוד העומדים באורך ז"א ממעלה למטה, אמנם הסכך שלמעלה משניהם הוא סוד הת"ת של אימא שהוא מסוכך למעלה ע"ג שני הדפנות שהם נצח והוד, וכבר נודע כי חצי התחתון דת"ת דאימא הוא הכתר דז"א והוא סוכך על הז"א ומכ"ש על נוקבא כנודע.

והנה כת"ר לשון הקף וכוותרת כי הת"ת דאימא סוכך מלמעלה בסוד סכך וגג הסוכה וזו"ן עומדים תחת הסכך, וכל א' ארכו י"ס הרי עשרים ספירות נמצאים למטה מסכך זה עשרים אמה שהם כ' ספירות דזו"ן כנזכר.

והנה עד עשרים אמה אדם יודע שיושב בצל סוכה, פי' כי הזו"ן אינם משיגים למעלה ממדרגתם כנודע כי שום א' אינו משיג למעלה ממדרגתו, ולכך שיעור סכך הסוכה עד כ' אמה ותו לא: ואמנם נקרא סכך שהוא בגי' ק' כנגד מאה אורות דאימא הנכנסים תוך הז"א: סוכה עולה רח"ל סמ"ך ו"ו כ"ף ה"א.

הרימון השנים ועשרים בסוד הלולב ומיניו

ודע שג"כ היא צריכה לחסדים מן הדעת דז"א עצמו ואלו לוקחתם המלכות בסוד נטילת לולב, ויש בהם פנימי ומקיף, ונכנסים בה ע"י נטילת לולב וע"י הקפת התיבה כמו

כבר זכרנו לעיל במה שקדם כי חג הסוכות הוא בסוד וימינו תחבקני, שלנקחת המלכות החסדים מאימא בסוד הסוכה כנזכר ברימון הקודם.

דע שהם רמז לד' אותיות ידו"ד וכלם כז"א הנקרא ידו"ד ואינם בנוקבא כלל, והוי"ה זו היא במילוי ההי"ן. וכנגד ה' אותיות המילוי דההי"ן הם סוד ג' הדסים ושתי ערבות, והם מחסד עד הוד, וכל הה' נטלן הלולב יסוד הנקרא כ"ל י' פעמים ה' הנזכר כל א' כלולה מעשר, ונותנן לאתרוג הנק' כלה הכלולה.

והנה יו"ד ג' אותיות כנגד ג' הדסים שהם סוד חג"ת לפי שכל א' כלול משלשתן לכן כל א' מהם עבות והם ג' של ג' הג' הם ט', כנגד מילוי המילוי של יו"ד ט' אותיות יו"ד וא"ו דל"ת: ודע כי הד"ס במילוי ה"י דל"ת סמ"ך הם כמנין אברה"ם יצח"ק יעק"ב וצריך ג"כ חשבון הדס: אתרוג כמנין תורה עם הכולל: נטל הפטמת פסול, אלו ב' תיבות בגי' כת"ר עם ג' אותיות, ואם נטלה הכתר מ"ס נשארו רקים מהאור ולזה אם ניטל הפטמת פסול.

אמנם שני בדי הערבה הם נצח הוד, והם סוד ה' ראשונה של שם הנק' ערבי נחל שהם יוצאין מהנחל העליון בינה, והם נצח והוד כנזכר דבינה עד הוד אתפשטת. והנה מילוי ה' זאת כההי"ן הם ב' ההי"ן שתי ערבות, ובסוד מילוי המילוי הם ד' ההי"ן והם כנגד נצח והוד דז"א וג"ה דנוקבא, וכלילן אלו באלו, ושרש ערבות אלו הם מנצח הוד דבינה ה' עילאה המתפשטת שם ומגדלת נצח והוד דזו"ן כנודע, לכן נרמזו בה' הראשונה של הוי"ה כנזכר.

אמנם הלולב עצמו הוא סוד ו' של הוי"ה והוא סוד היסוד, ומילוי הו' הם שני ווי"ן, ו' ראשונה הם ו' קצוות דז"א, ור' שניה הם ו' קצוות דנוקבא, וכלם בסוד הלולב שהוא השדרה הכולל כל הו' קצוות: אח"כ

שיתבאר בס"ד, וכל אלו החסדים בין פנימיים בין מקיפים כולם הם לצורך תיקון הפרצוף שלה וכדי למתקה, כי לצורך הייחוד הם באים ביום הושענא רבא וביום ח' עצרת כמו שיתבאר לקמן בס"ד.

והנה כוונתנו בנטילת לולב ונענועו הוא להוריד בחינת הה' חסדים של הדעת דז"א עצמו ולהאיר מהם אל הנוקבא.

ודע שגם החסדים אלו יש שתי בחינות, אור מקיף ואור פנימי, והאור הפנימי נחלק לז' מדרגות כנזכר לעיל בסוד ז' ימי הסוכה, לכן ז' ימים הוא נטילת לולב כי בכל יום נכנס בה חסד א': ביום הראשון נכנס בחסד שבה, ביום שני בגבורה וגו', עד שביום הז' נכנס הארת החסדים במלכות שבה ונשלמו אז בחינות חסדים פנימיים, וזה ע"י נטילת לולב.

אמנם ע"י הקפת המזבח או התיבה פעם א' בכל יום אחר נטילת לולב אנו ממשיכין אור המקיף אל הנוקבא הנק' מזבח או תיבה כנודע, שאין אור מקיף נכנס אלא אחר אור פנימי, נמצא כי בז' ימים של חג שאנו מקיפים בכל יום את המזבח נכנסו כל הז' המקיפים הנז': אמנם ביום הושענא רבא אנו עושים ז' הקפות כאשר יתבאר לקמן בס"ד.

והנה בנטילת לולב שהוא אור פנימי אנו צריכים לנענועו כל אותם הנענועים כדי להמשיך החסדים משרשם שהוא הדעת שהם סתומים שם ביסוד אימא כמו שיתבאר: אמנם אח"כ כשמקיפים את המזבח אין צורך לנענוע כי האורות הם מקיפים ומגולים ואין צורך לנענוע.

ועתה נבאר סוד הלולב וד' מיניו מה ענינם.

תמיד עם היסוד דז"א ואינה נפרדת ממנו, ולכן בתחתית הלולב בסיומו שם הוא חיבור האתרוג עמו בעת נטילתו כי שם הוא בחינת העטרה, אמנם עכ"ז ראוי ליטול האתרוג בשמאל כי הנוקבא משמאלא קא אחיא.

והנה ה' אחרונה במילואה שני ההי"ן והם סוד העטרה של היסוד דז"א. אמנם סוד ה' מילוי היא סוד בחינת כללות ה' החסדים שבמלכות, אמנם סוד מילוי המילוי שהן ב' ההי"ן אחרות הם כנגד בחינת המלכות נוקבא לבדה בהיותה נפרדת מז"א ויש בה ג"כ ב' ההי"ן ב' בחינות עצמן הנז' בעטרה דז"א שהם החסד והמלכות.

הרי כל סוד הלולב בסוד שם ידו"ד, בפשוטו בסוד ז' קצוות דז"א, ובמילוי ומילוי מילוי כנוקבא, לפי שכל כוונת הלולב הוא להמשיך החסדים לצורך הנקבה כנודע.

והענין הוא שהחסדים שאנו ממשיכין לנוקבא ע"י הלולב הם מבחינת החסדים המתפשטים בו' קצוות דז"א כנודע, ולא מן החסדים שבדעת עצמו דז"א.

והנה ד' מיני הלולב אינם הז' קצוות דז"א עצמן רק ז' בחינות החסדים המתפשטים בהן כנזכר לעיל: והנה כדי להאיר מהם אל המלכות אנו צריכין להמשיך להם בעצמן אור עליון מן השרשים שלהם שהם החסדים שבדעת דז"א, ואחרי שהם יקבלו הארה משם אז יוכלו הם לתת הארה אל הנוקבא: נמצא עתה כי סוד הלולב וד' מיניו הם ז' בחינות של חסדים המתפשטים בז"א מחסד עד המלכות שבו, ואלו הז' בחינות אנו מנענעים אותם ומעלים אותם עד השרש שלהם שהוא הדעת דז"א, וע"י נענוע הזה הם

מילוי המילוי הם ד' ווי"ן ו"ו ו"ו. והנה שני הווי"ן הראשונים כבר נתבארו, אך שני ווי"ן של מילוי המילוי הם סוד ווי"ן זעירין והם סוד יסוד דז"א דכליל שית בקרטופא וגם הוא נקרא ו' זעירא, וכן יסוד דידה ו' זעירא תניינא של מילוי המילוי: ולהיות היסוד נמשך דרך חוט השדרה לזה אמרו הלולב הדומה לשדרה, וכבר ידעת כי היסוד הוא עולה עד למעלה בסוד יוסף ויורד עד למטה בסוד בנימין, לכן הלולב גדול מכל שאר המינים כי הוא עולה עד המוח בסוד משכיל לאיתן האזרחי כנזכר בסבא.

והנה לולב בגי' חיים, וג"כ הדס בגי' חיים עם הכולל. והענין שההדס הוא סוד החיים הנמשכים מהבינה אל הז"א כחג"ת כגופא דיליה. אמנם הלולב הם סוד החיים הנמשכים מן היסוד הנקרא לולב אל המלכות, ולפי שהחיים הנמשכים מבינה אל ז"א הם יותר גדולים מן החיים הנמשכים מן היסוד אל המלכות, כי חיות הז"א הוא מאבא ואימא הנק' חיים כנודע, אך חיות המלכות הוא מכללות האורות דחסדים שנשארו ביסוד, לכן ההדס יש בו א' יתירה על הלולב כי הדס ס"ט ולולב ס"ח. ובוזה תבין כי הבינה נק' אלהים חיים כי הם ב' חיים מאבא ואימא. אך היסוד נק' א"ל ח"י כי הוא חיות א' לבד ממנו אל המלכות, וכן ידעת למה נקרא היסוד א"ל ח"י דוגמת הבינה.

אמנם ה' אחרונה הוא סוד האתרוג והוא סוד העטרה דיסוד, ולכן נק' פרי עץ הדר פרי היסוד הנק' עץ הדר שהוא הידור הגוף כנזכר בסבא כי הסריס שאין לו זקן אין לו הידור. ולכן אין ראוי להפריד את האתרוג בעת נטילתו מן הלולב רק יהיו שתי ידיו סמוכות זו עם זו, כי סוד העטרה דביקה

מקבלים הארה משם ואז אנו מורידים אח"כ הארה מהם אל הנוקבא.

אמנם סוד הורדת הארה זו אל הנוקבא הוא כאשר תנענע ותולך ותביא הלולב כנודע תכוין להמשיך ולהביא את סוף הלולב וההדס והערבות והאתרוג במקום ההחזה שלך כי שם הוא התחלת פרוץ רחל כנודע.

והנה האדם המנענע את הלולב הוא דוגמת ז"א עצמו, והלולב ומינוי הם החסדים המתפשטים, והוא מנענע ומעלה אותם עד הדעת שלו כדי שיקבלו הארה משם, וכאשר יורדין מכוין שכל אותם החסדים הם מכים בחזה שלו ויוצאים משם הארה שלהם ונחה על ראש רחל שמתחלת מן החזה ולמטה, וניתנין בה החסדים הפנימיים. ואפילו שנטילת לולב ניטל אחר העמידה שאז הם פנים בפנים עכ"ז אינה עולה למעלה מן החזה אלא עד תפלת מוסף כנודע.

ודע כי הו' נענועים שאנו עושים הם כנגד ו' קצוות שבדעת שהם סוד ה' חסדים וכללותם כדי להמשיך הארה מהם לו' קצוות התחתונות כנזכר.

אמנם סדר ו' קצוות הם דרום בחסד, צפון גבורה, מזרח ת"ת, מערב יסוד דביה מתערבים כל אורות החסדים וכללותם אחרי התערבותם הוא הנשאר ביסוד לכן נקרא מערב, מעלה ומטה הם נצח והוד שהם סוד שחקים ושפתים זו על גב זו העליונה נצח והתחתונה הוד: לכן צריך לנענע הלולב בסדר זה: תחילה בדרום, ואח"כ בצפון, ואח"כ מזרח, ואח"כ מעלה, ואח"כ מטה, ואח"כ מערב, שהם סדר חג"ת נה"י.

וכבר ידעת כי כל א' מג' מוחי חב"ד כל א' כלול משלשתן וכ"ש הדעת שהוא המכריע כנודע, וא"כ אנו צריכין להמשיך הארה מכללות הג' מוחין שבדעת דז"א לכן צריך לנענע ג' פעמים הולכה ואחריה הובאה, והולכה והובאה, והולכה והובאה, וכן תעשה בכל הו' קצוות כנזכר, ואז הם ח"י נענועים כנגד היסוד הנקרא ח"י, כי לכן נקרא ח"י על שהוא מקבל מו' קצוות עליונים בו' קצוות התחתונים.

וכבר ידעת כי ג' מוחי חב"ד הם ג' אותיות יה"ו: י' חכמה, ה' בינה, ו' דעת, וכל קצה וקצה יש בו שם יה"ו א', כי כל קצה וקצה מן הו' קצוות כלול מג' מוחין כנזכר לכן בכל קצה וקצה יש בו שם יה"ו א', לכן כשתכוין בדרום תכוין בג' הולכות והובאות להמשיך מג' מוחין הכלולים בחסד שבדעת, ותכוין לצירוף יה"ו במילוי יודי"ן, ותכוין להמשיך אל הנוקבא בחזה כנזכר, ואח"כ תלך אל הצפון ותעשה ג' הולכות וג' הובאות כנזכר ותכוין להמשיך מג' מוחין הכלולים בגבורה שבדעת, ותכוין לצירוף הו"י, כי בצפון גובר אות ה' קו שמאל, ויהיה במילוי ס"ג כזה ה"י וא"ו (ה"י) [יוד"א].

אח"כ תלך במזרח ותכוין לת"ת כנזכר, ותכוין לצירוף וי"ה באלפיי"ן: ואח"כ בצד מעלה תכוין לנצח כנזכר, ולצירוף יו"ה ביודי"ן כי הנצח הוא לצד ימין, אמנם החסד הוא יה"ו על סדר שם ידו"ד אך הנצח יונק מן הת"ת לכן גובר בו בחינת הת"ת והוא"ו קודם לה. **ואח"כ** בצד מטה תכוין להוד, ולצירוף הי"ו במילוי ס"ג כי הוא קו שמאל לזה מתחיל בה', אמנם להיותו דין שאינו גמור

כגבורה לכן יו"ד שהוא חסד על ו', אמנם הגבורה שהוא דין גמור ו' ת"ת גובר על י' חסד.

וכשינענע הלולב לצד מטה יענעו דרך גדילתו ולא יהפך ראש הלולב לצד מטה [כי נמצא פוגם(ב)].

אח"כ בצד מערב תכוין ביסוד כנוזר, ולצירוף וה"י במילוי אלפי"ן, והסימן ו'ביום ה'שמיני י'מול, כי להיותו דין יותר מת"ת לזה ה' על י': וטוב לברך תחילה על נטילת לולב קודם תפלה בהיותך בביתך בתוך הסוכה עצמה, ואח"כ שאר הענעועים שבתוך ההלל וההקפות יהיו בבית הכנסת.

אמנם הנענועים שבתוך ההלל הם ד' חרץ מן הראשון שעל נטילת לולב. והם א' בהודו לה' הראשון פעם א', ובאנא ה' הושיעה נא כפול שני פעמים, ובהודו לה' שבסוף ההלל פעם א', הרי ד' פעמים ח"י בגי' ע"ב: וסוד הענין הוא מה שכבר ידעת כי בכל יום נכנס בחינת חסד אחד, וגם כבר ידעת שהחסד הראשון נקרא יומם הוא הולך ומתפשט עם כולם, וזהו סוד ד' נענועים של ההלל שהם בגי' ע"ב כמנין חסד לרמוז לחסד הראשון ההולך עם כולם [בכל יום ויום].

אמר המחבר מצאתי כתוב וזה לשונו:

אמנם אופן קשר הלולב עם מיניו כזה: תשים מן הג' ההדסים א' בצד ימין [השדרה] וא' בצד שמאל [לשדרת הלולב] וא' באמצע [למעלה לשדרה]. והלולב תקח אותו השדרה כנגד פניך כדי שיהיה ימין הלולב לצד ימין, ושמאלו לצד שמאלך. ואותו הבד שתשים באמצע תטה אותו לצד הימין [יותר], כי כבר ידעת כי הלולב הוא היסוד הנמשך מן הדעת דרך חוט השדרה, והבד הימין הוא חסד, והבד אשר בשמאל הוא גבורה, והבד האמצעי הוא ת"ת שהוא מטה כלפי חסד לכן צריך להטותו [מעט] לצד ימין, והלא ידעת כי ג' הדסים הם חג"ת, והב' בדי ערכות הם ג"ה, לכן תשים א' מימין וא' בשמאל. כן שמעתי [ממהרי"ן(ג)] בשם האלקי הרח"ו שאמר לו בשם האלקי כמהרי"א זלה"ה [שהזהירו בכך]. כך מצאתי כתוב.

[עוד מצאתי כתוב(ד) שאתרוג המצוה צריך שלא יהיה ישר אלא עקום בצורת הלב כדי שיהיה לו פנים ואחור לפי שבשעת הנטילה לברכה צריך לחבר פני הלולב לפני האתרוג. וצריך שיהיה גוונו ירוק ולא כונוון הירק ולא יהיה שיעור ארך העקמימות כפלים משיעור אורך הפנים. ומתנאי הלולב ע"ד הסוד צריך שלא יפחות מל"ו עלין מכל צד עכ"פ, והבינוני ע"ב מכל צד ולא יותר. והמשכיל יזהיר בזהר הרקיע].

כלל ממי שמע, אמנם בפע"ח איתא מהרי"ן.
(ד) כ"ה בכ"י חברון וליתא בכ"י האחרים.

(ב) כ"ה בכ"י חברון וליתא בכ"י האחרים.
(ג) כ"ה בכ"י א' ובכ"י איתא מהרי"ך ובכ"י חברון ליתא

הרימון השלושה ועשרים בסוד ליל הושענא רבא

כבר ידעת מרז"ל שביום ר"ה בני אדם נכתבים ובנעילת יום הכיפורים נחתמים. וכליל הושענא רבא חוזרים ונחתמים פעם שנית [בעת יציאת הלבנה כאשר נבאר לקמן] [ונמסרים הפתקין]. אמנם סוד הענין דרך כלל הוא.

דע כי בכל זמן שהגבורות מתעוררין אז הוא זמן הדין בעולם. והנה ביום ראש השנה אז ננסרים הדינין במלכות וניתנין אליה כאשר ביארנו לעיל כאורך, ואז הדינין שולטים, ואז הצדיקים הגמורים דווקא נחתמים ביום ראש השנה דינא קשיא. גם כן בנעילת יום הכיפורים נעשית בחינת היסוד שבה עם הכלי של הגבורות ולכן העולם נידון אז גם כן.

ואמנם ביאור הענין בפרטות הוא, כי הלא כבר ידעת כי יום ראש השנה כל עיקרו אינו אלא בלאה, ואז ניתן החותם אל לאה ונעשה בה בחינת החותם שבה שהוא סוד היסוד שבה, שהוא בשליש העליון דת"ת דז"א שהוא בין הזרועות שבהם סוד הכתיבה.

אמנם הנוקבא העיקרית היא רחל, ובפרט כשנכללת לאה ברחל, ולכן החותם העיקרי הוא בה שהוא סוד נקודת ציון של רחל שהוא סוד היסוד שבה שהוא למטה תחת רגלי הז"א בג' פרקין תתאין שבנה"י דז"א, ושם יקרא חותם ותחום וחומת וחמות כמו שיתבאר.

והענין דע כי בנעילת יום הכיפורים אז נתקן ונעשה בחינת יסוד שברחל שהוא הכלי להיות שם הגבורות של מ"ן שבה.

והענין כבר ידעת כי ביום הכפורים נתקן בנין הנוקבא ע"י אימא ולא ע"י הז"א, ובסוד ויכן ה' אלקים את הצלע, ואז נתנו בה הה' גבורות ע"י ה' תפלות של י"ה כנודע, ולא נגמרו ליכנס עד תפלה חמשית דנעילה דיום הכיפורים. אמנם סוד הנעילה הוא, כי באותה שעה נעשה החותם של היסוד דנוקבא, והם סוד הדלתות הסוגרים הפתח של היסוד ההוא שלא יכנסו בו זרים, וזהו סוד נעילת שערי ההיכל שנעלים ביום הכיפורים בשעת נעילה, כי היכ"ל בגי' אדנ"י, והשערים שלה הם שערי היסוד שבה כי שם דרך הנכנסים מתתא לעילא. ולפי שאז נשלמו לינתן בה הה' גבורות כנזכר לכן אז ניתן בה סוד החותם כמו שיתבאר בס"ד, והוא כדי לשמור אותם הגבורות מן החיצונים כי שם שורש אחיזתם כנודע.

והנה כעת ההוא שנעלים השערים ונסגרים ונחתמים כדי שלא יכנסו שם החיצונים כנזכר, הנה אז יש מקטרגים רבים שרוצים ליכנס שם מחמת עונות ישראל, ולכן אז הוא חותם של הנשמות בענין שכרם ועונשם הן לחיים הן למות, וע"י כן אין כח בחיצונים לקטרג ליכנס שם, כיון שכבר יש דין בעולם ונמסרים בידם פתקי הרשעים הכתובים למיתה ח"ו, ואז אין להם אחיזה אחרת חוץ מזאת [בודאי].

אמנם סוד החותם הוא, כבר ידעת כי כל הספירות של הנוקבא יש בהם ממש לפי שיש בהם על מה שיסמוכו, חוץ מן היסוד והמלכות של הנוקבא שאין להם על מה שיסמוכו כנגדם בז"א לפי שהקו האמצעי דז"א

אשר ממנו נעשית המלכות הוא חצי הת"ת והיסוד, והנה מחצי הת"ת דו"א נעשה הכתר שלה ומן היסוד שלו נעשין דעת ות"ת שלה, ושיעור היסוד דו"א מסתיים עד סיום הת"ת דנוקבא, נמצא כי יסוד ומלכות שלה אין להם שרש ליעשות ולכן אינם רק חותם מן ההארות הראשונות לבד כנודע, כי לעולם היסוד הוא חותם העליון כי כל ההארות נכללים ונחתמים בו, וכן בחינת המלכות הוא חותם אחר יותר גרוע וחיצון מן האחר, כי מן הארת החותם הראשון שהוא היסוד ממנו נחתם חותם שני המלכות, וזהו סוד חותם בתוך חותם.

אמנם שרש החותם הזה אינו היסוד עצמו כי יש בחי' אחרת לעשות בהם בחינת יסוד ומלכות כמבואר בדרוש אטב"ח. אמנם שרש החותם הזה הוא ניתן בה מן הארת נה"י דאימא שהם ג' אהי"ה, כי נודע שהבינה היא שם אהי"ה ובכל א' מי"ס שלה יש בה אהי"ה א'. והנה אהי"ה דנצח שהוא קו החכמה הוא במילוי יודי"ן, ושל הוד במילוי אלפי"ן, ושל היסוד במילוי ההי"ן. והנה נמשך הארה מג' שמות אהי"ה אלו שהם בגי' חות"ם ומן המוחין שלהם ממש ומהארתם נמשכים ביסוד שלה ונתקן ונעשה מהם סוד החות"ם, כדי שלא ישלטו החיצונים באורות הנוקבא כי עיקר אחיזתם בה כנודע, לפי שהיא תחתונה מכל האצילות והיא כולה דינין לכן ניתן בה זה החותם לשמור שלא יכנסו שם החיצונים בסוד גל נעול אחותי כלה וגו', כי אין להם כח ליגע בהארות דאימא כנודע, והם אותיות תחום לומר עד תחום זה יכולים החיצונים לידבק ולא יותר. גם הם אותיות חמות, כי בינה חמות רחל וממנה נעשה חותם זה. ג"כ הם אותיות חומ"ת, כי הוא סוד חומה וגדר שלא יכנסו החיצונים כנזכר.

ולפי שהחותם הגדול הוא של היסוד של רחל הנעשה בנעילת יום הכיפורים כנזכר לכן עיקר גזרת האדם הן לטוב הן למוטב הכל תלוי בעת הנעילה. ועם היות שבכל יום ויום יש תיקון בנוקבא בסוד התפלות (כנזכר) [כנודע] ונעשה בה בחינת חותם, עכ"ז יש הפרש, כי בשאר ימות השנה הם נעשים בה ע"י הז"א, ולכן אין באותם הגבורות כח לדון העולם. גם אינו חותם גמור לדחות החיצונים, אך עתה שנעשה ע"י אימא עצמה יש בחותם הזה כח לדחות החיצונים כנודע, ולכן היא דנה את העולם.

והנה החותם השני שהוא חותם החיצוני של רחל שהוא בחינת המלכות שבה הוא גרוע מזה של שעת נעילה, וזה החותם השני נעשה בה כליל הושענא רבה. וסוד החותם הזה הוא נעשה מן ההארות החותם הפנימי של היסוד כנזכר, ולכן הוא גרוע ממנו.

והענין כי חותם היסוד הוא מן ג' אהי"ה כנזכר שהם בגי' חות"ם, אך עתה זה החותם השני אינו חותם גמור, והוא כשתסיר השרשים ישארו המילויים שהם בגי' ק"ם וקכ"ב וק"ל, והם בגי' שצ"ב ועם כללות שלשתן הרי שצ"ה בגי' משנ"ה, כי זה החותם הוא משנה אל החותם העיקרי של היסוד וגרוע ממנו, כי בחינת המלכות אינה לוקחת רק הארתם לבד. ולפי שגם מילויים אלו הם של הבינה לכן גם הם נק' חות"ם, ויש בהם כח לדחות החיצונים כנזכר שאין החיצונים נדחים אלא ע"י הבינה. וחותם זה מתחיל ליעשות מן ליל הושענא רבא. ולכן כליל הושענא רבא הוא זמן החתימה של העולם ובני אדם נחתמים אם לחיים אם למוטב כנזכר בזוהר, וסוד הדין הזה הוא סוד מסירת הפתקין ביד השלוחים.

חות"ם, ונחקק אותו החותם באותה הנשמה, וכשיוצאת לירד לזה העולם היא באה עם אותו החותם כדי לישמר מן החיצונים שלא יתאחזו בו.

והנה כנגד ג' אהי"ה אלו נחקקים בנשמה צלם א' ושני צללים, כי מכח אהי"ה הראשון של יודי"ן נעשה בחינת הצלם של האדם, כי אהי"ה דיודי"ן בגי' צל"ם, ועליו נאמר אך בצלם יתהלך איש. ומן אהי"ה דאלפי"ן נעשה צ"ל א' כי אהי"ה דאלפי"ן בגי' קמ"ג, ומילוי שלו בצ"ל, וג"כ הוא בגי' בצ"ל אהי"ה. ומן אהי"ה דההי"ן נעשה צל שני כי הוא בגי' קנ"א בגי' בצ"ל א"ל, כי א"ל הוא שורש של שם אהי"ה, כי אהי"ה בגי' כ"א עם עשר אותיות בגי' אל, ועל שני הצללים אלו נאמר ונסו הצללים.

והנה שני הצללים אלו הם נקראים בבואה, ובבואה דבבואה, הנראים עם האדם, כי הצלם הוא עליון ואינו ניכר: והנה צללים אלו הם דכר ונוקבא, כי צ"ל דאהי"ה דאלפי"ן הוא דכורא כנודע ושל ההי"ן הוא נוקבא. והנה השדים אין להם רק הצללים הדכורין שהם אהי"ה דיודי"ן ודאלפי"ן שהם בגי' קס"א וקמ"ג הוא בגי' ש"ד, ולכן נק' שדים כי אין להם רק שני צללים הדכורין הנו' כי אינם רק מן הדכורא לבד כנודע בסוד הקרי, ולכן אין להם רק בכואה לבד, אך בבואה דבבואה שהוא הצל הג' דאהי"ה דההי"ן שהוא נוקבא אין להם כי אינם רק מדכורא לבד כנזכר. ובזה תבין הטעם למה השדים הם רוחין בלתי גופיין, כי עיקר הגוף אינו נוצר רק בכח אהי"ה דההי"ן האחרון כי הוא נוקבא, ולכן אין להם גוף.

והנה כליל הושענא רבא כשגוזרין ח"ו מיתה

אמנם סוד מסירת הפתקין ביד השלוחים הוא שאמרו כוזהר כי הצלם מסתלק מן האדם כליל הושענא רבא כדי להורות על גזרת המיתה שנגזרה עליו, וע"י הסרתו והסתלקותו אז שולטים עליו החיצונים ונמסר בידם למיתה, וכיון שנמסר בידם תו לא חיישי, ואז אח"כ חוזר הצלם למקומו, ואח"כ שלשים יום קודם שימות חוזר להסתלק, והטעם להחזרתו לפי שבזולת הצלם אין חיות אל האדם כלל כל הזמן ההוא כמו שיתבאר.

נמצא כי כתיבת הפתקין הוא כליל הושענא רבא ומסירתם לשלוחים הוא ביום הושענא רבא, לפי שאז ניתנים בה ה' גבורות בסוד ה' כדי ערבה כמו שיתבאר בס"ד. אבל עכ"ז לא ניתן רשות בידם לגמרי לפעול הדין ההוא רק עד יום ח' עצרת כי עדיין הדבר תלוי תוך הזמן ההוא שאם יחזור בתשובה גמורה יחזרו לקרוע אותם הפיתקין. והטעם כי ביום ח' עצרת הוא חותם האחרון שכולם בבחינה אחרת, והוא כי אז ניתנים אליה ה' גבורות חדשות ממותקות בסוד זווג ע"י הז"א, כי אותם של יום הושענא רבא הם גבורות דאימא ולא ע"י הז"א ולכן נמשכין זמן הדינין עד יום ח' עצרת.

אמנם סוד הצלם הוא, כבר ידעת כי גוף האדם הוא מן הנוקבא ונוצר תוך רחם של אמו ט' חדשים, ושם בתוך הרחם ניתן באדם נפש ממלכות, ורוח מת"ת, ונשמה מבינה, וחייה מחכמה, ויחידה מכתור. וכל ה' בחינות אלו נק' נפש האדם, ויש לו כל בחינות אלו מאבי"ע.

ודע ג"כ שהנשמה צריך לקחת כח הארת החותם שבי"ס הנוקבא כנזכר לעיל שהוא בחינת ג' אהי"ה במילויים שהוא בגי'

על איזה אדם וסוד המיתה הוא שישלל הנשמה מן הגוף ותשאר בלתי גוף, ולכן מסתלק ממנו אותו הצל שהוא כבואה דכבואה וע"י זה נחלש גופו ונאבד, כי הגורם קיום הגוף הוא זה הצל הג' כנזכר. וג"כ עד עתה היה החותם שלם ועתה שנחסר ממנו הצל הג' ע"י זה יכולים החיצונים לשלוט בו כנזכר.

לכך יוצאים להסתכל בצל ליל הושענא רבא לאור הלבנה אחר חצות הלילה ולמטה, והטעם לפי שהלבנה היא רמז לנוקבא דז"א שבה נעשה החותם בלילה ההוא, ואינו נגמר החותם אלא עד חצות ואז הוא יוצאת להאיר על הארץ, והיא עצמה דנה העולם ע"י החותם ההוא כנזכר לעיל כי סוד הגבורות הם הדנות את העולם, ולכן כיון שהדינים נמסרים אז בידה (כח להראות לכל העולם המראה הגדולה(א)) [לכן היא המראה] ומגלה הגזרה בעולם ואינו ניכר אלא באור הלבנה עצמה [דיוקא].

לכך סדר הלילה הזאת הוא שבחצי הלילה הראשון תקרא ספר משנה תורה מן אלה הדברים עד סוף פרשת וזאת הברכה. ותכוין לעשות החותם של המלכות שהוא בגי' משנה כנזכר לעיל וזהו סוד (שאנו קוראים) משנה תורה שהוא ספר אלה הדברים, כי התורה הוא ד' ספרים הראשונים וספר הה' נקרא משנה תורה והוא כופל כל הדינים שנזכרו בד' ספרים הראשונים, והיינו שהז"א הוא סוד התורה ונותן הארתו ביסוד דנוקבא ושם נק' תורה ממש, כי כל מקרא הוא בנוקבא כנודע,

וכאשר נחתם חותם זה במלכות שבה אז נק' שם משנה תורה, כי הם ג' מילויי אהי"ה הנז' שהם בגי' משנה. וכבר נודע בזוהר כי משנה תורה הוא במלכות, לכן תכוין לעשות החותם של המלכות כנזכר.

גם תכוין להמשיך המקיף של ה' ערבות שאנו נותנין לה למחר. ואם תסיימהו קודם חצות תעסוק בתורה ובסתרי הקבלה ולא בדבר אחר.

ואח"כ נוהגין לומר סליחות אחר חצות קודם לאשמורת הבוקר, אך לא יאמר ויעבור ולא שום דבר כיוצא בו, [כי הוא פוגם בגם גדול לעולם ומכ"ש לעצמו לא יאבה ה' לסלוח לו(ב)] רק יאמר רחמנא וגו', ואלקינו שבשמים וגו', ודעני לעניי וגו', וה' הוא האלקים וגו', ה' עשה למען שמך וגו', וכיוצא בזה. נויירבה בתחנונים ותפלות בלתי ויעבור ושופר ומש"כ [נ"ל דצ"ל ומכ"ש] ביום הושענא רבא וכל התוקעים הגז' גורם מיתה לבניו ורחמנא ישזיבנן(ג).

גם כיום הושענא רבא יזהר האדם במאד מאד בתפלתו ובכל מעשיו כי הדבר תלוי בתשובה בזמן ההוא ומשם והלאה אין תקנה יותר. [וכמה אנשים ראו עצמן חסרים בצל הלבנה ועשו תשובה ועלתה להם שנתם(ג)].

וכבר ידעת כי מעלת יום זה גדולה משאר ימי החול המועד, והטעם כי כיום זה נעשים בחינות רבות, אם בחינות ז' הקפות שכלולב כמו שיתבאר בס"ד. ואם בחינות אחרות כי ביום זה נכנס כללות הארות ה' חסדים המקפים בבחינת המלכות שבה. וגם

(ג) כ"ה בכ"י חברון ועיין בשער הכוונות דרוש ר' ובפע"ח פרק ד' שהביא בשם הרקאנטי מעשה באדם אחד שלא ראה צל עליו וככה ועשה תשובה וחזר צילו עי"ש.

(א) כ"ה בכ"י חברון

(ב) כ"ה בכ"י חברון וליטא בשני הכתבי יד האחרים וכן ליטא לא בשער הכוונות ולא בפרי עץ חיים, ולעת עתה לא מצאתי דברים אלו בשום מקום.

שנכנסים בה בחינת הה' גבורות ביסוד שבה. כמו שיתבאר בס"ד בסוד ה' בדי ערבה.

ועתה נבאר סוד ז' הקפות הושענא
רבא כבר ידעת כי בז' ימי הסוכות ע"י הקפת המזבח המשכנו ז' מקיפים של החסדים דר' קצוות דז"א התחתונים, וע"י נטילת לולב נכנסו החסדים הפנימיים דר' קצוות דז"א התחתונים. וכן ג"כ ביארנו כי החסדים הפנימיים דאימא נכנסו קודם חג הסוכות והמקיפים שלהם נכנסו ע"י הסוכה המקפת עלינו כנ"ל.

אמנם כיום הושענא רבא אנו מחברים כל בחינות המקיפים של כל החסדים ביחד: והנה ג' מיני מקיפים יש, א' הוא המקיפים דחסדים דאימא דבחינת הדעת, כי אותם של הסוכה הם בבחינת ו' קצוות, ואפשר בהפך. הב' הם המקיפים דחסדים דז"א בבחינת שרשם העליון שהוא בדעת דז"א, ומשם אנו ממשיכים אותם המקיפים להאיר למלכות שהוא התיבה. ג' הם המקיפים של החסדים בבחינת התפשטותם בר' קצוות שלו.

והנה כאלו הקפות דהושענא רבא יש ג' בחינות, א' הוא בחינת האדם עצמו המקיף בגופו את התיבה. ב' הוא בחינת הדיבור שהאדם מוציא בפיו בעת ההקפה שאומר אותם סדרי הפזמונים והבקשות המסודרים ממסדרי התפלות להזכיר זכות (ו') אבות בז' הקפות. ג' הוא בחינת הלולב שהאדם מוליך בידו בעת ההקפה. הרי ג' בחינות בעת ההקפה שהם אדם דבור מ'עשה [והם ר"ת אד"ם לומר שהכל תלוי באדם(ד)].

והנה ע"י הקפת גוף האדם עצמו יכוין להמשיך המקיפים דגופא דז"א שהוא

שם מ"ה בגי' אד"ם, כי אלו הם סוד וימינו תחבקני שהוא זרוע גוף האדם עצמו המחבק את הכלה כמו שביארנו בסוד הסוכה שהוא שתיים כהלכתן וג' אפילו טפח. ואמנם הדיבור הוא כנגד הבינה שהיא המוציאה [ממנה] קול ודבור. והלולב כנגד המקיפים של חסדי הדעת דז"א.

והנה הז' הקפות כל א' וא' כלולה מג' בחינות המקיפים הנז'.

ההקפה הא' היא מן החסד ממעלה למטה, וצריך לכוין בה ג' בחינות הנז' וכולם מצד החסד. וכבר ידעת כי כל המקיפים הם בחינות א"ל, כי א"ל במילואו הוא בגי' הק"ף ועם אותיותיו הוא בגי' הקפ"ה עם הכולל, לכן צריך לכוין ג' פעמים א"ל, א' כנגד הבינה והוא שם יי"א שיוצא משם ס"ג שבבינה והוא בגי' א"ל, וזה כנגד הדבור. א"ל שני כנגד הדעת דז"א והוא כנגד הלולב, ותכוין לג' פעמים יה"ו יה"ו יה"ו שהם בגי' ס"ג ותעשה ג"כ ממנו שם יי"א כנזכר, או תכוין לג' יודי"ן שבג' יה"ו ועם הכולל הרי א"ל, ותכוין בגי' יה"ו הנז' במילוי ע"ב ס"ג מ"ה ולהמשיכם אל הנוקבא שהיא ב"ן. א"ל ג' כנגד ו' קצוות דז"א וזה ע"י גוף האדם, ותכוין כי אד"ם הוא שם מ"ה, ויש בו ג' אלפי"ן וכל א' הוא אהי"ה, הרי ג' פעמים אהי"ה הם בגי' ס"ג. ותכוין שיהיו כולם במילוי יודי"ן ותעשה ממנו שם יי"א כנזכר. אח"כ תכוין כי ג' פעמים א"ל הנז' הם בגי' מג"ן, ותמשיך מגן זה אל המלכות כנודע.

ההקפה הב' כנגד הגבורה. ותכוין בדבור דבינה אל א"ל דס"ג שהוא

חסד ולכן ה' שניה מילוייה ביודיין, אך לפי שהוא בעצמו קו אמצעי ששרשו הוא אלפיין לכן ה' ראשונה מילוייה באלפיין.

ההקפה הז' מלכות. א"ל ראשון ייא"י דס"ג. א"ל ב' מג' פעמים יה"ו יה"ו יה"ו, וכולם במילוי ההיין שהם משם ב"ן שבמלכות. ותכוין כי כל א' מהם הוא בגי' מ"ב, ג' פעמים מ"ב הם קכ"ו שהוא ריבוע שם אדנ"י א' א"ד אד"ג אדנ"י שהוא סוד הכתר שלה שהוא שאנו ממשיך לה עתה. א"ל ג' מג' אהי"ה דמ"ה, וכל א' מהם תכוין מילוי ה' ראשונה באלפיין, וה' שניה בההיין.

והנה ה' הקפות הראשונות הם ו' פעמים מג"ן וכולם לצורך המלכות. ואח"כ יש עוד מג"ן א' במלכות עצמה בהקפה ז', והנה עם ששה מג"ן הראשונים הם בגי' תקנ"ח. וכלם ברדתם אל המלכות נעשה בה מג"ן שביעי והוא במילוי, כי מג"ן הוא ג' פעמים א"ל, והנה ג' פעמים א"ל במילויים שהם ג' פעמים אלף למ"ד הם בגי' תקנ"ה, ועם ג' כוללים תקנ"ח, להורות (איך) [כין] נעשה מג"ן זה מן הו' מג"ן עליונים.

ורצוני לסדר לך כוונת ההקפות [דרך קצרה סדורים לפניך כראוי] [על הסדר] להקל עליך כדי לכוין בהם.

תחילה תכוין [כדין] להמשיך חסדים המקיפים מן הבינה ומדעת דועיר אנפין וגופא דזעיר אנפין כנזכר לעיל.

הקפה א' חסד

דבור, בינה, א"ל יו"ד היי וא"ו היי ייא"י.

שם ייא"י כנזכר לעיל. ובמעשה הלולב בא"ל שני מדעת דז"א, והם ג' צירופי הו"י הו"י הו"י שהם בסוד קו הגבורה כנזכר לעיל. ותכוין שהם במילוי ע"ב ס"ג מ"ה כנזכר לעיל, כי לעולם הלולב להיותו ממשיך מן הדעת הכולל ג' מוחין חב"ד לכן יש בו ג' אותיות יה"ו כנזכר לעיל. ובגוף האדם תכוין אל ג' אהי"ה היוצאים משם מ"ה כנזכר, ויהיו כולם במילוי ההיין.

ההקפה הג' כנגד הת"ת. בדבור כנגד הבינה תכוין בא"ל דס"ג שם ייא"י כנזכר. כלולב א"ל ב' מדעת דז"א בג' פעמים וי"ה וי"ה וי"ה במילוי ע"ב ס"ג מ"ה כנזכר. א"ל ג' מן ג' אהי"ה דשם מ"ה כנזכר לעיל. וכולם במילוי אלפיין.

ההקפה הד' נצח. בדבור בינה א"ל ראשון שם ייא"י דשם ס"ג כנזכר. א"ל ב' לולב מדעת דז"א ג' פעמים וי"ה וי"ה במילוי ע"ב ס"ג מ"ה כנזכר לעיל. א"ל ג' מג' פעמים אהי"ה דמ"ה כנ"ל, אך מילויים תכוין כי ה' ראשונה מילוייה ביו"ד, וה' שניה מילוייה באלף.

ההקפה הה' הוד. א"ל ראשון ייא"י דס"ג. א"ל ב' מדעת מג' פעמים הי"ו הי"ו הי"ו במילוי ע"ב ס"ג מ"ה כנ"ל. א"ל ג' מג' אהי"ה דשם מ"ה, רק שבכל א' מהם תכוין מילוי ה' ראשונה בההיין, וה' שניה באלפיין.

ההקפה הו' יסוד. א"ל ראשון ייא"י דס"ג. א"ל שני ג' פעמים וה"י וה"י וה"י מע"ב ס"ג מ"ה. א"ל ג' מג' אהי"ה דמ"ה, וכל א' מהם ה' ראשונה באלפיין, והשניה ביודיין. והטעם לפי שהיסוד הוא מטה כלפי

קנח

מעשה

הרימון הכיג

חושב

לֹלֵב, מדעת דו"א, א"ל יו"ד ה"י וי"ו,
יו"ד ה"י וא"ו,
יו"ד ה"א וא"ו.

אדם, ו' קצוות, א"ל יו"ד ה"א וא"ו ה"א,
אל"ף ה"י יו"ד ה"י,
אל"ף ה"י יו"ד ה"י, אל"ף ה"י יו"ד ה"י, ג'
אלפ"ן דג' אהי"ה הנמשכים משם מ"ה.

מגן

הקפה ב' גבורה

דבור, בינה, א"ל יו"ד ה"י וא"ו ה"י,
י"א"ו.

לֹלֵב, דעת, א"ל ה"י וי"ו יו"ד, ה"י וא"ו
יו"ד, ה"א וא"ו יו"ד.

אדם, ו' קצוות, א"ל יו"ד ה"א וא"ו ה"א,
אל"ף ה"ה יו"ד
ה"ה, אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה, אל"ף ה"ה יו"ד
ה"ה.

מגן

הקפה ג' ת"ת

דבור, בינה, א"ל יו"ד ה"י וא"ו ה"י,
י"א"ו.

לֹלֵב, דעת, א"ל וי"ו יו"ד ה"י, וא"ו יו"ד
ה"י, וא"ו יו"ד ה"א.

אדם, ו' קצוות, א"ל יו"ד ה"א וא"ו ה"א,
אל"ף ה"א יו"ד
ה"א, אל"ף ה"א יו"ד ה"א, אל"ף ה"א יו"ד
ה"א.

מגן

הקפה ד' נצח

דבור, בינה, א"ל יו"ד ה"י וא"ו ה"י,
י"א"ו.

לֹלֵב, דעת, א"ל יו"ד וי"ו ה"י, יו"ד וא"ו
ה"י, יו"ד וא"ו ה"א.

אדם, ו' קצוות, א"ל יו"ד ה"א וא"ו ה"א,
אל"ף ה"י יו"ד ה"א,
אל"ף ה"י יו"ד ה"א, אל"ף ה"י יו"ד ה"א.

מגן

הקפה ה' הוד

דבור, בינה, א"ל יו"ד ה"י וא"ו ה"י,
י"א"ו.

לֹלֵב, דעת, א"ל ה"י יו"ד וי"ו, ה"י יו"ד
וא"ו, ה"א יו"ד וא"ו.

אדם, ו' קצוות, א"ל יו"ד ה"א וא"ו ה"א,
אל"ף ה"ה יו"ד
ה"א, אל"ף ה"ה יו"ד ה"א, אל"ף ה"ה יו"ד
ה"א.

מגן

הקפה ו' יסוד

דבור, בינה, א"ל יו"ד ה"י וא"ו ה"י,
י"א"ו.

לֹלֵב, דעת, א"ל וי"ו יו"ד ה"י, וא"ו ה"י
יו"ד, וא"ו ה"א יו"ד.

אדם, ו' קצוות, א"ל יו"ד ה"א וא"ו ה"א,
אל"ף ה"א יו"ד ה"י,
אל"ף ה"א יו"ד ה"י, אל"ף ה"א יו"ד ה"י.

מגן

הקפה ז' מלכות

דבור, בינה, א"ל יו"ד ה"י וא"ו ה"י,
י"א"ו.

גבורות מנצפ"ך, ותכוין כי ערבה בגי' זר"ע שהם סוד מ"ן ה' גבורות נוקבין, והזהר מאד שלא תחברם כלל עם הלולב ולא תטלם כלל בידך רק אחר קדיש תתקבל כנוצר. ואחר שתקחם בידך ותכוין כנוצר אז תחבוט ותכה בקרקע ה' פעמים כנגד ה' גבורות בכל פעם ניתן בה גבורה א', כי ענין חביטה זו היא הכאת הדינין בקרקע שהוא המלכות וליתנם בה וג"כ להקל ולהכות הגבורות למחקם.

והנה שני דברים הם נעשים בעת החבטה. הא' הוא הורדת והשפלת הגבורות והערבות בקרקע. ב' הוא העלאת והרמת הערבות אחר החבטה מתתא לעילא.

אמנם כשתחבוט תכוין כוונה א', והיא להוריד ולתת בה בחינת ה' גבורות ולעורר אותם שיהיו מוכנים ונעשים מהם בחינת כלי להעלות בו מ"ן כיום המחרת שהוא ח' עצרת בעד היחוד.

ותכוין כי ערב"ה בגי' זר"ע ובגי' עז"ר כנגדו להכין אותה שתהיה עזר כנגדו להעלות מ"ן כנוצר כדי לקבל מ"ד. ובעת החבטה בקרקע תכוין לשם יו"ד ה"א וא"ו שהוא בגי' ט"ל, וזה נרמז באומרים חביט חביט וגו' כי ס"ת חביט חביט ולא בריך הוא בגי' ט"ל. ואין צריך להמשיכם ע"י ברכה כי בחבטה לבד יספיק להמשיכם. והנה כשאתה מגביה מן הקרקע תכוין כי הוא סוד נשיקין, כי כבר ידעת כי הערבה דומה לשפתים ובשפתים הם סוד הנשיקין. ותכוין כי עתה הם סוד נשיקין לצורך הזווג של יום מחרת ח' עצרת, והם סוד נשיקין מתתא לעילא ממנה אליו.

לולב, דעת, א"ל יו"ד ה"ה ו"ו, יו"ד ה"ה ו"ו, יו"ד ה"ה ו"ו, קכ"ו, א' א"ד אד"ג ארנ"י, כתר.

אדם, ו' קצוות, א"ל יו"ד ה"א וא"ו ה"א, אל"ף ה"א יו"ד ה"ה, אל"ף ה"א יו"ד ה"ה, אל"ף ה"א יו"ד ה"ה.

מגן

ודע שאחר שנכנסו בה כל בחינות החסדים כנוצר לעיל, אח"כ נכנסין בה הה' גבורות לצורך תיקון גופה כנודע כי כל בנין פרצוף הנוקבא הוא ע"י הגבורות, והוא ג"כ לצורך המלכות שבה לעשות בה בחינת כלי כדי שתוכל להעלות מ"ן כיום ח' עצרת באופן כי ה' גבורות אלו הם כלי של מ"ן שבה. ואמנם כל עוד שלא נשלמו כל בחינות החסדים אין ראוי לעורר הגבורות.

והנה בז' הקפות של יום זה הם נכנסים החסדים כנוצר, וגמר כניסת החסדים הוא עד קדיש תתקבל. לכן אז אחר קדיש תתקבל אז נכנסים הגבורות ע"י הערבה של יום הושענא רבא, כי מנהג ויסוד נביאים הוא ליקח ערבה חדשה כיום הושענא רבא חוץ מן הערבה שכלולב, וחביט חביט ולא בריך. וכבר ידעת כי ערבי נחל הם נצח והוד והם סוד הנבואה, וזהו סוד אומרים כי הוא יסוד של נביאים.

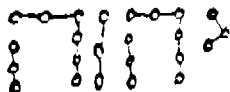
וכך תעשה אחר הקדיש דתתקבל תניח הלולב מידך שכבר נגמר מצותו, ואח"כ תקח ה' בדי ערבה בידך במספר, ותכוין שהם ה'

הרימון העשרים וארבע בסוד חג שמיני עצרת

בימים ההם, ולכן היו משחיתים גם הם זרעם על הארץ דוגמת שבאו מהשחתת השפע שלא נקלט בנוקבא, וטעם הענין לפי שידוע לפניו ית' שאין בהם תועלת והם דינין קשים ולכן הפילתם. ולזה לפי שעתה עוצרת השפע לכן נק' עצרת.

אמנם קליטת השפע היא בג' ימים [אלון] כי אם תפלוט השפע ביום הג' הוא טהורה כנזכר במשנה כי אז כבר הטיפה מסרחת ואינה ראויה.

והנה סוד ג' ימים אלו הם סוד ג' מדות חג"ת שמהם מקבלת המלכות הטיפה העליונה כנודע, כי אלו הם סוד ג' בני נח היוצאים מן התיבה, וכנגד ג' מראות הקשת. וכנגד ג' בחינת אלו צריכה ג' ימי קליטה לקלוט ג' בחינות אלו. והסוד כי טפת השפע היא חסדים וחס"ד בגי' ע"ב, ויש ג' בחינות דע"ב שהם ג' פעמים כ"ד כ"ד הם ע"ב וכנגדם ג' ימי קליטה להצטייר שם ע"ב זה, וסוד שם ע"ב זה בציור הוא נזכר בתיקונים והוא כזה שיש בו כ"ד עינין המצטיירים כזה.

ויש ג' הוויות כאלו שהם ג' פעמים כ"ד כ"ד הם ע"ב, א' חסד, וא' בגבורה, וא' בדעת, הם ג' הוויות של כ"ד כ"ד כ"ד וכולם בחינת חסד שהוא ע"ב.

אמנם סוד אסרו ח"ג הוא סוד קליטת השפע וקשורו בנקודת ציון, כי אסרו ר"ל

דע כי בליל ש"ת האדם אסור בזווג כלל ועיקר [כליל י"ה וחייב נידוי והוא מנודה לשמים(א)] כי אין המטרונתא מתייחדת עד הבקר בתפלת מוסף ואיך יזדווג האדם(ב). ואע"פ שבשאר הימים שבין ר"ה לשמחת התורה מותר בזווג, הטעם הוא כי אז יש שם ייחוד אחר של לאה, אבל עתה בשמחת התורה אין הייחוד רק לרחל לבדה, ואינו רק בתפלת מוסף כי אז הוא סוד הייחוד, וניתנין לה ה' גבורות של מ"ן שלה לסוד זווג, וניתנין לה ע"י הז"א, ואח"כ בעת הייחוד נותן בה טיפת השפע, ולכן אנו אומרים ביום ח' עצרת משיב הרוח ומוריד הגשם כי אז הוא הייחוד כנזכר והורדת הטיפה בה. וכבר נודע מהזוהר כי כל טיפה תחילה בשורשה במוח נק' אור. ואח"כ בהכנסה בבטן המליאה נק' מים, וזהו סוד מוריד הגשם ביום זה. ואח"כ אחר שנגמר הולד נקרא רקיע. והנה מים אלו הם באים מלובשים ע"י החותם שבנוקבא כמבואר למעלה אשר הם סוד הצללים הנז', ולכן גשמי"ם בגי' ג' מילויים של ג' אהי"ה הנז' לעיל שהם שצ"ב עם הכולל שהוא סוד החותם כנזכר לעיל.

אמנם הטעם שנקרא יום זה חג עצרת מלשון כי עצור עצר וגו'. והענין כי הזווג דישראל ורחל הוא בליל זה, והיא מקבלת השפע העליון ואינה מפלת אותו ח"ו רק עוצרת וקולטת השפע, ולכן נק' עצרת, וכאשר אינה עוצרת וקולטת השפע העליון והיא מפלת אותו ח"ו משם הם שורש הנפילים היו בארץ

חיים. (ב) בכ"י חברון איתא ואיך העבר יזדווג.

(א) כ"ה בכ"י חברון וליתא בכ"י האחרים ולא בפרי עץ

פסח היא מעוברת מייחוד זה ואז משפעת בסוד קריעת ים סוף מן העובר הזה. אך שאר העיבורים של אמצע החורף אינם מתעכבים כל כך ואפשר כי בו ביום של העיבור היא יולדת אך עיבור הזה נמשך עד אז.

תקשרו ותחזקו אותו הזוג שנעשה בחג, ולכן הוא יום שמחה ג"כ כנודע כי הוא יום שני לקליטת השפע וקשורו כנזכר, אך בהכנס יום ג' מקצת היום ככלו וכבר נקשר ואין לעשות שמחה יום ג' רק ביום שני שהוא יום אסרו חג. וכל ששת חדשי החורף ועד יום ד' של

הרימון העשרים וחמש בסוד חנוכה

להדליק, ותמשיך אותם לה שהיא סוד שם ב"ן, וע"י שתמשיך לה ע"ב ס"ג מ"ה ע"י תדליק ותעשה נ"ר חנוכה, ואז תתיחד עם דודה בשלושה הייחודים שהם בגי' נ"ר כנזכר לעיל.

ותכוין לשם קדוש נח"ל שהוא בר"ת ליהדליק נ"ר חנוכה, והוא המשכת אור של הבינה אל הז"א כדי שיוכל להתייחד עמה בייחודי נ"ר הנז', ולכן תכוין כי נח"ל הוא סוד מ"ה ונשם] בתוכו שם אהי"ה בריבוע כזה יו"ד ה"א ו"א א"ה אה"י אהי"ה ו' ה"א שהוא סוד ד"ם האדם כמבואר אצלינו. ג"כ תכוין להמשיך זה לשם ב"ן ול"ו אותיות מילוי מילוי שגם הוא בגי' נח"ל. אח"כ תכוין להמשיך משם ס"ג(א) אל הנוקבא, וזהו חנוכה"ה שהוא סוד ס"ג וכ"ו שלו הם בגי' חנוכה, ותמשיכם אל המלכות.

והנה בברכה ראשונה כשתאמר בא"י תכוין כי הוי"ה זו היא ע"ב של יודין. גם תכוין לחבר עמה אהי"ה דיודן ושניהם בגי' רג"ל, וזהו סוד עד שתכלה רגל מן השוק.

בחנוכה ובפורים יש תוספות קדושה יותר מבחול, כמו שיש בשבתות וי"ט ור"ח רק שאינו דומה. והענין כי בשאר ימות החול הוי איהו בנצח ואיהי בהוד, ובחנוכה ובפורים הוו תרווייהו בהוד. פירוש כי בחול יעקב לוקח הארת שניהם דידיה ודידה מן הנצח ומן ההוד ואח"כ נותן חלק ההוד אל הנוקבא נמצא שהיא טפילה אליו, אמנם בחנוכה ופורים היא יונקת מן ההוד ע"י עצמה ולא על ידו, וזו תוספת קדושה אליה.

אמנם בענין הברכות דע כי שרשן סובב על היות לה סוד ייחוד א' נאה, והוא סוד נ"ר שהוא ייחוד ידו"ד באהי"ה, וידו"ד אלה"ים, וידו"ד באדנ"י, וג' יחודים אלו בגי' נ"ר.

והנה בברכה ראשונה שם רמזים כל הג' יחודים הנז'. ואח"כ בברכה שנייה הוא ייחוד השני של ידו"ד אלה"ים, ובברכה ג' ייחוד שלישי של ידו"ד אדנ"י.

ואמנם תכוין תחילה להמשיך אליה ג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה שהם בגי' ק"ף כמנין

ובברכה שניה כשתאמר ההוי"ה תכוין שהיא של ס"ג ותכבר עמה שם אלה"ים, וזה כשתכוין כי הוי"ה זו של ס"ג וניקודה בניקוד אלה"ים כנודע. ותכוין במלת שעש"ה שהוא ש"ע ש"ה, ופי' ש"ע הוא שני פעמים אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד, שהם הארת הפנים העליונים מסוד א"ל למתק אלה"ים דיודי"ן שהוא ש"ה עם ה' אותיות אלה"ים, וזהו ש"ע ש"ה.

ובברכה שלישית כשתאמר ההוי"ה תכוין כי הוי"ה זו הוא של מ"ה ותחבר עמה שם אדנ"י.

אמר המחבר בחפשי בספרי הכוונות מצאתי כתוב כוונת

חנוכה(ב), כשתשים השמן תכוין בשם **בְּיָמֶיךָ** שהוא אותיות שמן בא"ת ב"ש, וקמצין מורה על היותו נמשך מנה"י של אדם קדמא נמשך ובא בכל הפרצופין שהם ה' כנודע ושורה במנורה שנקודתה שבא. וזה הניקוד ע"ג [שהוא שם ס"ג עם עשר אותיות שרומז באימא] וכך עולה חנוכה"ה (מ"ה) כ"ו חנ"ה עולה: (ע"ג) [ס"ג] שזה הרגל מאירה בו אימא עילאה: עוד שם חנוכה עולה פ"ט והוא שם טפטפי"ה שי"ה צריכים אנו להשלים שם זי"ת, כי שמן עולה ש"ץ, ובמ"ק עולה י"ב הרי ב"ת, ועם י"ה הרי זי"ת. ע"כ מצאתי ונראה לי שהוא מהרב האלה"י כמהרי"א זלה"ה.

עוד מצאתי כתוב הדרוש הנזכר לעיל באופן אחר יותר ארוך וראיתי להעתיקו לך כי נ"ל שהוא (מן) [כ"י(ג)] הרב האלה"י זלה"ה: וז"ל: בהיות שכל מה שאנו צריכים לתקן

הוא זווג זאו"ן(ד) וזהו דרך כלל אבל כזווג זה יש בחי' שונות, כי כמו שהאצילות נחלק לג' חלקים והוא: כתר בחינה א' והוא נקרא קוצו של יו"ד לרוב העלמו, וכן תמצא שאין אנו משיגים בו אלא החיצוניות שלו והיא הקרקפתא שהוא העצם המקיף את המוחין, והרי הכתר הוא כולל כל האצילות [כולו] וא"כ אינה כי אם הלבוש, אלא שמה שאנו משיגין אינו רק הלבוש לבד.

הבחינה ב', הם המוחין והם חב"ד ובאלו אנו משיגים הפנימיות עצמו, ואעפ"י שהם ג' חב"ד כולם תלויים בחכמה והם נקראים על שמו כי סתם מוח מחכמה הוא.

הבחינה ג', הם ז' מדות התחתונות שמהם הנהגת העולמות כולם.

וכמו כן יש כזווג של זאו"ן ג' בחינות: א' ו' קצוות, ופי' כשהיא עולה בר' קצוות שלו והיא מזדווגת, וזה הזווג אינו חשוב כ"כ, לפי שרמ"ח אברים שלה הם מר' קצוות שלו ולמטה והם נכנסים, ועוד שאינה פנים בפנים, ועוד שהחיבוק אינו בגופא אלא בהתחלת ראשה ואינה בין תרין דרועין דמלכא.

הבחינה הב', כשהיא עולה עד המוחין שלו ומזדווגת, וגם הזיווג הזה אף אם הוא מעולה מן הראשון אינו חשוב כ"כ, לפי שכתר שלה כנגד הפנים שלו ואינה פנים בפנים והחיבוק הוא בצואר.

הבחינה הג', כשהיא עולה כנגד הכתר שלו, וזה הזווג המובחר כי אז היא פנים

(ד) בכ"י ב' כתוב כאן ע"כ מצאתי וחבל על דאברין וכולי. וההמשך הוא מכ"י חברון וכ"י א'.

(ב) עיין בספר נהר שלום דף מ' עמוד ד'. התיקונים הם מכ"י א'. (ג) כ"ה בכ"י חברון.

הנצח לגמרי וז"ש וגם נצח ישראל לא ישקר. ובא במתתיה' ותיקן ההוד אבל לא לגמרי כי אם בשמונה ימים אלו בלבד, ולזה יונקת המלכות באלו הימים מההוד.

ומצות הדלקה היא עד שתכלה רגל מן השוק, פירוש עד שתדך היא למטה ואז יכלה (הדין) [הרגל] ממנה שהרגל יסתלק למעלה ואז אין לה ההארה עצמה ח"ו.

ולא הג' זווגים שפירשנו יש להם שמות מוחלפים, כשהזיווג בכתר שלה וכתר שלו אז השמות הם ידו"ד ואהי"ה, ולזה אנו אומרים כי כל אהי"ה הוא כתר והוא נוקבא. וכשהוא במוחין ידו"ד ואלהי"ם, שאלהי"ם הוא חכמה כי שם הובררו העולמות כולם בסוד כלם בחכמה עשית ופי' בזוהר כלם במחשבה אתברירו, ושם הם ל"ב אלהי"ם של ל"ב נתיבות חכמה. וכשהוא מו' קצוות הוא ידו"ד ואדנ"י, ונק' אדנ"י לפי ששם הוא הנהגות העולמות והוא ארך כל הארץ.

וכוונת הדלקת נר חנוכה כשאומר לילה ראשונה ג' ברכות, כשמזכיר שם הא' יכוין לשם ע"ב ואהי"ה יודי"ן וב' יחד עולים למנין רג"ל, וז"ש עד שתכלה רגל מן השוק. ובב' יכוין כשמזכיר את השם ידו"ד אלהי"ם, ובג' יכוין ידו"ד אדנ"י, הם ג' בחינות של ג' זיווגים העולים כמנין נ"ר כנ"ל.

וכשאומר להדליק, יכוין ג' הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה ועולים ק"פ כמנין להדליק.

וכשאומר נ"ר, אז יכוין ידו"ד אהי"ה ידו"ד אלהי"ם ידו"ד אדנ"י עולין כמנין נ"ר כנ"ל.

בפנים והחיבוק הוא גופא ממש, ואז היא נק' נ"ר כמ"ש בזוהר רמ"ח אברים ותרין דרועין דיליה המחבקים אותה הם נ"ר, וזהו נ"ר שבת ונ"ר חנוכה אלא שיש ביניהם הבדל עצום, כי נ"ר שבת היא עולה למעלה עד הכתר שלו ממש, ונ"ר חנוכה"ה הוא שיוורדין האורות האלה אליה למטה במקומה, ולזה קניית השמן קודם לנר שבת לפי שהיא עולה למעלה ממש ומזדווגת, אבל בהדלקה נר חנוכה קודם, לפי שאם ידליקו נר שבת קודם כבר עלתה היא למעלה ומה תועלת בנר חנוכה שאינה כי אם להוריד לה האור למטה, אבל ידליקו נר חנוכה קודם ויעשו לה הכנה וירדו בה האורות למטה והיא במקומה ואח"כ בנר שבת תעלה למעלה.

ופירוש חנוכה"ה חנ"ה כ"ו, והיא שיונקת המלכות מאימא עלאה הנקראת חנ"ה, וז"ש כי את חנ"ה אהב וה' סגר רחמה, ופי' כי א"ל קנ"א הוא מאבא ולזה אהב את את חנ"ה שהיא אימא, ואינו יכול להזדווג עמה לפי שה' שהוא זעיר סגר רחמה שהיא נעלמת בתוכו אבל מסתלקת למעלה ומזדווגת, וזהו ועלה האיש ההוא מעירו. וכ"ת כי אלקנ"ה וחנה בחי' מאבא ואימא, ולכן א"ל קנ"ה עולה קפ"ה והכולל אחורים של ע"ב, וחנה חשבון ס"ג, שהם אבא ואימא.

עוד יש הבדל בין חנוכה לשאר הימים, כי בשאר הימים איהו בנצח ואיהי כהוד, ומהוד לא נתנבא אדם ממנו לעולם ולא יצא ממנו הארה, וז"ש והודי נהפך עלי למשחית, אלא שיעקב מקבל אור נצח והוד ע"י הנצח ונותן לה חלק המגיע (אליה) [לה] מהוד, אבל באלו השמונה ימים היא לוקחת האור מההוד עצמו בלי אמצעי, והוא ששמואל היה שקול כמשה ואהרן וכולל הנצח וההוד תיקן מדת

וכשאומר חנוכ"ה, יכוין להמשיך לה אור עליון משם ידו"ד ושם ס"ג שעולה חנוכ"ה, (וכשאומר שעשה יכוין(ה)) (ובשם ס"ג] ב' פעמים א"ל א"ל אחר משם ס"ג ג' יודין וא', (א') וא"ל [אחד] משם הוי"ה כ"ו וד' אותיות והכולל עולה א"ל. ויארץ בב' אותיות של חנוכה האחרונות כ"ה עד שיכוין באותיות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלה"ים הוי"ה אדנ"י שעולים אותיות אלו הוי' שמות כ"ה. ובר"ת להדליק נר חנוכה לשם נח"ל, והכונה היא להמשיך לו אור עליון מהנחל העליון לראש זעיר להגדלת ראשו כמו שכתוב מנחל בדרך ישתה על כן ירים ראש.

חנוכה יכוין להמשיך להמאור עליון שם ח"ן ידו"ד שהוא כ"ו שעולה חנוכ"ה. **וכשאומר** שעשה ניסים יכוין שעשה"ה להמשיך לה אור למתק לה הדינין מש"ע נהורין עילאין זה ש"ע ש"ה הוא שם אלה"ים שעולה ש' וחמש אותיות אלה"ים למתקן. **ומי** שאין לו לקנות שמן לשבת ולחנוכה נר שבת קודם שהוא בחינה יותר עליונה, וע"ז קודם בהדלקה נר חנוכה להדלקת נר שבת שמתחיל מלמטה למעלה במוחין זה למעלה מזה והבין: ע"כ מצאתי ונראה לי שהוא [כ"י] מהאלה"י הרי"א ז"ל.

הרימון הששה ועשרים בסוד הפורים

בית המקדש. והיה הז"א או בסוד הדורמיטא, והיו שבעים שנה כדי להעלותה כל הוי' שלו בין תרין דרועין במקומה, והיתה או אחר באחר פרצוף שלם והמוחין בה והוא ישן, ואף שבכל לילה המוחין נכנסים בה אינו יוצא מרדכי לחוץ בעולם הזה, אלא בהיות אור זה נמשך זמן ארוך יצא סוד מרדכי כמו שיתבאר. **והנה** המן הרשע שהיה מקליפות עולם הצ"ו שהיא העשיה שכן המ"ן עם הכולל עולה צ"ו, ואין צ"ו אלא ע"ז, הוא היה מכשף גדול וידע מכת הטומאה הנמשך עליו שאז היתה הקדושה בסוד דורמיטא, ע"כ רצה לכלות את ישראל בעודו ישן כדי שלא תהיה

הנה בגלות ככל ירדה המלכות למטה בסוד המיעוט לבריאה והיה חורבן הבית. ושם בבבל היו חסידים ואנשי מעשה החרש והמסגר אלף והיו מתקנים אותה במעשיהם הטובים. ודע כאשר היא בסוד נקודה צריך שיסתלקו המוחין ממנו כדי ליכנס בה בעצמה, כענין שהיה בבריאת העולם בסוד ויבן ה' האלקים את הצלע, אמנם כשהיא נבנת די לה אור המוחין היוצאים אליה ממנו.

והנה בזמן הצרה ההיא היה בשבעים שנה שאז עלה פנימיות הז"א למעלה באימא בסוד מ"ן כדי ליתן מוחין אליה ולהעלותה ועי"ז יכולה לחזור פנים בפנים כדי שיכונה

ק"ל מלא, אך אם איתא דהכונה על מלת שעשה איך באה באמצע ברכת להדליק וצ"ע.

(ה) כן הגירסא בכ"י א' אמנם בכ"י חברון ליחא, וצ"ע כי באמת כוונה זו מובאה בשע"כ על שעשה שהם ב' פעמים

מר עובר דרך היסוד דרחל ומתגלה למטה, וזהו סוד ויעבר מרדכי. והנה אסתר שהיא בחינת רחל היתה לו לבת ובית שלו שנכנס לתוכה בסוד מוחין.

ודע כי אסתר בגי' שושנה, גם אסתר גי' תרע"א פחות עשרה והא סוד הנקודה עצמה המסתתרת והיא יו"ד של אדנ"י במילואו בגי' תרע"א.

והנה המן הרשע רצה לבטל הארות האלו ולהרוג למרדכי הרמוז בהארה זו כדי שתתבטל בניין פרצוף רחל ולא יבנה בית המקדש ח"ו. אמנם הא"ל ית' ברחמיו הגדולים רצה להטיב עמנו טובה אשר כמוה לא נהייתה מימי קדם, והוא כי הארה זו של מרדכי אינה יוצאת רק כהיות סוד זמן הדורמיטא, אמנם אח"כ כשהם חוזרים אפין באפין ומסתלקים ממנה נה"י דאימא וחזרות ונכנסות תוך הז"א כנודע, הנה אז ודאי מתבטלת הארה זו של מרדכי בלי ספק.

אמנם בחסדו ית' רצה להטיב עמנו ולהאיר לנו בכל זמן וזמן בכל שנה ושנה בימי הפורים האלה שאז נעשה הנס, ושתמיד בימים האלה תתגלה אותה ההארה של מרדכי אפילו אחר היותם אפין באפין, ותשאר קיימת תמיד אפילו בזמן הזה בימי הפורים ולא תתבטל אפילו בהחזרתם תוך ז"א כנזכר, וזהו סוד וזכרם לא יסוף מזרעם פירוש כי אותו יסוד הזכר של אבא הנקרא זכרם לא יסוף ולא יפסק מזרעם של ישראל תמיד, כי בכל ימי הפורים יהיה אותו הזכר קיים ותתגלה אותה הארה. וזהו סוד מגלת פורים כאשר אמרו רבותינו ז"ל כל הכתובים עתידים ליבטל חוץ ממגלת הפורים שנאמר וימי הפורים האלה לא יעברו וגו', כי אותו היסוד של אבא הוא סוד מגלת פורים, כי סוד מגלת התורה הוא

תקומה לשונאיהם של ישראל, וז"ש המן הרשע ישנו עם אחד מפורד ומפורד ואחז"ל על ישנו וגו' שפי' הוא ישן הוא האלו"ה שלהם והוא סוד הדורמיטא, וכיון שהוא ישן ורוצה לחזור פנים בפנים לחזור לבנות בית המקדש פעם שנית א"כ נתבטל כביכול עצמו ית' ולא יבנה בית המקדש ח"ו. והנה בלילה ההוא נדדה שנת המלך מלכו של עולם והגיעה השעה שירדו המוחין אל הזעיר אנפין.

ודע כי כהיות הנה"י של אימא נכנסים תוך רחל כהיותה כאחורי הז"א הנה גם נה"י דאבא נכנסים בה ג"כ, ונמצא כי כמו שבזמן היות המוחין תוך ז"א היו יוצאים ב' הארות, א' של רחל מאחוריו, וא' של יעקב מלפניו, גם עתה יוצאים מן רחל ג"כ שתי הארות האלו. ואמנם יש עתה בחינה אחרת חדשה לגמרי אשר לא נמצאת בהיות המוחין תוך ז"א. והענין הוא, כבר ידעת כי בהיות המוחין תוך ז"א היה מסתיים היסוד של אבא בסיום היסוד של ז"א ממש והוא מתלבש בתוכו, אמנם עתה אשר המוחין הם ברחל כנזכר, הנה אחר שהיסוד שלה קצר ואינו ארוך כמו היסוד דז"א נמצא כי כשנכנסים נה"י דאבא בתוכה הנה היסוד של אבא יוצא ומתפשט חוץ מן היסוד שלה והוא מתגלה למטה לגמרי. והנה בחי' הארה זו לא נמצאת בז"א כלל בשום זמן לטעם הנזכר, ואור זה היה בה כל השבעים שנה בהיותה באחור. והנה סוד הבחינה של היסוד דאבא המתגלה חוץ מיסוד דרחל ודאי שהוא הארה גדולה מאד מאד שמתגלה הארת אבא אשר הוא טמיר וגניז מכולהו.

ודע כי בחינת מרדכי ושרש נשמתו יונקת מסוד הארת יסוד דאבא הנה המתגלה בהיותו ברחל, וזהו סוד מ"ר דכ"י מר טהור שהוא נקי וזך ובר אשר הוא היסוד דאבא והוא

מציאות יסוד דאבא תורה שבכתב, אמנם אותה הארה היתירה היוצאות לחוץ של יסוד דרחל נקראת מגלת פורים שהוא ארוך דמיון המגלה. גם מגלה לשון גילוי הוא, שהוא מציאות יסוד דאבא המגולה כנוצר.

גם מגל"ה בגי' שלשה פעמים יוד"ד שהם סוד שלשה מוחין חב"ד דנה"י דאבא המתגלים בה, ולכן נקראת מגלת אסתר ע"ש שיסוד דאבא מגולה בה, וזהו פרסום הנס כי היסוד דאבא מתגלה לחוץ ומאיר העולמות למטה, ולכן קורא ופושט משום פירסומי גיסא מפני שהוא מתפשט לחוץ. וידוע שיסוד דאבא הוא תורה שבכתב כשהוא בתוך הו"א כנוצר, והשתא שהוא ברחל ומתפשט למטה הוא בחינת כתובים ולכן נקרא ספר ונקרא אגרת לפי שהוא ברחל.

ודע שבפורים אין שינוי מימי החול כלל, כי בחפלה יעקב בנצח ורחל בהוד כנוצר בסוד חנוכה אין שינוי רק בהארת יסוד דאבא לבד. והנה כדי לקיים אותה ההארה של מרדכי ברחל ביום פורים לכן אנו נותנים צדקה לעניים, כדי שבכח הצדקה ההיא נתתן גם אותה הצדקה מן היסוד דאבא הנקרא צדיק אל רחל הנקראת צדק, וע"י הצדקה אנו מכניסים המוחין בתוכה מה שהיו לה בהיותה באחור, וזהו סוד משלוח מנות איש דהיינו ת"ת שבה לרעהו יסוד שבה להכניס ולהמשיך יסוד דאבא עד היסוד שלה. ואח"כ במגלה אנו ממשיכים אותו לחוץ יותר. ומנות הם חסדים וגבורות שהם ביסוד דאבא דהיינו הדעת ותכוין להמשיכם לרחל, וזהו סוד שתי מנות לאיש א' כנוצר.

אמנם שתי מתנות לשני אביונים הם מתנות חכמה ובינה מבחינה זו לשני אביונים

שהם ג"ה שלה שהם אביונים כאשר ידעת בענין הערכה שאין בה לא טעם ולא ריח, והם נקראים אביונים כי אימא עד הוד אתפשטת. אמנם מה שאמרו רבותינו ז"ל כי בימי הפורים נותנים לכל הפושט ידו, הענין הוא כי הגבאי של הצדקה הוא היסוד, ובימי החול שהוא יסוד דז"א צריך לראות למי נותן הצדקה, אבל עתה שהוא יסוד אבא הארה גדולה אין צריך להקפיד אלא כל הפושט ידו נותנים לו.

וכפ"ל זה הוא לענין תיקון פרצוף רחל עצמה על ידי הצדקה, אמנם יש בחינה אחרת והיא הארת המוחין שהיו לה בעת הדורמיטא, וכונותינו שאותם ההארות ישארו גם במוחין שבה, ולא בסוד תיקון הפרצוף עצמו כנוצר כי זהו ע"י הצדקה כנוצר, רק תוספת הארה יתירה בסוד המוחין. והנה זה נעשה ע"י אכילה ושתייה בפורים, כי אכילה בגי' אדנ"י שהיא רחל, וזהו אכילה אכל י"ה כי נמשכו אליה מוחין אשר הם כולם בסוד י"ה כמבואר אצלינו.

גם שתיה פירוש ש"ת י"ה, והם סוד חכמה ובינה לבד, וזהו י"ה שהם מוחין דנוקבא, כי האכילה היא כנגד מוח חכמה שבה והשתיה כנגד בינה שבה, כי אין בה דעת כי הוא קל כנודע, ולית בה אלא נהירו דתרין מוחין גליפין בה. ותכוין בעת האכילה לשני פעמים יוד"ד ה"י יוד"ד ה"י משם ע"ב. ובשתיה ג"כ תכוין בשני י"ה דיוד"יין, ותכוין שהם יוד"ד ה"י דס"ג, ושני פעמים יוד"ד ה"י יוד"ד ה"י עולה שבעים כמניין יי"ן. ותכוין בעת השתייה להמשיך מוח הבינה אליה, וכן באכילה להמשיך מוח החכמה, ותכוין ליתן אליה מוחין אלו כשהיא פנים בפנים מבחינה זו דיסוד דאבא מגולה כנוצר. ולהיות מוחין דנוק' כלם גבורות לכך צריך

שתיית היין שיהיה מרובה מהאכילה כי בנוק' מוח הבינה שהוא דין גובר.

אמנם סוד מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שצריך לשותות יין עד שישתכר עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, הכוונה היא לפי שלעולם בתוך הקליפה יש ניצוץ של קדושה המאיר בתוכה ומחיה אותה, ולכן אם יאמר ברוך המן ימשיך גם אל הניצוץ ההוא אור, והוא שלא בכוונה אחר שהוא שכור וכבר יצא מדעתו, שאם יהיה בכוונה יאיר גם אל הקליפה. והנה כשאנו ממשיכין אור מוח הבינה ברחל ע"י שתית היין בריבוי גדול יש הארה גדולה שיהיה בה כח להאיר גם עד הניצוץ ההוא אשר בתוך הקליפה.

אמנם סוד ברכת המגלה הוא כשאר ברכת המצות, ברוך בבינה, אתה ה' אלקינו חג"ת, אשר בינה, קדשנו בסוד הת"ת, במצותיו נ"ה, וצונו ע"י היסוד, על מקרא מגילה סוד המלכות. מגלה נקבה היוצאת חוץ מן היסוד והוא כמו למקרא את העדה ולמסע את המחנות

סוד ברכת הלבנה^(ב)

עושים מלאכת שמים כי עלינו מוטל לפייסה ואנחנו מפייסים אותה במקום הכורא ית', וא"כ הרי זה דורון לא"ל ית' מאתנו וא"כ צריך כוונה גדולה, כי הדבור יחשב לעובדא והכוונה למילולא. לכן אפרש כאן כל כוונת הברכה למען ירוץ צדיק ונשגב.

הנה במלת ברוך יכוין כי ברויץ בגי' וכו"ח, ר' הוא כמנין אלה"ים בשיר מחומש, ועתה מכוונים לחשבון אלה"ים שהוא ברחל,

שמבאר את ברכת הלבנה השייך לכוונות המצות הצגנוהו כאן.

(ב) עיין סוף ספר מבוא השערים ופע"ח שער ר"ח פ"ג.

(א) בכ"י חבורן נוסף קונטרס זה ואינו נמצא בשאר כ"י וחלק ממנו מבאר את כוונות חפלות שבת ושייך לספר כנף רננים שאנו מקוים בס"ד להוציאו לאור בקרוב, ואת החלק

ובזה תתפייס דעתה כי אנחנו מכוונים למלאת חסרונה. וכ"ח הם כ"ח אותיות דמילוי שם ס"ג המאירים בה.

אשר במאמרו ברא שחקים
ר"ל במאמר וי"ו, כי רחל נק' מאמר בכל מקום היא מקודשת לוי"ו דא ז"א, ובנה"י דידה ברא שחקים שהם היכלי גדולה וגבורה דכריאה שבו שחקים מן לצדיקים לעתיד, ומי הם השוחקים המן הם הסובלים היסורים בשביל קב"ה ושכינתיה, והוא מדה כנגד מדה, וסבלו יסורין לש"ש אין עומד לנגדם, ותכף אחרי מותם עולים לב' היכלות הנז' ושם הם ממתקים מ"ן שהם ב' מגבורות מנצפ"ך הצריכות מיתוק גדול לפי שהם יותר חזקות ומתוכן בא המן הרשע, וניתוספה בו ה' כי היה בו כוח סיג כל הגבורות, והג' גבורות הנותרים לא ימתקו משלם עד לעתיד לבוא.

וברוח פיו כל צבאם הזעיר הוא רוח, וע"י פיו שהוא נוקביה יתקן כל צבאיו שהוא עולם היצירה כי שם עומדים המלאכים הנק' צבא מעלה, ואעפ"י שהזעיר מקנן ביצירה לא יעשה דבר כי אם ע"י רחל.

חוק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם פ"י כל הנתונים תחת חוקות הזמן הם בעולם העשיה והוא ע"י רחל שם לכל דבר חק ומשפט.

ששים ושמחים לעשות רצון קוניהם לשון יחיד הוא בלא יו"ד, אך בא כעין לשון רבים לרמוז לב' שמות של קונה שהם מילוי דא"ך בגי' אהי"ה שם א' בנצח והא' בהוד דאימא המאירים בעולמות ב"ע.

פועל אמת הוא זעיר שחותמו אמת, וזה לפי שא"ך פ' א"ך עולה אמ"ת,

לרמוז כי זעיר שחותמו אמת כולו נכנס ונתקן משם א"ך דאימא. ועוד טעם אחר כי אמ"ת רומז לבנין זו"ן, כיצד האל"ף רומזת [לא'] של אהי"ה ששם זה הבונה זעיר, והמ"ם רומזת למ' דתבונה, והת' רומזת לרחל באופן זה היינו כי תחלת בנין הת' היתה מן ה' דאימא לפי שרי"ש עולה תק"י וה' כלולה מי' ועשר מעשר הרי ת"ק, והיו"ד רומזת ליו"ד דאבא המאירה בה והיא נקודה בהיכליה הרי ר' של תי"ו, וכרעיה דתי"ו רומזת לזעיר שהיא כמין ר', ופסיעה דלבר רומז לרחל שהיתה תלויה בזעיר בכרעיה דתי"ו בסוד זעיר ונוקבה, ובכרעיה דתי"ו דלבר הוא ניצוץ יהושע וזהו יהושע פני לבנה, והנה ה' דאימא נעשת (ממילואה) [ממילוי] י' דאבא.

פעולתו אמת מלכות שמקבלת ממנו גם היא כל מעשיה כדמותו וכצלמו, כי כל העולמות ב"ע שנתקנו על ידה לא נתקנו אלא בדמות זעיר, ז' ספ"י לכל א' וא' מהם.

וללבנה אמר שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן פ"י כי הקב"ה הבטיח לרחל שהיא עטרת שתתחדש לעתיד לבוא ותתעלה למקומה אצל זעיר שהיתה עמוסה עמו בבטן אימא, וב' עתידין להתחדש כמותה כאימא ממש, וגם היא תתחדש ותתעלה כי תבונה ואימא תעשינה פרצוף א', וכן ישראל סבא ואבא יעשו פרצוף א', ויתפשטו העליונים ויהיה העולם מתוקן ביותר.

ולפאר ליוצרים ר"ל שבמקום אשר עתה פאר שהוא זעיר דאצילות שם יהיה עולם היצירה, כי יתעלה העולם שתי מעלות באופן זה, תתעלה ראשונה עשיה במקום יצירה, ויצירה במקום בריאה, וכריאה

במקום אצילות, ואח"כ יעלו ב' העשיה שהיא במקום יצירה תעלה במקום בריאה, ויצירה במקום אצילות, וכן כולם יעלו ב' מעלות עד הסבה העליונה ית', וזהו והיה אור הלבנה כאור החמה כי רחל תהיה בזעיר, ואור החמה יהיה שבעתים כי זעיר יעלה י"ד שהם שבעתים ויהיה כאבא, כאור שבעת ימים ר"ל שאבא יהיה בו' תיקונים ג"ט קר"ע (יג"ח) [פ"ח] דאינון אור ז' הימים, ועילוי זה באיזה כח יהיה בכח שם כבוד מלכותו, ר"ת שכ"ם והוא בא"ת ב"ש בל"י עולה ב"ם וזה תולה ארץ על בל"י מה הרומז לשם (ב"ן) [בן] מ"ב של אנא בכח שמקומו המיוחד לו הוא ביצירה אבל הוא חופף ופועל בעשיה בניקוד המורגל אליו, אך ביצירה הוא בספ"י דיצירה הא' בגדולה וכן כולם, ובכח זה תתעלה יצירה עד מקום שם מ"ה המיוחד לזעיר אנפין דאצילות, ואז יהיה ראשו כתם פ"ז, פ"ז שם מ"ה ושם מ"ב עולים פ"ז וזהו תולה ארץ עד בל"י מה שכן בל"י מ"ה עולים פ"ז.

ברוך אתה מחדש חדשים
בברכה זו יכוין ככוונת הפתיחה, רק עתה יכוין מלמטה למעלה ובפתיחה מלמעלה למטה. במילת ברוך יכוין בשם אלה"ים מחומש עם כ"ח אותיות דמילוי המילוי של ההוי"ה דע"ב, והנה החדשים שהם ג"ה דמ' לעתיד יתחדשו וימלאו כליהם מכח אבא באמצעות אימא, ואז לא יצטרך לעבור השפע הבא אליה דרך ג"ה דזעיר כי יבוא אליהם השפע בלי אמצעות אחר.

ויאמר עושיך כנגד עשיה. יוצרך כנגד יצירה, בוראך כנגד בריאה. קונך כנגד אצילות. ואו' כן ג"פ ומדלג בכל פעם כדי להעלות הג' עולמות ב"ע לאצילות.

ויאמר כשם שאנו רוקדים כנגדך וגו' ויכוין שהוא סימן טוב לירח שהקליפות לא יוכלו ליגע בה, ואומר כן ג' פעמים להציל מ' בג' עולמות ב"ע לאצילות.

ואומר תפול עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך ידמו כאבן עד יעבור עמך ה' עד יעבור עם זו קניית ישר והסוף ג"פ. בישר יכוין להציל רחל בב"ע מן הקליפות. ובהפוך יכוין להשליך הקליפות על שונאיה להבריה עריצים מן הארץ.

ואומר ס"ט מזל טוב דוד מלך ישראל חי וקים כי ראי זה כראי זה: ויאמר אח"כ תנא דביה ר' ישמעאל אלמלא לא זכו ישראל להקביל פני אביהם שבשמים אלא פ"א בכל חדש וחדש דיים אמר אביי הילכך מעומד. ואומר שלום עליכם ג"פ רמז להקב"ה שהוא שולח אלינו מלאכי שלום תחת הדורות. הזה: עכ"ל.

עוד מצאתי בתוב וזה לשונו: כ"ח עתים (שא' שע"ה) [שאמר שלמה המלך ע"ה] כיוון בהם לדין ולרחמים הבאים מקו הדין ומקו הרחמים, וכיוון ב"ד של רחמים ל"ד ימים שהלבנה הולכת בתוספת וזה כנגד הימין ימין רחמים, וב"ד של הדין כיוון ל"ד ימים שהלבנה הולכת וחסור, וכנגד ל' מלכי ישראל, י"ד עד צדקיהו הולכים ומוסיפים, ומצדקיהו ואילך הלך וחסור. ולכן ראוי הוא לברך ברכת הלבנה ברוב הט"ו לפי שהיא בתוספת גדולה למלכי ישראל הי"ד. והכוונה בזה כי כל הדין של י"ד עתים שאמר כמו למות להרוג לעקור נטוע וגו' באים מ"ד פרקי יד שמאל של השכינה, וי"ד עתי הרחמים כמו עת לטעת לרפוא לבכות

וגו' באים מיד פרקי ידי ימין, כי לזה נק' יד האדם בשם י"ד ע"ש י"ד פרקין שבה כנגד ידי השכינה. והי"ד עתי הרחמים מימין השכינה מי"ד אותיות של ג' שמות הנגלים ה' אלה"ינו ה', יה"י או"ר ויה"י יקום אלה"ים יפוצו אויביו, והי"ד עתים של דין מג' שמות הנסתרים ונשפעים מהם מכח הדין והם כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, וזהו הנסתרות לה' אלה"ינו, השמות הנסתרים ונשפעים מה' אלה"ינו שהם כוז"ו וגו' שהם דין לא יתנהג עמנו בהם, והנגלות שהם יא"י שהם רחמים יר"מ שיתנהג

בהם עמנו לעולמים ועם בנינו לעולם ועד. עד כאן מצאתי כתוב בקונטריס א' ולפי שנ"ל שאינו מן הרב האלה"י כמהרי"א זלה"ה לכן הצגתיו לכדנה כי תועלת הוא והמשכיל יבין. ועתה אחי הנני משביע לכל קורא בספרי זה אל ידינני לכף חובה ואל יהיה מקצץ בנטיעות ויהיה מכויץ לש"ש, ובזה יהיה תועלת לנפשי הנכאה כי הרבה טרחות טרחתי להוציא הפעולה הזאת לאור לעיני כל חי, וה' ישביע בצחצחות נפשנו ומתורתו יראנו נפלאות לנו ולבנינו עד עולם כ"ר(ג)